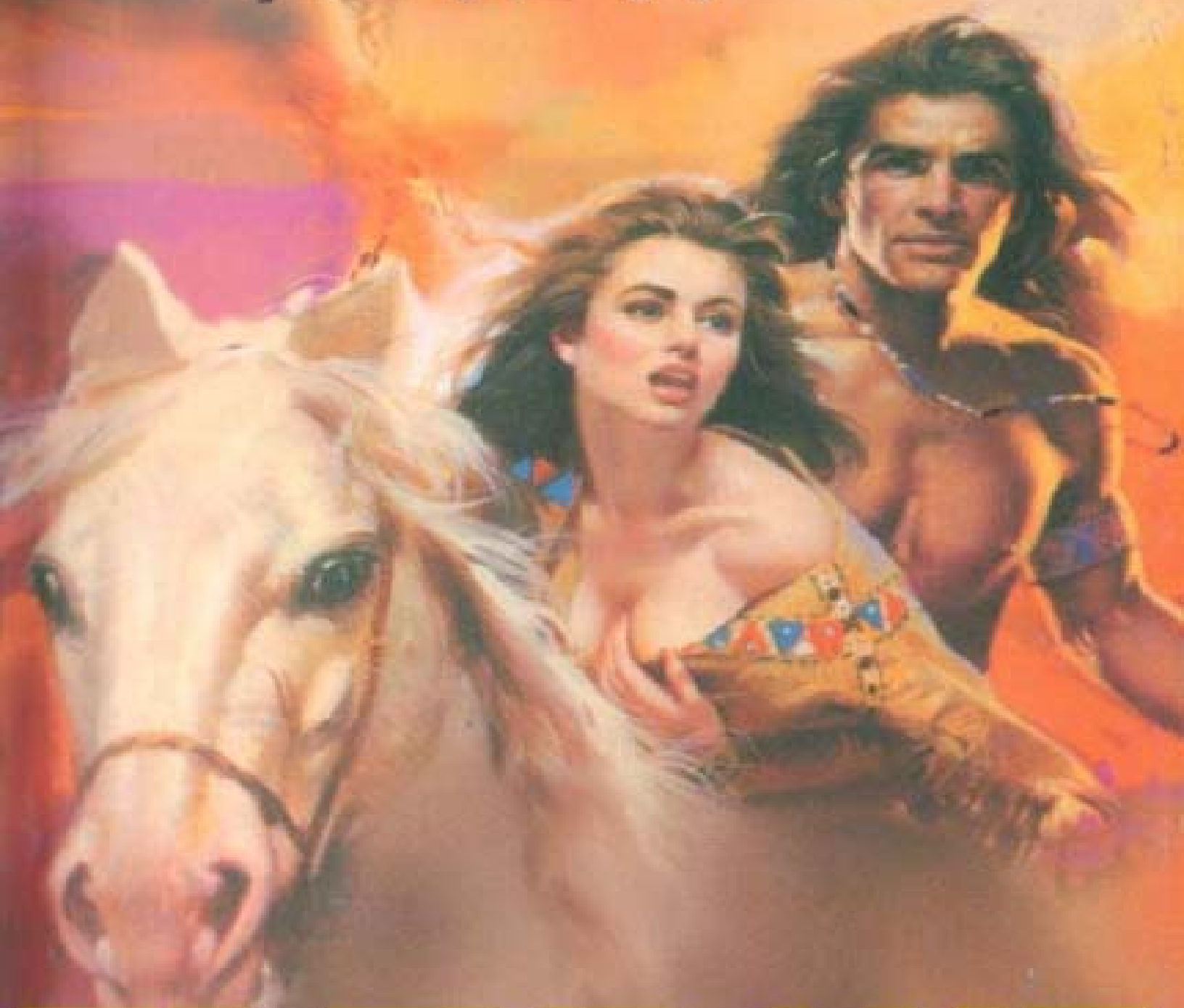

Бренда Джойс

ПЪТУВАНЕ КЪМ РАЯ

БРЕНДА ДЖОЙС ПЪТУВАНЕ КЪМ РАЯ

Превод: Таня Чунтова

chitanka.info

Израснала във френски манастир, приказно красивата и плаха Миранда поема към Новия свят, за да сключи уговорения от баща си брак със заможен тексасец. Пристигайки в Америка, невинната англичанка се запознава с приятеля на годеника си Дерек Браг, суров рейнджър, който трябва да я заведе в новия и дом. Макар че Браг се бори с чувствата си към повереното му момиче, той знае, че ще се влюби в нея. Миранда също се бори с влечението си към своя придружител. Но покорена от суровата му мъжественост, тя жертва невинността си заради огъня, който пламва необуздано в сърцето ѝ.

ПРОЛОГ

Лондон, 1830 година

Тя притисна телцето си към стената. Чуваше виковете му и тихите хлипания на майка си. Беше вцепенена от страх и прекалено уплашена, за да се втурне по коридора и да се скрие в кухнята, където беше в безопасност при дойката, готвача и прислужниците. Изпитото ѝ бяло лице с огромни виолетови очи бе точно до рамката на вратата и, без да иска, тя леко издаде глава напред и надзърна в кабинета на баща си.

Той беше огромен мъж. Чернокос, висок и широкоплещест, баща ѝ бе безупречно облечен, както винаги. Продължаваше да крещи по майка ѝ, която подобно на Миранда бе тъмнокоса, нисичка и бледа. Тя трепереше и се опитваше да не заплаче.

Миранда се напрегна, за да схване думите им. Рядко виждаше баща си. Когато си беше у дома, той се заключваше в кабинета си, но често го нямаше и се прибираше чак след като тя си бе легнала. В редките случаи, когато го виждаше, той бе като сега — гръмогласен исполин, и всяваше ужас в нея и в майка ѝ.

— Като ти кажа да идваш, ще идваш! — изрева той.

— Моля те, Едуард, моля те — зашепна майка ѝ. — Да, добре, обещавам...

— Няма какво да ми обещаваш! Не се ли слуша моята дума в тази къща?

— Да, да, Едуард. Искаш ли кафе или нещо за ядене? — Тя го погледна с надежда, а очите ѝ станаха големи и виолетови, досущ като тези на дъщеря ѝ.

— Да не би да ме обвиняваш, че съм пиян? — новото изревяване проехтя като гръм. — Мърла такава! — Той я зашлеви през лицето с опакото на ръката си и тя политна към един стол, като едва не падна в несвяст.

— Едуард, моля те — проплака тя.

— Не мога да те гледам, невярна кучко! — Едуард се наведе и я дръпна грубо, за да я изправи на крака, надигайки я на пръсти, и приближи лицето ѝ до своето. Тя захлипа приглушено.

— Къде беше вчера следобед? Къде? — извика той.

— У лейди Бъроус.

— Лъжкия!

— Едуард, кълна се! Онова единствено прегрешение — толкова отдавна — няколко целувки — *Mon Dieu, s'il vous plait.*^[1]

Миранда чу звука на късац се плат, когато баща ѝ разпори деколтето на майка ѝ. Тя запротестира, когато той я заопипва.

— Ще ми се правиш на фригидна девственица, така ли, кучко? — Като я бутна на пода, той сграбчи гъстата ѝ черна коса, усуква я, задържа главата ѝ неподвижна и започна диво да я целува. Тя се бореше и стенеше, но той не обърна внимание на размаханите и юмруци.

Миранда не можеше да изтрае повече. Баща ѝ убиваше нейната маман! Гневът надви страха ѝ, тя се втурна в стаята и хвана баща си за ръката.

— Папа, недейте! Папа! *Arretez-vous!*^[2] Папа, не!

Борещата се двойка замря неподвижно и баща ѝ вдигна глава. Очите му блестяха, а после в тях се промъкна ярост, която накара Миранда да се свие и да пусне ръката му.

— *Ca va petite, tout va bien, vraiment*^[3], а сега излез, бързо — рече майка ѝ, а гласът ѝ бе странен и задавен.

Но още преди да е доизрекла думите, баща ѝ стана, хвана я и я зашлеви през лицето.

— Никога не се намесвай между мен и майка ти, Миранда! — изкрещя той. — Никога!

Плесницата я зашемети. Никой преди това не я беше удрял. Лицето ѝ пулсираше болезнено и в очите ѝ напиреха сълзи.

— Мразя те, папа — изхлипа тя и после избяга от стаята толкова бързо, колкото позволяваха дългите ѝ, кльоцави крака.

Баща ѝ се бе втренчил в нея с изумено изражение на лицето.

— О, боже мой — изстена той. — Какво направих? — той се обърна, за да погледне жена си.

Тя седеше на пода и не правеше опити да прикрие гърдите си, които се надигаха от усилието. Гледаше го като поразена. Цялото му

тяло се напрегна.

— Ставай — изръмжа той. — Ще се разправям с теб по-късно, Анджелина. Но да знаеш, че от днес нататък няма да мърдаш оттук, без Уил да те придружава. За да те защитава — добави той подигравателно.

Анджелина се надигна, залитайки.

— Именно твоята необоснована ревност те прави такова чудовище и унищожжава всеки шанс за щастие в този дом — прошепна тя смело.

— Измитай се оттук, мръснице!

Анджелина загърна скъсаната си рокля и избяга.

Миранда плака дълго, мразейки баща си повече от всякога, не толкова заради себе си, колкото заради майка си, която обичаше и обожаваше с цялото си сърце. Бедната маман! Най-накрая заспа изтощена и скоро цялата градска къща утихна и потъна в мрак.

Събуди я нежното докосване на майка ѝ и отначало Миранда се обърка, понеже фигурата ѝ бе обгърната в мрак.

— Маман?

— Шшшт, ma petite. Не бива да вдигаме шум, chérie, и трябва да побързаме. Хайде.

— Маман, но какво...? — Миранда бе объркана. Майка ѝ бе запалила един фенер и на светлината му се виждаше, че е облечена за пътуване. Държеше подобна рокля и за Миранда. Тя веднага се разбуди, докато майка ѝ ѝ помагаше да се облече. — Маман? Да не би... да бягаме от папа?

— Не задавай въпроси, petite. Ела.

Миранда се боеше и усещаше страха на майка си, който усети да се предава по ръката ѝ. Тихо и бързо се спуснаха по стълбите, като се измъкнаха през задната врата на къщата. Чакаше ги карета и от нея слезе някакъв мъж.

— Побързай, Анджелина — рече той и неговата фамилиарност изуми и шокира Миранда — той не нарече майка ѝ лейди Шелтън.

Всички се качиха и каретата потегли.

— Слава богу, че дойде — обърна се Анджелина към странния господин.

— За теб, сърце мое, бих рискувал всичко, дори и живота си. — Той взе ръката ѝ. В тъмнината на каретата Миранда можеше само да

забележи, че той е слаб и добре сложен.

Майка ѝ заплака.

— Анджелина, скъпа, моля те, не плачи — прошепна мъжът. — Ти и дъщеря ти ще сте в безопасност, кълна се. Никога повече няма да се наложи да търпите онзи негодник!

Анджелина простена.

— Ти все още го обичаш, нали? — рече мъжът след кратко колебание.

— О, Хари! Не, не, грешиш! Не е така! Мразя го! — зариде неудържимо тя.

Хари я прегърна.

— О, скъпа, как ми се иска да беше така. Тихо, Анджелина, плашиш дъщеря си.

Миранда бе уплашена, защото майка ѝ трепереше от страх и защото този странен човек я беше прегърнал. Дали щеше да я нарани? Думите на майка ѝ кълнях в ушите ѝ. И маман мразеше папа! Майка ѝ се отскубна от Хари и бързо се премести до дъщеря си, като я притегли по-близо.

— Cherie, всичко ще е наред, кълна се. Прибираме се у дома, във Франция, в един манастир, където и двете ще сме на сигурно място. — Тя приглади набързо сплетената, гъста черна коса на детето.

— И аз мразя папа, маман — рече Миранда, вкопчена в майка си: — Той толкова ще се разгневи! Ще се опита да ни намери!

Анджелина преглътна още едно ридание, но страхът ѝ се предаде на дъщеря ѝ.

Тихият шепот между Хари и майка ѝ и ритмичното по-люшване на каретата скоро унесоха Миранда и тя заспа. На следващия ден прекосиха Ламанша. На Анджелина ѝ прилоша, но Миранда бе страшно развълнувана — достатъчно, за да забрави страха си от Хари и да застане до него на палубата, засмяна от вълнение.

Тази нощ стигнаха до манастира. Миранда видя с изумление как Хари, който беше рус, бял и пълн антипод на суровия ѝ, смугъл и грамаден баща, целува майка ѝ по бузата. Това не беше същата целувка като на баща ѝ — тази бе мека и нежна. Миранда потрепери от спомена, който искаше да забрави завинаги — спомена за баща ѝ върху майка ѝ, да дърпа ръцете ѝ над главата ѝ, а устата му да е залепена за нейната, докато тя се бори.

— Анджелина — рече Хари, — ако някога промениш решението си, пиши ми. Аз те обичам. Ще дойда при теб. Можем да идем в Америка, Мексико — ще бъда чудесен съпруг и по-добър баща.

— Толкова си мил — рече Анджелина, като го докосна нежно по бузата. — Ти си толкова добър приятел. Знаеш, че никога не бих избягала с теб, mon cher. Това — тя посочи с ръка манастира — е различно.

— Как можеш да обичаш този звяр? — попита Хари. Той се обърна към Миранда, която слушаше всичко озадачена. Защо господин Хари смяташе, че маман обича папа? Тя го мразеше!

— Ела тук, малката ми, и кажи довиждане. — Очите на Хари бяха топли и кафяви. — Може би ще чакам теб. Ти си одрала кожата на майка си, миличка, и един ден ще бъдеш най-красивата дама в цяла Франция.

— Не, аз ще стана монахиня — заяви убедено Миранда. Той се засмя и разроши косата ѝ.

— Надявам се да не е така! Това ще е истинска загуба!

Следващите няколко дни минаха в странна мъгла за Миранда. Майка ѝ изглежда познаваше много от сестрите и когато Миранда я попита, тя ѝ разказа, че е била отгледана в този манастир и наистина е искала да стане монахиня, преди нейният баща да уреди брака ѝ. Миранда вече не се страхуваше. А майка ѝ, макар и много тъжна, също не изглеждаше уплашена. Миранда се почувства по-бодра. Манастирът имаше хубави градини, в които тя ходеше да си играе, когато не се молеше. За седемгодишния ѝ ум всичко тук бе мирно и спокойно, макар че разбира се тя не можеше да изрази чувствата си с тези думи.

После един ден, почти седмица по-късно, когато Миранда се разхождаше в градината, тя чу неговия глас. Бе обхваната от ужас, какъвто никога преди не бе изпитвала. Папа ги бе открил!

Майка ѝ дойде при нея няколко часа по-късно с мъртвешки бледо лице и зачервени и подути от плач очи.

— Petite, трябва да поговорим.

— Маман, толкова ме е страх! — хвърли се Миранда в обятията на майка си.

— Ти си научила? Cherie, папа дойде. Но слушай сега. Той ще ти позволи да останеш тук. Аз му казах... — Анджелина се спря. Тя не можеше да каже на дъщеря си, че се е спазарила със съпруга си, че му

е обещала тялото си, стига да се съгласи да остави Миранда в манастира. Не, никога не можеше да ѝ каже това. — Папа ще те остави тук. Ще получиш възпитание като моето, та *cherie*. Но самата аз трябва да се върна в Лондон с баща ти. Разбираш ли?

— Не! — извика Миранда. — Не, маман! Моля те, *s'il vous plait*, умолявам те, не се връщай с него, можем и двете да останем тук, моля те, моля те...

— Не, послушай ме. Баща ти е решил. Бъди смела, та *petite*. Тук ще си щастлива. И закриляна.

— Искам да си взема довиждане с дъщеря си — чу се дрезгав глас откъм вратата.

Миранда възкликна и сграбчи полите на майка си, заравяйки лице в тях.

— Не, не, *cherie*, моля те, бъди добра и кажи довиждане на баща си — Анджелина леко я откъсна от себе си.

Миранда заплака. Графът застана пред нея и тя възкликна, когато вдигна поглед, понеже едва го позна. Беше си пуснал черни мустаци и очите му бяха кръвясали, с тъмни кръгове под тях. Той коленичи пред нея.

— Миранда — прошепна той и млъкна. Миранда се сви до леглото.

— О, мили боже — извика Едуард. — Ти се боиш от мен! Никога не съм искал да те ударя! Толкова съжалявам! Не разбираш ли?

Разтреперана, Миранда прехапа долната си устна.

— Майка ти иска да останеш тук, Миранда — рече той с въздишка, изправен. Заговори гласно, но на себе си. — Прости ми, боже, но тя е права. Ако някога те ударя отново — не, така е по-добре.

Той я изгледа в продължение на един дълъг миг и Миранда бе принудена да се вгледа на свой ред в тъмните му очи.

— Моля те, разреши на маман да остане — прошепна. — Моля те.

Тя смело се опита да сдържи сълзите си, но не успя.

— Не мога — рече той дрезгаво. — Не мога да живея без нея. — Едуард протегна ръка и докосна една къдрица от косата ѝ. — Това няма да е завинаги, дъще.

После рязко се обърна и се отдалечи.

[1] Боже мой! Умолявам ви! (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Спрете! (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Всичко е наред, малката ми, наистина. (фр.) — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА
МЛАДОЖЕНКАТА

Натчес, 1840 година

Миранда се боеше.

Вече четвърти ден бяха в Натчес в очакване на годеника ѝ, който трябваше да я придружи през останалата част от пътя до ранчото му източно от Сан Антонио. Той не се появи. Миранда беше изключително радостна, понеже искаше единствено да се прибере у дома във Франция, не в Англия, в безопасния и сигурен манастир. Тя се молеше, макар и да знаеше, че е егоистично, мъжът, за когото баща ѝ я бе сгодил да е променил решението си.

Миранда се страхуваше да се омъжи за този непознат, който сигурно бе варварин — все пак беше тексасец. Боеше се и от страната, в която отиваше. Това бе земя, която познаваше само бегло от уроците си, но след изненадващото съобщение на баща си, се постара да научи всичко, което може.

Mon Dieu! Баща ѝ я пращаше в изгнание в пущинака, обитаван от примитивни индианци, диви животни и варвари! Как можеше да ѝ причини такова нещо!

Шокът бе дошъл толкова внезапно. Миранда си живееше доволна — макар и с малко неспокоен дух — и изпълняваше задълженията си в манастира, когато един ден внезапно я върнаха къщи, по молба на баща ѝ, без обяснение. Тя тръгна с неохота, като се ужасяваше от мисълта, че отново ще срещне баща си, макар и да бе развълнувана от перспективата да види майка си. Анджелина бе идвала да я посети няколко пъти през последните десет години. Тя изглеждаше доста различна, лицето ѝ бе осветено от вътрешен блясък, а очите ѝ бяха ведри и лъчезарни. Миранда не го проумяваше. Нито пък разбираше тъгата на майка си, когато бе попитала Миранда дали не иска да се върне къщи и тя ѝ отвърна, че предпочита да си остане в манастира.

Анджелина можеше да се досети, че Миранда би избрала всяка друга възможност, само и само да не се върне у дома — детските ѝ спомени бяха твърде живи и непреодолими. Домът ѝ бе място, което

всяваше страх. Манастирът бе убежище, в което можеше да намери утеха, сигурност и привързаност. Там я обичаха, макар че понякога отчайваше майката игуменка, която я смяташе за прекалено любопитна в някои отношения.

Последваха само шокиращи новини, една подир друга. Баща ѝ в кабинета си изглеждаше точно както последния път, когато го видя преди десет години. Той бе исполин с вид на животно, лицето му бе обрасло със сплъстена брада, а очите му бяха зачервени, много зачервени, сякаш бе плакал.

— Папа — рече Миранда, като се поклони официално. Тя сдържаше страха си от това чудовище и никога нямаше да забрави що за човек е. — Тук ли е маман?

Баща ѝ се надигна неуверено.

— Не. Не. Съжалявам. — Гласът му бе пресипнал, почти недоловим. — Тя ме остави, Миранда. Остави ме...

Миранда го изгледа, като си помисли, че майка ѝ отново е избягала, след всички тези години.

— Мъртва е — извика Едуард изтерзан. — Умря при раждане. Боже мой, аз я убих! Убих я! — той внезапно протегна ръка и я притегли към себе си, за да я прегърне. — Майка ти я няма!

Миранда не можеше да повярва — не, не и маман! Не красивата, нежна маман!

— Не! — извика тя, като се отскубна и отстъпи назад. — Не!

— Съжалявам! Миранда, господи...

— Ти си я убил! — извика тя с несвойствена ярост. Никога не бе изпитвала нещо подобно. Всъщност гневът беше напълно непозната емоция за нея. — Мразя те! Ти си я убил! О, маман! — Без да чака позволение, Миранда избяга от кабинета му.

Баща ѝ не ѝ проговори една седмица. Миранда живееше в състояние на смъртен страх. Как можеше да говори с баща си по този начин? Той сигурно щеше да я набие, може би дори с камшик — и тя напълно си го заслужаваше. Монахините няколко пъти я бяха удряли по кокалчетата на ръцете, когато бе държала остър език или бе правила бели. И имаше един случай като малка, когато баща ѝ я зашлеви. Но никога преди това не бяха я наказвали с бой. Той бе чудовище, звяр, както повечето мъже — сестра Агнес ѝ бе разказала ужасни истории за собствения си живот. Тя бе изнасилена! Не че Миранда знаеше какво е

това. Тя не знаеше нищо за житейските неща, не знаеше как се зачеват бебетата, не знаеше, че мъжете и жените спят заедно. Но бе чула мъчителните думи на баща ѝ, пропити с вина: *Аз я убих!* Папа бе убил маман! Тя го мразеше, страхуваше се от него и тъгуваше за хубавата си майка.

Едуард я извика в кабинета си една седмица по-късно. Беше се обръснал и облякъл прилични дрехи, а очите му вече не бяха кръвясали. Лицето му бе изпито и сурово и неговото мъжественост и магнетизъм я уплашиха. Присъствието му беше завладяващо. Миранда не можеше да спре да трепери.

— Избрах ти съпруг — рече той направо.

Миранда зяпна.

— Искам внуци. По-точно внук. Майка ти също би искала това. Ти си прекалено хубава и необикновена, за да изгниеш в онзи проклет манастир. — Тъмните му очи приковаха нейните и тя не можеше да откъсне поглед, макар че бе изумена от безцеремонния му подход. — Ако изобщо си се метнала на нея, няма да съжаляваш, задето правя това.

Миранда не можеше да обели дума. Целият ѝ свят се бе разпаднал парче по парче и сега лежеше сринат в краката ѝ.

— Запознах се с него преди няколко години. Живее в Тексас. Има ранчо и хиляди акри земя. Той е джентълмен, образован и няма да те нарани. Само трябва да му угаждаш и той ще те боготвори, повярвай ми.

— Брак! Тексас! Папа, не, моля те...

— Няма да промениш решението ми. Той вече е влюбен в теб. Видя портрета ти — този, който Анджелина ми даде преди две години — и се влюби. Тогава ме помоли за ръката ти, но ти беше твърде млада. Аз му казах, че ще си помисля. Миналата година се съгласих. Майка ти не знаеше — но съм сигурен, че щеше да го хареса. — Той млъкна. — Това е за добро, Миранда.

Макар че през целия си живот тя се бе опитвала — понякога неуспешно — да се научи преди всичко на подчинение, Миранда не можеше да приеме това. Но, боже, какво друго можеше да стори? Толкова се страхуваше. Този човек бе неин баща и ако искаше да я омъжи за някой непознат варварин, можеше да го направи. Миранда затвори очи и започна да се моли. Още докато стоеше там, пред баща

си. Тя знаеше, че бог е избрал това като наказание, защото не е била достатъчно послушна и хрисима.

— Какво правиш? — попита баща и.

— Моля се — отвърна му тя искрено.

Едуард сякаш се поколеба, но после заяви:

— Има още нещо, Миранда.

„Какво повече би могло да има?“ запита се Миранда в очакване.

— Най-големият ти син трябва да се върне тук, като навърши пълнолетие, за да получи титлата и земите си.

Миранда затвори плътно очите си. Той я изпращаше в Тексас при някакъв варварин, за да има внук. Не можеше да повярва, че това е истина.

— Папа? Защо точно този човек?

Графът на Драгмор мрачно се усмихна.

— Има няколко причини, Миранда. Бъдещият ти съпруг — Джон Барингтън — е внук на лорд Барингтън, пети граф Дарби. Потеклото му е безукорно. Освен това е истински мъж, а не някое лондонско конте. Ти си изнежена като майка си. Искам да се уверя, че ще отгледаш силни деца, Миранда, а не слаби и немощни. — Той се обърна, за да каже последната си дума. — Ще пътуваш следващата седмица със сестра ми Елизабет. Годеникът ти ще те посрещне в Натчес.

— Отново ли си унесена в блянове, скъпа?

Миранда бе върната в реалността, когато леля ѝ Елизабет — тънка и стройна, много мила вдовица — влезе с гръм и трясък в стаята. Това беше най-доброто място за нощувка в Натчес, макар и доста грубо в сравнение с онова, на което бе свикнала Миранда. Слава богу, стаята им бе чиста. Дори град Натчес беше нецивилизован, пълен с огромни, яки мъже — до един въоръжени — и цветнокожи, толкова много и всичките роби. Самата мисъл за робството я отвращаваше.

— Май да.

— Пристигна един човек, за да ни отведе при годеника ти, дете мое.

— Какво? — зяпна Миранда. Защо не дойде годеникът ѝ? Що за човек бе той, щом даваше обещание, а после не се появяваше?

Изглежда, че Джон Барингтън е пострадал при злополука и не може да дойде. Човекът, който пристигна да ни вземе, носи писмо за нас. Ето, скъпа — Елизабет ѝ подаде един плик.

Ръцете на Миранда трепереха, като го четеше. Бе кратко, но изразително.

Скъпа моя Миранда,

Моля те, прости ми, но ме сполетя нещо непредвидено и временно съм на легло. Моят много добър приятел Дерек Браг ще те придружи до ранчото ми. Поверявам те на грижите му, понеже знам, че той ще те пази с живота си. Няма от какво да се страхуваш, понеже той е капитан на тексаските рейнджъри. Роден е в тази страна, така че познава тукашните земи и обитателите им. Очаквам с голямо нетърпение пристигането ви. С любов,

Годеникът ти,

Джон Барингтън

Миранда вдигна глава.

— Кога тръгваме? — попита тя.

— Утре сутринта, скъпа — отвърна любезно леля ѝ. — Боя се, че ще е още с пукването на зората.

Дерек Браг искаше жена.

Той огледа шумните, изморени от пътя посетители в кръчмата, както и барманките. Какво се бе случило с онази хубава кварталонка Шериз? Дали не беше продадена? Щеше да е ужасно дълго пътуване до Сан Антонио, повече от две седмици с две жени и дилижанс — две жени, които не можеше да докосне. Исусе! Ако Джон не беше най-добрият му приятел и кръвен брат, той никога не би се съгласил на тази лудост. Какъв бръмбар бе влязъл в главата му, по дяволите? Да се ожени за някаква английска госпожичка, която е израсла не другаде, а в манастир. Щеше да е направо тежко пътуване, той го усещаше в костите си. Джон явно си беше загубил ума, колкото и хубава да си мислеше, че е тази жена.

Браг въздъхна и обърна сладкия бърбън. Беше изминал пътя за малко повече от шест дена, но пътуваше сам, а и не бързаше много-много. По дяволите, можеше да го направи и пеш със същата скорост, като всеки апах, който си заслужаваше името. Можеше да мине седемдесет и пет мили дневно пеш, ако се наложеше. Естествено той не беше апах, а бял — в ума си. Много пъти го бяха наричали „мелез“, понеже майка му беше индианка, и той уби почти всеки, който дръзваше да го нарече така.

Браг се облегна на бара — строен, широкоплещест мъж, целият само мускули и облечен от главата до петите в кожа. Телосложението си бе наследил от баща си, планинец, един от първите пионери в Тексас. Пак от него бе и цветът на кожата му — златист. Косата му имаше шест различни оттенъка на златото, кожата му бе златистобронзова и дори очите му бяха златисти — с цвят на искрящ топаз. Само веждите, миглите и космите по тялото му бяха по-тъмни: не черни, а кафеникави — наситен, тъмен нюанс на златото.

Браг видя Шериз и се усмихна. Тя слизаше по стълбите, което означаваше, че е била с клиент, но лицето ѝ се озари от неподправена усмивка, когато го забеляза. Тръгна с плавна походка към него,

полюшвайки бедра. Той обгърна кръста ѝ с ръка и я притисна към себе си.

— Шериз — прошепна Браг, — надявах се да си още тук. — Той и се усмихна, вече разпален, като си спомни много живо мекото ѝ, пищно тяло — тяло, в което човек можеше да се загуби с часове.

— Дерек! Кога пристигна? За колко време си тук? — Тя го гледаше със сини очи, а дългата ѝ кестенява коса се бе разпиляла около лицето ѝ с прасковен цвят. Тя изглеждаше по-бяла от някои бели, отбеляза той не за първи път.

— Хайде да поговорим по-късно — рече той, а устните му леко докоснаха нейните. Той спусна ръце по гърба ѝ, хвана я за дупето и я притисна към слабините си. Тя разтвори уста и с радост прие езика му.

— За цялата вечер ли ме искаш? — попита Шериз свенливо, след като безкрайно дългата целувка свърши.

— Не ще и дума, но по дяволите, утре хващам пътя. Е, какво от това! — реши той. — Няма да има проблеми, докато не стигнем Сабин. Добре.

Израз на чисто удоволствие премина през лицето ѝ.

— На теб ти харесва, а? — засмя се дрезгаво Браг и отново я придърпа към себе си.

— Страшно много — прошепна тя. — С теб няма защо да се преструвам, нали знаеш.

Той се засмя и плъзна ръка нагоре, за да хване налятатата ѝ гърд.

— Ще говорим по-късно. — После той почти я задърпа нагоре към една стая, където набързо я съблече, като в нетърпението си разкъса полата ѝ.

Браг стана преди изгрев, както и Питър Уелш — мъжът, когото бе наел да кара дилижанса с жените и багажа им. Те провериха и натовариха припасите си и накрая Браг остави Уелш да впрегне конете. Той кимна на жената на съдържателя на крайпътната кръчма, която бе на крак и приготвяше закуска за всички пътници, а после безмълвно се промъкна с пъргава, змиевидна грация нагоре по стълбите. Предпазливостта му не бе преднамерена, а инстинктивна. Нито една дъска не изскърца.

Той почука три пъти много рязко на вратата на жените.

— Хайде, ставайте, дами — извика той силно. — Тръгваме след трийсет минути. Кльопачката е долу.

Той се спря и се канеше да тръгва, но не чу никакъв звук отвътре. Тъкмо щеше да почука отново, този път по-настойтелно, когато чу нежен глас да пита:

— Кой е Кльопачката? Исусе!

Браг бързо се обърна и излезе навън. Той оседла коня си, трениран светлокафяв жребец. Откри Уелш да си почива с чаша кафе.

— Ами май сме готови — рече Уелш бодро. — Кат' изключим партакешите на дамите.

— Ай де да ядем — подкани го Браг.

Тъкмо бяха приключили, когато чуха прошумоляването на поли, което извести на Браг, че поверените му пътнички са пристигнали. Той рязко се изправи, като избута чинията встрани, когато прислужницата, която сервираше, се запъти към тях.

— Искаш ли още, Дерек? — Тя му отправи една голяма усмивка. — Или нещо друго?

Той ѝ се усмихна в отговор и я потупа по заобления задник. Тя беше сладко, пухкаво девойче, с което едно време си бе лягал и със сигурност щеше пак да го стори и в бъдеще.

— Знаеш ме какво искам — отвърна ѝ той закачливо с тих глас. — Следващият път, Лети.

Тя се изкиска и се запъти обратно към кухнята. Браг се поизправи и откри, че лелята, лейди Холкум, се е втреничила неодобрително в него. Зад нея стоеше племенницата ѝ, но всичко, което можеше да види бяха тъмнозелените ѝ поли — очевидно бе дребна и нисичка.

— Добрутро, мадам — провлачи Браг. — Защо не хапнете, та да не изгладнеете по път. Няма да спираме до довечера. Ние ще идем да натоварим багажа ви. — Той любезно вдигна два пръста до шапката си и мина покрай тях, като отсече: — Уелш.

Жените имаха достатъчно сандъци с багаж, за да облекат цяла армия. Браг бе отвлечен. Имаше четири големи сандъка и шест по-малки. Дилижансът щеше да е абсолютно пълен и конете щяха да се измъчат.

Не, това бе истинска лудост и дори тя да беше принцесата на Англия, нямаше значение! Той каза на Уелш да стои на пост и се върна в трапезарията. Застана пред двете жени със сериозно изражение на лицето.

— Дами.

И двете вдигнаха поглед. За момент Браг се вгледа в момичето — понеже тя бе точно това — и забрави всичко, което се канеше да каже. Тя го погледна само за миг, но това бе достатъчно, за да зърне огромните ѝ виолетови очи на фона на съвършено бледо лице, преди дългите ѝ черни мигли да се спуснат и тя отново да се изчерви. Сърцето му започна да бие глухо.

Боже мили, помисли си той нелепо. Тя е красавица! Нищо чудно... Аз нямах представа...

Той умираше да огледа и останалата част от тялото ѝ, но тя бе седнала и се виждаха само раменете и ръцете ѝ — сигурно беше миньонче — и върхът на сведената ѝ глава. Безбройни къдрици от самуреночерна коса блестяха на светлината на лампата.

— Мистър Браг? — рече леля ѝ и той откъсна поглед от младата жена, като отново се запита как ли изглежда тялото ѝ. Съзнаваше много ясно силните си пристъпи на желание.

— Мадам. Вижте, трябва да минем близо петстотин мили и имаме само два коня. Половината багаж трябва да го оставите. След като стигнем до земите на команчите... По дяволите, няма да имаме никакъв шанс, ако сме натоварени така. — Той се намръщи.

Младата жена възкликна и извърна красивото си, бледо лице към него. Пълните ѝ, червени устни бяха разтворени и той видя, че очите ѝ са разширени от страх.

— Индианци ли? — прошепна тя.

Браг се прокле, задето я уплаши с истината. Но преди да може да заговори, леля ѝ я потупа по ръката и каза:

— Не се тревожи, скъпа, спомни си какво каза годеникът ти за капитан Браг. Ще сме в безопасност.

Погледът на Миранда се бе отместил към леля ѝ, но когато той заговори, отново се върна към него.

— Съжалявам, че ви изплаших, мадам. Губим време. Трябва да ми покажете коя част от багажа си ще оставите тук, за да пратим да го донесат по-късно.

— Вижте какво — разпали се лейди Холкум. — Това е безумие! Брат ми похарчи цяло състояние за чеиза на Миранда! Аз...

— Лельо Елизабет — рече Миранда, като се опитваше да забрави какво каза той за команчите. — Моля ви, капитан Браг. — Тя се

изправи, като протегна ръка напред. — Мисля, че не са ни представили един на друг. Аз съм лейди Миранда.

Браг се втренчи в протегнатата ръка. Тя вече не гледаше лицето, а гърдите му, сякаш да срещне погледа му щеше да е твърде интимно. Той се ухили. Хвана ръката ѝ, обърна я и положи влажна, топла целувка върху мъничката, мека длан. Тя възкликна и издърпа ръката си, сякаш бе изгорена от пламък. Допирът на ръката ѝ и парфюмът ѝ с аромат на жасмин го възбудиха още повече. По дяволите, помисли си той, това ще са двете най-дълги седмици в живота ми.

— Багажът ви? — провлачи той хладно, за да скрие неудобството си.

— Вие изберете — рече Миранда, а лицето ѝ отново поруменя.

Той забеляза без връзка, че с лекота може да обгърне кръста ѝ с двете си ръце, а после, че тя има хубави заоблени форми — малко повече от лека извивка на бюста и бедрата. Може би без дрехи няма да е само кожа и кости, помисли си той, развълнуван от това.

— Много добре. — Той отново докосна шапката си с пръст и се обърна.

— Миранда! — възкликна лейди Холкум. — Не може да бъде! Как можа да го оставиш той да избира кои чанти да вземе? — Тя вече се бе изправила и догонваше Браг, като викаше след него.

Миранда седеше много неподвижна и вече не бе гладна. Трепереше. Вече не мислеше за индианците, а за Браг. Този ужасен, груб мъж! Не само не бе свалил шапката си — шокираща обида — но и начинът, по който бе целунал ръката ѝ — мили боже! Тя отново потръпна. Не бе имала възможност да види лицето му, а само устата му — жестоко чувствена уста, която изглеждаше неприлично предизвикателна, дори хищническа, когато бе оголена в усмивка. Тя сложи ръка на гърдите си. Сърцето ѝ биеше лудо. Трябваше да го зашлевя, помисли си тя. Как можах да му позволя да стори това? Как може Джон Барингтън да изпрати такъв невъзпитан дивак да ме придружава?

Той беше животно като баща ѝ. Миранда го усещаше. Не можеше да си обясни защо изпитва това, но бе така и тя го знаеше дълбоко в сърцето си. Той я плашеше. Присъствието му изместваше всичко друго. Не само заради ръста му, макар че и той бе внушителен. Ризата му от еленова кожа, с мъниста и шарки по врата, опната върху

широките му рамене и масивния гръден кош. Тя не бе пропуснала и пистолета на дясното му бедро, завързан с камшик. А в един друг колан, украсен с орнаменти и месингови закопчалки, имаше втъкнат дълъг нож. Миранда потрепери. Мъжът изглеждаше смъртоносно опасен. И бе мръсен! Кожените му дрехи бяха изцапани, за чуждестранното ѝ око те бяха отвратително варварски и груби. И освен това миришеше. Когато му предложи ръката си, тя вдъхна миризмата му, мъжката му миризма...

Петстотин мили, помисли си тя замаяна.

— Мадам?

Тя едва не подскочи при това нагло провлачване. Не беше го чула да се приближава.

— Да? — Тя отказа да срещне скритите му в сянка очи. Вместо това спря поглед върху сложните шарки от мъниста по яката на ризата му.

Браг се усмихна.

— Почти сме готови. — Той я хвана за лакътя, без да обръща внимание на възклицанието ѝ и я поведе навън. Зората се бе пукнала и първите слънчеви лъчи се процеждаха по улиците на Натчес.

Миранда се опита да овладее страха си. А дали не беше вълнение? Защо този мъж толкова я плашеше? Защо баща ѝ я подлагаше на всичко това? „Господи, дай ми сили!“ молеше се тя наум.

Леля ѝ вече седеше до един друг як мъж, макар че той не беше и наполовина толкова висок или грациозен колкото Браг. Той също бе облечен в еленови кожи и ѝ се усмихна. Като минаха покрай него, Миранда осъзна, че той бе по-мръсен от Браг и чувствителният ѝ нос усети миризмата му, нещо съвсем различно от мъжкия мирис на Браг и доста неприятно. Тя се задави и ѝ се прииска да сложи кърпичката пред носа си, но не можа да го стори, защото Браг грубо я побутна към дилижанса. После той направи нещо невъобразимо. Сложи двете си ръце на кръста ѝ, като напълно го обгърна, вдигна я и я постави до леля ѝ, преди тя дори да се усети. Този път възклицанието заседна в гърлото ѝ.

Без да иска Миранда го видя как без усилие скача на седлото на големия си светлокафяв жребец, а сърцето ѝ биеше толкова силно в ребрата, че тя едвам дишаше.

— Дръпни се — рече той и направи жест с ръка.

Дилижансът потегли. Конят на Браг подтичваше до тях известно време, а Браг седеше грациозно и удобно, а после жребецът подскочи напред и потегли в галоп.

Те не видяха повече Браг до обяд и Миранда си отдъхна. Уелш не спираше да си приказва с леля й, понеже Миранда бе прекалено вгълбена в мислите си, за да се включи в разговора. Как изглеждаше годеникът й? Как щеше да се държи с нея? Какъв бе новият й дом? И как щеше да се приспособи към всичко това?

Уелш, точно както повечето американци, които бяха срещали, изглеждаше впечатлен от факта, че те са аристократи. Задаваше много въпроси, демонстрираше знанията си за пътищата и разказваше за тексаските си приключения. Уелш им обясни, че Браг винаги ще язди пред тях, за да се оглежда за индианци и други неприятели. Той ги увери, че Браг е тексаски рейнджър, един от най-добрите, и че няма от какво да се боят — той бе пътувал многократно по главния път.

Миранда се загледа в крайпътния пейзаж — тучни, тъмни кипариси, мъх, уханни цветя, мистичен вид красота — и скоро потъна в божието творение. Луизиана бе красив щат.

Браг се появи изневиделица, вдигна ръка и Уелш забави дилижанса.

— Добре, дами, десет минути. Разтърпчете се и свършете каквото имате да правите.

Златистите му очи, които проблясваха под шапката с широка периферия, стигнаха до Миранда и се спряха на изопнатото й тяло. Лицето й порозовяваше по начин, който бързо му стана познат. Отново ли я бе накарал да се почувства неудобно? Не че искаше. По дяволите, тя бе толкова чувствителна.

— Това е последното спиране преди нощувката — добави той.

Уелш помагаше на лейди Холкум да слезе и Браг не можа да се въздържи, скочи от жребеца си и бързо се приближи до Миранда.

— Мадам? — усмихна се той и протегна ръка. После се намръщи, когато тя неволно се скова. — Нямаме цял ден на разположение — скастри я той, ядосан от реакцията й към него.

Миранда протегна ръка и той я придърпа достатъчно близо, за да я хване за кръста. Усещаше как всеки мускул и тъкан в тялото й се

напрягат при докосването му. Ледената принцеса, помисли си той с раздразнение. Свали я от седалката на дилижанса и я сложи на земята.

Но трябваше да признае, че бе забравил колко е изумителна, макар и да бе крехко създание. Като я свали, той я държеше толкова близо, че малките ѝ гърди докоснаха ризата му само за секунда. Той бързо се отдръпна, много ядосан от себе си. Тя е годеница на Джон, напомни си той строго.

Миранда стоеше нерешително пред него със зачервено лице и хапеше устни, забила поглед в земята.

Тя е същинско мишле, помисли си Браг. Горкото малко мишле! Никога няма да се оправи в Тексас, никога! И точно когато си мислеше това, тя го погледна и каза тихо:

— Капитане, наистина ви моля да се отнасяте към мен с малко уважение. Чака ни дълго пътуване. — Погледът ѝ беше умолителен и после тя сведе очи и се забърза след леля си.

Той се замисли над думите ѝ и се ядоса на себе си. Тя е истинска дама, по дяволите, а не някоя евтина уличница. Какво му ставаше? Но очите му, по собствена воля, се спряха на малките ѝ хълбоци, като се наслаждаваха на естествения им, неподправен ритъм, докато тя се отдалечаваше забързано. Ще трябва да се владее, помисли си той, внезапно объркан. Никога преди това не бе стоял в компанията на истинска дама. Единствените жени, които срещаше бяха евтини курви, индианки и жените и дъщерите на заселниците. С изключение на последните, той можеше да има всяка от тях, стига да поиска.

Браг се намръщи. Правилата, които знаеше вече не важаха. Той бе свикнал да взима това, което иска, когато му се прииска и жените не правеха изключение. У него се надигна гняв. Ситуацията бе нелепа, безумна. Имаше си работа за вършене, а вместо това се налагаше да бави някаква разглежена, девствена аристократка, на която всички досега бяха угаждали. Какво, по дяволите, трябваше да прави? Да се покланя и да целува кралската ѝ ръка всеки път, когато тя минеше покрай него? Той продължи напред с коня си.

Като спряха за нощувка тази вечер, Миранда беше изтощена. Тя се свлече сковано на земята, а Браг отново ѝ помогна да слезе и този път тя му бе благодарна за помощта. В този момент нямаше нещо, което да иска повече от една гореща вана и легло. Но ето че бе насред дивия пущинак на Луизиана — на нея ѝ се стори истински пущинак!

— на път за дори още по-враждебна и дива земя. *О, papa!*, помисли си тя окаяно. *Защо, защо ми стори това?*

Слънцето все още бе високо, но бавно залязваше. Леля й бе изчезнала — за да се облекчи, помисли си Миранда, докато наблюдаваше как Уелш чевръсто стъква огъня. Къде беше Браг? В следващия миг го видя да се връща в лагера с два диви заека, а скритият под шапката му поглед бе насочен право към нея. Миранда извърна очи. Защо вечно я гледаше? Толкова беше нагъл! Никога ли не сваляше тази шапка? Когато отново се осмели да погледне към него, той бе клекнал и дереше заека бързо и умело. При вида на кръвта и вътрешностите, хвърлени в огъня, Миранда усети как й се гади. Тя се изправи на крака и се втурна в гората, където се свлече на колене и се пребори с импулса да повърне.

Браг се намръщи и погледна Уелш.

— Джон не е наред — рече той тихо и гневно. — Малката никога няма да стане тексаска съпруга. Никога.

— Горкичката — съгласи се Уелш. — Толкова е малка. На колко години мислиш, че е?

— На седемнайсет — промълви Браг. Що за човек ще прати крехката си, израсла под нежни грижи дъщеря в дива земя като Тексас, за да се омъжи за тексасец? Той поклати глава. Когато Миранда се появи малко по-късно, той набързо я огледа, за да види дали е наред. Тя се нуждаеше от закрила, осъзна той, като изми ръцете си. Това чувство му бе непознато. Объркан и смутен, Браг наниза зайците на шиш и ги подаде на Уелш. Изправи се, запокити шапката си настрана и прекара пръсти през косата си. Като погледна отново към нея, той забеляза, че го наблюдава, сякаш е хипнотизирана. Намръщи се и се отдалечи.

Миранда сложи ръка на гърдите си. Сърцето й биеше лудо. Колкото и да бе невинна и израсла под крилото на монахините, тя можеше да различи един красив мъж. Само дето, помнели си тя с паника, той не е красив. Прекалено е необуздан, за да е красив и дори чертите му са изсечени, прави и симетрични. Мили боже! Тя никога не бе виждала човек с такъв цвят на кожата. Той беше буквално златист — от главата до петите. Косата му бе златиста, кожата му също — тъмно злато, разбира се, но злато. Дори очите му бяха с цвят на топаз и дрехите му бяха от златиста ощавена еленова кожа. Тя се засмя малко

нервно. Лицето ѝ бе пламнало и тя знаеше, че се е изчервила, макар и да нямаше представа защо.

А той защо я бе погледнал толкова свъсено? Сякаш я презираше?

В лагера царуваше тишина по време на вечерята от печен заек, боб и кафе. Миранда не можа да вкуси от заека. Само като го гледаше и ѝ прилошаваше. Всъщност тя изобщо не беше гладна, само уморена, толкова неописуемо уморена. Тя остави почти недокоснатата си чиния и преди да се усети, чифт здрави мускулести крака, обути в еленова кожа и мокасини, се спряха пред лицето ѝ. Миранда вдигна очи.

Браг клекна с разтревожено лице.

— Добре ли си, Миранда? — Гласът му бе нисък, дрезгав и провлачен, а топазените му очи я гледаха изпитателно.

Той бе толкова близо. Естествено сега я обиждаше, като използваше името ѝ толкова фамилиарно. Малка, непривична гневна искра проблесна в отговор на наглостта му. Но тя усещаше магнетичното му привличане, долавяше мъжкия му мирис и не можеше да откъсне очи от неговите. Безпомощна, тя бе пленена от хипнотичния му поглед, а от разтворените ѝ, треперещи устни се изтръгна един дълго стаяван дъх.

— Мадам? — той развали магията. — Зле ли ви е?

Миранда порумения и насочи поглед надолу, настрани, навсякъде, но не и към него. Господи, как можеше да коленичи толкова близо до нея? Това бе толкова неприлично! Тя потрепери.

— Не, просто не съм гладна — прошепна тя. — Твърде съм уморена, за да съм гладна. — Погледът ѝ нарочно бе извърнат.

Без да го поглежда, тя разбра, че той си тръгва и я заля огромна вълна на облекчение. Но тогава, преди да е преброила до три, той отново се върна и загърна раменете ѝ с одеяло. Докосването му предизвика ново потрепване у нея. Като го взе за страх или отвращение, тя отново се сви до дървото.

Браг я гледаше изпитателно, като се намръщи, а после се изправи. Да не би малкото мишле да се боеше от него? Мисълта го подразни.

— Ти си достатъчно кльощава — рече той грубо. — Трябва да ядеш. Ще пътуваме от зори до здрач всеки ден. — Той побутна чинията към нея с палеца на крака си.

Тя се изопна, за миг се бореше да се овладее, а после се предаде на по-примитивната си природа. Вдигна очи с изпепеляващ поглед.

— Вие сте тук, за да ме придружавате до Тексас, сър! Но не ми казвайте какво да слагам в тялото си, благодаря! — В мига, в който произнесе думите, Миранда не можеше да повярва, че е казала такова нещо. Защо бе ядосана? Но как смееше той да има наглостта да ѝ заповядва да яде?

И което е по-лошо, той се засмя.

— Значи мишлето имало и зъби — рече той ухилен, докато се отдалечаваше.

Обидата я накара да се вцепени още повече. За такава ли я смяташе — обикновена, сива, свенлива мишка? Този човек непрекъснато я обиждаше, още откакто се запознаха — държеше се с нея като с някаква евтина уличница, а сега я наричаше мишка — това беше прекалено!

— Извинете, капитан Браг. Кога мога да се изкъпя?

Браг я зяпна изненадан, а после се ухили, като си я представи гола в потока долу.

— Ами по всяко време, мадам. Потокът е ей там. — Той посочи сред дърветата. Току-що бяха построили лагера си за нощувка, след като пропътуваха още един дълъг, тежък ден.

Виолетовите ѝ очи се разшириха и тя възкликна.

— В потока?

Той се засмя.

— Нали не сте очаквали, че ще мъкна и една хубава пиринчена вана за вас, мадам? — Той тръгна да си върви, но после рязко се обърна. — Ако смятате да се къпете — рече той, този път без усмивка и със сериозен вид, — трябва първо да ми кажете.

Миранда не можеше да повярва на чутото и отиде до леля си, която седеше уморено и си търкаше гърба.

— Лельо Елизабет! Капитан Браг току-що ми каза, че ще се къпем в потока!

— Няма да правим нищо подобно — отвърна леля ѝ мрачно. — А още по-малко пък ти — добави тя.

— Естествено! — възкликна Миранда. — Je voudrais... mon Dieu^[1] Толкова съм мръсна. Вече съм се вмирисала!

Леля ѝ я потупа по рамото.

— Не обръщай внимание, мила. От това, което дочух, след няколко дни ще сме в Начиточес и там ще има място за нощувка.

— Няколко дни! — въздъхна Миранда. — Май просто ще трябва да свикна с това. Но така ми се иска да можем да се изкъпя в потока!

— Миранда!

Миранда прехапа устни. Тя никога не бе стояла нечиста през нито един ден в живота си. Чистотата бе богоугодна. Тя се изправи.

— Е, ще сляза до потока и ще си измия лицето, ръцете и всичко друго, което мога. Ще дойдеш ли с мен?

— Лягам си, скъпа. Горките ми кокали трябва да си починат.

— Добре ли си? — Миранда се разтревожи. След само два дена път леля ѝ изглеждаше изпита и бледа.

— Да, върви. Почакай! Безопасно ли е?

— Капитанът ми каза, че мога да използвам потока. Предполагам, че няма от какво да се боя. — Тя вдигна рамене по френски маниер и после си взе чисти дрехи. Спря се до Уелш, докато той разбъркваше боба — отново боб! — и му каза къде отива. Той кимна.

Миранда взе със себе си дрехите си, гъба, кърпа и един ароматизиран сапун и колебливо се запъти към потока, който минаваше край лагера. Тя се спъваше в оголени коренища и скали. Внезапно усетила нечий поглед върху себе си, тя се обърна, за да види как Уелш я наблюдава с неприкрит мъжки интерес. Той веднага се извърна. Миранда се изчерви. Не знаеше какво точно значи този поглед, но много я смути. Боже мили, по пътя изобщо нямаше уединение! След като стигна до потока, тя тръгна по брега, докато се изгуби от поглед.

Тук беше толкова хубаво, помисли си замечтано Миранда. Почти призрачно в сумрака. Във въздуха се носеше аромата на шибой и на нещо друго, което не можеше да разпознае. Тя разкопча тъмнозеления си жакет и го свали за пръв път през този ден. Надзърна през рамо, но наоколо нямаше жива душа. Искаше да махне и затворената догоре блуза, за да може да измие ръцете, гърдите и шията си, но това щеше да е скандално. Вместо това тя реши да разкопчее само горните шест копчета и да навие ръкавите си до лактите. Изми си ръцете, горната част на гърдите, подмишниците (без да сваля ризата, естествено!), шията и лицето си. Почувства се много по-добре.

Миранда се поколеба. Хвърли още един бърз поглед през рамо, но естествено никой не я гледаше. Вдигна тежката си муселинена пола до коленете, като се намръщи при мисълта какво ще се случи, ако леля ѝ изникне в този момент. Внимателно нави надолу чорапите си и ги махна, като набързо уми стъпалата, глезените, прасците и коленете си. После си сложи пак чорапите, закопча жартиерите, обу си ботушките от шевро, изправи се и се обърна.

Браг се усмихна.

— Свърши ли?

Миранда стоеше неподвижна като хванат в капан заек, а сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— От колко време гледаш? — успя да попита тя сковано с пламнало лице.

Браг премести пистолета в ръката си и сви рамене, но една широка усмивка се разля по лицето му.

— Имаш много красиви крака — каза той спокойно. — Но...

Миранда пристъпи три крачки към него и го зашлеви с всичка сила.

— Ти минаваш всякакви граници! — извика тя. — Откакто се запознахме, ти само ме обиждаш и се държиш с мен като с някоя евтина уличница! Как смееш да ме шпионираш, докато се къпя?

Той я гледаше шокиран, а сетне се разсмя.

— Миранда! Първо на първо, за теб изобщо не е безопасно да оставаш сама. А освен това, миличка, ти не можеш и муха да убиеш с своята сила! — Той продължаваше да се смее. — А ако викаш на това къпане, е... — Смехът му отекна.

— Ти си противен — прошепна тя надменно. — Варварин, абсолютно невъзпитан грубиянин. — Тя осъзна, че среща ответна реакция, защото лицето му бе добило суров вид и смехът му рязко бе секнал. — Отвращаваш ме, макар и да знам, че не е християнско да се чувствам по този начин. Аз би трябвало да те съжалявам, понеже ти не би могъл да знаеш как да се държиш с една дама.

Лицето на Браг ставаше все по-тъмно с всяка изминала минута, а очите му проблясваха заплашително. Тогава Миранда усети страх и всичкият ѝ гняв и негодувание се изпариха. Тя направи една бърза крачка, за да се измъкне покрай него, ала ръката му се стрелна и той я улови и я дръпна грубо до себе си.

— По време на това пътуване се слуша моята дума — изръмжа той. — А думата ми е закон. Казах ти да ме уведомяваш, като решиш да се къпеш. Никога не напускай лагера, без някой да те наглежда. — Той я хвана по-здраво и Миранда извика с глас. — Ясно ли е? Лейди Миранда? — той произнесе обръщението подигравателно.

— Боли ме — прошепна тя, разтреперана. Усещаше тялото му до своето, твърдо като скала. Той рязко я пусна и тя леко се спъна. Обви ръце около себе си, като се прегърна и очите ѝ се насълзиха. Той бе

толкова жесток! Тя преглътна едно ридание и сляпо се затича към лагера.

Браг се загледа след нея, намръщен и ядосан. Глупачка! Той и бе дал пряка заповед, а тя не се бе подчинила. Естествено опасността тук бе само от някой вълк единак, но след няколко дни щеше да се тревожи и за индианци. Не можеше да позволи някой да не му се подчинява отсега.

Той я последва обратно към лагера със стиснати челюсти. В ума му изникна образът на стройните ѝ, грациозни крака и накара чатала му да пулсира. Мечтая си за годеницата на най-добрия ми приятел, помисли си той гневно, като насочи яда си към нея. Тя бе малка глупава женичка — всъщност дете само кожа и кости. Защо тогава толкова го вълнуваше, по дяволите? Дали се страхуваше от него? Гледаше го толкова странно, сякаш е едновременно запленена и отвратена, като че той е двуглаво чудовище...

С една мръсна ругатня, която накара и двете дами да ахнат, Браг клекна до огъня, за да помогне на Уелш.

---

[1] Ще видя... Боже мой! (фр.) — Б.пр. ↑

Следващите три дни минаха без инциденти и скоро наближиха Начиточес. Миранда бе започнала толкова да си мечтае за вана, че това се бе превърнало в най-важното нещо в живота ѝ. И Браг, и Уелш очевидно се къпеха в потоците и реките, покрай които лагеруваха и мирисът им, осъзна тя, не бе толкова лош — мирис на коне, пушек и мускус. Тя започваше да свиква с варварските тексасци! Това бе прекалено. Нима и съпругът ѝ ще се облича, ще постъпва и мирише като тези едри, силни мъже? Дали и той ще е висок исполин? Миранда потрепери при тази мисъл.

Браг я бе избягвал, откакто тя го обвини, че се държи с нея като с уличница, макар че очите му още пробягваха нагло по тялото ѝ, когато си мислеше, че тя не го вижда. Но в мига, когато се обърнесе да я погледне, тя го усещаше и по тялото ѝ се разнасяше странна топлина, докато страните ѝ поруменяваха от неудобство. Тя свиваше юмруци и се чудеше защо този груб, суров мъж е изпратен, за да я унижава по този начин. Наистина ли е била толкова непослушна в манастира? Това беше единственото обяснение, за което можеше да се сети.

Ами ако съпругът ѝ се държеше грубо с нея? Тя не можеше да си помисли такова нещо — това бе твърде разтърсващо.

Миранда свикна с дилижанса и непрестанния, безконечен монолог на Уелш. Когато не дърдореше, той си тананикаше някоя песничка. Веднъж Миранда го помоли да я научи думите, за да могат да попеят заедно, та да мине по-бързо времето. Уелш взе, че се изчерви, а Браг избухна в смях, застанал с коня си до дилижанса.

— Думите на тази мелодия не са подходящи за ушите на дами — рече ѝ той, като се засмя и явно се наслаждаваше на неудобството ѝ. — Особено пък за дами, израсли в манастир, подобно на теб.

И той имаше наглостта да ѝ намигне похотливо. Тогава на Миранда ѝ хрумна една много неблагоприятна мисъл — може би някой гръм щеше да го порази още там, на място. След миг тя се молеше за прошка.

Сега внезапно дилижансът спря и всички политнаха напред.

— По дяволите! — възкликна Уелш и вече бе скочил на земята.

— Какво стана, мистър Уелш? — попита загрижено лейди Холкум.

Миранда усети как сърцето ѝ нервно запърха.

— Да не се счупи нещо? — извика тя разтревожена, а после очите ѝ зашариха по хоризонта. Както винаги, Браг яздеше напред и от него нямаше и следа.

— Мамка му стара! Простете, дами! — Уелш силно си прехапа устната и Миранда знаеше, че ако те с леля ѝ не бяха тук, той щеше да нареди цяла върволица от цветисти изрази.

— Какво се е случило, мистър Уелш? — попита тя отново, като си вееше с ветрилото. Беше горещо и задушно и почти не се траеше. Но тя бе толкова близо до ваната си!

— Колелото е заседнало в една дълбока бразда — рече Уелш, поклащайки глава. — Грешката е моя. Мислех си за уиски и же... Мислех си, че трябва да стигнем до Начиточес до довечера — поправи се той набързо.

— Лельо Елизабет, мисля, че трябва да слезем — рече Миранда, като се надигна и внимателно събра полите си. — За да може мистър Уелш по-леко да извади дилижанса от тази бразда.

Ето, хванете се, госпожице — рече Уелш, като се забърза към нея. Помогна ѝ да слезе, а после и на леля ѝ.

— Къде е мистър Браг? — попита лейди Холкум. — Той не трябва ли да ни помогне?

— Надявам се изобщо да не разбере за това — промърмори Уелш, като се качи на дилижанса с изненадваща пъргавина. Той изплющя с юздите. — Дий! Дий! Айдееее!

Миранда и леля ѝ се отдръпнаха и гледаха изумени, докато конете се мъчеха да освободят дилижанса. Колелото само задълба още по-дълбоко в браздата.

— О, спрете, мистър Уелш! Спрете! — извика Миранда. — Потъват по-дълбоко.

Уелш въздъхна и слезе.

— Просто ще трябва да... А, ето го и Браг!

Миранда чу тропот на копита и го видя да пристига в галоп с притъмняло лице.

— Какво става? — извика той, но очите му вече бяха открили проблемното колело и той тихо изруга. Скочи от жребеца.

— Аз съм виновен — рече Уелш нещастно.

— Напълно си прав, по дяволите — скастри го Браг.

Очите на Миранда се разшириха.

— Мистър Уелш е човек — възпротиви се тя. — Всеки греша.

— Ти да мълчиш — рече Браг, като се обърна към нея, а очите му бяха потъмнели от гняв. Той захвърли шапката си на земята. Миранда не можеше да повярва, че се е ядосал до такава степен заради толкова малко произшествие.

— Вие сте непоносим — прошепна тя, без да иска да изрича това на глас.

Той се нахвърли върху нея, а на лицето му бе изписана истинска ярост.

— Непоносим значи? Произшествията означават смърт, когато си на пътя! Разбираш ли сега? — крещеше той.

Миранда отстъпи, уплашена от явно отприщената му ярост.

— Но... това е само...

— Ами ако бяхме в земите на команчите? — Той бе снишил гласа си, но устата му бе побеляла. — Ако това бе счупило оста? А? Ами ако бяхме заклещени неподвижни в продължение на часове, докато я поправим и някой боен отряд ни нападнеше? — той се извърна от нея отвратен.

— Това няма да се повтори — рече Уелш тихо.

— Ти карай, аз ще бутам — рече Браг с по-спокоен тон.

Сега Миранда разбра, но това не правеше характера му поносим. И тогава, точно пред очите ѝ, той свали ризата си и нехайно я захвърли настрани.

Тя възкликна, а сърцето ѝ се качи в гърлото, задушавайки я. Лицето ѝ започна да гори и тя се чувстваше замаяна и не на себе си. Бе скандализирана. Мъжът стоеше полугол пред нея. Тя омаломощено протегна ръка и се подпря на колелото на дилижанса, като си вееше яростно.

— Капитан Браг! — възкликна леля ѝ ужасена. — Как смееете да се събличате пред племенницата ми!

Браг изобщо не бе обърнал внимание на реакцията на Миранда, понеже бе започнал да разглежда колелото в мига, в който захвърли

ризата си. Сега се изправи, а устните му се изкривиха в развеселена усмивка, като погледна към лейди Холкум, а после и към Миранда. Усмивката му угасна.

Тя бе много, много бледа и си вееше бързо-бързо, загледана право напред в някакъв далечен обект. Леля й отново шумно запротестира срещу голото му тяло и като седна на колене пред Миранда, започна да разтрива китките й.

— Боже господи! — възкликна Браг. — Никога ли не е виждала мъжки гърди преди това? Да не вземе да припадне? — Той не можеше да повярва.

— Естествено, че не е — сряза го лейди Холкум, а лицето й бе почервенияло от ярост.

Миранда го погледна за миг, видя широките му, окосмени гърди и поруменя. Ветрилото й започна да се вее по-бързо. Браг се засмя — това бе прекалено. Приблужи се до нея.

— Пречиш — рече той, но без да е груб.

Горкият Джон! Какво щеше да прави с тази фригидна девственица? Той докосна рамото й, за да я дръпне настрани, но тя си пое дълбоко въздух и избяга оттам, сякаш той бе самият дявол, дошъл да я отведе със себе си. Той подтисна смеха си и отиде до вагона, за да се овладее.

— Добре, Уелш, подкарай тези коне — извика той, като се опитваше да забрави за Миранда.

Но Миранда не можеше да забрави за него. Всичко, за което можеше да мисли в момента бе златистата му, блестяща и гола плът, изпъната и със стегнати мускули. Лицето й отново поруменя. И той имаше всички тези тъмни косми — това бе неприлично! Тя преглътна сухо и чу Браг да пъшка, докато леля й успокоително я потупваше по рамото.

Миранда не знаеше какво й става. Погледна го над ветрилото. Стоеше едва ли не точно зад него и нов приток на ален цвят заля лицето й. Той се бе навел, раменете и ръцете му бяха залепени за задния край на дилижанса, докато го буташе напред с цялото си тяло. Гърбът се бе набраздил от усилията му. Задникът и бедрата му се бяха изопнали под меката, прилепнала еленова кожа, която само го подчертаваше, сякаш бе гол. Този път тя не можеше да отмести очи.

— Миранда! — извика леля й. — Престани да зяпаш капитан Браг!

Миранда се изчерви и бързо сведе поглед. Тя се засрами, че леля й я хвана да го гледа и още повече, задето й се скара за това достатъчно високо, та да чуят Уелш и Браг. Но още докато стоеше, забила поглед в земята, тя чу Браг да пъшка отново — гърлен, животински звук, който накара тялото й да зажадува топло, сладостно, странно. Отново вдигна очи и ги спря върху огромното му, пленително тяло и този път видя, че дилижансът тръгна напред.

— Миранда! Какво ти става! Какво те е прихванало? — Леля й бе изумена и ужасена.

Като нададе вик, Миранда изпусна ветрилото си и се втурна в гората, точно когато Браг се обърна, за да я погледне. Израз на веселие и разбиране се появи на лицето му, когато той се облегна на дилижанса, а от тялото му се лееше пот.

— Сър, трябва да ви кажа, че никога...

— Вече ми казахте — прекъсна я Браг. Той не бе в настроение да слуша някоя фригидна английска вдовица — пуританка да му чете конско. — Изгубихме време. Да тръгваме. — Той се изправи.

— Миранда? — извика леля й към гората. — Миранда? Готови сме да потегляме. Миранда?

Браг взе ризата си. Щяха да стигнат Начиточес точно преди стъмване, ако тръгнеха сега. Но точно сега това бе само малка, незначителна мисъл. Исусе! Миранда почти бе припаднала при вида на мъжки гърди! Тя бе толкова невинна...

А Джон, най-добрият му приятел и кръвен брат, щеше да отнеме тази невинност и да я промени. Този факт го накара да изпита непонятен гняв.

Нямаше и следа от Миранда и тя не бе отвърнала на виковете на леля си. Браг се разтревожи. Сега пък какво! Да не би глупавото момиче да се е блъснато в някое дърво и да е загубило съзнание от удара? Или нещо по-лошо?

— Защо не отговаря? О, боже, ако нещо й се е случило...

— Спокойно, лейди Холкум — рече Браг. — Ей сега ще я намеря. — Той тръгна през гората в посоката, в която бе избягала Миранда.

Поддържаше бързо темпо, докато с лекота я следваше все по-навътре в гората. Следенето беше едно от нещата, с които апахите се

справяха най-добре. Тя бе оставила пътека, широка цяла миля, сякаш я бе отбелязала с панделка. Фасулска работа. Намери я свита на топка на земята, обгърнала коленете си с ръце под една папрат.

— Миранда! — сега го заля раздразнение, след като видя, че е в безопасност. — Задържаш ни.

Тя вдигна поглед, избърса очи и той осъзна, че е плакала. Странно, неразгадаемо чувство го обзе — непозната нежност. Той клекна до нея, но тя не искаше да го погледне в очите и той виждаше само дългите ѝ, гъсти и черни мигли върху насълзените бузи:

— Защо плачеш? — попита той тихо. Не можа да познае гласа си. Инстинктивно сложи двете си ръце върху раменете ѝ. Тя се отдръпна и скочи на крака.

— Нищо ми няма — рече тя, като нехайно избърса лицето си, което отново порозовяваше.

— Не, нещо не е наред — рече той, този път малко по-остро. Толкова ли я обиждаше допирът му? Или я отвращаваше? Той се смрази при последната мисъл.

— Толкова се срамувам — прошепна тя, като погледна към него. Очите ѝ бяха влажни и за миг се приковаха право в неговите. Тя поруменя още повече и погледът ѝ се спусна върху гърдите му. Устата ѝ леко се разтвори.

Обзе го чувство на триумф и той се ухили.

— Да чувстваш желание към някой мъж не е нещо срамно — рече ѝ той нехайно. Как можеше да си помисли, че тя го намира за отблъскващ? Все пак тя бе жена и сега очите ѝ я издаваха. Браг бе очарован. Искаше му се да се поперчи пред нея — отново да свали ризата си и да я притисне срещу голите си гърди. Да я прегърне и да я гали...

Миранда възкликна и очите ѝ се разшириха. Тя се отдръпна от него.

— O! Vous etes impossible! Bete! Sauvage! Vous etes fou. Stupide! Vous retrouves... vous m'en pensez... ohhli!^[1]

Браг се ухили. Той нямаше представа какво му казва тя, но френският ѝ бе очарователен. Когато говореше английски, акцентът ѝ изглеждаше изцяло британски и чак като мина на френски, той се сети, че е наполовина францужойка. Но нямаше съмнение какво изразяват думите ѝ.

— Времето си тече, принцесо — рече той през смях. Хвана я за ръката, още преди тя да се усети. — Хайде.

Той я задърпа след себе си, като ясно усещаше яростната напрегнатост на тялото ѝ. Може би тя дори не знае какво чувства, помисли си той, заслепен от наслада. Сигурно дори не разпознава желанието си към мен. Той самодоволно се зарадва от откритието на деня. Внезапно осъзна, че началното ѝ привличане не означава нищо в голямата рамка на нещата.

Той пусна ръката ѝ намръщен и крачките му станаха по-големи. Все пак Миранда беше табу. Долу ръцете — тя щеше да се омъжи за Джон. Защо тази мисъл му бе толкова омразна? Това не беше негова работа! Или най-малкото той трябваше да се радва за приятеля си, който често му бе признавал, че е самотен и че има желание за жена и семейство. Браг бе мрачен, като стигнаха до дилижанса.

---

[1] Вие сте невъзможен! Звяр! Дивак! Вие сте луд! Глупак! Вие ме мислите... смятате ме за... (фр.) — Б.пр. ↑

Останалата част от пътя до Начиточес мина за Миранда като в сън. Тя бе много разстроена. Главата ѝ се въртеше и умът ѝ препускаше безспирно. Леля ѝ седеше мълчалива и ѝ беше много ядосана. Уелш бе мрачен и за пръв път не продумваше и думица. Браг, сякаш за да покаже колко е недоволен от всички тях, яздеше много пред дилижанса. Миранда не спираше да се взира в гърба му. По някаква непонятна причина, всичко, което можеше да види, когато го погледнеше, беше голата му, мускулиста плът. Няколко пъти той внезапно погледна през рамо, а погледът му бе горещ и твърд, за да улови нейния. Тя се изчервяваше и бързо отместваше очи, но, разбира се, беше твърде късно.

Какво ѝ ставаше? Тя не разбираше защо пулсът ѝ бие яростно в ушите ѝ и защо не спира да си представя широките му, окосмени гърди или стройният му, мощен гръб. Накрая реши, че този ден е била силно шокирана и че интересът ѝ е естествено любопитство. Винаги бе жадна за знания и с нетърпение научаваше всичко ново, запомняше всичко видяно, а никога преди не беше виждала голо мъжко тяло. Това, на което бе станала свидетел днес бе нов урок. Сега знаеше нещо за разликата между мъжете и жените. Мъжете бяха не само по-големи и по-силни, но и имаха страшно различна структура. Всички мъже ли изглеждаха като Браг?

Едва ли. Някои мъже бяха дебели, други изнежени или контета. Браг бе силен като скала. Тя потрепери. Мислите ѝ бяха почти похотливи. Всъщност тя изпитваше нерационален подтик да го докосне, да пипне голата му кожа. Дали ще е мека и гладка? Или...

Миранда спря потока на мислите си, като усети как по лицето ѝ отново изби топлина. Тя осъзна, че отново се е втренчила в гърба му, облечен в кожа и леля ѝ прошепна „Миранда!“ много неодобрително. В този момент — за трети или четвърти път — със светкавично движение Браг обърна коня си настрани, така че погледът му срещна нейния. За един кратък, хипнотичен миг тя не можеше да откъсне

поглед, не можеше дори да диша. Не можеше да преглътне, устата ѝ беше напълно пресъхнала. Облиза устни, без дори да се усети.

Какво ли смята, че си мисля? Миранда се почувства много нещастна. Знаеше какво си мисли той. Арогантният грубиянин смяташе, че тя го намира за привлекателен. Как бе стигнал до това нелепо заключение? Всички мъже бяха ужасни зверове, както много добре знаеше, дори и баща ѝ. Мъжете изнасилваха безпомощни жени като сестра Агнес. Тя не знаеше какво е това изнасилване, но знаеше, че боли страшно много и е унижително и насилствено. Бе се досетила сама, когато сестра Агнес ѝ разказа за това — можеше да види неотминалата болка в очите ѝ, дори след толкова години.

Миранда потрепери. Не, тя никога нямаше да сметне някой мъж за привлекателен, сигурна бе в това. Мъжете бяха различни от жените, груби и ръководени от долни инстинкти, като диви животни. Браг бе толкова различен. Начинът, по който я гледаше накара пулсът ѝ да забие лудо от страх. Тя не знаеше какво означава този поглед, но знаеше, че е неприличен, нагъл и свързан с онова непроизносимо нещо, което правеха мъжете с жените. Тя отново потрепери и в същия момент неволно се зачуди какво е усещането от допира до кожата му.

— Лельо Елизабет?

— Да?

Миранда знаеше, че леля ѝ е бясна, щом не я е нарече „скъпа“.

— Може би в този град има църква. Бих искала довчера да ида на църква. Или на служба утре сутрин.

— Това е чудесна идея — рече леля ѝ. Макар че Елизабет беше протестантка, тя бе много религиозна. — Мистър Браг?

— Чух — отвърна Браг и се приближи до тях с коня си. Миранда се зачуди как е възможно да е чул тихия им шепот. Погледът му стигна до лицето ѝ и очите им се срещнаха само за миг. — Отговорът е не.

Миранда ахна.

— Но аз трябва да ида да се изповядам — извика тя, ядосана и изумена.

Той се намръщи.

— Нямате какво да изповядате, принцесо — рече той. — А и в Начиточес няма църква. Ще трябва да запазите изповедите си, докато стигнем Сан Антонио дел Баксар. — Той скрита коня си и продължи напред.

Миранда усети как очите ѝ се насълзяват.

— О, папа — прошепна тя. — Защо ми причини това?

Браг отново обърна коня си, като чу изтерзаните ѝ слова и се вгледа в нея. Но тя бършеше една сълза от бузата си, докато леля ѝ взе ръката ѝ, за да я успокои.

— Не ми се сърди, лельо Елизабет — проплака съкрушено Миранда. — Моля те, не ми се сърди. Толкова съм... — Тя се облегна на рамото на леля си, като се бореше с подтика да заплаче от изтощение, отчаяние, страх и объркване.

— Шшт, миличка, всичко ще се оправи, ще видиш — тя погали Миранда по гърба.

— Защо папа ме мрази така? Защо? Защо не ме остави на мира? — Тя не можа да спре няколкото сълзи, които се процедиха от плътно затворените ѝ очи.

— Твоят папа те обича, Миранда, много те обича.

— Папа е звяр! — извика Миранда. — Мразя го. Винаги съм го мразила за това, което стори на маман — задето я уби! — Тя наистина се разплака. — И господ ме наказва, като ме праща при този варварин, защото имам толкова омраза в сърцето си.

— Баща ти не е убил майка ти! — възкликна Елизабет ужасена. Тя разтърси племенницата си. — Как можеш да кажеш такова нещо?

— Уби я! Той дори си го призна — преглътна Миранда и се окопити.

— Майка ти почина при раждане, Миранда — рече строго леля ѝ. — Такава беше божията воля. Баща ти я обичаше страшно много...

— Не! Да не мислиш, че съм дете? — нахвърли се Миранда върху леля си. — Видях как се отнасяше с нея, как я удряше. Тя го мразеше. Той я принуди да се върне при него. Знам го.

— Ти си само едно глупаво, уплашено дете — рече Елизабет. — Говориш глупости. Ще пиша на баща ти и ще му кажа, че таиш такива заблуди!

Миранда прехапа устни и погледна напред, за да види, че Браг я гледа странно. Тя му се намръщи, разстроена, че е чул личния им разговор. Вината беше нейна, не негова. Тази тема никога не биваше да се обсъжда пред други хора. Тя се загледа в гористите хълмове от двете им страни.

След около час стигнаха до Начиточес, който беше град от разпръснати дървени постройки. Странноприемницата бе една от най-добрите в града, но бе непретенциозна и занемарена в сравнение с чудесните стари заведения в Англия. Браг остави Уелш с конете и дилижанса и ги отведе в трапезарията.

— Защо не хапнете, докато приготвят ваните ви — предложи любезно той. — Сега ще се погрижа за това — той се усмихна почти топло на Миранда.

Миранда се изненада, когато той ги остави, и седна с леля си на една празна маса. Трапезарията беше доста пълна и тя се притесни за външния си вид, докато не осъзна, че почти всички са мръсни от пътуване и уморени колкото нея. Въпреки това реши, че предпочита да яде в стаята си, след като си вземе вана и каза това на леля си.

— Чудесна идея — съгласи се леля ѝ.

— Ще ида да кажа на мистър Браг — рече Миранда и лейди Холкум уморено кимна. Миранда тръгна в посоката, в която бе тръгнал той, излезе от трапезарията и се озова в едно фойе, където имаше бюро за регистриране, диван, столове и маса и няколко гости. Всички бяха мъже и я погледнаха с неприкрит интерес. Тя се изчерви и се почувства засрамена, задето е в толкова ужасен вид. Зачуди се къде ли е Браг. Попита в приемната. Служителят ѝ каза, че той отново е излязъл навън и тя се насочи натам.

Конете, дилижансът и конят на Браг ги нямаше и тя се запъти към обора. Вътре бе много тихо, с изключение на животните, които се движеха, пръхтяха и преживяха. Тя си помисли, че разпозна техните коне, макар и да не беше сигурна. На една от стените имаше запален фенер и тя се увери, че в обора все още има някой. Тъкмо щеше да се връща, когато дочу шум. Като се загледа към най-далечния край на обора, тя си помисли, че вижда бялата грива на жребеца на Браг. Тръгна по застлания със сено коридор и скоро широкият гръб на Браг се показва пред погледа и.

Миранда чу дрезгаво мърморене точно преди да види жената. Браг сигурно я бе чул, защото рязко се обърна и чертите му се смекчиха, като се приближи до нея. Миранда погледна покрай него към жената, почуди се какво правят там сами и усети как у нея се надига нещо като ревност. Жената се усмихна, измъкна няколко сламки

от косата си и приглади поли. Миранда си помисли злорадо, че тя е доста дебела.

— Мен ли търсиш?

Погледът на Миранда се върна отново върху Браг и тя забеляза, че очите му са блеснали, ризата му е разкопчана, а гърдите му — широки и лъщящи. Тя се изчерви. За момент не можа да си спомни защо бе дошла — само го гледаше втренчено.

— Д-да, капитане. Двете с леля ми сме уморени. Ще вечеряме в стаята си.

Браг се усмихна. После каза нещо, но тя вече се бе разбързала да се връща. Стигна до двора и за диша дълбоко, като откопча горните три копчета на шията си. Трепереше. Какво правеха там сами и по този начин?

И защо й пукаше?

След миг го чу точно зад себе си.

— Миранда, почакай. — Тя грабна полите си и избяга.

— Миранда, какво има?

Миранда се насили да се усмихне.

— Нищо, лельо Елизабет.

„Спри да мислиш за онази дебелана“, укори се тя.

— Скъпа, ти си задъхана и поруменяла.

Миранда се извърна и провери водата във ваната.

— Да не си болна? — попита Елизабет загрижено.

— Не, нищо ми няма.

— Намери ли капитана?

Миранда усети как кръвта отново нахлува в страните ѝ и леля ѝ не пропусна това.

— Миранда?

— Да. В обора — измрънка тя. После избухна. — Той беше там с някаква жена, лельо, сам с жена. — Елизабет сви устни в сурова черта.

Тази нощ Миранда сънува ужасен сън. Браг я държеше в обятията си и галеше тялото ѝ, гърдите ѝ. Тя се боеше, но нямаше глас да извика. Искаше да се бори, но крайниците ѝ не помръдваха. Докосването му караше тялото ѝ да пулсира много странно. Тя събуди плувнала в пот, а между бедрата усещаше сладко-горчива болка. Трябваше ѝ доста време, за да заспи отново и въпреки това не разбираше абсолютно нищо.

Миранда и леля ѝ закусваха с палачинки и сладък сироп, когато усети погледа му върху себе си. Почувства как лицето ѝ пламва, но не вдигна очи. „Как мога да го погледна, след като съм го сънувала снощи?“ попита се тя отчаяно. Тя заби поглед в чинията си и се съсредоточи върху това да си изяде всичко до последната хапка. Изобщо не беше гладна, но поне правеше нещо.

— Добро утро, дами — провлачи Браг мързеливо.

— Капитан Браг — надигна се Елизабет. — Бих искала да си поговоря с вас насаме.

Браг се загледа в наведената глава на Миранда. Хрумна му нещо нелепо. Колко беше дълга косата ѝ? Той осъзна, че лейди Холкум го

чака и я погледна небрежно.

— Нека се досетя — промърмори той. Направи жест с ръка. — След вас, мадам.

Излязоха на двора. Браг въздъхна и се съвзе, когато започна тирадата.

— Мистър Браг! Не разбирам как е възможно Джон Барингтън да избере човек като вас за придружител на годеницата си в продължение на петстотин мили, но трябва да настоявам да сдържате повече низките си страсти, сър! Племенницата ми е невинно създание. Тя е била страшно разтърсена, когато е имала лошия късмет да попадне на вас с една от вашите... възлюбени снощи. Моля ви, сър! Имайте милост към това сладко младо момиче! Умолявам ви!

Браг отвърна на гневния ѝ поглед.

— Мадам, нека да изясним нещата! Никой не съжالياва повече от мен, че тя се натъкна на нас двамата с приятелката ми и се е разстроила от това.

Елизабет бе толкова изненадана, че не можа да обели дума.

Браг се усмихна.

— Но апетитите на мъжа са си нещо естествено в този край. Колко дълго си мислите, че може да остане защитена и невинна племенницата ви, като живее в Тексас? Или ще бъде девствена съпруга?

Елизабет възкликна от грубостта му.

— Ще се опитам да бъда по-дискретен. — Браг се ухили подигравателно и ѝ се поклони. — Сега трябва да тръгваме, нали?

— Ще доведе Миранда — отвърна Елизабет надменно и с голямо негодувание.

Браг се бе разположил на верандата. Той наистина мислеше това, което каза. До последната дума. Съжالياваше, че Миранда го видя с онази жена. Но те не правеха нищо. Все още. Бяха сами, наистина, но това определено не беше грях. Той сви рамене. Въпреки това вината не беше негова. Той не очакваше Миранда да дойде да го търси.

— Дерек.

Той бе изненадан от Луиз, жената, с която бе преспал предната вечер.

— Добрутро. — Той ѝ отправи спокойна, естествена усмивка. Тя бе много изпълнителна снощи и доста опитна. И не изглеждаше твърде

зле, макар че гърдите ѝ бяха почнали вече да поувисват. Тя пристъпи напред и притисна тази особена част от анатомията си към него.

— Съжалявам, че трябва да си тръгваш толкова скоро — усмихна му се тя.

— И аз — каза Браг, без да иска да каже това, но и без да лъже. После усмивката му изчезна. Проклятие! Миранда току-що бе излязла и го наблюдаваше с Луиз.

— Следващия път, като минаваш насам, ще дойдеш ли да ме видиш пак? — Луиз открито флиртуваше, като сложи ръка на гърдите му и я пхна в разкопчаната му риза. Тя погали кожата му.

— Знаеш, че ще го направя — рече той, като отмести поглед от нея към Миранда, която ги зяпаше втренчено. Той видя изражението ѝ и забеляза, че е смразена от шок. Беше изумена, макар че сигурно не си даваше сметка за това.

Той хвана ръката на Луиз и я махна от гърдите си.

— Не тук — каза той.

Луиз презрително погледна към Миранда.

— Какво ти пука за тая малка девственица? — Тя се засмя, като обви врата му с ръце и страстно го целуна. Браг чу как Миранда възкликна, когато ръцете му се спуснаха по гърба на Луиз и устата му се разтвори за целувката ѝ.

После с неудоволствие се спря и я избута. Шляпна я отзад.

— До другия път — ухили се той, като слезе по стълбите на верандата. Усмихна се на Миранда, която сега бе поаленяла като роза. Никога не беше виждал жена, която да се изчервява толкова много.

— Добро утро, Миранда — поздрави я любезно той. — Как спа снощи? — Погледът му премина по нея от само себе си. Господи, каква красавица!

Миранда преглътна. Да не би да ѝ четеше мислите? Как бе разбрал, че снощи го е сънувала? Напълно онемяла, тя се забърза покрай него към дилижанса, а сърцето ѝ биеше лудо.

Нима съпругът ѝ щеше да я докосва по този начин? Ако го стореше, тя щеше да умре!

— Добрутро, мис Миранда — каза Уелш с приятелска усмивка. — Дайте да ви помогна да се качите.

Браг се приближаваше и Миранда бързо прие предложението на Уелш. Тя си мислеше, че ще умре — от унижение! — ако Браг отново я

докоснеше!

Браг бе раздразнен, даже ядосан.

Утре щяха да стигнат до Накогдочес, последният град преди Сан Антонио на главния път. Бяха тръгнали от Начиточес преди два дена и Миранда усърдно го избягваше. Макар че я улавяше да го наблюдава с уплашено любопитство, когато не яздеше напред, в лагера тя сякаш правеше всичко възможно да поддържа голямо разстояние помежду им. Ако той ѝ говореше нехайно и не ѝ задаваше пряк въпрос, тя не отговаряше. Като я погледнеше, тя се изчервяваше. Понякога я гледаше и виждаше, че му отвърща. Забелязваше как вените пулсират яростно в тънката ѝ бяла шия. Когато тя несъзнателно навлажни устни с розовия си език, на него му се щеше да я награби и да я целуне диво.

Искаше да си поговори с нея. Беше ядосан, задето го избягва, което правеше разговорът невъзможен. Не помагаше и фактът, че тя изглеждаше високомерна, сякаш той я отвращаваше. Или може би това бе само маска на страх? Каквото и да беше, на тях им оставаше да пътуват още дълго и този вид инфантилно държане не му допаднаше.

Но леля ѝ го следеше като ястреб и бързо парираше опитите му да се приближи до Миранда.

Той знаеше, че тя е невинно създание. Но как можеше да е засрамена от това, което бе видяла? Или си мислеше, че той е някой груб простак? Не беше ли го нарекла веднъж нецивилизован варварин? Боеше ли се от него? Понякога го гледаше така, сякаш се боеше, с някакъв хипнотичен страх. Как, по дяволите, можеше да се отърве от тази леля?

Проблемът сам се реши. Бяха спрели рано за нощувка, понеже бяха на по-малко от седем часа от Накогдочес. Миранда и леля ѝ се бяха оттеглили в палатката си. Браг вече бе осигурил дивеча, който се печеше на шиш. Уелш пушеше, излегнат на земята. Миранда се появи на входа на палатката и го погледна.

Браг се изправи от мястото, където се бе подпрям на един объл камък. Миранда излезе и той забеляза, че е понесла кърпа, сапун и

дрехи. Усмихна ѝ се, когато тя се приближи. Очите ѝ бяха разширени, а гласът ѝ трепереше.

— Капитан Браг?

Погледът му я обходи. Отново бе поразен от красотата ѝ. Миранда сякаш се разхубавяваше с всеки изминал ден.

— Да?

— Бих искала да се измия — рече тя с напрегнат глас.

Къде е леля ти? — попита Браг нехайно, застанал близо до нея. По някаква неизвестна причина сърцето му биеше толкова бързо, като че бе пробягал дълго разстояние.

— Спи. — Виолетовият ѝ поглед се кръстоса с неговия. — Това пътуване ѝ се отразява зле. Безпокоя се за нея.

Браг кимна трезво и с разбиране.

— За съжаление ще става само още по-тежко. Следвай ме — рече той.

Той я чу да се спъва зад него, докато вървяха по брега и автоматично се обърна и я хвана под ръка. Тя затаи дъх и се дръпна, сякаш бе прокажен. Браг я пусна, а лицето му притъмня. Миранда преглътна, като спусна уплашен поглед и каза:

— Още колко остава до ранчото, капитан Браг?

Той продължи по пътеката покрай памуковите храсти. Малката госпожичка се плашеше от него! Това ужасно го натъжи. Да не си мислеше, че ще я изнасили?

— Почти триста мили — рече той, като се спря.

— А! Езеро! — Миранда бе възхитена.

Браг се усмихна въпреки волята си.

— Миранда? Бих искал да поговоря с теб.

Тя бавно го изгледа.

— За какво? — думите ѝ бяха толкова тихи, че едва се чуваха.

— За това, което си видяла в Начиточес. — Той гледаше лицето ѝ. Издайническият розов прилив заля чертите ѝ и тя извърна поглед.

— Не — рече той меко, — не поглеждай встрани. — Пръстите му бяха нежни и той повдигна брадичката ѝ, за да срещне очите ѝ. Тя сякаш бе затаила дъх. Той изпита почти неконтролируем подтик да я целуне.

— Съжалявам — прошепна тя. — Не те следях. Търсех те.

— Ти ме избягваш. Защо?

Миранда се опита да извърне поглед, но той не пускаше брадичката ѝ.

— Какво правеше с оная жена? — попита тя с потрепващ глас.

Браг я погледна крайно изненадано, после се засмя, а пръстите му се отделиха копривената ѝ кожа.

Тя се изненада от смеха му, а очите ѝ се разшириха.

— На нея ѝ харесваше — рече той засмян — страшно много.

— Значи тя е... лоша жена — рече Миранда със сериозен тон. — Уличница.

Браг се втренчи в нея.

— Мисля, че трябва да поговорим, наистина да си поговорим — рече той ужасно разгневен. — Луис не е курва.

Тя възкликна от грубия език.

— Тя е жена с нормални апетити, това е всичко.

Миранда зяпна невярващо.

— Миранда, това, което става между един мъж и една жена е хубаво и естествено. И безкрайно приятно.

Тя бе шокирана.

— На нито една добре възпитана жена не ѝ харесва... вниманието на мъжа по този начин!

— Горкият Джон — рече той, преди да може да се спре. — Що за глупости са ти натъпкали в главата? Ако любенето беше толкова греховно, тогава защо господ е пожелал така да се зачеват деца?

Тя го изгледа с пълно неразбиране.

Браг я изгледа на свой ред. Той не можеше да повярва, че тя не знае за какво ѝ говори.

— Ти не знаеш, нали? Не знаеш как забременява жената?

— Не — прошепна тя, преглъщайки тежко. Навлажни долната си устна. — Как?

Ако направи това още веднъж, ще я целуна, помисли си Браг, когато тръпка на желание премина през него. Веднага след това я последва гневна вълна.

— Попитай мъжа си — рече той твърде рязко. — Повярвай ми, той ще ти каже... Не, ще ти покаже. — Очите им се срещнаха.

Миранда бе тази, която отмести поглед, разтреперана.

— Ще се изкъпя. Ще бъдеш ли така добър да се обърнеш?

Браг вече знаеше, че наоколо не се мотаят индианци, така че кимна. Мислеше си, че вероятно никога не се е целувала. Е, естествено той не можеше да я научи. Това си беше право на Джон. Но тя се нуждаеше от целувка, от хубава целувка. По дяволите, та тя я искаше, той бе уверен в това. Зарей поглед в небето, обърнат с гръб към нея и чу дрехите ѝ да прошумоляват. Замръзна. Тя се събличаше.

Слухът му беше по-добър от този на всеки бял. Той усещаше всяка дреха, която тя захвърляше. Разбра, че носи три ката фусти. После я чу да нагазва в езерото. По какво ли бе останала? Риза и фуста, предположи той, като се бореше с подтика да погледне.

— Изненадан съм, че ми вярваш — засмя се той рязко. Плискащите звуци от къпането ѝ замряха. Той наостри уши и я чу как диша.

— Годеникът ми ти вярва — рече накрая тя.

Толкова е невинна, помисли си той. Толкова дяволски невинна! А Джон щеше да ѝ отнеме невинността. Вместо това искаше той да е човекът, който да я научи на страст.

Езерото не беше дълбоко и той знаеше, че тя е клекнала, докато се къпе. Чу я да се изправя и да казва:

— Не се обръщай.

Той не си направи труда да отвърне.

Внезапно тя извика и се чу силен плясък. Браг на мига се озова на края на езерото. Тя се бе подхлъзнала и главата ѝ се показа на повърхността, докато плюеше вода и се опитваше да си поеме въздух. Браг не се усмихна. Той се напрягаше да види дали е добре.

Миранда извика отново.

— О, тук... тук има нещо! — Тя стана и той зърна твърдите ѝ зърна през мократа риза, преди тя да падне отново, като изчезна под водата.

Браг я хвана в обятията си, докато тя се давеше с вода, извади я от езерото и падна на колене в тревата.

— Добре ли си? В езерото няма нищо.

Миранда трепереше в ръцете му.

Внезапно той осъзна какво точно се бе случило. Миранда бе в обятията му. Беше само по риза и фуста. Гърдите ѝ бяха малки, меко закръглени и красиви, а розовите им връхчета умоляваха устата му да ги докосне. Косата ѝ се бе разпиляла и падаше на блестящи черни

вълни върху малкия и, заоблен ханш. Устните ѝ бяха разтворени и тя го гледаше със същото шокирано осъзнаване на компрометиращата им поза.

Той не можеше да мисли повече. Ръката, която бе на рамото ѝ се спусна по врата ѝ, уви се в един дебел кичур коса и задържа главата ѝ неподвижна. Той наведе лице. Тялото ѝ се скова. Устните му докоснаха нейните, а после още веднъж, и още веднъж, нежно и деликатно. Тя стисна здраво устни и не искаше да ги отвори, дори когато езикът му започна да дразни мястото, където се събираха. Държеше я притисната към себе си по такъв начин, че тя не можеше да вдигне ръце, за да го отблъсне. Той залепи уста за нейната. Езикът му премина по очертанията ѝ. Дишането му стана рязко и учестено. Искаше я повече, отколкото някога бе пожелавал някоя жена.

Внезапно тя започна да се бори яростно.

Той я пусна рязко, толкова рязко, че тя падна на влажната трева. Той клекна, а кръвта му яростно пулсираше. Миранда се отдръпна така, че да не може да я достигне, като му предостави изкусителната гледка на мократа ѝ фуста, прилепнала по закръгленото, апетитно дупе. Той бавно се изправи и въздъхна. Тя се опитваше да се намъкне в роклята си и той чу как платът се скъса.

Протегна ръка и я хвана за китката, като спря нервните ѝ движения. Всъщност тя замръзна при докосването му.

— Спокойно — рече той на пресекулки. — Няма да те нараня. — Той отпусна ръка и погледна към тялото ѝ за последен път.

Канеше се да отмести поглед, когато видя ръката ѝ да полита във въздуха и я хвана, преди да го е зашлевила през лицето. Тя се задъха. Очите ѝ бяха потъмнели от гняв. По бузите ѝ бе избила руменина, а гърдите ѝ се надигаха. Той я хвана по-здраво и започна да я притегля към себе си по стар навик и рефлекс. Но бързо се окопити и си напомни коя и каква е тя. Отблъсна я от себе си. Миранда се спъна и падна на четири крака.

— Съжалявам — каза той, без да осъзнава, че изглежда всичко друго, но не и покаяващ се. Всъщност изглеждаше невероятно вбесен.

Миранда събра роклята си, разтреперана.

— Животно такова! Соchон^[1]! Как смееш! Аз няма... няма да пътувам с теб нито ден повече! Mon Dieu! — Гласът ѝ секна и очите ѝ се насълзиха.

— За бога! — Браг бе вбесен, задето не може да се овладее. Как бе станало това? — Не бъди такава глупачка! — Той крещеше и сега сниши гласа си. Сега му липсваше само лелята на Миранда да довтаса тук да му изнася лекции.

— Как е могъл Джон да изпрати теб? — рече тя, като изхлипа. — Как е могъл да ме остави в компанията на дивак като теб? Как?

— Време е да пораснеш, Миранда! Не ми казвай, че никога преди не са те целували. — Той я гледаше как закопчава блузата си. Тя спря и го изгледа невярващо. Трябваше да се сети, че никога не се е целувала — тя бе скована и вдървена като дъска, а устата ѝ бе като залепена.

— Никога! — Тя се ужаси, че може да е помислил нещо друго.

Браг отвори уста да се извини, но оттам се изтръгна само звук на отвращение.

— Ще намерим нов водач в Начиточес — заяви Миранда.

— О, не, няма — предупреди Браг, а лицето му доби опасен израз.

Миранда отстъпи.

— О, да! След като кажа на леля какво...

Той я сграбчи и я разтърси, без да иска да я нарани и когато тя приплака, на него му се искаше да се ритне. Толкова бе крехка!

— Чуй ме — рече той с тих глас и очи, от които хвърчаха искри, като я пусна. — Дадох думата си на Джон, че ще те заведа здрава и читава в ранчото и ще го сторя, мътните го взели.

— Читава? — очите ѝ бяха невярващи. — Читава? Според теб да ме целунеш означава да ме върнеш здрава и читава?

Браг стисна зъби.

— Ще те заведа чак до Сан Антонио, Миранда, и точка. — Погледите им се срещнаха. — Независимо какво искате ти и леля ти. Ако трябва, ще ви завържа и двете за ръцете и краката за останалата част от пътуването.

Миранда пребледня.

— Звяр такъв!

Браг изкриви уста в усмивка, която приличаше на присмех. Тя се обърна и се втурна обратно към лагера. Браг взе нещата, които тя остави след себе си, сипейки ругатни. Ритна едно дърво. Ето що за

разговор излезе. Сега тя бе уплашена и отвратена от него повече от когато и да било.

[\[1\]](#) Свиня! (фр.) — Б.пр. ↑

Миранда отново се разболя. Всъщност обхвана я треска. Цялото ѝ тяло бе обгърнато от топлина, а сърцето ѝ продължаваше да тупти болезнено. Тя погледна към леля си. Слава богу, тя бе заспала! Миранда се боеше, че лицето ѝ може да издаде вълнението ѝ, а никак не искаше да отвърща на любопитните въпроси на леля си.

Браг я бе целунал! Лицето ѝ запламтя още повече. Тя лежеше на постелята си, обвила ръце около себе си. Господи! Беше ли компрометирана? Трябваше ли да каже на Джон? Щеше ли той да я прати у дома посрамена? Тя рязко се изправи.

Ако Джон разбере, че Браг я е прегръщал полугола и я е целунал, той несъмнено щеше да я прати да си върви у дома. Очите ѝ проблеснаха и тя почти се засмя радостно на глас. У дома! О, колко искаше да се върне къщи, да се махне от всичко това — от тези странни, варварски мъже в тази дива, неопитомена страна. Това беше чудесна идея.

Миранда знаеше, че е добро момиче — обикновено — понеже целувката на Браг я бе отвратила и ужасила. Това бе единственото обяснение за начина, по който сърцето в гърдите ѝ заплашваше да се пръсне при допира му. Как можа този мъж да я докосне? Как бе възможно годеникът ѝ да прати него, този абсолютен звяр, който не можеше да владее долните си инстинкти, да я придружава до дома му? Тя не го разбираше. Ами ако Джон не бе по-добър от Браг?

Малко по-късно Браг имаше наглостта да ѝ викне от външната страна на палатката, за да ѝ съобщи, че вечерята е готова. Тя прехапа устна, като ѝ се прииска да извика на свой ред, че не е гладна, но не искаше никой, най-вече леля ѝ, да разбере какво се е случило. Леля ѝ щеше да каже, че тя е виновна, задето е отишла да се къпе във вир, един вид обществено място, пред някой мъж. Не, тя не можеше да каже на Елизабет. Не смееше.

Миранда внимателно се измъкна от палатката, усещайки изгарящия му поглед върху себе си. Защо винаги я гледаше по този странен, жаден начин — начинът, по който едно гладно дете гледа

парче торта? Тя държеше клепките си сведени, напълни две чинии и без да поглежда към никого, изчезна в палатката. Тази вечер повече не припари навън, боеше се от погледа му и реши, че ще изчака до следващата сутрин, за да се погрижи за нуждите си.

Поради решението си Миранда стана призори, преди да ги събудят, и се измъкна от палатката. Над прерията небето беше прасковено розово и обагреше кафеникавата трева в златист оттенък. В далечината назъбени, бледоморави планини се очертаваха на фона на по-тъмното небе. Миранда постоя за миг, за да види сладкия, свеж утринен мирис на сурова земя, наслаждавайки се на великолепия изгрев. После се огледа. За щастие нямаше и следа от Уелш или Браг и тя реши, че мъжете се грижат за собствените си нужди. Конете още бяха спънати с букаи, опакованият им багаж лежеше ненатоварен на земята. Кафето се топлеше и тя сбърчи нос с неудоволствие. Какво не би дала за малко чай!

Миранда се поколеба. Искеше да се измие на вира, когато Уелш се зададе насреща ѝ и я стресна. Естествено Браг също трябва да бе приключил с миенето досега — ако изобщо се миеше — или може би бе с Уелш. Тя се запъти към брега.

Слънцето изпрати внезапен сноп лъчи, издигна се по-високо и стопли хладната утрин и осветли зората в ден. Миранда се усмихна и се зарадва още повече, като откри, че на вира няма никой. Изми лицето и ръцете си, после и зъбите си и тъкмо щеше да стане, когато чу мръсна псувня и бе издърпана за набързо сплетената си коса.

— Никога не напускай лагера без мое разрешение! — изрева Браг.

Сърцето на Миранда щеше да се пръсне от страх.

— Причиняваш ми болка!

— Хубаво! — извика той оглушително. Все още държеше жестоко плитката ѝ, а сега една желязна ръка хвана рамото ѝ и грубо я разтърси. — Глупачка такава!

— Пусни ме — успя да изрече Миранда, без да знае откъде събра толкова смелост. Всъщност бе дяволски уплашена, че той ще я удари.

Браг сигурно бе забелязал ужаса в очите ѝ. Внезапно я пусна и тя рязко се обърна и избяга. Но бе спряна само след три стъпки. Този път я хвана за китката и я извъртя към себе си, за да застане лице в лице с него. Миранда виждаше, че той с мъка се бори с гнева си.

— Мирувай — рече Браг накрая, а ноздрите и устата му бяха побелели и изтънели.

Миранда послушно замръзна. Внезапно пред погледа ѝ изникна образът на баща ѝ, удрящ майка ѝ, и тя се сви. От това очите му притъмняха.

— Моля те — прошепна тя.

— Ние сме в територията на команчите — рече той със студен, твърд глас. — Знаеш ли какво правят команчите с красиви бели жени като теб?

Миранда безмълвно поклати глава.

— Събличат те гола — рече той жестоко. — Всички смелчаци, които искат да се позабавляват с теб го правят: докосват те, причиняват ти болка, изнасилват те. — Тя го гледаше, хипнотизирана от ужас. — После, ако имаш късмет, някой като Джон плаща откуп и те освобождава. — Изражението на Браг бе убийствено. Той мрачно се усмихна. — Естествено, ако нямаш късмет, някой команч решава да те направи своя втора или трета жена.

Очите му се забиха в нейните.

— Команчите се държат с жена си като с куче. Когато на съпруга ѝ му се прииска, взима я, ако му скимне — бие я с камшик, кара я да се трепа като вол. Втората и третата съпруга нямат дори протекцията, на която се радва първата. Първата жена непрекъснато я бие — тя е жестока, защото ревнува, а и съпругът не остава по-назад.

Миранда не можеше да диша.

— Естествено, ако изкараш истински късмет, продават те на юг от границата. Знаеш ли какво става тогава?

Внезапно тя усети ударите на собственото си сърце да бият като барабан.

— Прекарваш времето си по гръб — в бордей. Ставаш курва.

Миранда се залюля, като се бореше да очисти главата си от странната лекота, която я бе изпълнила. Курва... трета жена... много смелчаци...

— Докато не стигнем до ранчото на Джон, няма да мърдаш никъде без мен. Ясно ли е?

Гласът му идеше отдалеч. Земята сякаш се приближаваше към нея. Накрая я обгърна гостоприемна тъмнина.

Браг я хвана точно преди да падне на земята.

— Миранда! — гневът му се бе изпарил. Той разтърси лицето ѝ и леко я плесна. По дяволите! Толкова бе изплашил малката глупачка, че тя припадна. Той преливаше от вина и яд към себе си — не можеше да повярва, че наистина е изгубила съзнание. Поръси лицето ѝ с малко хладна вода, тя простена и клепките ѝ потрепнаха.

— Добре ли си? — попита той дрезгаво, като се чудеше защо сърцето му бие толкова силно.

Миранда го погледна безизразно, замъглено, а после виолетовите ѝ очи се изпълниха с боязън и тя се скова от ужас.

Искаше му се да я погали по косата.

— Няма да позволя да ти се случи нищо, Миранда — рече той пресипнало и почти зарови ръка в гъстите ѝ букли. — Но ти трябва да получиш разрешението ми, за да идеш където и да било, разбираш ли? — Той бе рязък, за да прикрие своето облекчение, вълнение и едно друго объркващо и непознато чувство — страх.

Миранда кимна безмълвно.

— Можеш ли да се изправиш? — Тя все още го гледаше втренчено и той си спомни как се бе свила при избухването му, сякаш щеше да я удари. Наистина ли си мислеше това? Само един съпруг можеше да удари жена си, понеже в този случай това бе негово право, независимо дали бе бял или апах. Но той знаеше, че Джон никога не би посегнал на Миранда — не беше такъв по характер. Колкото и да бе нелепо, тази мисъл го зарадва. Браг и помогна да се изправи.

Накогдочес бе само на няколко часа път, но Браг въпреки това избърза напред да направи оглед, като се опитваше да не мисли за Миранда, това момиче-жена. Трудно му беше. Предната вечер не бе мигвал, изгарящ от желание по нея — годеницата на кръвния му брат. Това бе неприемлива ситуация. Той сякаш не можеше да контролира страстта си към нея, но си бе обещал никога повече да не я докосва и щеше да удържи на думата си. Миранда принадлежеше на Джон. Ако трябваше да бъде честен, целувката беше случайност. Та кой истински

мъж с буйна кръв би се въздържал да целуне жена, облечена само в мокри долни дрехи, особено когато тази жена бе хубава като Миранда и внезапно и неочаквано се озовеше в обятията му?

В опит да потуши желанието си към нея, Браг си напомни, че тя съвсем не е неговият тип. Спомни си мъртвата си съпруга. Като се ожени за нея, беше слаба, но въпреки това той винаги бе предпочитал жени с пищни, заоблени фигури. Подобни на Луис, която имаше гърди, в които мъжът можеше да зарови лицето си и да се изгуби. Тя бе мека и изпълнителна. Не, Миранда съвсем не беше неговия тип.

Накогдочес винаги е бил нецивилизован град и бе станал още по-дивашки, откакто Тексас спечели независимостта си от Мексико през '36-та. Вече нямаше мексикански гвардейци, за да пазят мира и макар че тексасците си бяха назначили шериф, в града царуваше насилие, а престъпниците и скитниците бяха почти колкото имигрантите и шерифът не можеше да опази мира. Тъй като пристигнаха още по обед, Браг им осигури престой в един от хотелите с по-добра репутация. Той се радваше, че пътуваха само половин ден. Тревожеше се за лейди Холкум, която бе отслабнала, откакто тръгнаха на път, бе побледняла и излияла. Нуждаеше се от легло, храна и почивка.

— В този град няма нищо за гледане — заяви Браг на дамите, като застанаха в предната стая. Фоайето вече бе полупълно с гости и Браг веднага забеляза двама сурови и опасни мъже. Той инстинктивно се приближи до Миранда.

— Какво искате да ми кажете, капитан Браг? — попита Миранда и невинно срещна погледа му за миг.

— Това е див град. Оттук минават опасни мъже, престъпници. Искам и двете да си стоите в стаите, докато дойде време да тръгваме утре. — Той я погледна, без да трепне. — Разбрахте ли ме?

— Да — отвърна Елизабет, като хвана Миранда за ръка.

— Ако се нуждаете от нещо — храна, пиене, вода за баня — искайте да ви го донесат. — Браг отново се загледа в Миранда. После обходи с поглед фоайето и веднага срещна тъмният взор на едно засенчено, брадясало лице. Мъжът отмести поглед от него към Миранда с нескрита похот. Браг се въздържа от подтика да направи мъжа на пихтия заради безочиято му. Той несъзнателно отбеляза, че човекът е висок колкото него, доста як и излъчваше безразсъдна,

необузdana увереност. Браг хвана Миранда за лакътя, без да обръща внимание на възраженията ѝ и каза:

— Ще те придружа до горе... още сега.

За съжаление стълбите към стаята бяха от двете страни на фойето и нямаше как да се приближат до тях, без да навлязат в мъжката територия. Бяха направили не повече от три стъпки, когато разговорите стихнаха и всяко око се спря върху Миранда. Браг усети, че тя трепери под ръката му.

В стаята имаше само десетина мъже, но един от тях се набиваше на очи. Висок, тъмен мексиканец със сурова красота, вероятно команчero, привлече вниманието на Браг. Тъмният брадат мъж, мексиканецът, също бе достоен противник — несъмнено можеше да му създаде проблеми. Мексиканецът, облечен в дрехи от шевро като всеки друг, поглъщаше Миранда със студени черни очи.

Тя бяха тръгнали да се качват по стълбите, когато стаята започна възбудено да бръмчи.

— Виждали ли сте някога подобно нещо? — обади се някой дрезгаво.

— Каква красавица! Каква бяла кожа!

— Видя ли очите ѝ? Виолетови са! Аз ги зърнах!

— Кльоцава е.

— Кой го е еня? Като заровиш пръта си дълбоко в нея, да не би да ти пука, а?

Последната забележка бе посрещната с възбуден смях.

— Ще ти се да можеш да си заровиш пръта в нея!

— Тя прилича на девственица — изкоментира един хладен глас.

— Кой е мъжът?

— Браг.

— Мислиш ли, че е намазал?

— Той е рейнджър — предупреди някой.

Миранда се тресеше, когато Браг отвори вратата към стаята.

— Няма страшно — рече той спокойно.

Очите ѝ, разширени и изпълнени с ужас, се спряха върху неговите. На Браг му се искаше да я притегли към себе си и да я защити, но той се отърси от този нелеп, женски импулс.

— Как можа да ни доведеш до това място? — възкликна Елизабет, а лицето ѝ бе почервеняло от ярост и негодувание.

— Казах ви — рече хладно Браг, като внезапно се запита дали нямаше да е по-добре да лагеруват на пътя, — това е див град. Май няма нужда да ви напомням да си стоите в стаята? — Той повдигна вежда.

Миранда се обърна и се втурна в стаята. Браг се обърна сериозно към леля ѝ.

— Аз ще съм долу и ще взема съседната на вашата стая. Никой няма да се опита да направи нищо, не бойте се.

Елизабет зяпна.

— Да се опита да направи нещо ли? Мили боже! Какво искаш да кажеш?

Браг видя Миранда да стои като истукана до прозореца, а на лицето ѝ бе изписан неподправен ужас. Идеше му да се убие.

— Само не се притеснявайте — рече той рязко. — Ще сте в безопасност, ако заключите вратата. — Той я хлопна и си тръгна.

Тълпата долу бе по-лоша, отколкото някога бе виждал, но просто такъв му бе късметът. Той нямаше намерение да мърда от фойето, освен за да легне пред вратата на Миранда.

Браг се настани удобно на края на една дървена маса, облегал гръб на стената. Срещна преценяващия поглед на мексиканеца. Мъжът задържа очите му за миг, достатъчно дълго, за да покаже, че не се бои. После, като се усмихна леко, той нехайно огледа стаята. В този момент Браг усети някакво дълбоко предчувствие. Мъжът изглеждаше мелез и ако наистина бе такъв, значи бе изключително опасен противник. Погледът му се премести върху якият брадат мъж, който открито изучаваше Браг, също без да трепне. Внезапно се усмихна, каза нещо на другаря си — слаб, мазен блондин — и двамата се ухилиха похотливо. Браг се сети за кого си говорят, но не им обърна внимание.

— Красивото момиче жена ли ти е?

Браг се обърна към дългнестия червенокос мъж от лявата му страна.

— Да — отвърна той с остър поглед.

Мъжът, облечен в кожени панталони и памучна риза, се усмихна радушно.

— Голям късметлия си. Тя е истинска прелест.

Браг кимна, без да се усмихне. Реши да се държи любезно.

— Познаваш ли някой от тия хора тук?

Мъжът вдигна рамене.

— Срещал съм се с някои по време на пътуванията ми.

— Често ли минаваш по тия места?

Червенокосият кимна.

— Аз съм земемер — рече той. — Казвам се Макдермот, Тим Макдермот.

— Браг — представи се той на свой ред. — Значи издирваш земя за заселване?

— Да. Всъщност вече съм намерил четиристотин хиляди акра на север от тука, горе по Червената река. Надявам се да намеря триста семейства, които да я заселят.

— Дано да имаш късмет — каза Браг. — Тук е много див край.

— Има хубава земя за земеделие и за животни — рече Макдермот.

Браг кимна.

— Познаваш ли онзи човек? — попита той не съвсем нехайно.

— А, един от страстните почитатели на жена ти — Макдермот погледна към тъмният брадат мъж. — Не, боя се, че не.

— Ами оня? — Браг обърна спокоен поглед към мексиканеца, чийто черни очи, също толкова невъзмутими, срещнаха погледа му в мълчалив поздрав, а може би предизвикателство.

— Да — рече Макдермот и се намръщи. — Той е команчero.

Браг се напрегна. Значи бе прав. Човекът бе наполовина команч.

— Казва се Чавес. Или поне така твърди. Много е опасен.

Майка му ли е била команч или баща му?

— Баща му е бил вожд. Обаче той не е най-големият син. Говори се, че имал жена сред команчите. Освен това се говори, че има доста земя в Чихуахуа, и че майка му била испанска аристократка.

Браг замълча и започна да води игра на изчакване.

Около час по-късно Чавес грациозно се изправи на крака и отпрати една нехайна усмивка към Браг. Той разпозна предизвикателството. Видя как Чавес бавно излезе навън, а после през прозореца отдясно го видя да се качва на един превъзходен черен жребец и да излиза в галоп от града. Не усети облекчение. Знаеше, че без съмнение пътищата им отново щяха да се пресекат.

Едва доста по-късно брадатият се изправи на крака и се запъти нагоре по стълбите. Беше паднал здрач. Фоайето бе пълно. Браг също се изправи и тихо го последва.

В горния край на стълбите мъжът се обърна да го погледне. Браг не мигна. Мъжът се спря, а после продължи напред по коридора, като отвори една врата в края и изчезна вътре. Браг леко почука на вратата на Миранда и лейди Холкум я откряна.

— Всичко наред ли е? — попита Браг.

— Добре сме. Миранда спи. Изглежда изтощена.

Покрай главата на лейди Холкум Браг видя тялото на Миранда, свито настрана под едно поокъсано, но чисто одеяло. Косата ѝ бе пусната и гъста, а по рамото ѝ падаха вълнисти кичури и стигаха до ханша ѝ. Той не можеше да откъсне поглед.

— Лека нощ, капитан Браг — Елизабет затвори вратата под носа му.

Браг се намръщи. Жената очевидно бе прочела изражението му. Господи! Той бе намалил бдителността си, а това не биваше да се случва. Смъкна се на пода пред вратата им и облегна глава, като свали шапката си с широка периферия. Задряма неспокойно.

На три пъти го събуждаха среднощни звуци, но това бе само някой гост, който уморено или пиянски се препъваше към стаята си. Нощта мина без инциденти. Браг събуди жените призори и ги придружи до долу за закуска.

— Не съм гладна — каза Миранда и го погледна умолително. — Не мога да ям в тази стая.

Браг я изгледа строго.

— Никой няма да каже и думица в мое присъствие.

— Моля те — прошепна тя.

— Това е немислимо, капитан Браг — заяви твърдо леля й. — Снощи вечерята беше солидна и не сме гладни. Няма да търпим непоносимата компания на нецивилизовани животни като тези. Това е.

— Чудесно — отвърна Браг. Всъщност така беше по-добре. Той ги изведе навън. — Почакайте тук и не мърдайте, докато помогна на Уелш да впрегне конете.

Миранда и леля й кимнаха и той ги остави на верандата, като се запъти към двора, където Уелш впрягаше конете. Отляво на него впрягаха два вола, и някакъв човек извеждаше два кафяви коня от обора. Слаба, изпита жена и малко момче чакаха недалеч от Миранда и леля й, и бяха заедно с мъжа с кафявите коне, реши Браг. До мъжа с воловете имаше още един човек и те двамата приличаха на златотърсачи. Браг се премести до далечната страна на конете, като прехвърли юздата върху единия.

Откъм верандата се показва друг мъж и Браг вдигна поглед точно когато пъхаше мундщука в затворената уста на коня — една от ръцете му отваряше насила челюстта на инатливото животно. Беше брадатият. Той бе спрял до Миранда, усмихваше й се и й говореше. Браг пусна юздата и се запъти натам.

Лейди Холкум се опитваше да се намеси между племенницата си и непознатия, но човекът застана твърдо до Миранда и я хвана за

ръката. Миранда се вцепени. Най-лошите ѝ страхове изглежда се сбъдваха.

— Накъде сте се запътили? — попита той любезно.

— Моля ви да ме пуснете — рече тя.

Ръката му се качи нагоре по нейната. Той я дръпна към себе си, като притисна мъжката си твърдост към хълбока ѝ с думите:

— Аз искам само да си поговорим, красавице.

Почервенял от гняв, Браг видя какво прави мъжът. Блъсна го настрани още преди той да се усети и стовари един съкрушителен удар в корема му. Мъжът се сви на две. След това Браг вдигна коляно в лицето му. Вече бе сложил единия крак зад себе си и бе използвал тялото си като лост, за да просне мъжа по гръб. Миг по късно седна върху него, забивайки коляно в ребрата му. Той вдигна глава и Браг отново го фрасна. Ножът на Браг изникна в ръката му и той притисна острието в гърлото на мъжа, като поряза кожата. Не бяха минали повече от трийсет секунди.

— Кажи си молитвата — изръмжа Браг. — Понеже сега ще те убия.

— Не! — извика Миранда. — Недей! Не е направил нищо!

Без да сваля коляно от счупените ребра на мъжа и все още допрял ножа в гърлото му, Браг повдигна глава и я погледна. Лейди Холкум се намеси и дръпна Миранда настрани.

— Не гледай, Миранда! — извика тя. — Ела, ела с мен.

Миранда не можеше да се помръдне от мястото си. Отскубна се от леля си задъхана.

— Ако го убиеш, значи си животно — извика тя. — Той само ме докосна по ръката — *Mon Dieu! Quel espece d'assassin est cet homme? Ju lui en pries...*^[1] — бърбреше тя истерично.

Браг прибра ножа си в кобура и се изправи. Тя не разбра какво направи мъжът, но Браг бе видял. Искаше да го убие, но нямаше да го стори. Това бе най-трудното нещо, което някога бе правил.

Миранда се извърна от него и леля ѝ я дръпна в обятията си, като я галеше, докато тя преглъщаше хлипанията си. Браг се намръщи, като се опита да потуши жаждата си за кръв, а после се вгледа покрай главите им — в Чавес.

Загледан в него, без да се усмихва, Чавес стоеше в сянката на странноприемницата. Браг изобщо не беше забелязал кога е дошъл,

той просто бе изникнал с тихите стъпки на команч. Очите им се срещнаха. Презрителният поглед на Чавес казваше ясно: „*Аз бих го убил, каквото и да казва тя.*“

— Потегляме — рече Браг. — Веднага.

---

[1] Господи! Какъв убиец е този мъж! (фр.) — Б.пр. ↑

Миранда крадешком хвърли още един поглед към Браг. Той ядеше бързо с пръсти, гризейки един кокал. Какво животно, помисли си тя, без да може да отмести очи. Беше клекнал в някаква много неудобна на вид поза, но винаги ядеше така, като бяха на път. Внезапно хвърли кокала в огъня, изтри ръце в бедрата си и погледна към нея.

Искаше ѝ се да отмести очи, но не можеше. Погледът му не издаваше нищо, но като го гледаше от другата страна на огъня, тя забеляза, че се променя. Виждаше израза на вълчи глад, сякаш не бе изял току-що половин бут еленско месо. Миранда осъзна, че е затаила дъх. Тя въздъхна, насила извърна очи и деликатно взе един кокал с пръсти. За пръв път от много време насам изглежда бе прегладняла и вече неуспешно се бе опитала да си отреже месото с нож и вилица.

Този ден Браг едва не уби един човек! Човек, който само я бе докоснал по ръката. Тя още не можеше да го проумее.

Лицемерието му я изумяваше. Поне си мислеше, че именно това е причината, поради която пулсът ѝ препускаше бясно всеки път, като се сетеше за този инцидент. Браг ѝ бе сторил нещо много по-лошо. Той я бе целунал и я бе прегърнал, когато тя бе само по долни дрехи. Но преби един човек от бой и само секунда го делеше от това да му пререже гърлото, и то само защото я бе хванал за ръката.

Тя не бе съзнавала, че Браг е толкова смъртоносно опасен. Боже мой, помисли си, що за човек е той? Погледът ѝ отново се плъзна към него. Дивак, животно, шептеше умът ѝ. Красиво животно, обаждаше се друг глас.

Изненадана, Миранда пусна чинията си с вик.

— Какво има? — попита леля ѝ дружелюбно, докато Браг и Уелш я гледаха с открито любопитство.

Нищо — отвърна бързо тя. Откъде ѝ бе хрумнала тази мисъл? После, докато мозъкът ѝ препускаше, тя се успокои. Жребецът на Браг бе красиво животно. Вълк, мечка, всички те бяха красиви зверове. Бяха зверове, но красиви. Браг бе същият. Нямаше нищо нередно да мисли

за него по този начин, толкова безстрастно, колкото и за жребеца му. Да, той бе красив, но я плашеше, понеже бе груб и невъзпитан.

— Миранда? Слушаш ли ме? Питам те дали не ти е лошо.

— О, не — рече тя бързо, като отмести поглед от тези златисти очи. Но когато той се изправи, погледът ѝ отново бе прикован в него и тя го видя да се отдалечава от пламъка на малкия бездимен огън.

Следващия ден, както обикновено, Браг тръгна да язди пред тях, като се изгуби от поглед. До обяд не се беше върнал, което бе необичайно. Минаха няколко часа и продължаваше да няма и следа от него. Бърбивият Уелш спря да приказва преди няколко часа, а на лицето му бе изписано мрачно изражение, а Миранда и леля ѝ започнаха да си разменят уплашени погледи. Накрая лейди Холкум попита какво се е случило.

— Той се е натъкнал на нещо — рече направо Уелш.

Миранда възкликна, а през цялото ѝ тяло премина лудешки, внезапен страх.

— Какво искаш да кажеш? — извика тя. — Откъде знаеш?

— Понеже вече обсъдихме това — отговори Уелш. — Не се тревожете. Браг сигурно се е натъкнал на някоя група команчи и планът му бе в такъв случай да ги отклони надалеч. Един вид мюре, така да се каже.

— О, боже — изстена леля ѝ.

Сърцето на Миранда биеше лудо.

— Ами ако го заловят? — прошепна тя, а очите ѝ се разшириха от уплаха.

— Това няма да се случи — усмихна ѝ се Уелш успокоително. — Ще видите. Ще направим лагер, както обикновено, и до заранта той ще се прибере.

Миранда не му вярваше.

— Но той е сам! По колко команчи има обикновено в една група?

Уелш не ѝ каза, че я е излъгал и че Браг вероятно бе попаднал на бойна група.

— От десет до петдесет — отвърна той.

Миранда възкликна.

— Но не се безпокой — рече Уелш, като протегна ръка през леля ѝ и я потупа по ръката. Неприличното му държане остана незабелязано поради шока им. — Браг е полу-апах. Нито един команч не може да

проследи един апах, освен ако той сам не пожелае. Браг ще се отърве от тях, когато сметне за уместно и когато е готов.

Елизабет бе започнала да попива челото си с кърпичка.

— Полу-апах?

— Полу-апах ли? — повтори Миранда. — Капитан Браг е полу-апах?

Уелш се ядоса на себе си, задето бе издал това.

— Майка му беше от апахите. Мескалеро. Главно горе в територията на Ню Мексико. Не се тревожете, мадам. Всичко ще е наред.

Миранда бе замаяна. Тя се безпокоеше за Браг толкова, колкото и за себе си, защото изведнъж се почувства много несигурна и незащитена без неговото присъствие. Полу-апах. Нищо чудно, че бе толкова див.

— Ще направим лагер тук — рече Уелш. — Тази вечер няма да има огън, като допълнителна предпазна мярка. — Той намали хода на конете.

Направиха мълчаливо малък лагер. Ядоха сушено говеждо и студен боб. Миранда не беше гладна. Тя не спря да мисли за Браг — как води петдесет сурови, диви команчи далеч от тях, като по този начин рискува собствения си живот. Господи, защити го, помози се тя.

Тя спеше, когато ги нападнаха. Усети нечии ръце върху себе си — силни, мъжки ръце и после напъхаха нещо в устата ѝ. Внезапно осъзна какво става и настръхна. Отвлечаха я от собствената ѝ палатка! Тя започна да се бори, но бе хваната в железни ръце и притисната срещу желязно тяло. Единият ѝ крак ритна някаква стомна, която се удари шумно в незапаления фенер.

— Миранда? — обади се леля ѝ сънено.

Миранда извика, но от устата ѝ се изтръгнаха само приглушени звуци.

Лейди Холкум видя някакво високо, тъмно тяло в палатката им да държи Миранда, облечена само в бялата ѝ памучна нощница, и изпищя.

Мъжът я изнесе с бързи крачки през цепката на срязаната палатка. Прозвуча изстрел. Миранда се заизвива лудо, за да погледне над рамото на похитителя си. Уелш лежеше проснат по лице на земята,

на няколко ярда от предната част на палатката. Над него стоеше мъж, който прибираше пистолета в кобура си.

Тя погледна напред и се замята диво, като обсипа гърба му с удари. Той се засмя. Трима мъже държаха коне.

— Чавес! — извика един от тях.

Чавес се обърна, за да погледне, точно когато един от хората му застреля лейди Холкум. Тя се свлече на земята, а един малък дамски пистолет се плъзна от ръката ѝ. Миранда видя как убиват леля ѝ и със задавен вик припадна.

Все още хванал Миранда, Чавес скочи на жребеца си и заедно с четиримата си мъже потегли напред в нощта.

Миранда се събуди в ранната слънчева утрин. На челото ѝ имаше нещо влажно и хладно, а после се плъзна по гърлото ѝ. Тя въздъхна. Хладният парцал се свлече по-надолу, върху гърдите ѝ, и накара зърната и да се втвърдят и да изтръпнат. Внезапно тя се събуди и очите ѝ се отвориха, когато извика.

Гледаше я тъмно лице със светнали черни очи.

— Значи си будна — рече той.

Миранда осъзна, че лежи на легло в стая, облицована с борови дъски, облечена само в ефирната си нощница, която беше разкопчана до кръста ѝ. Мъжът държеше влажния парцал, който докосваше гърдите ѝ. С гневен вик тя събра краищата на нощницата си.

— Толкова красива — промълви той. — Миранда. Дори името ти е красиво.

Моментният и гняв се изпари, когато си спомни всичко. Лицето ѝ се сбърчи и сълзи от мъка започнаха да се стичат по страните ѝ.

— Леля Елизабет — изстена тя. Претърколи се на другата страна. — Боже мой. Не, non, pas ma tante. Mon dieu! Je voas en priés...^[1] — тя зариди неудържимо.

Чавес мълчаливо се вгледа за миг в красивото момиче, разбирайки мъката ѝ. Той съжаляваше, че избухливият му човек бе убил по-възрастната жена. Всъщност дори удари мъжа с опакото на ръката си, когато стигнаха до скрития си лагер и му изби два зъба. Беше дал изрична заповед да не нараняват жените. Сега разбра, че мъртвата е била леля на момичето. Погали я по рамото.

— Съжалявам за леля ти, малката. Беше нещастен случай.

Миранда не му обърна внимание и продължи да реве. Скръбта ѝ не намали желанието му. Той рядко бе виждал такава красавица и откакто я бе зърнал онзи ден в Накогдочес, не беше способен да мисли за нищо друго. В мига, в който я видя, той знаеше, че ще я има. Но все пак бе човек, така че реши да ѝ остави време за траур.

— Ти ще си моята жена, малката — каза ѝ той, докато тя лежеше по корем и хлипаше. — Може би дори моя съпруга. Не искам да те

наранявам. Ти си твърде голяма и рядка ценност. Хората ми няма да те закачат. Но няма начин да избягаш. Постоянно си под наблюдение, дори не се опитвай да си тръгнеш. — Той се изправи и я погледна твърдо. Бе се напрегнал от желание. Така беше, откакто тръгнаха да яздят на югозапад към Коахуила.

Миранда сякаш не го чуваше. Той сви рамене, протегна ръка и я зави с одеяло, понеже не искаше похотливите му мъже да зяпат нежното ѝ красиво тяло, което прозираше през тънката нощница. После излезе.

Миранда плака цяла сутрин. Накрая, когато сълзите ѝ пресъхнаха, тя се претърколи в леглото и се вгледа с подути очи в грубата стая. Видя, че е в барака и лежи на единично легло. Имаше маса с два стола, огнище, поочукано желязно котле и това бе всичко. Запита се какво ще стане с нея.

Чудеше се и какво е станало с Браг. Сигурно е мъртъв, помисли си тя мрачно. Прониза я нов пристъп на болка. После си спомни какво бе казал Уелш. Браг бе полу-апах. Нито един команч не можеше да проследи апах. Ако Браг бе жив, щеше ли да успее да проследи мъжете, които я бяха отвлекли? Това беше единствената ѝ надежда.

Тя се изправи и се приближи до единствения прозорец в бараката. Навън видя двама мексиканци да спят. Опита се да си спомни как изглежда похитителят ѝ. Спомняше си само, че е висок и че гласът му е мек и леко гърлен.

— Значи си по-добре.

Миранда ахна и се обърна, като опря гръб в стената. Той бе висок колкото Браг и точно толкова тъмен, колкото Браг бе златист. Има зъл вид, помисли си тя и потрепери. Очите му добиха оголен, стръвен израз.

— Студено ти е — рече той и закрачи към нея. Хвана ръцете ѝ и започна да ги разтрива.

Вцепенена, тя се опита да ги измъкне.

— Не, cara^[2] — промълви той и ги вдигна, за да ги целуне. Захапа леко кокалчетата ѝ. Миранда се задави от ридания.

Чавес спря и я погледна.

— Не се бой — рече той.

— Моля те — прошепна тя. — Моля те, пусни ме да си ида. Умолявам те.

Той се усмихна.

— Не, querida^[3]. Това е невъзможно.

Миранда заплака.

— Защо си толкова нетърпелива да си тръгнеш? — попитай той с гневен вид. — Не съм ли красив? При това съм и богат. Не ти ли казах, че ще се ожения за теб? Голям късмет имаш, повярвай ми!

Тя го погледна през насълзените си очи, изненадана.

— Да не би вече да си женена? — Очите му просветнаха. — За оня рейнджър? А? Така ли е? Мисля, че не. Мисля, че си девствена. Имаш толкова невинен вид.

— Не мога да се омъжа за теб — прошепна тя, като се възползва от възможността. — Вече съм омъжена за Браг.

Лицето му се изопна и чертите му се разкривиха от ярост.

— Така да бъде — рече той рязко, като я притегли в обятията си.

— Не! — извика тя, когато той я вдигна и я отнесе до леглото.

— Тогава ще бъдеш моя любовница. — Чавес я хвърли на леглото и я задържа неподвижна, докато се наведе над нея.

— Браг ще те убие — извика тя, без да може да се помръдне под него.

— Не, сага. Браг е далеч отгук. Съпругът ти, ако наистина е такъв, е взет в плен от команчите. — Чавес се ядоса още повече от изплашения ѝ вид. — Значи наистина милееш за него. Добър любовник ли е, а? Мислиш ли, че не познавам кога един мъж е опасен? — Той я разтърси. — Аз уредих приятелите ми, предвождани от моя полубрат, да го отведат далеч от теб, сага. Не съм глупак!

Миранда нямаше време да осъзнае думите му, защото устата му се спусна върху нейната, твърда и настояща. Той я сграбчи в ръцете си, докато се впи в здраво стиснатите ѝ устни. Тя лежеше под него като дъска.

— Отвори уста — рече той рязко, като повдигна глава. Плъзна ръка по гърдите ѝ и потърка зърното ѝ.

— Не! Не! Моля те!

Чавес се засмя, като затърка твърдото връхче между палеца и показалеца си.

— Мисля, че лъжеш, сага. Мисля, че си много невинна. — Устните му отново откриха нейните.

Миранда се бореше, обзета от отвращение и ужас. Това бе толкова различно от всичко, което беше чувствала към Браг. Тя усети как в гърлото ѝ се надига жлъч и напразно се заизвива.

Ръката му галеше гърдата ѝ, докато той обсипваше скованото ѝ лице с целувки, без да обръща внимание на сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

— Madre de Dios!^[4] — извика той, като разпори нощницата ѝ. — Аз съм като момче... Не мога да чакам!

Той захвърли нощницата настрана, като дишаше на пресекулки. Миранда стисна здраво очи, докато той прокара ръце нагоре и надолу по тялото ѝ, по гърдите ѝ, по корема ѝ, по хълбоците ѝ. Поглади косъмчетата по тайното ѝ женско място и тя усети, че всеки момент ще повърне.

— Разтвори бедрата си, сага — каза той. После сам ги раздалечи със сила и прошепна: — Толкова си красива.

Тя се сви и започна да стене в агония, когато ръката му докосна най-интимното ѝ място. Стоновете ѝ бяха полу-ридания и никой мъж не би могъл да ги сметне за страст.

— Ти си съвсем суха — рече той гневно. — Толкова ли съм противен? А?

Миранда лежеше като вдървена и ѝ се гадеше. Опита се да блокира съзнанието си за това, което става. Но когато той мушна пръста си в нея — действително вътре в нея! — очите ѝ се отвориха рязко и тя го нападна с нокти и яростен писък. Одраска бузите му, като пусна кръв.

Чавес изръмжа, хвана китките ѝ и ги притисна над главата ѝ. Отново я заопипва, като пхна пръста си в нея. Миранда извърна глава, като се задъха, докато жлъчният вкус отново се надигна.

— Ти си девствена! — рече той рязко, като отдръпна ръка. — Знаех си! — Това бе ликуващ вик.

Миранда повърна отстрани на леглото. Когато конвулсиите ѝ най-накрая спряха, тя разбра, че той вече не я докосва, осъзнал, че лежи гола на леглото, усетил уязвимостта и ужаса ѝ... Тя бавно вдигна глава.

Чавес стоеше изпънат до леглото, а лицето му бе тъмно и напрегнато.

— Аз те отвращавам.

Тя покри лице и го зарови във възглавницата.

— Не обичам изнасилването, сага — рече той след един безкрайно дълъг миг. — Може би ако те ухажвам, няма да ме считаш за толкова противен, а? — Думите му бяха изпълнени с горчивина. — В моята страна дори с моята кръв на команч благородните млади дами ме смятат за доста добра партия. Жените нямат търпение да ми се отдадат, дори и да не сключим брак. — Той огледа красивите ѝ, изящни извивки. Гласът му стана по-рязък. — Господи, искам те — рече той със стържещ глас, като прокара нежна ръка по гладките ѝ хълбоци.

Миранда потрепери от омразното му докосване. Усети дъха му върху гръбнака си, а после той отмести косата ѝ настрана и започна да я целува по врата. Леглото скърцаше от тежестта му. Господи, не! Тя усети панталоните му, мускулите на бедрата му, когато той се притисна върху нея със стон. Нещо твърдо и подобно на прът се притискаше през панталоните му към задните ѝ части и намери цепката между тях. Той изстена.

— Не знам... Не знам дали съм достатъчно силен... Някакъв инстинкт, изострен от трийсет години оцеляване, го накара да вдигне поглед.

Застанал на вратата, Браг стреля.

---

[1] Не! Не леля ми! Моля ви! (фр.) — Б.пр. ↑

[2] скъпа (исп.) — Б.пр. ↑

[3] мила (исп.) — Б.пр. ↑

[4] Богородице! (исп.) — Б.пр. ↑

Чавес се претърколи от другата страна на леглото, повличайки Миранда със себе си и извика, когато куршумът на Браг го простреля в ребрата.

Браг тръгна към него.

— Ще те убия, Чавес — изрева той.

Чавес държеше нож, опрян в гърлото на Миранда и я притискаше плътно към себе си, докато бавно се изправи на крака.

— Ще я убия.

Браг не сведе колта си. Не поглеждаше към Миранда, макар че нейният поглед бе прикован върху лицето му. Изобщо не откъсна очи от тъмния взор на Чавес. Много малка част от анатомията на Чавес бе изложена на показ, за да може да стреля по него. И което бе по-лошо, Чавес бе команчero. Щеше да ѝ пререже гърлото толкова бързо, колкото и Браг щеше да дръпне спусъка.

Освен ако не блъфираше. Браг не можеше да разчете погледа му. Той бе непроницаем и безмилостен.

Чавес, прикрит от Миранда, запристъпва покрай стената към вратата.

— Излизам и я взимам с мен — рече той.

— Не — Браг наблюдаваше безпомощен и разярен, докато Чавес стигна до вратата и излезе заднишком от нея, защитен от голото тяло на Миранда. Острието върху гърлото ѝ проблясваше.

— Не — изстена Миранда и от движението на гърлото ѝ острието поряза кожата. Тя проплака, когато една тъпичка струйка кръв бликна изпод ножа.

— Не говори, сага — заповяда Чавес в моментен изблик на ярост.

Бе твърде късно. Той се бе издал. Браг знаеше, че няма да нарани Миранда. И Чавес разбра, че Браг знае. Те се вгледаха един в друг мълчаливо.

Браг се усмихна безжалостно. Чавес подсвирна и неоседланият му жребец пристигна в тръс. Браг зачака нетърпеливо. Само за един кратък миг Чавес се поколеба и Браг знаеше срещу каква дилема е

изправен. Трябваше да реши дали да избута Миранда настрана и да избяга сам, или да се опита да се качи с нея. С ръце около Миранда, Чавес стигна заднишком до коня, а очите му не се откъснаха от Браг. Значи такава бе играта му, помисли си Браг. Той не помръдна. Не се и налагаше.

Чавес скочи на гърба на жребеца си и хвана Миранда с една ръка. Тя изпищя и жребецът полетя напред. Браг стреля още докато той се качваше на коня. Едно ярко алено цвете разцъфна на гърба на Чавес и Миранда се строполи на земята.

Браг стреля отново. Чавес се бе навел ниско над гривата на жребеца въпреки двете си рани, като се опитваше да не представлява толкова добра мишена. Точно в този момент жребецът се спусна по един склон и Браг не разбра дали е улучил Чавес отново или не. Той се спусна към Миранда.

Тя бе клекнала на земята, задъхана, а гъстите ѝ самурени кичури покриваха голото ѝ тяло. Браг стигна до нея само за миг, като хвърли бърз, претърсващ поглед наоколо, а после се смъкна на колене до нея.

— Миранда — рече той дрезгаво, като я притегли в обятията си.

Подтикът да я утеши и защити бе неудържим. Тя трепереше силно до гърдите му.

— Миранда, вече всичко е наред. Аз съм тук. — У него се надигна огромна мъка заради това, което бе изстрадала и същевременно почувства вина. Жестока, силна вина. Той не бе оправдал очакванията ѝ.

Треперенето ѝ стана ритмично и конвулсивно.

— Всичко е наред — повтори той, милвайки косата ѝ. Думите бяха нелепи, но той не знаеше какво друго да каже.

Шумът от листата и клоните бе съвсем лек, но за Браг бе оглушителен и го накара да вдигне рязко глава. Сега не можеше да я утешава. Съмняваше се, че Чавес ще се върне, но пък той бе команчero. Този лагер можеше да бъде и място за среща. Това хич не му хареса. Като се изправи, той каза:

— Тръгваме — а после осъзна, че тя изобщо не го забелязва. Остана клекнала на земята там, където я бе оставил и той усети как го проряза ужасна болка. Ала не се спря. Браг бе жертвал червеникавия си кон, за да заблуди команчите и сега носеше Миранда на ръце. Избра най-хубавото животно — едър, дългокрак жребец, кестеняв на цвят, с

широки гърди и силни крака. Конят нямаше да е много бърз, но щеше да е здрав и издръжлив. Браг бързо го оседла и го заведе до Миранда.

Тя не бе помръднала. Вече не се тресеше конвулсивно, но от време на време по тялото ѝ преминаваше тръпка. Тон я изправи на крака.

— Сега трябва да тръгваме — каза той, а очите му се спряха изпитателно върху нея. И какъвто разгонен негодник си беше, не можа да не забележи бялото ѝ, слабо, но красиво заоблено тяло и гледката го възбуди. Той огледа лицето ѝ. Очите ѝ изглеждаха приковани в рамото му.

— Миранда! Погледни ме!

Тя вдигна очи, виолетови и безжизнени. Те се взряха неவிждащо в лицето му. Той изруга, дълбоко разтърсен от вида ѝ, и я вдигна на ръце. Като водеше коня, той си взе останалите неща и наметна кожената си риза върху нея. Тя стигна до коленете ѝ и това го задоволи. Вдигна я на седлото, качи се зад нея и те бързо се отправиха на север.

Яздиха до здрач. Браг не се насочи право на север към лагера на Уелш. Вместо това тръгна на запад, понеже те бяха много на юг от главния път, почти бяха стигнали Сан Антонио. По пътя имаше няколко града, но Браг нямаше намерение да спира в нито един от тях. Не можеше да влезе в някое населено място с годеницата на Джон, облечена само в ризата му. Той смяташе да я защитава възможно най-добре от този момент нататък, което означаваше, че никой освен Джон нямаше да разбере какво се е случило. Макар че младата нация от тексасци можеше да се похвали с население от няколкостотин хиляди души, повечето американци или европейци, това все още бе малка общност, където мълвата се носеше със скоростта на новина. Всъщност клюките бяха голяма част от новините.

Миранда седеше приведена в ръцете му, а на главата ѝ бе сомбрерото на един от мъртвите. От време на време се разтърсваше от някоя конвулсия. Браг няколко пъти се опита да говори с нея, но тя сякаш бе оглушала и онемяла. Той се разтревожи за състоянието ѝ, направо се уплаши. Не можеше да забрави празния поглед в очите ѝ, сякаш тя вече бе далеч отвъд реалността, изолирана от външния свят. Вината му го терзаше. Той бе дал дума на Джон, че ще я защитава с живота си и ще я доведе до ранчото невредима. Бе се провалил. И доказателството за провала му бе мълчаливата агония на Миранда.

Той се поуспокои, когато тя се отпусна назад върху него и заспа на седлото. Накрая тези ужасни тръпки спряха да я разтърсват.

Браг спря по здрач, като я свали внимателно, без да я събужда. Тя се размърда и простена. Той разстели постелката си и я положи върху нея. Въпреки състоянието ѝ топлината ѝ го накара да почувства присъствието ѝ като жена — при това желана. Мразеше собствената си похот. Остави я да спи, а после часове наред седя, загледан в нея, макар че не бе мигвал почти два дни. Тази способност също бе част от апашкото му възпитание.

Той се събуди призори и видя, че Миранда още спи. Имаше кошмари през нощта, скимтеше и стенеше, но не се бе събудила. Той

отиде до нея и я успокои, като се чувстваше неловко, но какво друго можеше да стори? Да я остави да сънува как Чавес я изнасилва? Тя наистина е дете, увери се той и съвсем не се почувства добре от слабия, майчински подтик да я утеши. Реши, че у всеки човек съществува инстинктът да успокои едно наранено, уплашено дете.

Той се върна, след като се облекчи и я видя да се изправя с объркано изражение. Погледна я внимателно и когато тя срещна очите му, той усети, че го залива вълна от облекчение. Ужасният празен поглед бе изчезнал. Той приклепна до нея.

— Миранда? — Гласът му бе толкова нежен, че сам не можа да го познае и се смути. Тя се изчерви и извърна очи.

Той взе ръката ѝ.

— Всичко е наред — рече той уверено.

Тя го погледна и той видя, че в очите ѝ са се събрали огромни сълзи и преливат.

— Не — простена тя. — О, мили боже, не.

Тя обгърна коленете си с ръце и се заклати. Той положи колеблива ръка на рамото ѝ.

— Съжалявам — рече той рязко, като се мразеше заради провала си. — Ужасно съжалявам.

Тя сведе очи, а после го погледна, прехапвайки език.

— Не си виновен ти — рече тя, а устните ѝ потрепваха. Пое си дълбоко дъх. — Благодаря ти. Аз... аз мислех, че си мъртъв. Но ти ме спаси. — По бузите ѝ се затърколиха нови сълзи. — Ти ме спаси от онзи... онзи... — Тя изстена.

— За съжаление пристигнах твърде късно — рече Браг мрачно, ужасно ядосан на себе си. Искаше му се да я прегърне, но не беше сигурен дали трябва да го стори. В този момент се мразеше толкова много, че бе уверен, че и тя го мрази.

— О, капитан Браг, благодаря, че ме спаси — извика Миранда през плач. Тя се люшна в обятията му.

Той я хвана и нежно, непохватно я прегърна, без да знае какво да направи или да каже.

— Да не мислеше, че съм някакъв негодник, който ще те остави в ръцете на тип като Чавес?

Миранда вдигна поглед към него. Гърдите ѝ бяха меки срещу неговите, а косата ѝ гъделичкаше брадичката му.

— Откъде... откъде го познаваш?

Браг се намръщи от самообвинения.

— Видях го в Накогдочес и не ми хареса начина, по който те зяпаше. По дяволите! — Той погледна към нея с ръка, втъкната в дългите ѝ къдрици, като се наслаждаваше на копринената мекота. — Разпитах кой е.

Тя бе затаила дъх.

— Знам, че не мога да върна случилото се — рече той рязко. — Но никой, освен Джон никога няма да научи за това, уверявам те.

— Сега разбирам — промълви тя и внезапно се скова в прегръдката му.

— Какво има? — попита той загрижено.

Миранда отблъсна ръцете му и се отскубна от него, като уви одеялото около голите си прасци.

— Самозабравихме се — рече тя с поруменяло лице. — Нямам дрехи. Трябват ми моите дрехи. — С ужас тя бе осъзнала, че е облечена единствено в ризата му.

Една усмивчица заигра по лицето на Браг. Толкова се зарадва да види част от старата Миранда!

— Тук няма никой, за да знае дали сме облечени прилично, принцесо — подкачи я той внимателно.

Тя отново се изчерви.

— Но ние знаем — рече тя, като спря огромните си виолетови очи върху него. — Къде са дрехите ми? — В гласа ѝ се прокрадна нотка на паника и тя се огледа с отчаяна настойчивост.

Браг се облегна назад.

— Боя се, че ще си навлечем истински неприятности, ако се върнем до дилижанса, за да ти вземем нещата.

Тя изглеждаше изключително изненадана.

— Виж, Миранда. Виждаш съм почти всяка съществуваща частица от анатомията на жената и ти обещавам, че гледката на прекрасните ти крака няма да ме превърне в мръсник като Чавес.

Миранда отново се изчерви и сведе поглед.

— Той... той мъртъв ли е?

— Не знам — рече той рязко, като се изправи с навъсено лице.

— Надявам се да е мъртъв — прошепна тя на пресекулки с все така сведени очи.

— Зная — рече Браг, като се чудеше защо болката ѝ толкова го наранява. Той никога не се бе проявявал като състрадателен човек, особено пък към жени.

— Бог ме наказва — рече тя, като го погледна. — Всичко...

— Това е нелепо — срязва я той.

— Не! Не разбираш ли? Не бях достатъчно послушна и достатъчно хрисима! И изпитвах твърде голямо любопитство към светския живот! — Тя простена. — Толкова грехове имам! И сега мразя този мъж. Ако бях истинска християнка, щях да му простя с любов и благодет.

— Аз лично не познавам нито един християнин, който обича враговете си — рече Браг. — Мястото на този тип проповеди е в манастира, принцесо, не в реалния свят.

Миранда ахна и сякаш очакваше да го порази гръм, задето изрича такива светотатства.

— Не!

— О, да. Тук в Тексас, ако обичаш враговете си, умираш. За да живееш, трябва да убиеш враговете си, преди те да го сторят. — Погледът му бе жарък и гневен. Тя никога нямаше да оцелее в тази сурова земя, ако вярва в такива глупости.

— Не — рече тя, застанала нестабилно, все още стиснала одеялото около кръста си. — Не, моля за извинение, но ти грешиш!

Настоятелният ѝ глас, издаващ силата на убеждението ѝ, го изненада.

— Чуй ме — срязва я той, като не можеше да повярва, че се кара с нея, някакво си момиче, особено след това, което се бе случило. — Какво мислиш, че би ти донесло опрощението пред Чавес? — Той знаеше, че е жесток, но бе прекалено вбесен, за да се спре. — Ще го потупаш по гърба и ще му кажеш, че му прощаваш и той само ще те изнасили още веднъж!

Миранда възкликна и пребледня.

— Ако Чавес е още жив, Миранда — рече Браг с малко по-спокоен тон, — той никога няма да забрави какво му направих и ще ме убие, без да му мигне окото следващия път, когато ме мерне — освен ако аз не му свестя маслото пръв.

Миранда запуши ушите си с ръце и се извърна.

Браг ритна един камък и го запрати във въздуха. Отиде да оседлае коня, вбесен на себе си, задето ѝ се разкрещя, но някой трябваше да я научи на нещата от живота. Нима всеки път щеше да посреща с отворени обятия и сляпа невинност всички Чавеси по света? Но какво му пукаше на него? Проблемът не беше негов — Джон щеше да се погрижи за това.

Не, помисли си той, като праметна седлото на гърба на изненадания кон. Длъжник съм ѝ. По моя вина тя бе брутално използвана. Дължа ѝ защита. Това бе всичко.

— Капитан Браг?

Той се обърна при приближаването ѝ, като не можа да сдържи усмивката си при нелепия вид на увитото около кръста ѝ одеяло.

— Да?

— Мисля, че трябва да знаеш нещо за Чавес. — Очите ѝ се бяха спрели върху неговите. Той се смрази.

— Искам да кажа, ако се кани да те убие един ден... трябва да знаеш колко е хитър. — Тя го гледаше с преbledняло лице.

— Продължавай.

— Полубратът на Чавес е предвождал онези команчи, които си тръгнал да отклониш. Това е било капан, за да те отдалечи от мен и да ме отвлече. — Тя не можа да овладее тръпката, която премина през нея. — Било е планирано.

Той я гледаше все по-разбиращо. И в този момент се надяваше, че Чавес е жив... за да може да му отмъсти. Както отмъщават апахите. Човекът щеше да умре, о, да. Но много, много бавно и с големи мъки.

Денят нямаше нищо общо с предишния. Миранда седеше сковано пред него, всеки неин мускул бе напрегнат, като се опитваше да се държи на разстояние от тялото му. След дълга борба Браг най-накрая и позволи да държи одеялото върху краката си, за да ги скрива от погледа му. Ако Миранда не бе пострадала толкова, ситуацията щеше да е почти комична. За съжаление неудобството не бе само нейно. Стегнатият ѝ малък задник, сгушен между бедрата му, бе предизвикал неизбежна физическа реакция от негова страна, която тя — слава богу — изглежда не забелязваше. Искаше му се Миранда да продължава да е в неведение за отвратителната му похот, макар че преди това никога не се бе отвращавал от естествените си апетити. Не искаше да го приравнява с Чавес.

Поради взаимното им неудобство не си говореха. Миранда бе благодарна. Днес беше вцепенена и изтощена, сякаш бе вършила някаква много уморителна работа доста дълго време. Съзнанието ѝ бе блокирало всички спомени за отвличането ѝ и срещата с Чавес. Знаеше, че е била наранена и докосвана, но не можеше да си спомни какво точно се беше случило и дори не се и опитваше. Все още усещаше смътно ужаса някъде из дълбините на съзнанието си. Знаеше, че това мъчение е било божие наказание, но не чувстваше вина, както бе редно. Все още тъгуваше по леля си, макар и не толкова силно, колкото знаеше, че би трябвало. Дори не познаваше тази си леля, докато не се върна от манастира в Англия, но това не беше извинение. Тя можеше да мисли единствено за две неща — за мъжа, в чийто skut седеше в момента, и за годеника си.

На Миранда ѝ беше много неудобно. Топлината на Браг накара собственото ѝ тяло да пулсира — не неприятно, но трескаво. Това не беше ново усещане и тя се чудеше дали не се разболява след всичко, което се беше случило. Ужасяваше я неприличната им езда, както и фактът, че вече няма придружителка. Не че нямаше вяра на Браг. Единствената му, кратка и случайна целувка на практика бе забравена — маловажен инцидент в сравнение с унижението и агонията, които бе

изтърпяла след това. Той бе рискувал собствения си живот, за да я спаси и тя му имаше пълно доверие.

Но не можеше да забрави факта, че Чавес я бе опозорил и че сега язди по толкова скандален начин с непознат мъж. Знаеше, че е опозорена и че Джон Барингтън никога няма да я вземе за жена. Със сигурност щяха да я пратят обратно в манастира още щом пристигнат в ранчото. Тази мисъл трябваше страшно да я облекчи — толкова искаше да се върне у дома. Но вместо това тя бе много неспокойна.

Спряха се да нощуват под едни зелени дъбове, край ромолящ поток. Оставаха още няколко часа дневна светлина, когато Браг я свали от коня, все още стиснала одеялото около себе си. Краката ѝ ужасно я сърбяха и коленете и вътрешната част на бедрата я боляха от търкането в коженото седло цял ден. Тя бе крайно изтощена.

— Запали огън, Миранда — рече Браг, като разседла коня и го завърза. — Ще ида да хвана един хубавичък тлъст фазан за вечеря. — Той се усмихна. — Какво ще кажеш?

Златистите му очи бяха мили. Тя усети, че му се усмихва в отговор.

— Добре — рече тя, а после се спря. — Почакай! Не знам как...

Той се вгледа в нея, а после се засмя.

— Добре, ще ти покажа, като се върна. Ще дойда след петнайсетина минути, най-много трийсет. — Той тръгна да върви. — А, и не се притеснявай. На двацет мили наоколо няма жива душа.

Миранда му се усмихна, без да знае как му въздейства това.

— Не ме е страх. Знаем, че няма да ме изоставиш.

Браг се забърза със странно изражение на лицето си.

След като се отдалечи, тя веднага свали одеялото. Хладният въздух върху краката ѝ беше истински балсам. Тя се протегна и се разтъпка, за да отпусне изтръпналите си мускули. Реши да събере дърва за огън, без да се отдалечава твърде много. Поне това можеше да свърши.

След това Миранда се разходи до потока. Внезапно усети неудържимо желание да се измие. Втурна се обратно към багажа им и започна да рови из самара на Браг за сапун. Намери дълго, правоъгълно парче еленова кожа колкото малко одеяло, барут за пушката, патрони за пистолета, малко бурканче с някакво мазило, сушена пастърма, странна огърлица от мъниста с медни закопчалки и

нещо, което подозрително приличаше на кръст. Освен това имаше кафе, тютюн и малка бутилка уиски, но не и сапун. По дяволите, помисли си тя, а после се шляпна през устата, истински ужасена, задето дори си е помислила подобна дума. Тя се върна до потока с празни ръце и си помисли, че ще трябва да помоли Браг да внимава как говори покрай нея.

Миранда нагази в потока, облечена в ризата на Браг. Боеше се, че той скоро ще се върне и ще я хване да се къпе. Новопоявилите ѝ се мазоли запариха от водата. Желанието ѝ да се изкъпе стана неудържимо. Тя седна на една скала, а водата течеше край глезените ѝ. Загреба малко груб пясък с ръка и започна да търка крака си, от пръстите до бедрото.

Започна да търка все по-силно, когато в ума ѝ изникна един плашещ и отвратителен образ — как Чавес гали голото ѝ тяло. Тя се бореше с видението, гонеше го. Пясъкът протърка кожата ѝ, но болката ѝ донесе облекчение и тя ѝ се зарадва. Сърцето ѝ туптеше болезнено и Миранда дишаше трудно. Зае се с другия крак и започна усилено да го търка — решително и енергично. Не можеше да спре образа на Чавес, виждаше лицето му сведено над своето. Търкаше все по-силно, злостно. Започна да трие вътрешната част на бедрата си, които вече бяха разранени от ездата. Чавес бе пъхал пръстите си в нея, в място, което тя дори не бе подозирала, че има. Тя скъса ризата и започна да търка корема, гърдите си, всяка част на тялото и, която бе докосвал...

Браг спря да свири с уста в мига, в който я видя. Верен на думата си, той носеше един доста едър фазан. Миранда бе с гръб към него и дългите ѝ, гъсти коси напълно я закриваха, но той знаеше, че е гола. Виждаше, че яростно се мие и без съмнение бързаше, за да не я хване в неприличен вид. Той замръзна на място, а съзнанието му казваше да се отдръпне.

Бореше се със себе си и тъкмо щеше да се извърне и да ѝ остави още малко време, когато тя се обърна настрани и започна да търка ръката си.

Именно тогава той осъзна, че нещо не е наред. Видя един дълъг, тънък крак, извивката на корема ѝ, една нежна, висока гърда. Кожата ѝ не беше бяла, а червена — гневно червена. Веднага разбра, че тя се търка с шепи груб пясък. От злобния, налудничав поглед, изписан на лицето ѝ, той усети, че тя си прави нещо като самобичуване.

От устните му се изтръгна гневен вик. Като пусна фазана, той хвана ръцете ѝ, за да не ѝ позволи да си причини още болка.

— Не! — изкрещя тя, като се измъкна с истерична сила, която го завари напълно неподготвен. — Не! Не! — Докато се усети, ноктите ѝ се забиха в лицето му и тя започна да го дере, докато пусна кръв.

Той хвана здраво ръцете ѝ.

— Престани! — извика той. — Престани, Миранда, спри! — Разтърси я той. Тя се мятеше като диво животно, задъхваше се и надаваше викове, като се опитваше да го ритне. И двамата се бяха изправили и той пъкна единия си крак между бедрата ѝ, а обви другия зад десния ѝ крак, като я притисна към себе си. — Стига!

Миранда замръзна насреща му и тихо заридя, а главата ѝ се отпусна безжизнено на гърдите му. Той я хвана по-леко и я вдигна на ръце, за да я занесе до одеялото. После видя до каква степен се бе самоизтезавала. Кожата ѝ бе яростно червена от шията до пръстите на краката ѝ, дори и гърдите. Вътрешните страни на коленете ѝ също бяха разкъравени. Прилоша му. Тихият ѝ плач се смени от стенание и той внимателно я положи на одеялото.

— Защо, Миранда? — попита той. — Защо трябваше да се нараняваш по този начин?

— Чавес — изстена тя. — Той ме докосна.

Естествено Браг разбра. Той стана и отиде до самарите. Разбра, че тя е ровила в тях, макар и да не знаеше какво е търсила. Взе еленовата кожа, която индианците увиваха около бедрата си и която му служеше за резервно одеяло и я постла върху нея, като я покри от бедрата до гърдите. Донесе вода от потока и когато коленичи в краката ѝ, тя бе спряла да плаче, макар че на лицето ѝ още проблясваха сълзи.

— Ще почистя тези ожулвания — каза ѝ той с равен тон. Протегна ръка и внимателно се опита да раздалечи краката ѝ.

— Не — възпротиви се тя, като се изправи, хванала еленовата кожа върху гърдите си, и се опита да избута ръката му. За първи път не се изчерви. — Аз ще го направя.

— Не говори глупости — рече той остро. Пъхна плата между бедрата ѝ, без да обръща внимание на протеста ѝ. Внимаваше да не докосва интимните ѝ части, но ръката му трепереше и той случайно я допря. — Цялата си изранена — рече той рязко, още веднъж изумен от себе си. — По дяволите! Защо не ми каза, че имаш мехури?

— Не знаех — прошепна тя.

Той гледаше да избягва лицето ѝ, понеже знаеше, че се чувства неудобно. Бе решен да я почисти и да не обръща внимание на собственото си неволно желание. Изми краката ѝ и я намаза с мехлем, в който имаше лековити билки. Усещаше колко се напруга тя при всяко негово докосване, но се радваше, че деликатната ѝ кожа вече не е толкова червена. Беше ѝ страшно ядосан, задето се бе наранила.

— Миранда, искам да намажеш това по цялото си тяло. — Той ѝ подаде буркана.

Тя възкликна.

— Аз ще запалю огън. Искам да го направиш. Лековито е — добави той и се изправи.

Тя го погледна ужасена.

— Навсякъде, Миранда, и ако ти не го направиш, то аз ще го сторя. — Той вече се обръщаше, но после сложи ръце на кръста си и я погледна в лицето. Хрумна му, че Чавес вероятно я бе наранил, изнасилвайки я. — Навсякъде, където Чавес те е докосвал — рече той. Погледна я право в очите. — Разбираш ли какво ти казвам?

Когато тя се изчерви, Браг видя, че разбира. Той коленичи и стъкна малък огън, заслушан в движенията ѝ през цялото време, колкото и да бяха тихи. Стоеше с гръб към нея и започна да приготвя фазана. Накрая заяви:

— Ако свалиш този проклет плат, ще ти е по-лесно, Миранда.

Тя възкликна. Бе оставила еленовата кожа отгоре и мажеше мехлема върху корема си под плата.

— Ти гледаш!

— Не, просто те познавам, това е всичко — отвърна той. Но се зарадва, като я чу да отмества мекия плат. Обаче му бе трудно да се съсредоточи върху оскубването на фазана. Много ясно си представяше как тя гали собствената си нежна кожа, втривайки мехлема, и туптеше от ненавременно желание.

— Свърших — рече тя меко.

Браг и донесе ризата си.

— Защо не увиеш този плат като пола. Можеш да я завържеш с малко канап.

Миранда кимна.

По-късно ядоха мълчаливи. Миранда го послуша и си направи пола, като втъкна ризата на Браг в нея. Браг забеляза, че тя няма апетит. Не разбираше защо изглеждаше толкова добре цял ден, а сега изведнъж стана толкова мълчалива.

— Трябва да ядеш — рече той.

— Не съм гладна — гласът ѝ бе едва доловим.

— Опитай, моля те — подкани я той, отново изненадан от думите, които дойдоха изневиделица на устните му. Думата моля му бе абсолютно непозната. Той беше човек, който взима, а не пита. Рязко се изправи.

Естествено, тя не яде и той се запита дали няма да стане само кожа и кости, докато стигнат до Джон. Облегнат на едно дърво, той се загледа в звездите, докато тя се вмъкна под единственото одеяло, което имаха.

В планините беше хладно, но той можеше да преживее и вихрушка само по препаска, ако станеше нужда. Въздъхна и затвори очи, като се затревожи за Миранда, докато не го обори сънят.

Събуди го нейният вик на болка. Веднага разбра, че тя сънува — стенанията ѝ бяха изтерзани точно като онези, които бе чул пред

палатката на Чавес. Той се приближи до нея и нежно я разтърси. Тя се мяташе неспокойно, потънала в кошмара си.

— Не, моля те — изстена тя, а очите ѝ изведнъж се отвориха.

Той се поддаде на подтика си да я обгърне с ръце и легна до нея.

— Аз съм, Миранда. Браг. Това е само сън, принцесо, само сън.

— Ооо — простена тя, като се притисна силно към него.

Подобно на звяр, какъвто го обвиняваше, че е, тялото му се възпламени. Той не му обърна внимание и я прегърна нежно, а тя се сгуши до него.

— Толкова беше истинско — извика тя. — Аз съм опозорена, опозорена съм...

Какво можеше да ѝ каже?

— Трябва да загърбиш всичко това — рече той, като се наслаждаваше на усещането от допира на тялото ѝ до неговото, докато се опитваше да се овладее. Той леко се помести, за да не усети тя издайническата, но непогрешима реакция на близостта, мекотата, аромата ѝ.

— Опозорена съм — извика тя. — О, това е толкова нелепо! Не можеш ли просто да ме върнеш обратно в Натчес? — Тя говореше срещу покритите му с шевро гърди. — И без това Джон само ще ме прати обратно у дома, след като открие какво е направил Чавес.

Браг бе напълно слисан.

— Миранда, Джон е влюбен в теб. Не казвам, че няма да му пука за станалото, но той все още ще иска да се ожени за теб, при това с радост.

Той я хвана за раменете и я отмести, за да за да може да я погледне в лицето. На лунната светлина можеше ясно да различи изражението ѝ. Тя бе толкова близо.

Лежа на постелята си с жена, помисли си той иронично, жена, която не мога да докосна. Не беше за вярване!

— Мислиш ли? — Очите ѝ се възряха изпитателно в неговите, все още блестящи от влага.

— Без съмнение. — Той се опита да се усмихне, но опитът му не сполучи. Позата им започваше да го измъчва.

— Но ти не разбираш — рече тя, като се запъна.

— Разбирам.

— Не. Чавес ме докосна.

— Знам.

Миранда поклати глава.

— Той ме докосна! Вътре в... — Тя не можа да продължи.

— Знам — рече той и внезапно затрепери.

— Мисля, че ме изнасили — прошепна тя, като затвори очи.

Браг се изправи и рязко я пусна.

— Как така мислиш? — Умът му препускаше. Как беше възможно да не знае? Можеше ли една наивна и невинна девица да не знае кога е била изнасилена? Невъзможно! — Миранда, какво искаш да кажеш с това, че мислиш?

Тя легна настрани и безмълвно поклати глава. Той я дръпна, за да седне.

— Не знаеш ли?

— Не — прошепна тя.

Той седеше там и в един миг бе абсолютно объркан. Реши, че трябва да разбере дали е била изнасилена. Дори за миг не си помисли, че това си е грижа на Джон, а не негова.

— Как те докосна Чавес? — попита той без заобикалки.

Тя възкликна, а очите ѝ се разшириха.

— Моля те, това е важно — рече той с равен тон.

— С ръцете си — рече тя накрая, а гласът ѝ бе едва доловим. Той видя, че лицето ѝ е почервеняло като рак. — С пръсти.

Браг се втренчи в нея.

— Той облада ли те?

Миранда го погледна с празен поглед.

— Ами... не знам.

— Каза, че те е наранил. Кървеше ли?

Тя се втренчи в него.

— Мисля, че не.

Браг изпсува.

— Миранда, той сложи ли пръта си в теб?

Устата ѝ зяпна.

— Какво да сложи? Къде?

Браг се изправи.

— Пръта си, по дяволите. Мъжете имат прътове. — Той посочи собствената си видима издупина. Очите ѝ последваха ръката му и тя възкликна.

— Исусе — рече Браг. — Приемам, че отговорът ти е не.

Тя кимна безмълвно.

Той си пое дълбоко дъх, засмя се неуверено и я погледна.

— Мисля, че ще е най-добре да спреш да ме зяпаш — рече той дрезгаво.

Миранда нададе ужасен вик и падна настрана, като се сви с гръб към него.

— Миранда, мисля, че трябва да знаеш, че все още си девствена. Не мога да повярвам, че някоя жена може да е толкова невежа — добави той и се запъти към потока.

Миранда никога през живота си не се бе чувствала толкова сама.

Тя лежеше свита на постелята, а умът ѝ бе зает да премисля всичко, което бе открила. Още бе девствена. Джон нямаше да я върне обратно.

Сега си спомни как се чувстваше Чавес, когато лежеше до гърба ѝ. Спомни си много ясно онова нещо, което приличаше на прът, да се опира в дупето ѝ. Миранда се изчерви в мрака, като си представи как Браг сочи себе си — издутината, която бе видяла. Тя все още не бе напълно сигурна как се извършва актът на съвкупление.

Ако Джон не я пратеше обратно, той щеше да направи с нея разни неща с мъжката си част. Това щеше да е много, много по-лошо от онова, което бе сторил Чавес. Тя преглътна едно изтерзано стенание. Защо не я изпратеше у дома? Защо?

Миранда затвори плътно очи. Усети остро самотата си. Нямаше към кого да се обърне — нямаше си никой, който да ѝ помогне да се справи с този брак с абсолютно непознат, варварски тексасец. Никой, на когото да задава въпросите си... Никой... Никой...

Тя усети сълзи, тези безспирни сълзи, отново да напират в очите ѝ.

— О, защо не мога да се прибера у дома? — прошепна си тя. — Защо?

Тя не знаеше къде е Браг и не го чу да се приближава, докато не усети силните му, топли ръце върху рамото си.

— Не плачи — рече той с пресипнал глас.

— Искам да се прибера у дома — рече тя съкрушено, като се бореше с желанието си да плаче.

Той погали рамото ѝ през одеялото, но тя не се обърна.

— Знам — рече накрая той. — Съжалявам.

— Мразя Тексас — изхлипа Миранда, като се поддаде на страха и терзанията си.

— Миранда, моля те, не плачи — каза той със загриженост в гласа. Не знаеше какво да прави. Тя бе толкова крехка, толкова млада,

толкова уязвима. Никога преди това не се бе сблъсквал с женски сълзи. Майка му, от племето на апахите, никога не бе плакала, дори и когато баща ѝ я бе зашлевил заради някакво прегрешение. Жена му, която сега бе покойница, също никога не бе плакала или поне не пред него. Дори след като я откри продадена от команчите в един бордей, тя не плака, дори и за сина им не плака... По някаква причина в този момент на Браг му се прииска да се разридае заедно с Миранда. Някъде дълбоко в него отдавна погребаната мъка на живота му се надигна и заплаши да изригне.

Той никога не бе плакал. Макар че мъжете апахи ронеха сълзи, когато оплакваха някого, белият баща на Браг му бе казал още от малък, че плачът е женска слабост — той нямаше да понесе да види как някой от синовете му плаче. Дори когато се удареше лошо като момче, Браг се бе научил да се владее — урок, който щеше да носи със себе си завинаги. Като юноша той смяташе баща си за титан сред мъжете, истински бог.

Браг безпомощно коленичи до Миранда и нежно докосна рамото ѝ.

— Не си сама, Миранда — опита се да я успокои той. — Аз съм тук.

— Маман е мъртва — проплака тя. — Леля Елизабет е мъртва. Папа ме мрази. Сестрите са във Франция. Аз се омъжвам за човек, който няма да може да ме понася, не и след... след...

— Джон не е такъв — рече тихо Браг с успокоителен глас. Той се чувстваше силно притеснен от немъжествената, състрадателна мъка, която изпитваше, докато се бореше с желанието си да я прегърне. — А и винаги можеш да се обръщаш към мен, Миранда, по всяко време.

Тя се претърколи, за да застане срещу него, после се изправи и избърса сълзите си. Лицето ѝ бе почти на едно ниво с неговото и коленете им се докоснаха. Потупа я по рамото. Тя го гледаше с такова доверие и това силно го развълнува и трогна.

— Защо?

— Чувствам се отговорен — отвърна той и сви рамене. Започна да се надига, но тя сграбчи ризата му. Изненадан, той усети как сърцето му заби лудо и легна обратно до нея.

Миранда го погледна, навлажни устни и отпусна ръце.

— Сигурен ли си?

Той не можеше да си спомни за какво бяха говорили. Вече знаеше, че тя облизва устни по този несъзнателен, чувствен начин, когато е нервна. Въпреки това тази мисъл не намали въздействието върху сетивата му. Представи си как тя прокарва малкото си розово езиче по устните му и го мушва покрай зъбите му.

— За какво? — Гласът му бе дрезгав. Всяка друга жена би разбрала колко е възбуден.

— Че Джон няма да ме презира. — Тя огледа лицето му, за да познае дали ѝ казва истината.

— Сигурен съм — отвърна ѝ Браг, като трудно се върна към реалността. — Не ти беше виновна за случилото се, а аз.

Миранда се изненада.

— Не беше твоя вината — запротестира тя.

Той вдигна ръка.

— Отказвам да обсъждам това.

Тя въздъхна и потърка очи с детински жест.

— Утре ни чака дълъг ден — рече Браг меко, трогнат въпреки волята си. — Защо не поспиш?

Той се изправи и се обърна с гръб към нея, като се надяваше тя да не заспи с плач и мразеше чувството на уязвимост, което събуждаше тя у него.

На другата сутрин Миранда яздеше, седнала така, че двата ѝ крака висяха от дясната страна на коня, наместена стабилно в скута на Браг. Той я бе обгърнал с една ръка през кръста, за да я държи на място. Тя съзнаваше с плам, че ръката му се притиска в корема ѝ, а пръстите му са леко разперени. Още по-силно усещаше контакта между задните ѝ части и бедрата му. Макар и тя да не го знаеше, Браг я бе поставил съвсем стратегически така, че да не докосва никоя чувствителна, предателска част от анатомията му.

— Не ми е удобно — рече тя на около две мили от лагера им.

— Съжалявам — отвърна той кратко, понеже и на него не му беше кой знае колко комфортно.

— Това е толкова неприлично — заяви тя след малко.

— Забрави приличието, Миранда — сряза я той и усети как тялото ѝ се напруга, сякаш я бе зашлевил. Той не се извини. — Това е Тексас, а не Англия. Нито проклетият манастир.

Миранда възкликна, абсолютно шокирана и разгневена.

— Мистър Браг, отдавна се канех да ти кажа, че речникът ти е ужасяващ и ще съм ти много благодарна, ако се въздържаш от употребата на такива... неприлични... ругатни пред мен.

— Какво?

— Моля те не споменавай напразно божието име — рече тя, а гласът ѝ бе напрегнат.

Браг се изхили.

— Това беше хубава реч. Съжалявам, ако съм те обидил, но какво, по дяволите... Тъъ, извинявай, аз съм само варварин от гората и никога преди не съм срещал английска лейди.

Дъхът му, мек и топъл, гъделичкаше ухото ѝ.

— Ти ми се подиграваш.

— Съвсем не.

— Подиграваш ми се.

— Ти си твърде хубава, за да може някой да ти се подиграва — рече той и гласът му стана приглушен, сниши се до тиха ласка.

През нея премина леко потръпване.

— Не съм хубава — рече тя. — Кльоцава съм.

— Това си е живата истина! Кльоцава и хубава. Джон ще иска да те поугои — той отново се изхили.

Миранда се вкамени и се изчерви. Спомни си как Браг я бе видял гола в обятията на Чавес. Как бе попаднал на нея, докато се къпеше гола предния ден. Изчерви се още повече. Пулсът ѝ бе страшно ускорен. Единствената ѝ свързана мисъл бе: Той ме смята за твърде кльоцава.

— Не исках да те обидя, принцесо — рече той меко в ухото ѝ. Миранда не отговори. Защо дъхът му караше тялото ѝ толкова да трепери и да тръпне по този болезнено сладък начин?

Внезапно ръката на Браг се стегна, когато конят се препъна и тя усети как отново е придърпана изцяло срещу него, от задника до главата. Топлината на тялото му я изгаряше. После я хвана по-леко и те отново седнаха спокойно, докато конят продължи по пътя. Лицето ѝ гореше.

Тя не знаеше защо е толкова нервна, но бързо заговори, за да скрие объркването си.

— Къде живееш, капитан Браг?

— Дерек — каза той. Гласът му ѝ се стори дрезгав. — Мисля, че трябва да ме наричаш Дерек.

— О, не — отвърна тя свенливо. — Това ще е толкова неприлично.

— Джон няма да има нищо против — рече той.

— Къде живееш?

— Навсякъде, където мога да сложа постелята си.

— Не! Наистина ли?

— Наистина.

— Какво правят тексаските рейнджъри? — попита тя, след като преглътна факта, че той е нещо като скитник.

— Бият се с индианци и престъпници — отвърна той, без да се замисли. — Днес си много любопитна. — Звучеше доволен.

— Но ти си полу-индианец.

Той се напрегна.

— О, кой, по дяволите...? О! Уелш!

— Капитан Браг! Нима всяка дума, която излиза от устата ти е ругатня?

— Да не се опитваш да ме превъзпиташ или да ме вкараш в правия път? — попита той с подозрение.

— Ти си заблудено агне — рече Миранда сериозно.

Той избухна в смях.

— Това е много смешно! Аз — заблудено агне!

Той отново се заля от смях. Тя се изви към лицето му и се вгледа в него.

— Ама наистина си такъв! Ти си езичник. Искам да кажа... — Тя се изчерви.

За да го вижда, тя бе извила лявото си рамо срещу дясната му страна, а задните ѝ части удобно се наместиха в скута му, хълбокът ѝ опря в нещо неудобно, но все пак някак познато. Нещо твърдо и подобно на прът...

Очите им се срещнаха, а нейните се разшириха, като разбра какво е. Златистият му поглед бе течен и блестящ, подобно на горящи и хвърлящи искри пламъци. Тя преглътна, опита се леко да се надигне и усети как мъжкият му атрибут се притисна още повече в хълбока ѝ.

— О!

— Съжалявам, принцесо — рече той, като я върна в първоначалното ѝ положение — Съжалявам.

Сърцето ѝ биеше лудо. Защо бе така? Тя знаеше със сигурност, че тази сутрин, когато се качиха на конете, в панталоните му нямаше издутина.

Тя бе погледнала дискретно, като ѝ се искаше да разбере дали е сънувала това, което видя снощи. И което е по-лошо, защо тялото ѝ реагираше на неговото така, сякаш я изгаря треска? Тя едвам дишаше.

— Успокой се — рече той дрезгаво. — Няма да те нараня. — Той взе напрегнатото ѝ мълчание за страх.

— Защо... — започна тя и се спря. Тялото ѝ я болеше непоносимо.

— Мъжете не могат да го контролират, Миранда, не винаги. Съжалявам.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Дерек, мисля, че съм болна.

— Какво ти е? — рече той бързо, като я дръпна силно към себе си, за да погледне поруменялото ѝ лице. Той дръпна поводите.

— Мисля, че имам треска — прошепна тя, загледана в него, без да може да затвори уста, а погледът ѝ бе замъглен. И после, неизвестно защо, тя откри, че се е втренчила в устата му. Чу нисък, странен звук, като изскимтяване, без дори да осъзнае, че идва от нея.

Той възкликна, когато свързаните мисли и всичкият му самоконтрол се изпариха при вида на явното ѝ желание. Ръката му се стегна, придърпа я по-нагоре и по-плътнo срещу напирашцото му мъжество, докато другата му ръка пусна юздите, намери хълбока ѝ и се плъзна нагоре до кръста ѝ. Тя се бе втренчила в устата му с жадни очи, а червените ѝ устни се разтвориха задъхано. Той сведе лице.

Тя знаеше, че ще я целуне и не можеше да помръдне, да възрази, не можеше дори да мисли. Не знаеше дали иска да я целуне или не. Седеше замръзнала в ръцете му, не можеше да диша, тялото ѝ бе пламнало. Устните му се спуснаха върху нейните меко, нежно и крайчецът на езика му се плъзна в отворената ѝ уста. Миранда затвори очи, ръцете ѝ намериха ризата му и се вкопчиха в нея. Устата му стана по-настоятелна. Тя не отвърна на целувката му — тази мисъл изобщо не ѝ хрумна в замаяното ѝ състояние — но отвори устата си по-широко и притисна ръцете си по-силно в гърдите му. Езикът му нахлу в устата ѝ — странно, вкусно започна да изследва зъбите ѝ, бузите, собствения ѝ език. Ръката му на кръста ѝ погали плътта ѝ.

Целувката беше безкрайна, интимна и поглъщаща. Ръката му се плъзна от кръста към хълбока ѝ, спря се, а после се спусна по-надолу. Той погали дупето ѝ, задната страна на бедрото, като нежно мачкаше плътта ѝ по пътя и отново се върна нагоре, за да обхване с ръка задните ѝ части. Тя простена, като притисна дупето си към ръката му и се напрегна, за да намери търсещите му пръсти.

Внезапно откри, че се плъзва от коня и застава на краката си. Тя се препъна задъхана и осъзна, че той я е спуснал от коня и сам е скочил от другата страна. Краката ѝ бяха толкова слаби, че тя се строполи на земята, като се тресеше яростно.

Внезапно Миранда осъзна какво се бе случило. Тя възкликна, покри лице с ръцете си, засрамена и ужасена. Браг я бе целунал! Бе я докоснал! Мили боже! И това бе... чудесно... вълнуващо.

Миранда седна, докато се опитваше да се съвземе. „Лека жена!“ изкрещя вътрешният ѝ глас. „Уличница! Ти го остави да те докосне, остави го да те целуне. На теб ти хареса! Курва!“ Тя нададе изтерзан вик и покри лицето си с ръце.

Точно така я завари Браг, когато си възвърна самообладанието достатъчно, за да се приближи. Той бе притъмнял от гняв към себе си.

— Трябва да поговорим — рече той рязко, загледан намръщено в Миранда, докато тя седеше, скрила лице в шепите си. При звука на гласа му тя скочи на крака и се заотдръпва, а очите ѝ бяха огромни и уплашен.

— Миранда, трябва да поговорим — повтори той с гневен тон.

Тя се огледа наоколо диво. Трябваше да избяга! Дали щеше да я изнасили? Дали на нея щеше да ѝ хареса? О, господи! С вик тя се обърна и се втурна към гората.

— О, по дяволите! — това бе истински рев. Той я гледаше как бяга от него, сякаш е чудовище. Бягаше по каменистата местност, към прикритието на гората. — Ще си порежеш краката — извика той, обзет от гняв. — Къде, по дяволите, отиваш?

Той се втурна след нея и миг по-късно я настигна. Миранда се бореше, когато той обви ръце около нея и той видя, че очите ѝ са се разширили от ужас.

— Няма да те нараня! Какво правиш? Къде по дяволите си мислиш, че отиваш?

Тя спря да се извива и застана абсолютно неподвижна. Огромните ѝ виолетови очи го изгаряха. Браг се намръщи и я пусна.

— Виж — започна той, — съжалявам. Проклятие! Защо, по дяволите, винаги ти се извинявам?

Той видя жеста ѝ, но въпреки това я остави да го зашлеви. Чувстваше, че си го заслужава и освен това силата ѝ бе направо жалка. Плесницата само го запари — съвсем леко.

— По-добре ли ти е?

— Писна ми от езика ти — рече тя кратко.

Той се изправи изненадан.

— Затова ли ме удари?

— Да! Не мога да понасям ругатните ти! Аз...

Браг се засмя.

— Знаеш ли, от време на време ме изненадваш с някоя проява на смелост, Миранда. Мислех, че ме удари заради целувката.

И двамата изведнъж станаха много мълчаливи и напрегнати и всеки се замисли над станалото.

— Не беше редно — прошепна Миранда.

— Права си.

— Защо го направи?

Той се вгледа в нея, а после се намръщи.

— Ти го искаше.

Очите ѝ се разшириха.

— Не е вярно! Това не е истина! — Тя скръсти ръце пред гърдите си и отстъпи крачка назад.

— По... дяволите! Дори не разбираш какво искаш, глупаво дете такава!

— Знам какво искам — рече Миранда неуверено. — Искам да се върна у дома.

— Сега вече наистина говориш като дете. — Той направи гримаса от раздразнение. — Виж, Миранда, поемам вината за случилото се. Ти си жена и аз съм мъж и предполагам, че апетитите ми са доста силни, по дяволите.

Тя срещна проницателния му поглед и зачака с нетърпение това, което щеше да последва.

— Както и да е, отсега нататък ти ще яздиш, а аз ще вървя. Няма смисъл да продължаваме да подлагаме волята ми на проверка. — Той се засмя с горчивина. — Особено като се има предвид, че моята май никаква я няма. — Той се вгледа в нея. — Защо избяга преди малко?

Устата ѝ затрепери.

— Боях се. Страх ме беше, че ти ще... — Тя не довърши изречението.

Той я погледна с гняв.

— Страхуваше се, че ще те изнасиля ли? — Обзе го ярост. Имаше чувството, че ще експлодира, искаше да я накара да види нещата реално. Как можеше малката глупачка да си помисли, че той ще я насили? — Качвай се на коня — заповяда ѝ той, а думите му режеха като камшик. — И престани да се страхуваш от мен — не ми харесва.

Колкото и често Миранда да го молеше, Браг не искаше да я остави да походи на свой ред. Проблемът бе, че коленете ужасно я боляха, понеже като яздеше сама, трябваше да седи разкрячена. Тя подпъхна края на препаската под коленете си, доколкото може и усети, че отново са се разкъравали. Не искаше да се оплаква. Не искаше вниманието на Браг. Беше му се доверила и той бе разрушил това доверие. Той можеше да се превърне в същия звяр като Чавес. Боеше се от него. Но страхът бе различен от този, който бе изпитвала преди това.

Бе потънала в някакво мечтание. Няколко часа след шокиращата целувка Браг бе свалил ризата си и я бе завързал около кръста си. Миранда неволно възкликна на глас и се опита да откъсне очи от широкия му, блестящ, бронзов гръб. Не можеше да язди, така че Браг водеше коня, сякаш не знаеше какво е умора. Тя не можеше да отлепи очи от него.

Двамата не спряха нито веднъж, докато не се стъмни. Браг на два пъти я попита как е, без да поглежда към нея. И двата пъти тя отвърна кратко: „Добре.“ Съвсем не беше така. Коленете ѝ ужасно я боляха. Косата ѝ се бе сплъстила от пот от сомбрерото, което носеше, за да прикрие лицето си. Тялото я болеше от напрегането на различните мускули, за да се задържи на коня, макар че той само вървеше. Когато най-накрая спряха, Миранда имаше отчаяна нужда от почивка.

Браг дойде до нея за пръв път от тази катастрофална сутрин насам. Хвърли ѝ само бегъл поглед, като я дръпна от седлото и я сложи на крака. Отведе коня и свали седлото му.

Миранда едва се държеше на краката си и не можеше да ходи. От очите ѝ бликнаха сълзи от болка. Тя се спусна на земята възможно най-грациозно и внимателно протегна крака. Много повече предпочиташе да седи в скута на Браг, отколкото да прекара още един ден разкрячена на седлото. При тази мисъл една сълза се търкулна по бузата ѝ. Наистина ли ѝ хареса докосването му или само си го въобразяваше? Не

може да ѝ бе харесало! Нито една добре възпитана дама не можеше да обича такава нещо, а тя бе такава!

Миранда реши, че не ѝ е харесало. Тя си спомни много живо как ѝ прилоша и едва не повърна от Чавес. Браг просто я бе заварил неподготвена, реши тя, и бе внимателен — ето защо тя го бе приела толкова пасивно. Да, само това беше — пасивно приемане. Тя се чувстваше много облекчена.

— Цяла нощ ли ще стоиш там?

Миранда вдигна глава, срещна златните му очи и бързо отмести поглед над рамото му.

— Аз... просто съм уморена.

Той присви очи към нея.

— Добре ли си?

— Да.

— Ще ида да донеса малко дивеч — рече той, загледан в нея. — Да не си се схванала?

— Малко — излъга тя. Бе толкова схваната, че не можеше да се помръдне.

Той се намръщи, видимо недоволен, и се отдалечи.

Миранда се опита да не обръща внимание на хладния му гняв. Зачуди се дали да не иде до речния бряг, който бе на трийсетина ярда, но после реши, че е твърде далеч. Като въздъхна, тя се протегна и заспа.

Събуди я резкият, гневен глас на Браг, когато той я разтърси.

— Какво?

— Глупачка такава! Защо не ми каза нищо, щом си кървяла? Какво ти става?

Миранда веднага се събуди и се опита да се изправи. Той бе оголил долната част на краката ѝ.

— Престани! — извика тя, усетила внезапна паника.

Браг бе забелязал кръвта върху препаската.

— Нямаш капка здрав разум — рече той и я изправи на крака.

Тя неволно изстена.

— Толкова ли е зле? — намръщи се той. — Защо не каза? Ако толкова те е боляло... Хайде. — Тонът му омекна и той я задърпа към реката.

— Моля те, недей. Нищо ми няма — Миранда се спря и отказа да направи и крачка повече. Тялото я болеше непоносимо.

Той веднага я взе на ръце, скъса препаската и я захвърли настрана. Замърмори под носа си, а после безцеремонно я пусна в реката. Водата отначало защита разранената ѝ плът, а после я успокои. Тя само седеше там и вдигна поглед, за да види, че Браг я наблюдава разкрячен, с ръце на кръста.

— Инат ли си, Миранда, или си глупава?

— Престани да ме обиждаш! Престани да ме обиждаш само защото си ядосан на себе си! — тя го погледна гневно.

— Права си — рече той безрадостно. Очите му бяха студени. — Ядосан съм на себе си, а и на Джон. Ядосан съм на себе си, защото те искам, а на него, защото те е довел тук. Мястото ти не е в Тексас. Ти трябва да си в двореца на някой граф, да те обграждат с грижи, да носиш красиви рокли и копринени чорапи.

Миранда се втренчи със зяпнала уста.

— Джон е абсолютен глупак. — Очите му се бяха спрели яростно върху нейните. — Както и аз — добави той след малко.

— Слънцето изгрява — рече весело Браг. — И грее, принцесо.

Миранда изстена, опитвайки се да се протегне. Отвори очи и видя странния му поглед. Той се ухили, а после се отдалечи. Тя усети прилив на облекчение. Явно бе в добро настроение. Тя нямаше да понесе още един ден със студенината му, която наистина бе жестока. Изправи се и изстена.

Знаеше, че не може да язди. Всяко мускулче в тялото ѝ я болеше. Болеше я дори само като се изправеше в постелята. Единствените места, които бяха само схванати, бяха вратът и раменете ѝ. Тя предпазливо се изправи на крака и възкликна, когато болката проряза хълбоците и краката ѝ.

— Май не си в много добра форма, а? — рече Браг, като звучеше съчувствено. Приблужи се, подаде ѝ кафето и се усмихна.

— Не е смешно — отвърна Миранда, като взе гадната напитка и сръбна една глътка. Чудеше се дали Джон ще има чай в къщата. В манастира не бе пила кафе и го мразеше. Но кафето на Уелш бе достойно за кралица в сравнение с това на Браг. Сега все едно пиеше гъста, горчива тиня.

— Ти си твърде слаба, Миранда, дори за жена — рече Браг намръщен. — В този край трябва да си силна, за да оцелееш.

— О, изчезвай — замърмори тя и веднага се шокира от лошите си маниери.

Той се засмя и повдигна вежда.

— Толкова ли е зле, а? Виж, аз си мислех разни работи. Ако яздим усилено, можем да стигнем до ранчото на Джон за два дни и половина.

Миранда се втренчи, съсипана от тази мисъл.

— Не мога да седя на седлото, дори ако конят кара в тръс — извика тя.

Той махна нетърпеливо с ръка.

— Говоря за начина, по който яздехме преди. И като казвам усилено, имам предвид усилено. Спираме се само за малко сън.

Миранда се втрени, като прехвърляше тази идея в ума си. Той искаше от нея да стои в скута му. Ами ако отново я целунеше? Той явно не умееше да владее много добре мъжките си апетити. Ами ако...

— Чета ти мислите — изръмжа той.

— Не можем ли да си вземем почивен ден, да поспим до късно и да си отдъхнем малко? — попита тя с надежда в гласа.

— Какво? — той я погледна невярващо. — Почивка? — той произнесе думата така, сякаш бе на друг език. Миранда осъзна, че за него вероятно бе напълно непозната.

— Виж какво. Ако продължаваме по този начин, ще ни трябва цяла седмица. Ако яздим усилено, няма да си обръщаме внимание, за разлика от вчера. И макар че ще яздим и половината нощ, ти ще можеш да спиш в обятията ми. — Погледът му се закова в нея. — Можем да приключим с това, Миранда.

Тя почувства някаква необичайна тъга при последните му думи. На него не му харесваше да я прекарва през страната, помисли си тя наранена.

— Добре — отвърна тя и вдигна очи.

Той се бе отдалечил безшумно, както винаги.

Миранда бързо разбра какво има предвид Браг под усилена езда. Отначало се уплаши. Яздеха в галоп или тръс, през дерета и хребети, прецапваха през потоци, минаваха по скалисти пътеки, прекосяваха равни долини. Браг държеше ръката си здраво около нея и тя скоро разбра, че няма от какво да се бои. Той бе отрязал ивици от препаската и бе превързал коленете ѝ, понеже тя трябваше да язди разкращена пред него, каза ѝ той. Сега знаеше защо. Той изобщо не забавяше коня — и бе прав. Концентрацията ѝ инстинктивно бе върху седлото ѝ, докато неговата бе върху коня, терена — както под копитата, така и наоколо — и върху това да я държи.

Веднъж ѝ се стори, че я е хванал опасно хлабаво и тя извика:

— Капитан Браг! Ще ме изпуснеш!

Конят бе минал в лек галоп. Браг се засмя.

— Никога, принцесо. Успокой се. Прекалено си стегната. Опитай се да се слееш с ритъма. Движи малко тялото си. Ето така.

Той пресили движението, което извършваха собствените му хълбоци заедно с коня, напред-назад, но Миранда не бе готова да го изпробва. Всъщност, по неизвестна причина, усещането ѝ за

движението на тялото му, което се притискаше ритмично в нея, я накара да се изчерви и ускори пулса ѝ.

— Май не беше добра идея — рече той в ухото ѝ, и я хвана по-стегнато, за да може да усеща реакциите ѝ.

Минаваше пладне, когато Браг дръпна юздите. Според Миранда бяха яздили пет-шест часа. Тя се развълнува от това, че спират.

— О, слава богу!

Браг подкара коня да се качи до възвишението.

— Не бързай да го прославяш — рече той тихо.

Ама не спираме ли? Поне за малко?

— За десет минути, да може да си почине коня — рече той кратко и после Миранда видя защо.

Сърцето ѝ се преобърна. Под тях една придошла река течеше бурно и яростно.

— Не — промълви тя с неподправен страх. — Няма да прекосим това!

Браг слезе от коня и свали и нея.

— Ще трябва. Не се тревожи. Походи малко и се поразтъпчи. Ще потърся някое удобно място за преминаване.

Миранда се загледа нещастно след него, докато той тръгна с бърз ход, като се движеше паралелно с реката. Бяха прекосявали подобни реки и преди — Мисисипи, Червената река, Сабин — но винаги с ферибот. Да не бе полудял?

Той се появи десет минути по-късно, затичан като сърна, спокоен и с лека крачка, като дишаше само малко по-учестено от обикновено. Бе свалил ризата си и гърдите му лъщяха от пот. Спря се пред нея.

— Изглежда ще го направим на около миля нагоре по реката — заяви той спокойно.

Миранда осъзна, че се е втренчила в гърдите му. Мускулите бяха като огромни, твърди плочки, а космите между зърната му се стесняваха като клин, преди да изчезнат в пояса му. Тя се изчерви и го погледна в лицето.

Браг не се смееше. Очите му светеха като въглени, после се обърна и се отдалечи. Започна да слага някои неща в чантата, която не пропускаше вода: колта, пушката си и другите работи, които можеха да се повредят от водата. Миранда осъзна какво ще се случи и се затича към него, докато завързваше пакета към седлото.

— Не! Ти си луд! Как ще я прекосим? — в гласа ѝ се долавяше паника. — Аз не мога да плувам!

Той бавно се обърна към нея.

— Няма да плуваш ти, а конят. Няма да се удавиш, Миранда, давам ти думата си.

— Както даде на Джон дума, че няма да пострадам ли? — извика тя истерично, без да мисли.

Той се смрази, в очите му се появи болка, докато една тъмна маска я покри.

— Съжалявам — извика тя, като го хвана за ръката. — Аз... не исках да кажа това! О! Не мога!

— Не започвай да плачеш, по дяволите! — изръмжа Браг. — Покажи малко от оня кураж, който знам, че имаш, Миранда. — Той хвана грубо ръката ѝ и тя нямаше друг избор, освен да го последва, докато той поведе коня.

Тя знаеше, че плачът няма да помогне и се бореше със сълзите. Животът ѝ бе в божиите ръце. Нима не бяха я научили на това преди толкова време? Да се уповава в бога. Той щеше да я закриля. Освен ако това не бе последното ѝ наказание...

Миранда осъзна, че са спрели. Браг бе сложил ръце на кръста ѝ и се канеше да я качи на седлото.

— Почакай! — извика тя, обзета от паника. — Искам да се помоля.

Той изруга.

— Няма да се удавиш. Няма... Добре. Побързай.

Миранда падна на колене, като ѝ се щеше да е ходила на служба и на изповед след Натчес. Това бе първото нещо, което щеше да направи, като стигне до ранчото на Джон. Слава богу, че в Сан Антонио имаше мисионерска църква! Тя коленичи, затвори очи и се помоли.

Браг стоеше и я наблюдаваше. Бе истински раздразнен, че тя му има толкова малко доверие, та да пада на колене и да се моли. Дори бе ядосан. Но пък защо трябваше да му има доверие? Нима не бе улучила право в десетката преди малко? Веднъж вече се бе провалил пред нея. И Миранда не можеше да знае, че той няма намерение да повтаря това. Видя я да се изправя нестабилно, а лицето ѝ бе преbledняло под сомбрерото.

Той я положи здраво върху коня, а после взе каиша от сурова кожа от седлото и го размота.

— Какво правиш? — попита тя разтреперана.

Той обви каиша около кръста ѝ.

— Завързвам те за седлото, принцесо.

— Но... защо?

Той погледна огромните ѝ виолетови очи, докато я завързваше за коня.

— Мислиш ли, че ще седиш на седлото, докато конят плува? — В гласа му се долавяше закачлива нотка.

— Но... — Тя се задъха. — Но ти ще ме държиш!

Той затегна възела и стисна ръката ѝ.

— Не, Миранда. Аз ще плувам отстрани.

— Не! — това бе вик. — Не, Дерек, не!

— Престани — рече той спокойно. — Искам да седиш неподвижно и да се държиш за гривата на коня и за седлото, ето така. — Той сложи ръцете ѝ там, където искаше да стоят. — И не се пускай, каквото и да стане.

По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Не! Non! Sale bete! Je vous en pries!^[1] Моля те, Дерек, моля те, Дерек...

Тя се тресеше неудържимо. Дерек я зашлеви през лицето и тирадата спря. Един розов отпечатък се откри на лицето ѝ. Той бе ядосан, че се наложи да я удари, макар че това бе съвсем лек шамар.

— Стисни крака. Дръж се, както сега. Не се пускай. Наведи се напред, ето така.

Той я наведе над най-високата част на гърба на коня. Тя не помръдна.

— Добре.

Той извади ножа от калъфа му и го сложи между зъбите си. Вероятността конят да загуби равновесие бе минимална. Но ако се случеше, той щеше да отреже каиша на Миранда и да я освободи за секунди. Повед коня в реката и водата бързо се покачи от пръстите на краката му към глезените и стигна до пищялите му.

Миранда не дишаше. Бе примряла от ужас. Искеше му се да може да ѝ говори, но естествено нямаше как, понеже бе захапал ножа. Потупа я по коляното, когато водата стигна до хълбоците му, а после

до кръста и до гърдите му. Конят се спусна напред и заплува. Браг сложи една ръка на седлото и се остави да го дърпа.

Течението бе бързо. Но както очакваше Браг, конят бе силен плувец и нямаше интерес да се носи безкрайно надолу по течението. Дерек и бездруго бе на долната страна на течението, като използваше тялото си, за да направлява коня под тъгъл към отсрещния бряг. Той бе плувал покрай кон стотици пъти и в това нямаше нищо страшно. Погледна към Миранда и се усмихна. Тя дори не забеляза. Беше се хванала с всички сили и бе заровила лице в гривата на коня.

Конят пръв стигна дъното на реката и леко се препъна. След това и Браг стъпи на твърда земя, пусна седлото и хвана юздите. Излезе затичан от водата заедно с коня и се качи на брега.

— Опааа, мирувай — рече Браг, като вдигна крак към гърдите на развълнувания кон, докато дръпна поводите. Нямаше опасност животното да го стъпче. Той знаеше инстинктивно къде е смъртоносното копито — това бе толкова естествено, колкото да знае къде ще е собствената му следваща стъпка.

Конят се успокои, запряхтя и зацвили. Браг пусна юздите и се приближи до Миранда. Тя не бе сменила позата си, заровила лице във врата на коня, стиснала гривата и седлото, замръзнала.

Браг бързо я отвърза.

— Добре се справи, Миранда. Видя ли? Нищо работа! — „Почакай, докато открие, че има още две подобни реки за минаване,“ помисли си той. — Миранда?

Тя не бе помръднала и той я свали от коня. Тя се притисна в него. Браг я взе в обятията си, сякаш това бе най-естественото нещо на света.

— Всичко свърши, принцесо — промълви той. — Справи се отлично. Отлично. — Ръцете му се плъзнаха гальовно по слабия ѝ гръб. После усети тялото ѝ, топло срещу неговото, и косата ѝ, която гъделичкаше брадичката му, мекотата ѝ и мускусния ѝ, женствен аромат. През вените му премина глух тътен. Той разтвори ръцете ѝ.

Миранда вдигна поглед към него и задиша.

— Справи се чудесно — рече той, като си наложи да остане спокоен.

Тя се усмихна.

— Гордея се с теб — добави той.

Усмивката ѝ се разшири.

— Направих го! Прекосих реката!

Той се ухили.

— Е, не беше толкова лошо, нали?

Усмивката изчезна и тя отново го погледна разтърсена.

— Беше ужасно, ужасно! Не искам никога повече да преживея нещо подобно!

— Мисля, че трябва да си починем — рече той спокойно. —
Имам чувството, че току-що изхаби повече усилия за десет минути,
отколкото за цяла сутрин.

---

[1] Не! Мръсен звяр! Моля ви! (фр.) — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА ОБЕЩАНИЕТО

— Това е — рече нехайно Браг, докато конят се помести под тях.

Миранда се загледа в долината пред тях. Склоновете бяха обрасли с хвойна, бор и дъб. Земята бе камениста, но тучна и потънала в зеленина — в далечината проблясваше езеро, заградено от равни зелени пасбища от едната страна и обрасли с бор склонове от другата. В далечния край на долината и отвъд хълмовете се мяркаха пасящи животни. А точно под хребета, където стояха, бе ранчото на Джон Барингтън. Ранчото на годеника ѝ. Тя беше нервна и нетърпелива.

— Цялата долина е на Джон — каза Браг, като вдигна ръка от кръста ѝ, за да направи широк жест.

— Красиво е — промълви тя, вече без да се бои, че Браг не я държи. След последните два дни смяташе, че може да язди и сама, ако се наложи — и да, можеше дори да премине на кон бурна река!

— Божия земя.

— Не знаех, че вярваш в господ, мистър Браг — рече тя заядливо, като се извърна, за да го погледне през рамо. Това бе невъзможно. Ръбът на сомбрерото ѝ се закачи за челюстта му, макар че той отдавна бе поскъсил периферията с ножа си.

Той се засмя.

— В твоя господ ли? Не, мисля, че не.

— Той е единственият — рече тя строго.

Той отново постави ръка на кръста ѝ, като насочи коня напред. При докосването му тя забрави за панорамата, която се бе разгърнала пред погледа им и тутакси спря да се безпокои от срещата с мъжа, с когото щеше да прекара остатък от живота си. Стомахът ѝ се сви на възел и в нея нахлу сладка болка.

Миранда не знаеше защо топлото, твърдо докосване на този мъж, мирисът и гласът му ѝ причиняваха такава болка и физически копнеж, който не разбираше. Това чувство изведнъж започна да се появява все по-често през последните няколко дни — всъщност колкото повече свикваше с ездата, толкова повече го усещаше. През целия си досегашен живот не бе прекарвала толкова много време с някой мъж.

Всъщност Браг бе първият мъж, който я бе докосвал, а като изключим баща ѝ и свещеника, той беше и първият, с когото бе разговаряла. Тя се изчерви, само като се сети за интимностите, които бяха споделяли.

За щастие, през последните два дни и половина бяха яздили усилено, толкова усилено, че той се оказа прав. Изобщо не бе проявил и най-малкото желание да я целува отново. Тя се чудеше защо си спомня за тази целувка толкова живо. Яздеха толкова дълго всеки ден, че тя прекара половината от предните две нощи заспала на седлото, а другата половина — заспала на земята, твърде изтощена, за да се събуди дори когато той спираше и я завиваше с одеялото. А сега всичко свърши. Не, всъщност едва сега започваше! Какво ли криеше за нея бъдещето? Когато конят заслиза внимателно по каменистия склон, тялото ѝ се скова и Браг я хвана по-здраво.

— Мислех, че свикваш с това, принцесо — рече той развеселен.

— Така е — отвърна тя тихо. — Бях се замислила за годеника си. Браг се умълча зад нея.

Сърцето ѝ започна да бие лудо в мига, когато той ѝ каза, че са стигнали и сега на челото ѝ се образуваха капчици пот. Миранда щеше да се срещне с човека, който щеше да е неин съпруг през остатъка от живота ѝ. Молеше се да е мил и добър. Молеше се да не я намрази заради това, което се бе случило, молеше се да не е звяр като баща ѝ или мъж с апетити като Чавес... като Браг.

Но Миранда се чудеше най-вече как ще му се представи в този си вид. Тя бе облечена в огромната кожена риза на Браг, затъкната в препаската ѝ, която бе увита около нея като пола. Стигаше до глезените ѝ, но малките ѝ стъпала бяха голи и черни от мърсотия. Косата ѝ бе прибрана в раздърпана плитка. Лицето ѝ бе прашно и тя не се беше къпала, откакто се опита да изличи докосването на Чавес от кожата си. Шапката на главата ѝ бе безформена, жалко подобие на първоначалния си вид.

— Спри! — извика тя, като внезапно се паникьоса и задърпа ръката на Браг, която държеше юздите.

Той забави коня, а ръката на кръста ѝ леко я стисна. Браг каза:

— Не можеш да го отложиш, Миранда.

— Мръсна съм — рече тя съкрушено. — Не мога да му се представя в такъв вид.

Браг взе сомбрерото от главата ѝ и го захвърли на земята.

— Хубава си — рече той, а гласът му бе болезнена ласка. — И Джон ще бъде пленен от красотата ти, кълна ти се. — Той не лъжеше.

— Трябва поне да си измия лицето и да си сплета косата наново — извика Миранда, като се извърна, за да го погледне. — Там отзад има поток. Спомням си, че го видях! Моля те! — Очите ѝ се бяха впили настоятелно в неговите. Браг кимна, обърна коня и го подкара в тръс.

Потоъкът бе чист, освежителен и дълбок. Браг ѝ помогна да слезе и задъвка един стрък трева, като я наблюдаваше. Миранда много грижливо изми ръцете и лицето си, а после и краката. Приглади полата и ризата си, после отметна над рамо дългата си плитка, дебела почти колкото мъжка ръка, и я разплете. Браг я гледаше безучастно, а пулсът му се ускоряваше, докато тя многократно прекарваше пръсти през лъскавите си абаносови къдрици. Не бе ресала косата си, откакто Браг ѝ я сплете след Чавес и сега я гледаше като хипнотизиран. Забеляза, че пръстите ѝ треперят, докато я сплиташе, но накрая се справи със задачата. Тя вдигна неспокойния си поглед към него.

— Не отиваш на собственото си погребение — рече той навъсено. Искаше да я целуне — за последен път. Естествено нямаше да го стори — беше немислимо. Това го разгневи.

При коравосърдечния тон на гласа му очите ѝ се насълзиха. Той се почувства подлец и гадняр, но не му пукаше. Бе преживял достатъчно мъчения. Искаше му се никога да не я бе виждал. Още щом я оставеше пред вратата на къщата, той щеше да иде в Сан Антонио и да си легне с някоя сладострастна женичка. Щеше да изтрие образа ѝ от ума си.

— Да тръгваме — рече той рязко и я вдигна на седлото, като скочи зад нея. Обърна коня и го подкара напред в галоп. Конят уверено се запуска по склона и сградите на ранчото започнаха да стават все по-големи.

Къщата бе направена от грубо изсечени трупи, но това беше една от най-хубавите сгради в околността. Цепнатините бяха измазани с хоросан, камината беше каменна, а покривът наклонен и покрит с дървени плочи. Имаше два етажа с четири спални, кухня, трапезария, дневна и кабинет. Къщата беше голяма за ерген, но Джон винаги бе знаел, че един ден ще се ожени и ще има деца. За миг Браг си представи как идва до вратата след няколко години и Джон го

поздравява, прегърнал Миранда, докато три дечица я дърпат за полата. Този образ го накара да се почувства необяснимо кисел.

На известно разстояние от къщата имаше два големи хамбара, голяма къща за работниците и сушилня. Беше необичайно, че Джон е построил кухнята в самата къща, понеже повечето заселници имаха отделна сграда за готвача. Навсякъде имаше дъбове и борове, а по ливадите зад хамбарите растяха диви цветя — розови и сини. Между къщата и останалите сгради бе изкопан кладенец. Тревата стигаше досами верандата, освен на една широка пътека, покрита с камъни, която за всички посетители и работници бе единственият начин да се влезе в къщата. Джон искаше зелена поляна за жена си.

Браг дръпна юздите пред верандата и слезе от коня, после се обърна и с лекота свали Миранда. Нервността ѝ си личеше от начина, по който бе напрегнала тялото си и от уплахата в очите ѝ. Той я съжали. Сложи ръка на рамото ѝ и двамата се приближиха до верандата. Браг похлопа на предната врата и я отвори със свойска фамилиарност.

— Джон Барингтън — провикна се той. — Ела да посрещнеш годеницата си!

Миранда бе застанала малко зад него, прехапала долната си устна. Страхуваше се, но въпреки това искаше да го види и бе готова да приключи всичко веднъж завинаги! Чуха се накуцващи стъпки и Джон се появи със слисано изражение на лицето си.

— Дерек! Ти си тук! — очите му нетърпеливо се поместиха към Миранда.

Той бе висок колкото Браг и много по-едър. Браг приличаше на издължен слаб бик, Джон на голям мечок. Косата му бе къдрава и буйна, тъмнокафява; устата му — широка и дружелюбна, а зъбите му — бели и равни. Той не бе красив, но не беше и грозен. Именно очите му я приковаха и я накараха да въздъхне от облекчение. Бяха кафяви и грижовни, изпълнени с нежност. Той пристъпи напред, накуцвайки, с помощта на бастун.

— Миранда!

Браг ѝ бе казал за злополуката, която станала, докато Джон обядвал коне. Беше си счупил крака, но го бяха наместили както трябва и нямаше усложнения. Миранда можеше само да се чуди как е

намерил достатъчно голяма и яка тояга, за да издържи дори част от огромното му туловище.

Той спря, а през лицето му премина израз на изумление, когато забеляза облеклото ѝ.

— Какво се е случило?

— Спокойно, Джон — отвърна Браг, като го шляпна по рамото. — Тя е цяла — рече той многозначително.

Джон го стрелна с очи.

— Имахме малко неприятности, за които ще ти разкажа, като седнем да изпием по едно уиски, докато Миранда се изкъпе.

Той задържа предупредително ръка върху рамото на приятеля си. Джон насочи цялото си внимание към Миранда.

— Добре ли си? — гласът му трептеше от загриженост.

Миранда се изчерви и сведе поглед.

— Да. Радвам се да ви видя, сър — тя протегна ръка и вдигна очи към неговите.

Той се усмихна. После, все така напрегнат от притеснение, гой я хвана за ръката и я целуна.

— Миранда, никакво „сър“, моля те. За теб съм Джон. Тук не спазваме официалностите. — Той разгледа лицето ѝ.

Миранда сведе очи, невероятно свенлива и смутена.

— Толкова съжалявам... Искам да се извиня за облеклото си...

— Няма нужда — извика Джон. — Мили боже, толкова се радвам да те видя. Опитвам се да се възпра да не те смачкам в най-силната прегръдка, която някога си получавала! Сигурно си уморена и гладна! Бианка! — извика той.

— Баня — промълви Миранда, като отмести очи към Браг, който я гледаше напрегнато.

— Разбира се — рече Джон.

Появи се млада, пищна мексиканка.

— Сеньор?

— Занеси вода в стаята на Миранда. И всичко друго, от което се нуждае. И кажи на Елена, ако тя вече не е научила, че годеницата ми и Дерек са тук. Кажи ѝ да пригответи възможно най-хубавото угощение. — Той отново се обърна към Миранда усмихнат.

Бианка изчезна. Миранда се чувстваше двойно по-неудобно от мълчанието, което последва, особено като се има предвид, че двамата

мъже я гледаха толкова жадно.

— Аз се държа неучтиво — рече Джон. — Ела да те заведа до стаята ти. — Той направи жест с ръка. Несигурна, Миранда го последва. — Дерек, знаеш къде е уискито.

Качиха се по една извита стълба от фойето, покрита с борови дъски, както всички останали подове и степи в къщата. По коридора имаше шест врати и Джон отвори втората отляво.

— Знам, че не е кой знае какво — каза той — в сравнение с Англия.

Миранда ахна. Стаята бе красиво, разкошно кътче, напълно неочаквано сред нехайния, грубоват стил на останалата част от къщата. Леглото с балдахин от бежов муселин на розови райета бе в тон с покривката на леглото и възглавничките. Пердетата бяха копринени в цвят пепел от рози. Имаше каменна камина с ярко тапициран плюшен стол пред нея. Бюрото и гардеробът бяха от махагон — европейски — и блестяха от множеството слоеве лак. Над бюрото имаше огледало. Отстрани на огнището китайски параван несъмнено скриваше вана и нощно гърне. Розов персийски килим в черешов оттенък покриваше целия под.

Миранда беше виждала много по-изискани мебели, дори в дома на баща си. Но бе прекарала по-голямата част от живота си в доста аскетичния манастир и разбираше колко зор си бе дал Джон, за да ѝ осигури тази обстановка, напомняща дома ѝ. Очите ѝ се изпълниха със сълзи на благодарност.

— Благодаря — рече тя тихо. — Благодаря ти много.

Джон засия.

— Подготвяме това цяла година. Не исках да възлагам твърде големи надежди, не и след като баща ти каза, че си твърде млада. Освен това аз... Е, виж — той отвори гардероба. Беше полупълен.

Изненадата на Миранда си пролича.

— Но ти трябва да си очаквал, че ще имам чеиз! Аз оставих част от него на път за насам, но останалото е още в Начес.

— Просто искам да те направя щастлива — рече той, а после се изчерви. — Елена е истински майстор с иглата и дори Бианка не е зле. Всички тези неща са мънички, но ти си даже по-древна, отколкото очаквах.

— Благодаря ти — малко по-рано Миранда тъкмо се чудеше какво ще прави по въпроса с дрехите. Сетне забеляза вратата отдясно.

Джон проследи погледа ѝ.

— Това е моята стая.

Тя почервеня като рак.

— Слез, когато си готова. Ако искаш да поспиш, не се притеснявай, почини си. Ако си гладна или ако искаш нещо, просто помоли Бианка. Или мен.

След като излезе, Миранда се отпусна изтощено в стола си пред огнището. Отдъхна си — той бе много мил.

Браг си наля още едно бренди, след като изпи първото. Дневната беше просторна. Мебелите не бяха много — само един диван, два стола и табуретка. Една огромна каменна камина заемаше централното място в стаята. Браг си помисли, че на Миранда ще ѝ хареса да добави нещо по свой вкус. Знаеше, че Джон ще е щастлив да ѝ свали звезди от небето.

Той вдигна поглед към жената, която се бе появила на прага, и смътно осъзна, че това трябва да е Бианка. Не беше ѝ обръщал внимание по-рано, но познаваше Елена, а тази бе нова. Тя му се усмихна много подканващо.

— Сеньор? Мога ли да ви донеса нещо?

Той за пръв път насочи вниманието си към нея и за момент се зачуди защо на Джон му бе притрябвала още една прислужница. Тя имаше къдрава, почти негърска коса, дълга до раменете и големи черни очи. Не беше красавица. Но имаше страхотно тяло — големи, налети гърди, тънка талия, закръглен ханш. Браг се усмихна лениво, като знаеше, че ѝ се ще да си легне с него. „*Не точно сега. Може би по-късно.*“ Той нагло я погали с очи, като се наслаждаваше на възбуждащото полюшване на бедрата ѝ, когато тя си тръгна. Запита се какво ли си мисли Миранда и как се справя.

Джон се появи с много угрижен вид. Той затвори вратата след себе си.

— Какво стана, по дяволите?

Браг гаврътна чашата си и наля на Джон една солидна доза.

— Изпий това. Ще ти потрябва.

Джон глътна половината на един дъх. Зачака нетърпеливо. Браг му разказа за Чавес.

— Мамка му! — прекъсна го Джон, когато Браг обясняваше как е отклонил команчите и се е върнал в лагера на Уелш, за да види, че Уелш и лейди Холкум са мъртви, а Миранда я няма.

— Спокойно — рече Браг и довърши разказа си.

— Кучият син! Изнасилил ли я е?

— Джон, аз съм почти напълно сигурен, че не е.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Годеницата ти е една от най-раслите в саксия жени, която някога съм срещал. Трябваше да ѝ обясня какво е това изнасилване, доста буквално, и от това, което ми каза, заключих, че не я е изнасилвал. Обаче я е докосвал — по интимни места, бих казал — Браг се намръщи. — Тя беше в шок, когато я спасих. Не можеше даже да говори. На другия ден направо се разпадна. Сега изглежда добре. Джон, тя наистина е невинна по отношение на мъжете, дори и сега. Просто мисля, че трябва да го знаеш.

Джон покри лице с ръцете си.

— Ще го убия този кучи син, ако вече не е мъртъв.

— Остави на мен, Джон — каза Браг, като бързо пресуши остатъка от брентито си. — Това е между мен и него.

Браг не се радваше от това, което се канеше да каже на Джон.

— Горката Миранда — простена Джон. — Господи, само като я погледнеш и веднага разбираш колко е сладка и невинна. Направо умирам, като си помисля как това чудовище я е докосвало!

Браг мълчеше.

— Аз съм ти длъжник — рече тежко Джон, като вдигна поглед.

— Аз не се справих много добре със защитата ѝ — рече Браг тихо и с равен тон.

— Дерек, ти си най-силният мъж, когото познавам. Никой нямаше да се справи по-добре.

— Аз я целунах, Джон — рече Дерек, почти небрежно. — Два пъти.

Джон го зяпна.

— И двата пъти стана случайно — каза Браг.

Джон изрева и скочи на крака. Сграбчи Браг за ризата и го вдигна от мястото му. Браг не се съпротивляваше.

— Стана... — започна той, но после Джон му заби един в челюстта.

Браг нямаше намерение да избегне удара, нито да се бие, но инстинктивно обърна лице, като видя приближаването на мощния юмрук. Избягна удара и си спести счупена челюст. Сега крошето само го прекатури заедно със стола и той се приземи по гръб на пода.

— Подъл мерзавец — изрева Джон, като ритна стола настрани, сякаш бе хартиен. Той протегна ръка, вдигна Браг и отново го фрасна, този път в корема. Браг изпъхтя, но въпреки това не се защити.

— Случайно — успя да довърши той, задъхан.

Джон го сграбчи за ризата и го трясна в стената, доста силно. Браг видя звезди посред бял ден, коремът и лицето му запулсираха и той се смъкна надолу по стената, докато седна.

Джон крещеше нечленоразделно и се обърна. Закуцука напред-назад, докато Браг стенеше.

— Кучи син — процеди Джон. Като вдигна шишето с бренди, той лисна съдържанието му в лицето на Браг.

Браг започна да плюе и да кашля, като се бореше със световъртежа си. Болеше го, но сам бе причинил по-голяма болка. Отвори очи и му трябваше една секунда, за да ги фокусира. Накрая стаята се върна на мястото си. Той с мъка се изправи.

— Съжалявам, Джон, но това не означаваше нищо.

— Ако не ти дължах двукратно живота си — рече Джон — щях да ти светя маслото.

— Наистина си ми длъжник — съгласи се Браг, без да се опитва да става.

— Как можа да го сториш!

— Казах ти, по дяволите, стана случайно! — Бързо, като спестяваше подробностите, той разказа на Джон как Миранда се бе озовала в обятията му на езерото и как я бе целунал, когато яздеха един зад друг. — Аз съм мъж, Джон, и когато по стечение на обстоятелствата се оказах толкова близо до нея... и след като тя бе толкова хубава... не бе планирано. Постави се на мое място, по дяволите!

Джон седна, изтощен.

— Тя отвърна ли на целувката ти?

Браг с мъка се изправи на крака.

— Жената бе като дъска, Джон, дори нещо повече — парче лед. Всъщност ми зашлеви шамар. — Браг бе забравил за плесницата, но знаеше, че това ще умилостиви Джон. Прав беше. Джон се усмихна.

— Май вече няма да съм ви кум на сватбата — рече Браг, като се стараяше да прозвучи толкова обнадежден, колкото се чувстваше.

Джон го погледна навъсено. Помисли малко над това.

— Не, няма да се измъкнеш от това, приятелю. Преживели сме толкова много заедно, за да ме спре някаква целувка. — Той се изправи и излезе, накуцвайки.

— Проклятие! — каза Браг.

Браг потъна по-дълбоко във ваната, съвършено спокоен, и докосна мократа, малко пълничка жена в обятията си. Не можеше да не я сравни с Миранда. Искаше му се това наистина да е тя, колкото и да бе предателска тази мисъл. Той потупа Бианка по задника, като я побутна леко с бедрото си.

— Ваната е малко тесничка — рече той. Тя се размърда и го погледна.

Той ѝ се усмихна обезоръжаващо, целуна я и я погали по гърба.

— Бъди добро момиче, Бианка, моля те. Още ме понаболява от удара на господаря ти.

— Съжалявам, сеньор — рече Бианка. Беше му донесла компреси, така че знаеше какво се бе случило. Тя излезе от ваната. Големите ѝ гърди бяха с твърди върхове и от тях се стичаше вода. Погледна го лукаво, като вдигна дрехите си и му предостави апетитната гледка на целия ѝ задник. Браг не му обърна внимание.

— Би ли изпрала тези дрехи, Бианка? — попита той, докато продължаваше да се кисне във ваната. Той хвърли поглед към мръсните си одежди от еленова кожа.

Бианка се намръщи, като си навлече фустите. Гърдите ѝ подскачаха.

— Разбира се, сеньор — тя се усмихна с черните си очи, а интересът ѝ бе очевиден.

— Сложи брашно — рече Браг, отпивайки от брeндитo, — за да не са мокри утре. Би ли ми донесла и един кат дрехи от тези на Джон? — Той ѝ отправи една ласкателна усмивка.

— Добре — тя оправи блузата си и облече полата си, поглеждайки към леглото.

Браг знаеше какво ѝ се иска, но не беше в настроение.

— Малко по-късно — обеща ѝ той любезно, без да обръща внимание на намръщената ѝ физиономия. Отдъхна си, когато тя излезе с дрехите му, но не се чувстваше задоволен. Съвсем не. Чувстваше се

празен и усещаше някакъв неясен копнеж... И освен това бе смутен от факта, че Миранда още е в ума му.

Той я желаше. Просто не можеше да се залъгва. Това никак не му хареса.

Вечерята сложи край на доброто настроение, което си бе възвърнал до известна степен. Миранда се появи в искрящо жълта копринена рокля, косата ѝ бе опъната назад с панделка в същия цвят. Беше зашеметяващо прекрасна. Тя бе свенлива, скромна и истински непорочна млада дама. Джон седеше на почетното място на дъбовата маса в трапезарията, Миранда бе настанена от дясната му страна, а Браг от лявата. Той бе очевидно заплепен и Браг се дразнеше, че приятелят му се държи като влюбен глупак и се диви на всяка нейна дума, докато Браг трябваше да се облегне назад и да се прави на нехаен наблюдател. Но когато тя случайно повдигна очи и погледите им се срещнаха, това бе убийствено сладко. А когато Джон се протегна и покри малката ѝ ръка със своята, Браг почувства как ревност изгарящо пронизва тялото му.

Вечерята се стори безкрайна на Браг. Когато всички се изправиха, той кимна хладно и вежливо за лека нощ на Миранда и се запъти към кабинета на Джон, за да си налее още едно бренди. Пиеше непрекъснато, откакто бе пристигнал, но за съжаление се чувстваше абсолютно трезвен. Не беше изненадан, като чу стъпките на Джон. Тъкмо се канеше да сипе на приятеля си едно питие, когато Джон го спря.

— Не, недей — усмихна се той. — Боя се, че няма да ти правя компания, Дерек. Извинявай. — Усмивката му се разшири. — Ще заведе годеницата си на разходка на лунна светлина.

Браг кимна, като го гледаше как излиза и се чудеше дали е възможно настроението му да се влоши още повече.

На следващата сутрин обсъждаха сватбата. Джон беше мил и разбираше всичко, през което бе преминала тя, но сега Миранда живееше в неговата къща, нямаше други придружителки, освен прислугата и той нямаше търпение да се ожени за нея. Миранда го разбираше. Той открито ѝ призна, че се е влюбил в нея в мига, в който видял портрета ѝ преди две години, но не искаше да я притеснява да бърза. Предложи да изчака две седмици, за да ѝ даде възможност да свикне с нещата.

Миранда смяташе, че той е ужасно мил и двамата определиха датата за след три седмици, през февруари. Той стисна ръката ѝ сърдечно, а после ѝ каза, че трябва да си почине и да възвърне силите си. Тъкмо се канеше да тръгва, когато Миранда попита:

— Джон, ще ходиш ли скоро на църква?

Той се поколеба, а после се приближи отново към нея.

— Мога да те заведа след няколко дни.

Тя си отдъхна облекчено.

— Миранда, баща ти обясни ли ти... за мен?

Тя не знаеше за какво ѝ говори.

— Нямам представа какво имаш предвид.

Джон въздъхна.

— Аз съм римокатолик, но само на книга. Не съм вярващ. — Той сложи ръка на рамото ѝ. — Бях възпитан като протестант, но се наложи да стана католик и жител на Мексико през '25-та, за да получа права върху земите си. Мексиканското правителство не изискваше от нас да спазваме обичаите. Казаха ни, че можем да продължаваме да се придържаме към старата си вяра. Всички направиха така. И сега съм двойно по-радостен, понеже това ни позволява да сключим брак.

— О! — бе всичко, което се изтръгна от устните ѝ.

— Ще дойда на службата с теб — рече внезапно Джон.

Миранда почти се просълзи. Той бе по-мил и грижовен, отколкото можеше да се надява и в най-смелите си мечти. Обеща ѝ, че след няколко дни ще идат на църква в Сан Антонио. Когато Миранда

попита какви са задълженията ѝ, той ѝ отговори, че може да прави каквото пожелае. Можеше да надзирава прислужниците или да остави това на Елена, както досега. Тя бе изумена от желанието му да ѝ се понрави.

Тази вечер Миранда се изненада, когато седна за вечеря и на масата не бяха поставени прибори за Браг.

— Мистър Браг няма ли да ни прави компания?

— Той си тръгна — каза ѝ Джон, като си взе един картоф, плуващ в гъст, неапетитен сос.

Миранда бе шокирана. Лицето ѝ посърна, макар че тя нямаше представа колко бе прозрачно изражението ѝ. Бе си тръгнал, без да се сбогува! Сърцето ѝ биеше болезнено, мъчително. Как бе могъл да си тръгне, без да се сбогува? Тя бе много засегната.

Джон я наблюдаваше внимателно.

— Изглеждаш разстроена. — Гласът му бе притихнал.

Тя запремига, за да възпре сълзите си.

— Ами... разочарована съм.

— Ти го харесваш. — Това бе констатация.

Тя насочи блестящия си виолетов поглед към него.

— Той ми бе приятел... Аз му имах доверие.

— Но и аз съм ти приятел — рече Джон намръщен.

Миранда осъзна колко лошо са му прозвучали думите ѝ.

— Просто искам да кажа, че точно сега се чувствам много самотна. Ние се сприятелихме, защото по стечение на обстоятелствата прекарахме доста време заедно. Нямам си никого. Бих искала леля Елизабет да е тук! — Тя не искаше да се разстройва.

— Разбирам — рече Джон, макар че все още изглеждаше недоволен.

Миранда започна да се ужасява от всеки изминал ден, който я приближаваше все повече към сватбата ѝ. Не че не харесваше Джон. Баща ѝ бе направил добър избор — той бе голям, мил, нежен мъж. Но... знаеше, че той ще я докосне, след като се оженият и тази мисъл страшно я тормозеше. Тя вече имаше добра представа какво правят мъжете с жените, понеже Браг ѝ го бе обяснил доста образно. Прилошаваше ѝ от страх, като си помислеше, че Джон щеше да направи това, което ѝ описа Браг.

Той не я целуна до седмицата на сватбата. Накрая тя му позволи една целувка, макар че беше неприлично — но пък целият ѝ живот бе неприличен, откакто бе отпътувала от Начес с Браг. Нарочно държеше устата си затворена. Той я бе хванал съвсем леко за ръцете, но устата му бе отворена и влажна, а целувката ставаше все по-напориста. Тя усещаше неговата настойчивост и той трепереше, когато се оттегли.

— Толкова те обичам — каза той дрезгаво, галейки косата ѝ.

Тя можеше само да му се усмихне неуверено.

Понякога сънуваше кошмари. Нямаше към кого да се обърне нощем, когато се събудеше с писък, плувнала в пот. Тя си спомни как Браг бе до нея, за да я утеши. Сънищата винаги бяха за Чавес, който я притискаше болезнено с грубите си ръце или за убийството на леля ѝ. Бяха ужасни и след това тя нарочно стоеше будна от страх да не сънува същите кошмари.

Миранда започна да си припомня отдавна забравени спомени за баща си. Спомни си как той удари майка ѝ през онзи мрачен ден в кабинета си. Тогава тя не знаеше какво прави той с нея, но сега вече бе наясно. Канеше се да я изнасили. Тя си спомни колко бе брутален и как майка ѝ се бореше с него и плачеше. Сети се за Чавес. Започна да се плаши все повече, като си помислеше за сватбената си нощ и всички след нея.

Веднъж сънува друг сън. Отначало беше глупав. Двамата с Браг си правеха пикник в един английски парк, тя бе облечена като дама, а той бе в грубите си дрехи от еленова кожа. Но двамата се смееха и неговият глас бе топъл, плътен и леко закачлив. Той ѝ се усмихваше със златистите си очи и тя се чувстваше толкова сигурна — толкова топла и защитена. После топазените му очи заблестяха и внезапно пред погледа ѝ останаха единствено очите му. Те ставаха по-блестящи и по-горещи, докато добиха онзи странен, жаден израз. После сънят се промени — заплашителен, но вълнуващ. Внезапно тя бе гола в обятията му и той я целуваше по начина, по който я бе целувал преди това, а устата му бе влажна и гореща. Мека. Тя усещаше тялото му, твърдо и стегнато върху нея. Когато се събуди, сърцето ѝ биеше лудо и бедрата ѝ бяха изтръпнали и я боляха. Тя се засрами ужасно много от съня и от физическата си реакция. Не можеше да повярва, че тя, Миранда, бе сънувала подобно нещо.

С приближаването на сватбата, докато безпокойството ѝ нарастваше, част от нея стана нетърпелива, неспокойна, тръпнеща в очакване. Браг щеше да пристигне всеки момент. Той бе не само кум на Джон, но и освен това щеше да я предаде в ръцете му.

Тексаските рейнджъри бяха вечно заети. Винаги имаше индианци, обикновено команчи, както и команчероси, крадци и престъпници, които трябваше да бъдат проследени, преследвани и унищожени. Раздаваше се сурова справедливост, която обикновено приемаше формата на незабавна екзекуция. Дори когато нямаше задача да преследват някого, винаги трябваше да се прави разузнаване и да се патрулира. И рейнджърът трябваше да пази реномето си, че може „да язди като мексиканец, да намира следи като команч, да стреля като жител на Кентъки и да се бие като дявол.“ Обикновено действаха на малки групи от по двама-трима или дори сами.

Сега, под притъмняващото небе, Браг пушеше пура с отрязани краища и гледаше малкия, бездимен огън в компанията на двамата си партньори, Пекос и Лейкли. Цареше спокойно мълчание, нарушавано само от някой самотен кръсък на бухал или далечен лай на глутница койоти, които се приближаваха към жертвата си.

— Утре май ще трябва да ги настигнем ония червенокожи, капитане — провлачи лениво Пекос. Той беше по-висок от Браг, тънък като вейка и отличен рейнджър като всички останали. Подобно на Браг и много други рейнджъри, той бе яздил със Сам Хюстън в Тексаската война за независимост.

Браг с раздражение си мислеше същото. Трябваше да свърши тази задача скоро или да остави двамата си мъже да я изпълнят без него. Само заради тази проклета сватба.

— Тъй мисля — рече рязко Браг.

Пекос се ухили.

— Ти си постоянно в лошо настроение, откакто не си бавачка на онази англичанка, капитане. Не съм те чул да кажеш една весела дума за тия две безкрайни седмици.

— Много ти е развинтена фантазията — отвърна му Браг, като издиша дима от пурата си. След няколко дни Миранда щеше да стане съпруга на Джон. Той мразеше тази мисъл. Знаеше, че затова е толкова

начумерен и ядосан. „Егоистично копеле, това съм аз“, помисли си той.

— Тя наистина ли е толкова хубавичка, колкото твърдиш? — попита Пекос нетърпеливо. — Ако е тъй, да приключим с тези негодници индианците, понеже искам и аз да я зърна.

Браг му се намръщи.

— Тя е най-красивата жена в Тексас — каза той.

Пекос се засмя и се плесна по бедрото.

— Значи вече не е само хубавичка, а най-красивата! Как изглежда?

Разбира се, че беше любопитен. Естествено бе хората му да искат да знаят как изглежда жената, която е придружавал. Браг въздъхна.

— Дребна и слаба, бяла кожа, гъста черна коса, която стига до ханша й. — Той неволно се усмихна. В главата му нахлуха спомени. Усети как skutът му се стяга.

— А очите й?

— Виолетови — рече Браг.

— Вече знам какво му е на капитана — засмя се Пекос. — Приискала му се е булката на Джон Барингтън!

Браг стисна здраво зъби и отказа да го въвлечат в още издайнически разговори за Миранда.

— Прав съм! — засмя се Пекос, като се забавляваше.

— Млъквай, Пекос — рече Лейкли. Той рядко отваряше уста и сега се зави с одеялото. Бе напълно облечен от шапката до ботушите си. Дори носеше двата си колта. Лежеше по гръб и след две минути щеше да захърка.

Браг хвърли пурата си в пламъците, сетне се изправи и започна да гаси огъня. Съзнаваше, че Пекос го наблюдава изпод периферията на шапката си. Той го познаваше твърде добре. Вместо да отрича обвинението на Пекос, нямаше да си направи труда да отговори. Без да пророни дума, той свали пистолетите си, сложи ги до себе си така, че да са му под ръка, свали си шапката и се зави с одеялото.

Следващия ден язدهа усилено. Браг бе задържал червеникавия си кон, понеже той се оказа здраво и неуморно животно. Преследваха боен отряд от двайсет команчи, нападнали семейство Бенет преди седмица. Беше типично нападение на команчи. Семейство Бенет бяха изолирани, живееха по средата на пътя между Сан Антонио и Сан

Фелипе. Имаха двама сина, юноша и дете, както и едно бебе-момиченце. Команчите се появили изневиделица и заловили мъжете в полето, като веднага убили и скалпирали по-малкото момче. Жената се барикадирала в дървената им къща с момиченцето. Бащата и по-големият син успели да се укроят в хамбара и бащата бил улучен от стрела в рамото. Команчите си заминали толкова бързо, колкото дошли, като отнесли част от добитъка и зърното.

През март бяха насрочени преговори за мир в Сан Антонио между трите вожди на команчите и полковник Хенри Карнес, командира на рейнджърите. Тъй като отделните групи команчи бяха толкова независими една от друга, рейнджърите не можеха да знаят дали нападението е било извършено от някой от вождовете, които смятаха да участват в преговорите. Точно сега това нямаше значение — то бе важно за хората, които определяха линията на поведение. Задачата на Браг бе по-лесна — да ги намери и унищожи.

Те се приближиха до бойния отряд на сутринта. Браг незабавно изготви бърз план, даде точни заповеди и тримата се пръснаха. Плъзнаха се покрай команчите и им устроиша засада в едно ждрело, като всеки рейнджър зае различна изгодна позиция. Докато свърши боят, половината индианци от отряда лежаха долу в ждрелото, ранени или убити, а останалите успяха да избягат, мнозина от тях също ранени. Рейнджърите се спуснаха с конете след тях, за да ги довършат.

Браг се надяваше, че някой от воините е в съзнание. Намериха един младеж, около шестнайсетгодишен, ранен, но това го правеше не по-малко опасен. Той бе улучен два пъти и губеше много кръв. Браг внимателно го обезоръжи и го претърси за скрит нож. Откри един в мокарина на индианеца и то затъкна в колана си. Чу изстрел, после още един и разбра, че хората му довършват ранените. Това бе коравосърдечно, но живият команч бе прекалено опасен, а това бе война. Той клекна до момчето.

— Кой е вождът ти? — попита той на езика на команчите.

Войнът го погледна с презрение.

Браг се усмихна.

— Аз съм полу-апах. Няма да имам угризения, ако те измъчвам цяла нощ, докато проговориш. Можеш да умреш бързо — или бавно.

Той каза само част от истината. Щеше да изтръгне информацията от война и това му бе неприятно, но не обичаше мъченията и никога не

ги прилагаше. Не позволяваше и на никой под негово командване да измъчва някого. За щастие нямаше много рейнджъри, които да обичат да измъчват. Вместо това, когато бяха ядосани, те убиваха бързо и яростно.

В очите на воина пробяга страх, а после го прикри.

— Давай.

Браг се изправи и кимна на Пекос и Лейкли. Те събраха съчки под едно дърво, докато воинът наблюдаваше стоически. Браг се раздразни. Много малко индианци щяха да се пречупят при заплахата от мъчения или дори от мъчения. Той самият би избрал бавна и болезнена смърт пред това да предаде честта си. Пекос и Лейкли хванаха команча, без да обръщат внимание на болката му и го увесиха надолу с главата над съчките.

— Кой е вождът ти? — попита Браг.

Команчът го заплю.

Браг изтри слюнката от лицето си и погледна Лейкли. Той запали съчките. Гъстата плитка на воина бе на две педи над дървата, както бе планирано. Браг не искаше да го опърли — трябваше му само информация. Борината се възпламени, запука и загоря.

Надолу с главата, команчът бавно се люшкеше от вятъра.

— Кой е вождът ти? — попита Браг. Воинът го погледна с безстрашни очи. И макар че команчите бяха врагът му — още повече поради това, което бяха сторили с жена му и детето му — Браг изпитваше респект пред воина. Пламъците се издигнаха по-високо и скоро косата му щеше да пламне. Браг знаеше, че той няма да проговори.

— Чавес жив ли е? — чу се да казва той.

Очите на изненадания воин издадоха, че е объркан, но не и че името му е познато. Браг извади колта си, когато за част от секундата забеляза облекчението в очите на воина, точно преди да го убие.

— Наистина се радвам, че нямаш повече от тази апашка кръв във вените си — провлачи Пекос.

Браг не му обърна внимание. Той отрязва въжето, с което бе вързан воина, докато Лейкли угаси огъня. Оставиха мъртвите индианци. Това, че дариха на воина бърза смърт бе най-голямото благоволение, което щяха да сторят. Те възседнаха конете и потеглиха.

— Кой е Чавес? — попита Пекос, докато поеха в галоп на югозапад.

Браг се намръщи, но им разказа целия инцидент. Партньорите му слушаха внимателно, с нарастващ гняв. Сините очи на Пекос просветваха огнено, докато сивият поглед на Лейкли стана студен като лед. Хората му бяха рейнджъри и тексасци. Те бяха озверени от това, което се бе случило с Миранда. Браг знаеше, че ако някой от тях случайно се натъкне на Чавес, щеше да го убие.

— Искам Чавес за себе си — рече мрачно Браг, след като свърши.
— Ако някой от вас го срещне, запазете го за мен.

Пекос и Лейкли кимнаха, а после Пекос заговори:

— Какво точно си му подготвил? — Сините му очи бяха много остри.

Браг се усмихна. Това не бе особено приятна усмивка.

— Той ще умре от смърт, която не пожелавам на никой друг.

Никой не зададе повече въпроси и Браг бе уверен, че ако някога попаднат на Чавес без него, те щяха да го заловят или да го проследят и да изпратят съобщение на Браг. Това бе приятна мисъл.

В това отношение Браг знаеше, че е изцяло апах. Отмъщението бе присъщо на това племе.

Това наистина бе нелепо, но докато Браг слизаше от коня пред къщата, усещаше как сърцето му ще се пръсне, сякаш току-що бе пробягал маратонското разстояние или бе участвал в продължителна битка. Той прехвърли юздите на коня през коневръза и мълчаливо се заизкачва по стълбите на верандата. Бе подранил доста за сватбата — тя щеше да е чак вдругиден.

Почука на вратата, сякаш бе непознат и зачака. Тя се отвори и лицето на Джон разцъфна в широка усмивка.

— Дерек! Разбойник такъв! Тревожехме се, че няма да успееш да дойдеш! — той сърдечно го потупа по гърба. — Защо стоиш на верандата ми? Да не си мръднал? Виж цветята — добави той гордо.

Естествено Браг бе забелязал красивите лехи с диви цветя още отдалеч. Те бяха насадени покрай очертаната с камъни пътека и около къщата и верандата.

— Това е дело на Миранда — възкликна Джон. — Всъщност тя сама ги засади. Мисля, че сега е отзад в зеленчуковата градина. Заповядай.

Браг го последва вътре, като незабавно забеляза къде се е намесила тя. В дневната имаше не само свежи цветя във вазите, но и пердета на прозорците, а един яркосин килим с рози и лози по края покриваше по-голямата част от пода. Диванът бе изчезнал, но в стаята имаше други мебели — малки масички, канапе, маса за карти и два стола.

— Диванът го претапицират — рече Джон, като посочи към голото място. — Ще ида да доведа Миранда. — Той се завтече навън, като ходеше малко сковано, но вече не използваше бастуна.

Сърцето на Браг се ускори и той се обърна, за да погледне през прозореца. Забеляза, че мебелите на верандата са белосани и снабдени с весели щамповани възглавнички и че освен това има саксии и сандъци с цветя. Той си зададе нелепия въпрос какво ще стане с възглавничките, когато завали дъжд или сняг. Някой трябваше да се сети да ги прибере вътре.

Чу леките ѝ, бягащи стъпки и се обърна, когато тя влетя в стаята, няколко крачки пред годеника си. Изражението на лицето ѝ накара сърцето му да замре. Очите ѝ бяха грейнали от радост и тя се усмихваше щастливо, а страните ѝ бяха поруменели от удоволствие. — Дерек!

За момент очите на Браг го издадоха, като засияха от огромно удоволствие. После внезапно заглуши чувството, което тя бе събудила, като внимаваше да не се издаде и си мислеше, че малката глупачка показва емоциите си прекалено явно и всичко живо може да ги види — тя изглеждаше така, сякаш милее за него. По лицето на Джон си пролича, че той е изумен и поглеждаше ту към годеницата си, ту към най-добрия си приятел, а в очите му се забелязваше, че започва да загорява. Бианка влезе с гръм и трясък.

— Сеньор Браг! — тя се спря, грейнала.

Браг не се бе усмихнал и кимна хладно към Миранда, обзет от непреодолимо желание да я прегърне. Той погледна към Бианка и ѝ отпрати замислена, но при все това обезоръжаваща усмивка, която накара лицето ѝ да засияе. Браг погледна нехайно към Миранда и видя, че тя е като поразена, а обидата ѝ прозираше в огромните ѝ, наранени очи и треперещата уста. Изглеждаше готова да заплаче.

— Как ти се отразява семейният живот, Джон? — рече спокойно Браг, като се мразеше, задето ѝ причинява болка.

Джон бе овладял собственото си изражение, но сега изглеждаше мрачен.

— Страхотно — отвърна той кратко. — Сигурно си уморен.

Бианка, погрижи се за нуждите на Дерек.

— Вана, сеньор? Нещо за ядене?

— Чудесно — отвърна Браг. — Вана. В стаята ми.

Тя се усмихна, загледана в очите му с нетърпеливо очакване и погледна към Джон.

— Да ви донеса ли нещо за пиене тук?

— Само ако Миранда иска нещо — рече рязко Джон.

Миранда бе пребледняла, а очите и изглеждаха влажни.

— Не — отвърна сковано тя. — Радвам се, че успя да дойдеш, капитане — промълви тя, като се насили да се усмихне.

— Не бих пропуснал такова нещо — излъга Браг, като му се прииска да е някъде другаде.

— Ако нямаш нищо против — обърна се тя към Джон. — Уморена съм от плевенето.

— Върви, скъпа — рече той.

Браг едва не потръпна при това обръщение и нарочно не я погледна, когато тя се заизкачва по стълбите, вирнала глава с достойнство. Той се надяваше да не я разплаче. Защо тя толкова се зарадва, като го видя, по дяволите?

Джон наля и на двамата по една здравословна доза бренди и те мълчаливо пресушиха чашите си. Той веднага ги напълни отново. Тишината бе напрегната, тежка.

— За вас с Миранда — рече Браг.

Най-после Миранда се насили да не плаче. Как бе могла някога да си помисли, че той е неин приятел? Как е могла да си въобрази, че под тексаската му фасада имаше зачатъци на нежност и грижовност? Той бе мъж като всеки друг, напълно егоистичен. Просто я намираше привлекателна и искаше да направи с нея тези невъобразими неща, които правеха мъжете с жените. Той дори никога не се бе държал така, сякаш я харесва — винаги бе ядосан край нея.

Тя заби юмрук в завивката на леглото си, захлупила нос във възглавницата. Защо коравосърдечието му ѝ причини такава болка? Защо ѝ се искаше да плаче безкрайно, сякаш сърцето ѝ бе разбито? Какво значение имаше, че не я харесва или че дори не му пукаше за нея? Тя обгърна възглавницата с ръце и я притисна към себе си. С такова нетърпение очакваше пристигането му, а той бе дошъл само защото беше най-добрият приятел на Джон.

Тя внимателно се изми преди вечеря, като се увери, че е изчистила всичката мърсотия от градината. Макар и да ползваше ръкавици, пръстта винаги успяваше да се промъкне до китките ѝ. Тя извади от гардероба аметистова копринена рокля със затворено деколте и дълги ръкави и я облече. Роклята бе украсена с дантели и яка и бе точно като цвета на очите ѝ. Като я приглади, Миранда забеляза, че те са се зачервили от плача. Тя бързо обмисли дали да не се престори на болна, но осъзна, че ще е непростиво грубо. Надяваше се, че никой няма да забележи очите ѝ.

Тя изтръпваше от мисълта, че отново трябва да се срещне с този ужасен човек. Опита се да не мисли за това, как се бе усмихнал на Бианка.

Слезе долу, като се чувстваше двойно по-нешастна, понеже посещениято на Браг бе единствената светлинка в дните ѝ с приближаването на сватбата. Сега вече нямаше нищо. Нищо... и никой.

Миранда усети, че нещо не е наред по време на вечерята. Браг бе любезен, но резервиран, а Джон бе студен и мълчалив. Да не бяха се

карали, зачуди се тя. И двамата наблегнаха повече на виното, отколкото на яденето. Прекараха края на вечерята в обсъждане на някаква среща, която трябваше да се състои през март между команчите и тексаските рейнджъри. Миранда се извини под предлог, че има главоболие и си легна рано.

Спа неспокойно и не можа да мигне до зори, а умът ѝ се луташе между Браг и сватбата, сватбата и Браг. Спа до късно и когато се събуди, приближаваше пладне. Изкъпа се и се облече. Джон почука на вратата ѝ и влезе.

— Добре ли си? — попита той загрижено. Лицето му бе меко и бе загубило суровите линии от предната вечер.

— Да — усмихна се тя. — Снощи прекарах тежка нощ. Предполагам, че затова съм спала до толкова късно.

— Нещо лошо ли сънува? — попита той, като стисна ръката ѝ.

— Не, просто ме измъчваха разни мисли — гласът и замря.

— Е, аз се разтревожих, обикновено си толкова ранобудна. Страх ме е да не се разболееш или нещо от тоя род — той я потупа по ръката. Очите му блестяха. Миранда знаеше, че това е, защото сватбата бе утре и той не можеше да чака. — Днес следобед ще се позанимая малко със счетоводните книги — каза ѝ той, — но преди вечеря ще пийнем по чашка шампанско, за да отпразнуваме.

Той излезе и Миранда въздъхна, приближи се до прозореца и втренчи поглед навън. Знаеше, че има голям късмет. Джон я обожаваше и никога не би я наранил. Но... утре вечер тя щеше да дели леглото му. Неволно потрепери. Той бе толкова едър мъж. Може би щеше да я нарани, без да иска.

Тя се опита да не мисли за това и накрая пак се сети за Браг. Искаше ѝ се да поговорят, сами, само двамата, точно както някога, на пътя. Беше невъзможно — и тя го знаеше! Бе неприлично дори само да си го помисля...

Миранда го видя да прекосява лениво двора към хамбара, като крачеше с големи и грациозни стъпки. Сърцето ѝ се сви, като го зърна. Тя се запита дали не отива да пояди, но после той свърна зад хамбара и се изгуби сред група дръвчета. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Тя видя шанса си. Ако наистина искаше да поговори с него, трябваше само да го последва. Знаеше, че не е редно, но бе толкова уплашена и не искаше нищо друго, освен да сподели с него страховете си и да чуе

топлите му уверения, че всичко ще е наред. Без да се спре, за да размисли, понеже знаеше, че ако го стори, никога няма да тръгне, Миранда излезе тичешком от стаята си и се завтече надолу по стълбите.

Забави крачките си през двора, за да не изглежда странно, ако някой я видеше. Но Джон се беше затворил в кабинета си, а жените бяха заети със задачите си. Тримата мъже, които работеха за Джон прекарваха почти целия ден на полето. Тя задмина хамбара и навлезе сред дърветата. Пред себе си видя по-ярка светлина и се спря, като реши, че там има поляна. Нямахше представа къде можеше да е отишъл.

А и какво правеше тук, между другото? Да не би да бе тръгнал на лов пеша? В нея се надигна изумление, а после ѝ се стори, че видя нещо да мърда на полянката. Тя продължи напред.

Стигна до поляната, забеляза го веднага и трябваше да се хване за дънера на някое дърво, за да не падне. Бианка се бе вкопчила в ръката му, притиснала гърдите си към него и му говореше тихо и съблазнително.

Очите на Миранда се насълзиха и я прониза болка. Тя знаеше, че трябва да се махне, да се затича, да избяга, но не можеше. Едвам успяваше да диша и през цялото време очите ѝ бяха приковани в тях двамата...

После осъзна, че Браг е ядосан. Бианка бавно прекара пръсти по лицето му, но той отблъсна ръката ѝ с намръщено изражение. Думите му достигнаха до ушите ѝ.

— Не сега, Бианка, по дяволите.

Думите отекнаха — *Не сега, не сега.*

Сълзите в очите ѝ замъглиха всичко и започнаха свободно да се спускат по бузите ѝ. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя бе уверена, че го чуват. Трепереща, тя се помръдна. Една клонка изпука.

Главата на Браг се вдигна и той погледна право в нея. Очите му се разшириха от изумление.

Вече нямаше защо да се измъква крадешком. С тих вик тя се обърна и се втурна през гората.

Джон затвори вратата на кабинета си и Браг си отдъхна. Въпреки това изостреният му слух долови стъпките ѝ, докато се качваше към спалнята си. Макар че се бе държал така, сякаш нищо не се беше случило, сякаш тя не го бе видяла с Бианка, вечерята бе много трудна за него.

Той не разбра защо е плакала. Сигурен бе, че Миранда го е последвала до поляната — но защо? Умът му трескаво търсеше отговора и той усещаше някакво глупаво въодушевление. Същевременно сълзите ѝ го разтърсиха. Бе нелепо, че му пукаше. Тя се женеше утре и не ѝ влизаше в работата какво прави той, нито с кого.

Никога преди това не се бе замислял сериозно за чувствата на някоя жена. Подобно на почти всички мъже, той вярваше, че жената служи за задоволяване на нуждите му, както и да ражда и отглежда деца. Никога не се бе държал зле с жените, понеже не беше такъв по характер. Той не се държеше зле и с коня си. Но откакто срещна Миранда, започна да изпитва съвсем непозната загриженост и състрадание към нея. Наистина му пукаше, страшно много, че тя го видя с Бианка и се бе досетила какви са отношенията им. И което бе още по-лошо, той се срамуваше. Дори не можеше да се досети защо. Той бе мъж, имаше своите нужди, това бе естествено.

Откакто срещна Миранда, той съзнаваше много добре, че е започнал да прави любов много по-рядко и че никога не се чувства задоволен, както по-рано. Всъщност бе отказал на няколко жени, които на практика се хвърлиха на врата му, колкото и да бе заинтригуван и шокиран Пекос. Едно време, когато някоя жена седнеше в скута му и го наградеше, той можеше най-много да се въздържа да не я вземе още там, на мига, без значение кой ги наблюдава. Сега откри, че му е трудно да се заинтересува и желанието му се надигаше едва след няколко дни въздържание.

За някои мъже това можеше да е нормално. За него определено не беше. Той бе от този тип мъже, които всяка вечер делеяха леглото си с жена. Имаше си любима проститутка почти във всеки град. Когато се

ожени, се бе прибирал при жена си почти всяка вечер. Та нима можеше да не усети, че мъжествеността му рязко спада?

Защо Миранда плачеше?

Да не би да е започнала да милее за него? Нима фактът, че го видя с друга жена можеше да я накара да стигне до сълзи? Или бе дошла вече разплакана в гората: А ако беше така, което изглеждаше по-вероятно, да не би да е плакала заради сватбата? Или от носталгия по дома? Какво я измъчваше? Защо му пукаше? Защо се чувстваше като хванато в клетка диво животно, което едвам успяваше да сдържи безумната си енергия?

Браг усети, че не е напрегнат, а разстроен. По-скоро би умрял, отколкото да я нарани. Но бе стоял в ранчото не повече от двайсет и четири часа, а вече я бе наранил най-малко веднъж. Мъка, срам и гняв се сляха в една надигаща се, объркана маса от емоции.

Браг взе чаша бренди от Джон и се просна на един стол срещу него.

— Нервен ли си?

Джон се усмихна.

— Не. Развълнуван, невероятно развълнуван.

Браг огледа брендито си, като го въртеше в чашата. Днес Джон бе в обичайното си настроение, жизнерадостен и сърдечен и Браг разбра — той се бе убедил, че радостта на Миранда при вида му не е означавала нищо. Но дали наистина бе така? Естествено, че не означаваше нещо — просто тя бе простодушно момиче, което се бе зарадвало да види стар познат. И това беше добре. Той искаше Миранда да е щастлива, и знаеше, че Джон може да я ощастливи. За разлика от него. Той бе прекалено груб и необуздан. Джон бе мил и грижовен.

Джон въздъхна.

— Надявах се Миранда да свикне повече с мен, но тя все още е толкова срамежлива.

Браг се протегна към кутията за пури на Джон и я отвори, изваждайки една.

— Искаш ли пура? — Той не искаше да говори за Миранда.

— Мерси.

Запалиха пурите си и запушиха мълчаливо известно време.

— Тя е идеалната съпруга — рече Джон. — Това място отдавна се нуждае от женска ръка.

Браг издиша кълбо дим.

— Радвам се и за двама ви, Джон. — Думите му бяха тихи, и макар да усещаше някаква притъпена болка в сърцето си, той ги изрече искрено.

Джон посрещна погледа му изпитателно. Дълго време не каза нищо.

— Да поговорим — рече той.

Браг незабавно застана нащрек.

— За какво?

— Искам да ти кажа някои неща, Дерек, както и да те питам нещо.

Тогава Браг разбра, че Джон съвсем не е забравил за начина, по който Миранда го бе посрещнала. Запита се дали Джон ще го помоли да стои настрана след сватбата. Нямаше да има значение, дори да беше така. Браг вече бе решил да стои надалеч, ако може.

— Казвай.

— Искам да ти напомня, че сме кръвни братя — рече Джон, като изненада Браг. — Кръвни братя според обичая на апахите.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита той подозрително.

Джон изглеждаше спокоен, но побутна брентито си настрана и се наведе напред много напрегнато.

— Знам, че преди всичко си тексасец. Но в някои отношения си истински апах. Искам да ти напомня за твоите апахски задължения... към жена ми.

Браг се загледа безмълвно.

— Ако нещо ми се случи, Дерек, очаквам ти да изпълниш тези задължения.

— По дяволите, Джон! — Избуха той и най-после езикът му се развърза. — Нищо няма да ти се случи.

— О, глупости! Познаваш тези земи по-добре от мен. Това жребче можеше да ме утрепе като едното нищо — и това бе само нещастен случай.

Те се изгледаха право в очи.

— Ако ме убият, Дерек, твое задължение е да се погрижиш за Миранда, да се ожениш за нея, ако тя те иска или да се погрижиш да се

ожени за онзи, когото си избере. Искам да ти напомня за дълга ти.

Браг рязко се изправи.

— Нищо няма да ти се случи, по дяволите!

— Успокой се. Смятам да си остана жив и здрав дълго време, но ако все пак стане нещо, мога да умра спокойно, като знам, че ще се погрижиш за нея. Искам обещанието ти.

Браг се почувства неудобно, разстроен и ядосан.

— Знаеш, че ще се грижа за нея каквото и да стане.

— Да, знам — гласът на Джон притихна.

Браг се обърна и го погледна, доловил непогрешимата промяна в интонацията на приятеля си. Джон се усмихна малко тъжно.

— Не те виня. Когато го осъзнах, бях разстроен. Но ти си мъж и как е възможно някой мъж да не се влюби в Миранда?

Браг бе изумен, а после се засмя.

— Не ставай смешен! Откъде, по дяволите, ти хрумна това? — Но още докато говореше, той почувства някакво неспокойство.

Джон просто сви рамене, а погледът му стана загадъчен. После протегна ръка.

— Нека го потвърдим двойно — дай ми думата си и като тексасец.

Браг стисна зъби. Самата мисъл, че нещо можеше да се случи с Джон бе нелепа. Но Джон не отдръпна ръката си, така че Браг я пое. Обещанието бе потвърдено.

Гостите започнаха да пристигат няколко часа след изгрев слънце. Миранда остана в стаята си, но като погледна навън, видя, че площите около къщата са превърнати в селце от фургони и семейства, повечето от които щяха да нощуват там след празненството. Тя бе стояла будна до среднощ, като се опита да се примири със съдбата си и събираше сили, за да го стори като дама — изискано. Сега, докато Бианка и Елена ѝ помагаша да се облече, Миранда се чувстваше малко като сомнамбул. Тя бе замаяна от напрежение, умора, и да, дори от разочарование. Беше много бледа, без следа от руменина, и очите ѝ бяха огромни. Страхът ѝ се бе свил на малка топка в корема ѝ. Тя отказа да яде, понеже знаеше, че не може да задържи нищо.

Елена бе тъничка, дейна жена, която освен това бе мила и грижовна. Миранда се бе превърнала в нейна слабост още от мига, в който пристигна, и скоро стана ясно, че и Джон, Браг и тримата други мъже, които бяха наети в ранчото също ѝ бяха слабост.

— Красива си, *querida* — рече тя усмихната. Нямаше един преден зъб, но това не я загрозяваше.

Миранда дори не се и опита да се усмихне. Беше се втреничила в отражението си — сериозна млада жена в бяла коприна, покрита с бяла дантела и перли. Роклята ѝ беше точно по мярка. Деколтетото ѝ бе покрито с дантели, както и ръцете ѝ чак до лактите. Макар да беше скрита под дантелите, тя никога не бе излагала на показ толкова много плът преди това — освен пред Браг, разбира се. Сърцето ѝ се разкъсваше от тъга.

— *Querida*, стой мирно, докато прикрепим булото — рече Елена. Нямаше нужда да го казва — Миранда стоеше като истукан.

— Лельо Елена — рече Бианка, — тя добре ли е?

— Бианка, иди да се погрижиш за гостите, ние сме добре. — Елена умело закрепил с фиби венеца, като пушна булото над главата на Миранда. — *Querida*, ти се жениш за истински джентълмен.

Миранда кимна.

— Кажи ми, страх ли те е от тази вечер? — тъмните очи на жената бяха мили и проникателни.

Миранда срещна погледа ѝ.

— Малко — гласът ѝ бе нисък и притихнал.

— Знаеш ли какво да очакваш?

Миранда кимна.

Елена се усмихна.

— Първият път ще те боли, но ще е само тогава. Не бой се. Джон страшно много те обича.

— Колко остава? — Миранда дори не си направи труда да довърши изречението.

— Няколко минути. Аз ще сляза долу, освен ако не искаш да остана при теб, естествено. Всички вече са се събрали. Изчакай ме тук, докато се върна.

Миранда кимна и зачака сякаш цяла вечност, макар че в действителност минаха само петнайсет минути. Тя не мислеше. Чуваше всички долу, събрани в дневната, където щеше да се състои церемонията. Щеше да има петдесетина гости, уведоми я Джон, включително и децата. На Миранда не ѝ пукаше. Бе прекалено вцепенена, за да мисли.

Един католически свещеник, който служеше в мисионерската църква, изпълняваше службата. Това бе изповедникът ѝ, любезен мъж с голямо шкембе и весели очички. Отец Мигел не звучеше разтревожен, когато изслуша пълната ѝ изповед, която включваше всичко, което се бе случило по пътя ѝ до Тексас. Даде ѝ леко наказание — един ден пости, размисъл и молитви, през което време тя трябваше да си стои в стаята. Миналата седмица ѝ бе напомнил, че дългът ѝ към Джон като предана, всеотдайна съпруга бе и дългът ѝ към бога.

На вратата се почука и възелът в корема ѝ се затегна. Елена отвори вратата с грейнало лице.

— Ела, пипа. Недей да гледаш толкова уплашено. Сеньор Браг дойде, за да те предаде на младоженеца.

Миранда мина като насън през вратата. Срещна златистите му очи и видя някаква ярка светлина да проблясва в тях... безпокойство? възхита? мъка? Осъзна, че той е облечен в костюм и ботуши, с хубава риза от бял лен, а яката и ръкавите имаха лек набор. Попита я:

— Миранда, добре ли си?

Тя го погледна в очите.

— Да — отвърна тя, а гласът ѝ бе едва доловим шепот.

Браг не обърна внимание на Елена, убеден, че Миранда ще припадне всеки момент. Хвана я за раменете и се вгледа загрижено в лицето ѝ. Тексаският въздух бе придал на кожата и мек оттенък на слонова кост, но сега тя бе побеляла като роклята си.

— Миранда, да не вземеш да припаднеш?

— Не, няма, разбира се.

Гласът ѝ страшно го потресе. Той се обърна към Елена.

— Отхлаби корсета ѝ, по дяволите — сопна се той. — Ще кажа на всички да почакаат малко.

— Не е много стегнат, сеньор — рече Елена, като се намръщи от неговата фамилиарност. — Тя просто се страхува, горкичката. Прекалено млада е.

Браг обърна разтревожения си поглед към Миранда и видя, че се е втреничила в него. Това го изнерви повече от всякога. Искаше да я прегърне и да я успокои и да ѝ даде малко от безкрайната си сила. Без да обръща внимание на възкликанието на Елена, топ хвана лицето ѝ с топлата си ръка, прокарайки пръст по бузата ѝ. Усещаше аромата на лилии. Бузите ѝ поруменяха, а това страшно ѝ отиваше. Сякаш по команда се чу пианото.

Очите ѝ се разшириха.

— Откъде се взе пиано?

— Ти не свириш ли? — попита Браг, зарадван да види, че тя излиза от унеса си. Той протегна ръка и тя я пое.

— Разбира се. Обожавам да свиря.

Браг се усмихна.

— Мисля, че ще трябва да попиташ мъжа ти. — Това бе подарък, естествено. Те отидоха до горния край на стълбите и Браг сложи другата си ръка върху нейната и я потупа. — Гледай да не се спънеш.

Гласовете долу бяха приглушени. Браг усети нелеп прилив на гордост, примесен с терзанията му. Всички бяха поразени от красотата и.

Браг я поведе по стълбите и я предаде на Джон, като се отдръпна настрана. Той не можеше да откъсне очи от нея, толкова приказна му се стори тя в роклята и булото си. До ушите му достигна само ехо от разменените клетви. А после се стигна до последните думи:

— Обявявам ви за мъж и жена.

Отец Мигел сияеше, а гостите нададоха бурни тексаски овации. Джон се усмихваше, а очите му бяха изпълнени с любов. Той повдигна булото ѝ и я целуна. Браг извърна глава, наранен, и срещна пронизателния поглед на Пекос в другия край на стаята. Запита се дали болката в сърцето му си личи по очите.

Всички поздравиха булката и младоженеца, а после излязоха навън, където имаше десетина маси, отрупани с ядене и пиене, а един цигулар и свирач на хармоника чакаха сигнал да започнат. Децата вече припкаха наоколо, гонеха се, отмъкваха храна и крещяха весело. Браг излезе навън сам и си наля чаша уиски. Бързо я пресуши. Не му беше първата за деня.

— Хубава сватба — рече Пекос и си сипа едно питие.

Браг кимна. Запристъпва неудобно — краката му го стягаха ужасно в твърдите му ботуши. Той рядко обуваше нещо различно от мокасини.

— Прав беше. Миранда е красива жена — рече Пекос. — Изглеждаше уплашена до смърт.

Браг не отговори. Нямаше какво да каже. Щеше да си тръгне колкото се може по-скоро.

— Разбирам — рече съчувствено Пекос и се отдалечи, за да го остави сам с мрачните му мисли.

Гостите излязоха навън. На двора хората ядяха, пиеха и танцуваха. Джон и Миранда приемаха поздравления. Миранда бе поруменяла и Браг забеляза, че тя си пийва шампанско. Добре, помисли си той — така нощта ѝ ще мине по-леко. После го прониза ревност и гняв. Представи си ясно как Миранда стене страстно в обятията на Джон и това никак не му се понрави.

Той стигна до тях, когато най-накрая останаха сами и запристъпва сковано с ботушите си.

— Поздравления — рече той искрено, като прегърна Джон.

— Благодаря — Джон засия. Изразът на неподправено удоволствие не бе слизал от лицето му цял ден.

— Аз си тръгвам — рече Браг. — Бих искал да мога да остана, но дългът ме зове.

Джон кимна, макар и да знаеше, че това е лъжа. Браг се обърна към Миранда.

— Най-добри пожелания — рече той меко. — Ти се омъжи за най-прекрасния човек, когото познавам. Радвам се.

Тя го изгледа поруменяла, с блестящи очи. Устата ѝ бе червена като череша, леко разтворена и задъхана.

Браг се усмихна леко, като за миг забрави Джон, сватбата — всичко и всеки, освен тази жена, която по някакъв начин, коварно, бе откраднала сърцето му. Той леко докосна с устни бузата ѝ, като малко ги задържа и устата му докосна крайчеца на нейната. Едва овладя желанието си да я притисне към себе си и да залепи устни за нейните. Той се усмихна.

— Довиждане, Миранда, Джон.

— Довиждане — рече тя меко с влажни очи.

Докато се отдалечаваше, на него му се щеше да са разменили няколко думи, откакто бе пристигнал. Сега бе твърде късно.

Тя се вмъкна под завивките, като ги вдигна чак до брадичката си. Беше в собственото си легло, но чуваше как съпругът ѝ крачи неспокойно в съседната стая. Тя потрепери и зачака ужасена идването му. Навън все още се чуваше сърдечният смях и разговорите на няколко издръжливи гуляйджии, макар че глъчката отдавна бе утихнала. Тя се заслуша във веселбата и се запита дали пък Джон не се бе отказал да идва. Може би бе уморен — изпи доста алкохол.

Преди това Миранда бе повръщала. Двете чаши шампанско я удариха право в главата, понеже не беше яла и се наложи да се затича обратно към къщата. За щастие, стигна точно навреме, за да не се посрами пред гостите. Сега главата ѝ пулсираше и тя леко се потеше. Беше толкова трезва, колкото в деня, когато се бе родила. Той щеше ли да дойде?

Щеше ли тя да понесе докосването му?

Миранда никога нямаше да нарани чувствата му, като го остави да види колко мрази допира му, никога. Нямаше да извика, когато той я наранеше. Джон бе мил и добър и тя искаше да го зарадва. Щеше да понесе любовенето с него както подобаваше на една дама.

Тя чу вратата да се отваря и неволно се скова.

— Миранда? — стъпките му бяха вече познати, тежки. Проблесна клечка кибрит.

— О, не, моля те — помоли го тя, понеже искаше да е тъмно.

— Искам да те видя — промълви Джон. Той вдигна кибрита и за момент те се вгледаха в лицата си. Той забеляза страха ѝ и изруга наум, загасяйки клечката. — Добре, скъпа.

Миранда си пое дълбоко въздух, истински благодарна, че ще правят това в тъмното. Той намести тялото си до нейното. Леглото изскърца и Миранда се вдърви. Всяка фибра на тялото ѝ се скова пряко волята ѝ. Той се протегна и я притегли в обятията си. Тялото му бе топло и твърдо, но не толкова твърдо като на Браг.

— Мила — прошепна той. Целуна я по бузата, после се наведе над нея и залепи устата си върху нейната.

Миранда остана пасивна, като се бореше с желанието си да се съпротивлява. Под клепките ѝ се събраха сълзи и запариха. Ръката му започна да гали тялото ѝ, ефирната ѝ дантелена нощница, от рамото до ханша. Спря се на кръста ѝ, нежна и трепереща.

Въздишката му бе почти като стенание.

— Миранда, скъпа, нуждая се от теб. — Той отново я целуна, а устата му бе по-твърда и по-настойчива. — Разтвори уста... моля те.

Тя се подчини, като се опитваше да не показва отвращението, което изпита, когато езикът му нахлу в устата ѝ. На нея ѝ се искаше да не я докосва така. Стомахът ѝ отново се надигна.

— Обичам те — рече той дрезгаво. Ръката му откри гърдите ѝ и той нежно я помилва. — Не искам да бързам — рече той, като я целуна по ухото, а дъхът му бе горещ върху кожата ѝ, — ала чаках толкова много... години...

На Миранда ѝ се щеше да го направи и да приключи всичко. Той пъкна ръка под нощницата ѝ, плъзна я нагоре по бедрото ѝ и тя се стегна още повече, затаила дъх. Той галеше копринената ѝ плът, ханша ѝ и отново намери гръдта ѝ. Изстена, а после свали дрехата над главата ѝ, преди тя да се усети и устата му се спусна върху зърното ѝ, като го засмука страстно. Едното му бедро покри нейното и нещо горещо и твърдо се притисна до крака ѝ.

Тя се бореше със сълзите си. Щеше да издържи. Ако на него му харесваше да я мачка и да я смуче, тя щеше да го понесе. Обаче мразеше езика му в устата си. Не искаше той да разбере и да се притесни, че ако отново я целуне по този начин, на нея можеше наистина да ѝ се доповръща.

Тя започна да се отпуска, като се зачуди колко ще трае всичко, дали щеше да направи с нея същото утре и колко често щеше да иска да я използва. Мислите ѝ се откъснаха от мъжа, който я смучеше и галеше и се насочиха към красивото пиано. Тя нямаше търпение да посвири на него. Запита се дали някога ще може да посвири на Браг. Внезапно се вцепени, като усети, че Джон е преместил тялото си изцяло върху нея и е разтворил бедрата и със своите. Мъжеството му се притискаше в най-уязвимата ѝ точка.

Тя бе обзета от инстинктивен страх.

— Не — извика тя, но устата му бе върху нейната, алчна, а ръцете му обгръщаха нейните като менгеме. Твърдата му част се

блъскаше в нея, като търсеше вход и ѝ причиняваше болка. Приличаше на биец се овен. Очите ѝ отново се насълзиха.

С късмет и инстинкт той намери входа, провери го и проникна дълбоко. Миранда изкрещя, когато той разкъса опънатата, суха ципа. Имаше чувството, че я разкъсват и по лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи. Тя прехапа долната си устна, за да не извика отново, засрамена и смутена, че гостите им може да са я чули. Той проникваше в нея отново и отново, като дишаше учестено, а всеки негов тласък бе като пронизващо копие от почти непоносима болка и после потръпна и остана неподвижен. Непоносимата пълнота в нея се изгуби и той се отърколи от нея.

Тя се извърна и заридя безгласно. Никога не си бе представяла, че ще боли по този начин.

— Боже, Миранда — рече той дрезгаво, като се наведе над рамото ѝ. — Съжалявам, съжалявам. — Гласът му бе изтерзан, отчаян.

Тя не можеше да отговори. Не искаше да разбере, че плаче.

— Скъпа, не знаех, че ще те заболи толкова много — каза той.

Тя си пое дълбоко дъх и събра всичката си воля.

— Всичко е наред — отвърна тя съкрушено. — Добре съм, Джон.

— Прости ми — рече той меко, като сложи колебливо ръка върху скованото ѝ рамо. — Моля те, прости ми.

Миранда си пое отново въздух, като се бореше да се овладее.

— Няма какво да ти прощавам — прошепна тя.

Той легна обратно до нея. Тя се бе свила на топка настрана, обърната с гръб към него. Все още бе будна малко по-късно, когато той мълчаливо стана и се върна в леглото си. Но нямаше защо да плаче повече. Сега тя бе негова жена във всяко едно отношение. Тя бе решена да е възможно най-добрата съпруга, дори и да се наложи да преживее това отново и отново.

Джон искаше да прави любов с жена си, но се боеше да я доближи. Желанието му нарастваше през цялата седмица преди сватбата, но той още помнеше как тя извика от болка и последното нещо, което искаше бе отново да я нарани. Естествено, както всеки мъж, той знаеше, че девствениците винаги ги боли първия път. Но не бе подготвен за силата на болката ѝ. Никога преди това не бе спал с девственица, така че откъде можеше да знае?

Джон не бе имал много жени. Той бе мъж и очевидно си имаше своите нужди, но можеше да преброи на пръстите на ръцете си колко пъти бе спал с жена. Сега му се искаше да бе имал повече опит. Той знаеше, че дамите не се наслаждават на секса. Естествено никога не бе спал с дама преди Миранда. Курвите, които бе имал, бяха весели и нетърпеливи, а телата им топли и влажни. Миранда бе суха и вдървена. Той знаеше, че тя не само не бе харесала любенето им, но направо го мразеше. Но бе негова съпруга, щеше да му роди деца и той знаеше, че втория път нямаше да е толкова лош, колкото първия.

Той не можеше да го отлага, макар че всяка нощ усещаше и виждаше страха, безпокойството и притесненията ѝ. Това понамаляваше нуждата и желанието му, но съвсем малко. Не очакваше тя да хареса любенето им, естествено, но очакваше да го приеме и да не ѝ пречи.

Точно седем дни след сватбата им той дойде в леглото ѝ. Желанието му към нея вече бе неудържимо. За негов шок, той отново я нарани — макар че викът ѝ от болката бе приглушен, тя не можа да го преглътне. И отново имаше кръв. Той се уплаши.

Знаеше, че това не е нормално, но не знаеше с кого да обсъди ситуацията. Това, което ставаше между мъжа и жената никога не се обсъждаше, дори и от самата двойка. Защо бе кървяла отново? Дори той усещаше колко е тясна. Тя бе толкова малка. Възможно ли бе да е твърде малка за него? Той бе едър мъж. Никога не се бе сравнявал с другите, но предполагаше, че мъжеството му бе пропорционално голямо, подобно на останалата част от анатомията му. Възможно ли бе

жена му, която бе толкова дребничка, да е твърде малка за него? Да не беше болна? Или имаше някакъв дефект?

Той не знаеше какво да прави. Обичаше я толкова много, че не можеше да понесе да я наранява. Може би, надяваше се той, проблемът щеше да се разреши от само себе си. Може би с течение на времето болката и кръвта щяха да изчезнат. Може би някои жени кървяха два пъти. Към кого можеше да се обърне? Искаше му се да има смелостта да пита най-добрия си приятел, който имаше много повече опит с жените от него. Естествено никога не можеше да обсъжда толкова деликатна тема, дори и с Дерек. Той изчака няколко дни, седмици, докато отново почувства огромна нужда от нея и като си пожела всичко да е наред, отново се опита. Последва нов провал. Как можеше да влезе в нея, като знаеше, че всеки тласък ѝ причинява болка и я разкъсва? Той се бе поболял от притеснение. Макар и да не беше много, все пак имаше кръв и той знаеше, че това не е нормално. Нещо определено не бе наред. Той не знаеше какво да прави, затова не ходеше при нея и не правеше нищо.

Миранда нямаше нищо против да е женена. Имаше много занимания и истината бе, че обичаше дома си. Под грижите ѝ, с много вкус, ранчото се превръщаше в топло и гостоприемно убежище. Част от мебелите пристигнаха от Сейнт Луис, през Ню Орлиънс и Галвестън. Други бяха направени по поръчка от един шведски дърводелец в Сан Антонио. Персийските килими дойдоха от Ню Йорк, внесени от Европа. Част от тапицериите направи сама, а останалото — един майстор от Сан Фелипе. Тя работеше над един голям гоблен за кабинета на Джон и естествено продължаваше да отглежда цветята и за зеленчуковата си градина.

Освен това трябваше да се грижи за всичко в къщата и постепенно навлизаше в тънкостите. Елена се зарадва на идването ѝ, дори го очакваше, и тайно и постепенно я въведе в тайните на домакинството, като я изпитваше с въпроси, на които от години бе давала отговор. Искаше ли да се проветрява спалното бельо? Трябваше ли Бианка да забърсва пода с мокър парцал? Искане ли тя сама да кърпи ризите на Джон? Искане ли да надзирава гладенето? Бианка бе толкова несръчна. Одобрява ли менюто? Трябват ли им тези доставки? Въпросите бяха такива, каквито всеки прислужник би задал на стопанката на дома, и Миранда скоро влезе в ролята си на господарка на къщата.

Тя знаеше, че Бианка не им трябва — двете с Елена лесно можеха да се справят и сами. Но освен това знаеше, че Бианка се нуждае от тази работа, така че не каза нищо. Макар че Джон често се дразнеше, като видеше Миранда да потапя нежните си ръце в топла вода или да прави нещо, от което можеха да ѝ излязат мазоли, тя започваше да протестира тихо и тактично, докато ѝ позволеше да се заеме отново със задачата си. Все пак вече не бе английска дама, сега бе жена на тексасец. Всички други жени, с които се бе запознала на сватбата имаха червени, загубели и мазолести ръце и тя не виждаше защо трябва да е по-различна.

Понякога, без никаква причина, тя поглеждаше Бианка и си спомняше как се бе притискала в Браг. После я обземаше някакво странно, неприятно чувство, болезнена мъка — нещо като болка, примесена със завист. Тя винаги изтласкваше настрана този спомен и съпътстващото го чувство. Това не беше нейна работа.

Пианото бе най-голямата ѝ утеха и тя свиреше с часове, особено когато усетеше странна тежест в сърцето си. Можеше да се самозабрави в музиката, като свиреше Моцарт и Бетовен с истинска страст, докато полетеше на крилата на чувствата им, без дори да съзнава кога някой идва и застава мълчаливо заслушан до вратата.

Тя се ужасяваше от нощите. Джон я бе посещавал само два пъти от сватбената им нощ насам, но и двата пъти нещата не се подобриха. Тъй като той престана да идва, тя реши, че не му е харесала и това я засрами, но облекчението ѝ бе по-силно от срама. Тя мразеше любенето. Знаеше, че и той го усеща и макар че искаше да скрие отвращението си, как можеше да го стори? Всеки път щом влезеше в нея, я болеше непоносимо. Въпреки това тя реши, че ще е на разположение на Джон, когато той я пожелае. Все пак един ден щеше да му роди деца. Тази мисъл я омагьосваше и почти придаваше смисъл на любенето им.

Около месец след сватбата, когато Миранда слезе за вечеря, Джон я извика в библиотеката. Очите му блестяха от любов, когато я погледна и докосна ръката ѝ за миг. Погледът му бе жаден и тя знаеше, че скоро отново щеше да дойде в леглото ѝ. Не можеше да направи нищо. Прониза я вълна от безпокойство.

— Миранда, забравих да ти кажа, но следващата седмица е рожденият ден на Елиза Крофт и сме поканени у семейство Крофт за уикенда. Надявам се, че искаш да идем.

Миранда бе очарована от идеята, макар и да не помнеше коя е Елиза Крофт. От сватбата не се бе срещала с никой, освен с Джон и прислугата им.

— О, с удоволствие! Ще има ли много хора? — още докато думите излизаха от устата ѝ, тя се запита дали няма да види Браг.

— Мисля, че да. Елиза става на осемнайсет. Това е важен повод. — Той ѝ се усмихна нежно. — Празненството ще продължи целия уикенд. Истинско тексаско барбекю. Ще тръгнем преди изгрев в

събота и ще пристигнем там преди пладне. Ще се приберем в понеделник.

— Какво да взема? Навън ли ще спим?

Той се засмя на ентузиазма ѝ.

— Елена ще ти помогне да събереш багажа. Тя знае точно от какво имаш нужда. Аз наистина ще спя навън, но дамите ще са настанени по спалните. Имаш ли нещо против? Къщата на Крофт е двойно по-голяма.

— Нямам нищо против — каза му тя. Толкова се вълнуваше от мисълта за празненство. Защо красивото лице на Браг продължаваше да изниква в ума ѝ?

Джон се наведе и я целуна по устата.

— Харесва ми да те виждам щастлива — промълви той.

— Събуди се.

Миранда сънено отвори очи. За момент забрави къде е, а после внезапно се сети. Тя бе у семейство Крофт и тъкмо бе подремнала. Бяха пристигнали вчера предиобед, точно както бе обещал Джон.

Тя никога не си бе прекарвала толкова добре, колкото през последните ден и половина. Семейство Крофт бяха високи, кокалести хора, но меки като коприна под суровата си външност. Бет Крофт запозна Миранда с всички, като избута Джон в кръга на приятелите му. За нейна радост всички бяха сърдечни и приятни хора, независимо дали бяха млади или стари, мъже или жени. Всички я приеха. Тя се зарадва много да се запознае с една млада жена като нея на име Вилхелмина Верийн. Тя бе с година-две по-голяма от Миранда, едрогърда, малко набита блондинка, която непрекъснато се смееше.

Миранда спомена на Вилхелмина, че изобщо не си е представяла тексасците толкова дружелюбни. Вилхелмина се засмя и ѝ отвърна без заобикалки, по типичен свой маниер.

— Но, скъпа, мъжете са дружелюбни, защото си красива, а жените — защото си омъжена и не си заплаха за тях. Ако не беше омъжена, нито една от момите нямаше да ти проговори!

Макар и да позагуби илюзиите си, Миранда трябваше да се засмее.

Барбекюто всъщност бе двудневно празненство с несвършващ запас от ядене, пиене, игри и танци. Джон я научи да танцува бързата, буйна жига, която много ѝ хареса — толкова много, че той си отдъхна, като я остави в ръцете на други партньори. Мъжете се състезаваха в надбягване, борба и стрелба. Мятаха подкови върху един кол и играеха една друга игра от Англия, крикет. Можеше да плуват и да се пекаат — разделени на мъже и жени, естествено. Присъстваха десетина семейства, четири от които бяха млади и без деца, подобно на тях с Джон. Децата бяха от четиримесечно бебе до осемнайсетгодишната Елиза и две други неомъжени млади дами.

— Всичките тези танци те измориха — рече Вилхемина усмихната. Тя бе свалила роклята си и се преобличаше.

Миранда се изправи.

— О, боже. Почти се стъмни.

Не исках да проспий всички забавления тази нощ.

— Няма страшно — рече развълнувано Миранда. Тя бе облечена само по долна риза и се изми с вода и сапун от един леген. Отвън се чуваха звуците, с които вече бе свикнала — смях, оживени разговори, пиццаци деца, и трима музиканти с цигулка, виола и хармоника. Тя си сложи една изумруденозелена тафтена рокля с къси, бухнали ръкави. Скромното деколте и ръкавите бяха украсени с кремава дантела по краищата.

— Не знам защо, но това зелено прави очите ти още по-виолетови — замисли се Вилхемина. — Странно е, че Джон се е оженил за такова мъничко същество като теб.

Миранда се усмихна, понеже знаеше, че не иска да я обиди.

— Искаш да кажеш, че е трябвало да се ожени за такова голямо като теб ли?

Вилхемина се засмя.

— Аз си имам моичкия, мерси, и не бих го заменила за никой друг, дори и за някой хубав тексаски рейнджър като Дерек Браг! — Вилхемина се усмихна замечтано.

— Обичаш ли мъжа си? — попита Миранда, като се опита да не мисли за Браг. Бе разочарована, че го няма.

— Много — ухили се Вилхемина. — За мен той е хубав по свой начин. И като ме докосне, кожата ми сякаш се възпламенява.

Миранда зяпна. Вилхемина я стрелна с очи.

— Значи на теб май не ти харесва тази част от брачния живот, а?

Миранда направи лека гримаса.

— Мога да мина и без нея, мерси.

— Е, сигурно, след като си дама и прочее. А пък аз нали съм си от село — тя й смигна и двете момичета се спуснаха по стълбите и излязоха навън.

Двойките вече танцуваха. Вилхемина и Миранда стояха една до друга за миг, като се оглеждаха из тълпата, за да намерят мъжете си, понеже хората се бяха събрали на весели групички.

— А, ето го! Доскоро, Миранда — изостави я тя.

Миранда въздъхна, а после протегна ръка и хвана една топка, която Бен Паркър бе изпуснал и сега преследваше.

— Бен, ще се спънеш и ще паднеш в тъмното — нахока тя осемгодишното хлапе.

Той се усмихна дяволито, взе топката и се затича с нея, като я подхвърляше, а по петите му го следваше едно кутре.

Миранда се усмихна и затърси Джон в тълпата. Погледът ѝ се спря върху един мъж, когото не бе виждала преди това — строен, слаб и мургав, облечен в дрехи от шевро, както много от мъжете. Очите му задържаха нейните и той докосна шапката си — доста нагло, помисли си тя. Миранда се намръщи и отмести поглед.

— Ето те и теб — рече Джон, като се приближи изотзад. Целуна я по бузата. — Почина ли си?

— Да, спях така, сякаш съм се трепала цял ден.

— Твърде много танци — рече Джон и се засмя.

— Нали не те болят краката? — попита тя загрижено, а разочарованието ѝ бе явно.

— Миранда, ще танцувам с теб дори и да бях още на патерици, като виждам колко щастлива те прави.

— Сега?

— Може ли първо да хапнем? — той се засмя, като я поведе към една маса, отрупана с храна.

Тя ядоха и бърбиха, докато падна здрач. По-младите деца бяха пратени да си лягат, въпреки протестите им. Джон и Миранда танцуваха. Преди вчерашния ден Миранда никога не бе танцувала и ужасно ѝ хареса. Въртеше се на пръсти, музиката се вливаше във всяка нейна пора, тялото ѝ се люшкеше и тя се движеше грациозно — толкова приличаше на свиренето на пиано. Искеше ѝ се да танцува вечно.

Естествено Джон не бе добър танцьор и всъщност не му харесваше. Но имаше много други, които умираха от желание да танцуват с красивата му съпруга, особено по-младите, които изпитваха леко страхопочитание. Миранда бе неуморна. Тя танцува цял час, без да спре, като сменяше партньорите един след друг. Косата ѝ отдавна се бе освободила от старателно направения кок и се стелеше зад нея като блестяща черна пелерина.

След една песен, когато някакъв друг мъж поиска да танцува с нея, сред танцьорите пристигна конник и от всички страни се понесе шушукане. Сърцето на Миранда едва не спря. През нея премина тръпка на радост още докато ездачът вдигна ръка, за да привлече вниманието, без дори да погледне към нея.

Джон се приближи и взе ръката ѝ. Миранда видя, че конят на Браг се е запенил. Останалите гости бяха започнали да се събират, когато хората започнаха да си предават името му от уста на уста и дойдоха да видят какво става.

— Какво се е случило, Дерек? — попита Джон със сериозен тон.

— Моля за тишина — рече Браг, без да повиши глас.

Всички замълчаха.

— Нося лоши новини. Днес в Сан Антонио избухна бой. Както ви е известно, щеше да има мирни споразумения с трима вождове на команчите. Те трябваше да доведат всички заложници за размяна като изискване за преговорите. Обаче доведоха само едно момиче, Матилда Локхарт. — Той се спря, а равният му поглед премина през тълпата, докато сред нея се понесе вълна от изненада и негодувание.

Той отново вдигна ръка за тишина.

— Седем тексасци бяха ранени в престрелката, един бе убит. — Той продължи сред вече гневния шепот. — Бяха убити трийсет и пет команчи, двайсетина жени и деца бяха взети в плен. Около трийсет воини избягаха невредими. Тук съм, за да ви предупредя, че отсега нататък ще има повече прояви на враждебност.

Всички започнаха да говорят едновременно, гневно, като се опитваха да бъдат чути.

— Браг! Защо доведоха само момичето?

— Ами останалите пленници?

— Как избягаха останалите?

— Какво ще направят рейнджърите?

Браг отново вдигна ръка и тълпата отново се смълча.

— Искам да дам един съвет и горещо го препоръчвам на всички. Утре всички да си заминат по къщите на групи за колкото е възможно по-голяма част от пътуването. Като се приберете у вас, бъдете готови за нападения и набези. Всички знаете как воюват команчите. Гледайте оръжията ви да са винаги под ръка и имайте в запас достатъчно вода и амуниции, за да издържите на кратка обсада. Това е всичко.

— Но какво ще направят рейнджърите? — извика силно някой.
— Ще тръгнете ли след тях? Ламар ще извика ли гвардията?

Браг не отговори на въпроса, като прекара коня си през тълпата и слезе. Мъжете веднага се скупчиха около него, като задаваха същите въпроси, а жените попиваха всяка негова дума.

Джон прегърна Миранда.

— Не се тревожи, скъпа — каза ѝ той. — Команчите никога не нападат моето място. Имам много мъже, които могат да стрелят, и е прекалено добре построено. Те не обичат да поемат такива рискове.

Миранда кимна, без да може да проговори, и не бе сигурна дали сърцето ѝ туптеше толкова силно от страх или от нещо друго.

— Ще се радвам да поговорим по-късно, като пийнем едно-две уискита — казваше Браг.

— Оставете горкия капитан на мира — извика Бет Крофт, като се промуши през мъжете. — Мисля, че знам точно от какво имаш нужда, Дерек.

Бронзовото му лице разцъфна в широка усмивка.

— Гореща вана? — в тона му прозвуча надежда. — Малко от това печено свинско? — Той подуши с нос. — Помирисах го още като пристигнах.

— Ела с мен — рече тя, като го хвана за ръката. — Някой да се погрижи за коня на капитана.

Всички говореха с оживен, нервен шепот, обсъждайки бедите, които можеха да им докарат команчите през следващите няколко месеца. Застанала отзад, Миранда слушаше, а после се отдалечи, трепереща. Мислеше си за горкото момиче, което бе попаднало в ръцете на индианците. Колко ужасно. Тя си спомни разказа на Браг за това какво се случва с жените, които взимат в плен и отново потрепери.

Бе потънала в мислите си, като се чудеше над властта, която упражняваше Браг над тези хора. Прав ли беше Джон? Бояха ли се команчите да нападнат ранчото им или той просто искаше да я успокои?

Внезапно нещо дребно се втурна право в нея и двамата паднаха. Миранда седна, протегна ръка и хвана китката на дете. Придърпа го по-близо.

— Кой...? Бен Паркър! Казах ти, че ще направиш някоя беля с тая топка!

— Ударих си коляното — извика той, подсмърчайки. — Тече ми кръв...

— Дай да го видя — заговори Миранда успокоително, като галеше малкото му рамо и се взря по-внимателно в раненото коляно. — Е, това може да се оправи за секунда. Можеш ли да ходиш? Ела, ще намерим майка ти.

— Мама ще ме натупа, задето не съм в леглото — прошепна той. — Можеш ли ти да се погрижиш за това, моля те?

Миранда бе сигурна, че майка му няма да го напляска, но после се замисли. Люси Паркър беше сурова, слаба и изпита жена, а Бен бе най-малкото ѝ дете — осмото. Вероятно търпението на жената се бе изчерпало.

— Добре — рече тя. Взе го за ръка и го поведе към задния край на къщата.

— О, почакай, къде е Спот? Изгубих Спот! — при тези думи той се измъкна и се втурна натам, откъдето бе дошъл.

— Това ти ли си, Миранда? — попита Бет Крофт, която излезе от кухнята.

— О, да, мисис Крофт. Трябва ми малко лен за превръзки. Къде мога да намеря?

— Всичко, което ти е нужно е в килера, точно до кухнята...

— Бет! Ела и чуй това — извика мъжът ѝ, като направи мрачен жест.

Бет се забърза. После се поколеба, като погледна над рамо.

— Миранда, може би ще трябва да почакаш — извика тя след нея, а после въздъхна и сви рамене. Какво толкова? Миранда бе женена. Тя се забърза към мъжа си, отгатвайки правилно, че той се е впуснал в сериозна дискусия с приятелите си за защитата срещу подновените индиански враждебни действия.

Миранда влетя в кухнята, която бе осветена от огъня в голямата камина и от една газена лампа. Спря се, затърси вратата към килера и тъкмо щеше да тръгне, когато един нехаен провлачен глас я накара да замръзне на мястото си.

— Здравей, Миранда.

Тя възкликна. Браг седеше в една вана пред камината. Тъй като не очакваше да намери някой да се къпе в кухнята, отначало тя не го бе забелязала. Лицето ѝ поруменя.

— Какво правиш? — промълви тя.

Раменете и гърдите му бяха голи, мокри и блестящи над ваната. Той се ухили.

— На какво ти прилича? — Той въздъхна. — Никога не съм те виждал да изглеждаш по-добре.

Миранда преглътна. Опита се да не гледа голотата му, но това бе изключително трудно.

— Ами... трябва ми малко лен — успя да отвърне тя.

Нехайно, сякаш нямаше никакви грижи на този свят, той започна да насапунисва раменете, гърдите и долната част на тялото си.

— Не бива да се притесняваш за команчите — рече той спокойно, а очите му бяха приковали нейните. — Те избягват големи, многолюдни места като това на Джон.

Браг се плакнеше и тя го гледаше като в транс, докато той плискаше вода по себе си. Той вдигна очи и улови погледа ѝ. Миранда бързо грабна фенера и влезе в килера. Ръцете ѝ леко трепереха. Как можеше да стои там и да гледа как един мъж се къпе? Къде беше ленът? Тя най-после го откри на една лавица точно пред очите ѝ, като осъзна, че в главата ѝ бе само мъжът във ваната. Тя прехапа устна, взе превръзките и затвори вратата след себе си.

— Mon Dieu — изрече тя на един дъх.

Той стоеше с гръб към нея и се бършеше. Целият беше само твърди, вълнообразни мускули. При звука на гласа ѝ, той бързо уви кърпата около кръста си и се обърна към нея.

— Извинявай — рече той. — Защо продължаваш да си толкова срамежлива? По дяволите, мисис Крофт стоеше точно тук, докато се събличах. — Той се ухили. — Естествено, тя отказа да тръгне, докато не ѝ дадох дрехите ми да ги изпере.

Миранда не чу нито дума от това, което ѝ каза. Кърпата не можеше да скрие възбудата му. Тя наистина се задушаваше, когато се завъртя и избяга навън. Едва се добра до вратата. Ала свежият, хладен въздух не ѝ помогна да диша по-леко.

Отвън Миранда откри Бен, чиято майка действително го налагаше. Тя остави ленените превръзки и забърза, като се опита да си възвърне самообладанието, без да може да разбере защо Дерек Браг толкова я вълнува. Защо, за бога, караше пулса ѝ да се ускорява и тялото ѝ да гори? И което бе по-лошо, защо се радваше толкова да го види? Тя не беше глупачка. Явно изпитваше някаква криворазбрана привързаност към суровия рейнджър. Това бе срамно. Жена, която е съпруга не бива да таи такива чувства към необвързан мъж, дори и той да е най-добрият приятел на мъжа ѝ. А може би именно това влошаваше нещата още повече. Тя се облегна на един огромен дъб и въздъхна, объркана.

— Здравей, красавице. Надявах се да имам възможност да поговоря с теб.

Миранда дори не бе чула кога мъжът се е приближил зад нея и сега видя непознатия, когото бе забелязала преди това. Отблизо изглеждаше заплашителен. Но явно бе приятел на семейство Крофт.

— Как сте? — попита тя любезно.

— Добре, благодаря — засмя се той. — И това ако не е най-сладкият гласец, дет съм чувал! Как те викат? Аз съм Ърл. Ърл Холистър.

— Мисис Барингтън — рече тя, за да му избие всички нередни мисли от главата.

— Госпожа, тъй ли? Джон е късметлия. Кажете ми как успя да си намери той такава хубавица като теб? — Той се наведе по-близо и се ухили. Ръката му докосна нейната. Миранда отстъпи.

— Срещнал баща ми — отвърна тя. — И уредили всичко. — Миранда не искаше да говори с него. Той я караше да се чувства неудобно. Но това вероятно бе нелепо. Навсякъде имаше хора, на не повече от двайсетина ярда.

— Уредили всичко, а? Е, това ме кара да се чувствам по-добре. — Той отново се наведе по-близо и този път я хвана за ръката. — Може би имам шанс?

— Моля ви — рече тя шокирана и се опита да отскубне ръката си.

— Боже, ти даже миришеш хубаво — рече той дрезгаво. — Никога не съм имал толкова хубава жена. — Той я придърпа по-близо.

Миранда осъзна, че той е пьян, макар че не звучеше и не действаше пьянски. Дъхът му вонеше на алкохол. И я държеше неприлично.

— Моля ви, пуснете ме, сър — рече тя твърдо. Той се засмя и я дръпна в прегръдката си.

— Само след една целувчица — рече той и я целуна по устата.

Миранда извика и напразно започна да се бори с него. Дъхът му бе ужасен, а целувката — още повече. Тялото му бе твърдо и силно и тя усещаше мъжеството му срещу себе си, а това я ужасяваше. Когато я пусна, тя осъзна, че са в пълен мрак, загърнати от дърветата. Никой не бе забелязал, нито я беше чул сред шума от празненството. Тя го зашлеви. Той се изсмя.

— Не ти причиних болка! На теб ти хареса!

— Съпругът ми...

— Не бъди глупачка, пиленце. Ако кажеш на мъжа ти, с него е свършено. Аз не бих...

Миранда не го слушаше. Избяга от него, бясна и все още леко уплашена. Точно когато бе започнала да смята, че тексасците имат някои неоценими качества, те се бяха превърнали в нагли грубияни! Тя се натъкна точно на Джон.

— Миранда, търсех те... Какво има? — той я прегърна и огледа лицето ѝ разтревожено.

— Някакъв мъж на име Холистър ме хвана и ме целуна — извика тя. — Никога не съм срещала толкова много нецивилизовани зверове...

Джон я прекъсна.

— Къде е той? — лицето му бе причерняло.

Миранда посочи с ръка, без дори да се запита дали постъпва правилно, като му казва. Все пак той бе неин съпруг. Ако той не я защитеше, никой друг нямаше да го стори. Затича се след него, когато той се втурна към Холистър.

— Холистър! — изрева той. — Подлец! Ще те убия, задето си докоснал жена ми!

Холистър стоеше облегнат на същото дърво и се засмя.

— Предупредих те, пиленце, да не му казваш — рече той спокойно, сякаш се забавляваше.

Джон се нахвърли върху него с всичката ярост на разярена мечка. Холистър бързо отстъпи встрани и избегна удара, като заби здрав десен юмрук в корема на Джон. Джон само изръмжа, хвана го за ризата и го фрасна в лицето. От носа на Холистър шурна кръв.

Но Холистър бе як и парира следващия удар в лицето си, като го последва с бърз юмрук в окото на Джон. Двамата се вкопчиха един в друг и започнаха да се борят. Събра се тълпа и Миранда я достраша от насилието, което се разиграваше пред очите ѝ.

Мъжете се пуснаха и си размениха удари. Холистър падна, Джон се хвърли след него, вдигна го за яката и почти му счупи челюстта с още един удар. Тъкмо се канеше да го фрасне отново, когато внезапно се изопна, скова се и падна по гръб, а от гърдите му стърчеше забит нож.

Миранда изпищя.

— Той уби Барингтън! — извика някой.

Миранда се затича напред и падна до мъжа си.

— Джон! Боже господи, не!

— Миранда? — Гласът му бе слаб. Гърдите му бяха целите в кръв. — Не мога... не мога да те видя.

— Тук съм — извика тя, като обви ръце около него. Заплака истерично. — Моля ви, някой да извади ножа от него. Спасете го!

— Приближи се — прошепна Джон. — Аз... не мога да те... Миранда съзнаваше, че някой вади ножа и казва нещо. Тя притисна главата му към гърдите си и тихо заплака.

— Всичко е наред, Джон, всичко е наред — не спираше да нарежда тя. Целуна косата му, сякаш бе дете, и започна да се моли.

Тълпата се раздели зад нея, но тя не забеляза. Браг се приближи с изкривено лице и падна на колене до тях. Един поглед му бе достатъчен, за да види, че Джон е мъртъв. Миранда му говореше. Той се изправи и се огледа.

— Холистър я докоснал — каза му някой. — Джон тръгна да го убие.

Браг чуваше само една свързана мисъл в главата си: Отмъсти за Джон. Убий Холистър. Той го познаваше — бивш сержант от гвардията, човек, който си търсеше белята, обикновено я намираще и ѝ

се наслаждаваше. Холистър стоеше на десетина крачки разстояние, под същия онзи дъб, подготвен и с пистолет до ръката си.

Браг нямаше време да мисли повече.

Холистър посегна към пистолета, но изобщо не успя да стреля. Чу се изстрел от колта на Браг и Холистър падна безмълвно, улучен в гърдите, убит мигновено. Двама мъже се приближиха до него, за да проверят дали диша. Браг автоматично прибра пицова в кобура си, а сетне бавно се обърна и погледна Миранда и Джон.

Бет Крофт се опитваше да издърпа Миранда. Тя плачеше тихо, все така прегърнала главата на мъжа си. Браг огледа тълпата и срещна погледа на Уил Крофт и на още един плантатор.

— Моля ви, погрижете се за Джон — рече той. — Сложете го във фургона му. Аз ще закарам него и Миранда обратно до ранчото им призори.

Той се извърна. Нощта трептеше от тихи, шокирани коментари и плача на Миранда. Той влезе в гората. Мъката му извираше от дълбините на душата му, където бе затворена в малък, стегнат възел. Той трябваше да е сам, преди да изригне и да го обсеби.

Браг се спря пред вратата на спалнята на Миранда с вдигната ръка, за да почука. Поколеба се. Тя не бе излизала от стаята си цял ден, както и предишния, освен за да присъства на погребението. Той бе страшно разочарован, когато Бианка го уведоми, че тази вечер тя ще вечеря в стаята си, разочарован и разтревожен. Но колкото и да уважаваше правото ѝ на скръб в мир и уединение, имаше някои въпроси, които трябваше да обсъдят. Освен това искаше да успокои страховете ѝ за бъдещето — тя не може да не бе помисляла за това.

Той почука. Не чу нито звук отвътре, докато тихият глас на Миранда не му каза да влезе. Той прекрачи прага мълчаливо, а очите му веднага я откриха на леглото. Седеше подпряна на възглавницата, с нощница и халат, изпита и бледа. Косата ѝ бе пусната и падаше на гъсти кичури по раменете ѝ, а под очите ѝ се бяха образували сиви кръгове. За момент се изненада, че го вижда и той видя как малката ѝ ръка стиска чаршафа и го свива на топка.

— Здравей, принцесо — рече той нежно, като леко се усмихна.

— Аз... си мислех, че си при Бианка — рече тя нервно, като посочи към подноса с недокосната храна до леглото ѝ.

Той се приближи и я погледна неодобрително.

— Защо не ядеш? Да не смяташ да залинееш и да умреш?

Миранда срещна погледа му, смутена, и той видя как страните ѝ се обагриха в бледо розово.

— Не, нямам такова намерение — отвърна тя, толкова тихо, че той едва я чу.

Загрижен, той докосна челото ѝ, като усети как се сковала при допира му, но лицето ѝ бе хладно. Придърпа един изящен стол и го възседна. Усмихна се.

— Май ще трябва да стоя тук, докато се навечеряш.

Тя срещна погледа му и видя, че говори сериозно.

— Нямам апетит.

— Сигурен съм, че Джон ще е трогнат от скръбта ти — рече Браг, — но със сигурност не би искал да умреш от глад.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— На теб изобщо... не ти пука!

Той подтисна гнева си от обвинението ѝ. Никой не тъгуваше и не скърбеше повече от него.

— Хапни нещо, по дяволите, сериозно ти говоря. — Той взе подноса и го сложи в скута ѝ със сериозен вид. Не искаше да е груб. Искаше само да стори това, което трябва.

Той я гледаше изпитателно, докато изяде печеното пиле, което вече бе изстинало, заедно с боба, картофите и пържения царевичен хляб. Ядеше агонизиращо бавно, помисли си той нетърпеливо, но поне ядеше. Той знаеше от Елена, че Миранда не е сложила почти нищо в устата си, откакто се върнаха в ранчото преди три дена.

— Благодаря — рече той, като сложи подноса на нощната масичка. — Трябва да поговорим, Миранда.

Тя го погледна твърдо и зачака. Напомняше му на дете — тъжно, ранимо дете.

— Искам да знаеш, че не бива да се тревожиш за нищо. — Той се спря. — Аз ще се грижа за теб. — Той се поколеба, като видя, че изражението ѝ остана непроменено. — Обещах на Джон — добави той.

По лицето ѝ премина объркан израз.

— Какво искаш да кажеш?

Той не знаеше защо се чувства толкова нервен и защо му е толкова трудно да намери точните думи.

— Обещах на Джон, че ако нещо му се случи, аз ще се погрижа за теб, ще се ожена за теб. — Той ѝ се усмихна, когато очите ѝ се разшириха от изненада. — Освен това, такъв е обичаят при апахите. Ако брат ти умре, дълг на живия брат е да се ожени за вдовицата му и да се грижи за нея. Всъщност това е много разумен обичай, като се замислиш.

Очите ѝ се разшириха още повече, а лицето ѝ се смрази потресено.

— Това е сурова земя — продължи той. — Жената трябва да има мъж до себе си, за да я поддържа и още по-важно, да я защитава от неприятели, от друга мъже. — Той се усмихна пленително. — Повярвай ми, това съвсем не е необичайно. Никой няма да се изненада.

Миранда се втренчи в него, седна по-изправено и дълго време не каза нищо.

— Сериозно говориш, нали?

— Разбира се.

Ти ще се ожениш за мен, защото Джон те е накарал да обещаеш, че ще се грижиш за мен? Заради някакъв апахски — варварски — обичай? — Гласът ѝ започна да става все по-тъничък, почти истеричен.

Браг взе ръката ѝ, която бе ледено студена.

— Знам, че не си била в Тексас достатъчно дълго, за да разбереш нас или пък това, но... така ще е най-добре, Миранда, повярвай ми.

Тя поклати глава.

— Това не е... прието.

— Съвсем в реда на нещата е.

— Ти не си католик. Не можем да се оженим.

Браг леко се усмихна.

— Всъщност съм католик. Трябваше да стана, за да си възвърна правото над земите. — Той вдигна рамене. — Точно като Джон.

Тя го изгледа.

— Имаш ли нещо против да се ожения за теб, Миранда? — Той бе напрегнат. В плановете за бъдещето му не се вписваше съпруга, съвсем не. Но той бе приел задължението и обещанието си, без дори да помисли да наруши клетвата, която бе дал. Сега внезапно осъзна, че иска да се ожени за нея и силата на това желание го изуми.

Миранда се поколеба.

— Май че не. Дори да се върна вкъщи, татко иска внучета. Той ми го каза. Сигурно просто ще ми уреди друг брак. — Тя хвърли поглед покрай рамото му към пукацията огън.

— Поласкан съм — рече сковано Браг. — Истински съм поласкан, че си толкова ентузиазизирана. — Той се изправи. — Повярвай ми, това не беше моя идея.

Той бе на вратата, когато тя извика:

— Капитане?

Той се обърна, а изразът на лицето му бе непроницаем.

— Не искам да го кажа, но дори да се разчуете, че ти ще се ожениш за мен, няма да можеш да идваш тук една година, докато съм в траур. Това не е прилично. Аз...

Смехът на Браг я прекъсна и той се върна до леглото ѝ.

— Скъпа моя принцесо, няма да има година за траур.
Устата ѝ зяпна от изненада.

— Това е сурова земя, Миранда, в случай, че не си го разбрала.
Не можеш да живееш тук сама като вдовица. Нуждаеш се от мен и от името ми за закрила. Ще се оженим другата седмица.

Миранда възкликна и се отпусна обратно на възглавничката си, изумена.

Браг излезе, като тръшна вратата зад гърба си. Рамката на вратата се разтресе и потрепери след него.

Миранда стоеше пред огнището и гледаше подскачащите пламъци. Объркването и шокът ѝ стихваха. Не изпитваше ѝ страх — не се боеше от Браг. Той смяташе да се ожени за нея и тя го познаваше достатъчно добре, за да знае, че каквото и да каже или да направи тя, няма да има почти никакъв ефект. Той бе властен човек, който бе свикнал да получава това, което иска. А какво значение имаше? Ако не беше Браг, тя бе сигурна, че баща ѝ щеше да я омъжи за някой друг. Може би при следващия му избор няма да попадне на някой толкова грижовен и внимателен като Джон. Браг поне познаваше. И го уважаваше. Той ѝ вдъхваше чувство на сигурност и закрила така, както никой преди това в целия ѝ живот. Тя бе сигурна, че ще е в безопасност като негова съпруга — та кой би дръзнал да посегне на жената на един тексаски рейнджър?

Тя си мислеше, че и това няма значение, че той се жени за нея с очевидно нежелание, задето бе дал дума на Джон и заради някаква апакска етика. Познаваше го достатъчно добре, за да знае, че не е злобен или жесток. Никога не би я наранил — а не беше ли това най-доброто, на което можеше да се надява в един мъж? Тя отказваше да си мисли за факта, че ще трябва да споделя леглото му, за болката, която щеше да ѝ донесе това. А може би той смяташе това да е само фиктивен брак?

Тя се опита да не вижда Джон в танцуващите пламъци. Както обикновено се изпълваше с вина само като си мислеше за него. Тя знаеше, че е виновна за убийството му. Обвиняваше себе си. Никога преди не бе ставала причина някой да бъде наранен. Тя се бе оказала средството за смъртта на съпруга ѝ. Това я измъчваше. И което бе по-лошо, тя му бе отказала любовта, която той толкова отчаяно искаше от нея. Бе го разочаровала в леглото. Не му беше истинска съпруга — и това бяха последните му дни на тази земя. Смазващата вина не изчезваше. Всички смятаха, че тя скърби. Всъщност до известна степен бе така, но само колкото би тъгувала за нов приятел, който внезапно е починал. Обаче това не бе скръбта на съпруга по съпруга ѝ,

на жена по мъжа ѝ. Тя просто се чувстваше смазващо отговорна за смъртта на Джон.

Но в едно нещо нямаше да участва, реши тя твърдо, и решимостта ѝ се засилваше. Нямаше да опетни паметта на Джон и да го направи за посмешище пред всичките му приятели, като се омъжи една седмица след погребението му. О, не. Това не беше прието, съвсем не, и тя нямаше да отстъпи по въпроса.

Миранда се поколеба, завърза отново халата си по-здраво и се запита дали е прилично да се разхожда по нощница на долния етаж. Но това си беше нейният дом. Тя отиде до вратата и слезе по стълбите.

Браг вдигна поглед безизразно, когато тя почука на отворената врата на кабинета. Очите му бяха присвити и златистото сияние на огъня в каменната камина придаде още жар на топлия им блясък. Той отпи от брендите, което държеше.

— Да не би да търсиш компанията ми? — в думите му се усещаше сарказъм.

Миранда присви устни и затвори вратата зад себе си. Застана решително пред него, като се чудеше кой е най-добрият начин да подхване темата.

Слаба усмивка заигра по устните и в очите му.

— Имам чувството, че не търсиш компанията ми. Съкрушен съм. Какво ти тежи на сърцето, Миранда? Да не размисли за сватбата ни?

Тя не обърна внимание на сухия му, леко подигравателен тон.

— Не, капитане, ще се ожения за теб. Но не другата седмица.

Той повдигна вежда и сложи чашата си обратно.

— Не ли?

— Отказвам — рече Миранда с равен тон, като започваше да се плаши от хладното му държане. — Това е скандално. Казваш, че не било неприлично и че на никой нямало да му пука. Е, на мен ще ми пука. За мен е неприлично!

Браг изглеждаше развеселен.

— Ти винаги ме изненадваш, принцесо, когато показваш рогцата си.

Тя не обърна внимание на обидата.

— Как очакваш да преживееш цяла година, неженена, в тези земи? В тази къща? Ще бъдеш обградена от ухажори и като си вдовица, Миранда, мнозина няма да имат съвсем чисти намерения.

Това не е прието. Няма и да го бъде. Аз не съм променил решението си. — Той взе чашата с бренди, сякаш я бе отпратил.

— Чуй ме, грубиян такъв! — извика тя. — Нямах ли никакви чувства към мъртвия си приятел? Как можеш да си толкова студен и коравосърдечен! Как...

Той стана, хвана я доста силно и тя извика. После съвсем леко отпусна ръка.

— Не, ти ме чуй, по дяволите! Никой не обичаше Джон повече от мен! На никой не му е по-болно за станалото, отколкото на мен! Но той те обичаше — да, теб, по дяволите! И аз смятам да се погрижа да си в безопасност, дори това да е последното нещо, което ще направя! Няма да стоиш тук и да скърбиш за Джон цяла година! Ще продължиш да живееш както всички нас! — Той я пусна, като се бореше да се овладее.

Миранда бе пребледняла като платно. Той я гледаше гневно.

— Аз си имам задължения като рейнджър, Миранда, и макар да възнамерявам да ги съкратя доколкото мога, аз съм тексасец и вярвам в тази земя. Когато не съм тук, ще имаш въоръжена охрана. И името ми. Това би трябвало да те предпазва от бедни. — Той надигна брендите. — Има ли още нещо?

Миранда го изгледа с блеснал поглед, като знаеше, че е изгубила битката. Е, какво от това? Нима не ѝ беше известно от самото начало, че той пак ще наложи своята воля? Тя се обърна да избяга от стаята.

Преди дори да се усети, Браг я спря с една ръка през кръста, а другата около раменете ѝ и я придърпа към себе си. Тя се изопна, но когато той не направи нищо друго, освен да я държи, тялото ѝ започна да се отпуска и тя усети дивото, лудешко туптене на сърцето ѝ. Лицето му бе притиснато във врата ѝ, между бузата и рамото ѝ. Тя усещаше дъха му на шията си, топъл и мек.

Хвана я по-здраво.

Тя усети, че той се нуждае и получава утеха само от това, че я прегръща. Почти усещаше скръбта му, която бе забравила, защото той толкова добре я прикриваше. Тя се отпусна напълно и се облегна върху него. Топлината на тялото му я изгори и накара кожата ѝ да изтръпне сладостно. Той я хвана по-здраво, но не неудобно, и от устните му се изтръгна мек стон. После рязко я пусна.

Обзе я огромно разочарование. Тя видя, че се е приближил до огъня и се е обърнал с гръб към нея. Понечи да отиде при него, като инстинктивно искаше да го утеши. Вдигна ръка и се канеше да докосне нежно гърба му.

— Върви — рече той дрезгаво. — Остави ме.

Миранда дочу болката и желанието в тона му. Искаше да облекчи болката, но се боеше от желанието. После мълчаливо излезе през вратата.

Миранда бе свикнала да се подчинява. Все пак бе прекарала живота си в подчинение на една или друга форма на власт: най-напред родителите ѝ, после сестрите и майката-игуменка, след това леля ѝ, Браг, а накрая и мъжа ѝ. Тя не очакваше да почне сама да взема решения; всъщност никога не бе го правила. След като се въртя безсънно в леглото няколко часа, тя осъзна, че е по-спокойна, задето Браг щеше да вземе решенията, засягащи живота ѝ, а не някой мъж, когото не познаваше. Какъвто и да беше Браг, колкото и да бе груб понякога, по някаква причина тя му имаше доверие.

Не бе забравила факта, че Браг бе по-близък с Джон от всеки друг и се чувстваше много зле, задето е толкова безучастна към болката му. Тя изтласка негодуванието, което бе толкова неблагоприятно и реши да му прости властното държане и липсата на маниери. Все пак той бе варварин, полуиндианец — не беше виновен. Освен това се опита да забрави, че той всъщност не иска да се жени за нея и че този брак е негов дълг. По някаква причина тази мисъл страшно я тормозеше, така че тя я потуляваше някъде в дълбините на съзнанието си.

На другата сутрин лежеше будна в леглото, знаеше, че е късно и си мислеше за него. Спомни си как я бе прегърнал снощи, как скръбта му бе почти осезаема и стигаше до нея през всяка пора и фибра на тялото му. Миранда решително стана и се облече. Точно сега той се нуждаеше от нея и тя смяташе да му помогне да облекчи скръбта си.

За нея тази роля бе нова и тя с ентузиазъм се зае да я изпълнява. Никой преди това не бе имал нужда от нея. Вдъхновена от едно хрумване, тя се облече в костюм за езда и се забърза надолу по стълбите. Елена бе единственият човек наоколо и месеше тесто в кухнята.

— Сеньора! Тъкмо щях да ви донеса закуската — тя цъфтеше. — Радвам се, че сте станала.

— Не съм гладна, Елена — отвърна Миранда, малко задъхана. — Къде е капитан Браг?

— Отиде да поязди в долината с мъжете.

Миранда посърна. После изражението ѝ се проясни.

— Далече ли отидоха?

Елена вече чупеше яйца в един черен железен тиган. Последва ги бекон, който зацвърча.

— Не, наблизо са. Защо?

Миранда не отговори. Знаеше, че може да се справи с Дейзи, кротката кобила, която бе яздила с Джон, но не се радваше на идеята да язди сама. Въпреки това искаше да го види. Искаше да е с него, да го кара да се усмихва. Знаеше, че дълбоко в душата му го боли, но той крие тази болка от хората и тя искаше да отнеме част от нея. Това бе подтикът да утешава, стар като света.

Тя се насили да хапне малко яйца и резенче бекон, както и чаша горещо кафе, с което започваше да свиква. Когато Елена отиде до сушилнята, Миранда набързо приготви малко храна за пикник — обладана от внезапен порив на вдъхновение. Сетне забърза навън, като знаеше, че Елена няма да одобри това, че тя е изминала сама дори няколко мили, за да намери Браг.

Дейзи я посрещна с приветствено изпръхтяване, като навря червеникавата си муцуна в ръката ѝ.

— Не ти донесох нищо, момичето ми — рече Миранда, като я потупа. — Съжалявам.

Да оседлае и да сложи юздите на кобилата не бе лесна задача. Макар стотици пъти да бе гледала как се прави, тя никога преди не беше ги слагала сама. Седлото бе тежко, а тя бе ниска, но накрая успя да го качи на гърба на Дейзи. Лесно ѝ пъкна подпръга, а Дейзи спокойно прие мундщука. Миранда бе много горда, че е оседлала коня съвсем сама.

Качването представляваше нов проблем, но тя започваше да се вълнува при мисълта, че ще изненада Браг. Отведе Дейзи до една бала сено, качи се върху нея и оттам се яхна. Потеглиха в тръс.

До този момент вече бе свикнала с ездата, макар че все още леко подскачаше. И Браг, и Джон ѝ казаха, че тайната на добрата стойка е да отпусне гърба си, но това бе по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Тя забави Дейзи до равен ход, който бе много по-удобен и те бавно поеха през безкрайната ливада.

Къщата изчезна зад тях. Миранда никога не бе ходила навън сама и това бе доста замайващо чувство. Тя вдъхна дълбоко свежия, хладен въздух и се загледа със страхопочитание във великолепието на гористите планини и назъбените върхове около нея. Представи си какво е да си мъж като Браг, който може да ходи където си поиска, без да се страхува от необятното пространство, силен и свободен. Беше вълнуващо. Хареса ѝ да язди сама.

Не за първи път, откакто бе дошла в Тексас изпита величествено чувство на страхопочитание от тази дива земя. Този път усещането бе силно, неутолимо, възвисяващо. Тя реши, че ще язди всеки ден и ще изследва долината. Естествено нямаше да стигне далеч. Дори сега бе само на няколко мили от къщата. Макар че всички казаха, че индианците никога няма да нападнат ранчото, тя не бе глупачка. Нямаше намерение да се натъкне на отряд команчи.

Въодушевена, както когато свиреше на пианото или танцуваше буйна жига, Миранда подкара Дейзи в лек галоп. Това бе смело от нейна страна, понеже знаеше, че не е кой знае каква ездачка. Но всъщност бе по-лесно да се седи в галоп, отколкото в друсащия тръс, след като преодоля страха си от бързината. Страните ѝ поруменяха. Бе прекрасно утро, прекрасен ден.

Миранда чу тропота на копита чак когато я настигнаха. Усети как през нея пробягва страх, като се чудеше кой може да я преследва като луд по този начин, а после погледна през рамо и веднага разпозна Браг. Кафявият му кон се бе запенил и когато Браг се изравни с нея, той хвана юздите ѝ и дръпна и своя жребец, и нейната кобила толкова рязко, че Миранда едва не изхвъркна от седлото.

— Какво те е прихванало? — извика той, а изражението му бе бясно. Бе преместил коня си насреща ѝ така, че коляното му докосна нейното и продължаваше да държи юздите ѝ. — Миранда, да не си полудяла? Откачи ли?

Удоволствието от утринта се изпари. Тя го погледна безмълвно и ѝ се прииска да заплаче под острата атака на думите му.

— По дяволите — изкрещя той, като се протегна и я разтърси за раменете. — Не ти е позволено да яздиш сама, разбираш ли? Никога! Никога!

Миранда усети как една сълза се спуска по бузата ѝ и се бореше с всички сили да се овладее.

— Няма ли да кажеш нещо, по дяволите? — гласът му все още бе рязък, макар че вече не крещеше. — Трябва да плачеш. Надявам се да се чувстваш зле. Това не е достатъчно, за да изкупиш глупавата си постъпка.

Тя избърса сълзите си.

— По дяволите — рече той и преди тя да се усети, я свали от коня ѝ и я прехвърли върху своя, като обвини ръце около нея. — Уплаши ме до смърт — рече той, притискайки я силно към себе си, долепил уста до ухото ѝ. — Не ме плаши повече по този начин.

— Просто исках да те видя — рече тя съкрушено.

— Господи, ако беше станало нещо... — Той я стисна и ѝ се стори, че усеща как устата му се докосва за миг до врата ѝ.

Почувства как я залива гореща вълна. Тя се сгуши по-близо, а лицето ѝ бе влажно от сълзи. Прегръдката му бе толкова топла. Тялото му — толкова твърдо. Имаше нещо бурно и властно в начина, по който я бе прегърнал, както и нещо безкрайно нежно.

Миранда вдигна лице, за да го погледне и видя, че очите му са затворени. Той ги отвори, за да срещне погледа ѝ.

— Съжалявам — прошепна тя.

— Така и трябва — рече той сърдито.

— Донесох ти обяд.

Очите му се разшириха, а после той ѝ се усмихна неохотно.

— Глупаче такава! Наистина ли ми донесе обяд?

Тя усети как той омеква и видя, че не може да скрие удоволствието си.

— Да.

Той открито се засмя, докато тя се изопна в прегръдката му.

— Защо ми донесе обяд?

Миранда се изчерви.

— За да те зарадвам — рече тя след малко.

Той я погледна с изненада. Тя се измъкна от ръцете му и се плъзна от коня.

— Все още ли си прекалено ядосан, за да обядваш с мен? — тя се поколеба. — Съжалявам. Всички се надпреварваха да ми повтарят, че в това ранчо съм в безопасност.

— Обикновено е така — рече той, загледан в нея, а после слезе от коня. — Но една жена никога не язди сама, никога. А и ти още не

можеш да управляваш добре коня. — Той поклати глава.

— Но... беше прекрасно — рече тя, като улови погледа му. — Чувствах се... толкова щастлива.

Той ѝ се усмихна малко накриво.

— Ако искаш да поядиш, Миранда, разбира се, че можеш. Но с придружител. Освен това мисля, че е време да се научиш как се стреля и да получиш собствен пистолет. — Той помисли за това за миг, а после се ухили. Това бе една от онези усмивки, които караха сърцето ѝ да запърха. — Умирам от глад.

Миранда взе кошницата, която той ѝ подаде от кобилата ѝ и го загледа как постила одеялото под два сенчести дъба.

— Какво си сложила тук? — попита той с щастлива нотка в гласа, проснат небрежно на одеялото.

Миранда седна, като внимаваше да не е твърде близо, и сложи кошницата помежду им.

— Наденичка, сирене, хляб и плодов пай — промълви тя, осъзнала, че е сама в тази огромна просторна долина с този суров мъж. Пулсът ѝ сякаш се ускори. — И вино. Надявам се, че имаш апетит — рече тя меко.

Погледът му бе златист и напрегнат, вперен в очите ѝ.

— Имам — отвърна той и незнайно защо начинът, по който я гледаше, както и мелодичният тембър на гласа му я накараха да се изчерви и да се запита дали има предвид храната.

Миранда извади яденето и му го сервира, докато той отвори виното и наля две чаши. Като му подаде чинията, ръката и се допря до неговата и изтръпна.

— Благодаря — каза той.

Миранда го гледаше как яде. Той сложи наденичката върху хляба и гладно го ухапа. Половината сандвич изчезна пред очите ѝ. Сетне отпи глътка вино и погледна към нея над ръба на чашата си, а очите му искряха от добро настроение.

Миранда се чувстваше необяснимо нервна и пресуши половината от виното си.

Браг привърши храната, която тя му бе дала, заедно с виното и напълни отново чашите им.

— Какво друго има?

— Сладкиш с праскови — отвърна тя, подавайки му едно огромно парче.

— Как така ти никога не си гладна? — попита той, приковал поглед в нея.

— Аз тъкмо хапнах, преди да изляза да пояздя — усмихна се тя. — Елена не ме изпуска от очи, докато не се наям. — Чувстваше се много спокойна.

— Как ще те охраня? — Гласът му бе шеговит.

Миранда поруменя. Спомни си как веднъж ѝ бе казал, че е прекалено кльощава и това я загложди. Реши да яде повече. Виното я караше да се чувства приятно замаяна.

— Елена е страхотна готвачка — рече той, като я погледна изпитателно. — Ти можеш ли да готвиш?

Тя се зачуди защо винаги я гледа с такъв голям интерес. Внезапно ѝ хрумна нещо и се засмя.

— Какво смешно казах? — попита той и се наведе по-близо, като легна и се подпря на лакът.

— Не, просто си мислех, ако майката игуменка ме видеше сега... — Тя се изкикоти, като си представи отчаянието — не, ужаса — на жената.

— Мисля, че си пияна.

Миранда възкликна.

— Не съм. Дамите не се напиват! — Силно възмутена, тя довърши остатъка от виното. Той се усмихна, протегна се и взе ръката ѝ. Дланта му бе топла, силна и толкова голяма, че ръката ѝ се изгуби в нея.

Смехът ѝ затихна. Погледът в очите му бе толкова чувствен и въпреки волята си тя бе стоплена и хипнотизирана.

Миранда не беше сигурна как стана всичко. Той лежеше до нея, толкова близо, прекалено близо, държеше ръката ѝ и я притегляше. След това усети, че лежи настрана с лице към него, ръката му я бе обгърнала, а ръцете му галеха гърба ѝ. Той леко се усмихваше и не откъсваше поглед от очите ѝ. Тя знаеше, че непременно щеше да я целуне. Отчаяно искаше целувката му. Копнееше за нея.

Лицето му се наведе бавно, прекалено бавно.

— Толкова си хубава, Миранда. — Думите му бяха дрезгава ласка.

Тя затвори очи, едва дишаше, а устните ѝ се разтвориха в очакване.

Устата му бе мека и влажна, когато допря челюстта ѝ. Дъхът му погъделичка ухото ѝ. Устните му играеха леко по бузата ѝ, по трепкащия ѝ клепач. Дъхът му бе топъл, неравномерен. Хвана я по-силно, когато устата му нежно погали нейната.

През нея преминаха сладостни и вълнуващи усещания, който никога преди не бе изпитвала. Тя отвори уста, притисна се към него, а ръцете ѝ се обвиха около врата му. Тогава той я притегли силно към себе си, като прехвърли едното си бедро връз нейното, а устата му стана настойчива. Езикът му проникна през устните ѝ. Тя простена от удоволствие, като се запита смътно как е могла някога да смята това за отвратително. Усещаше как сърцето му бие бързо и неравномерно срещу гърдите ѝ — а дали не бе нейното сърце? Той хвана главата ѝ отзад с една ръка, като я задържа неподвижна, за да може по-добре да се впие в устните ѝ. Тя се изопна нетърпеливо насреща му. Не можеше да мисли, можеше единствено да усеща.

Ръцете му бяха навсякъде, обхождаха раменете ѝ, ръцете ѝ, гърба ѝ. Тя възкликна от изненада и искаше да протестира, когато той хвана едната ѝ гърда и я обви с ръка, но приливите на наелектризиращо удоволствие, които преминаха през нея сринаха всяко подобно намерение. Тя чу странен звук — беше се изтръгнал от нейните устни. Браг изстена силно, като потърка дланта си по втвърдяващото ѝ се зърно. Тя се изви още повече в ръката му.

Той я претърколи под себе си и легна с цялото си тяло върху нея. Един предупредителен глас се опита да пробие мъглата от виното и чувствената наслада. Той се бе наместил толкова интимно срещу нея, че тя усещаше твърдата му, гореща мъжественост да се притиска в корема ѝ и болката, която ѝ донесе бе сладка и болезнена и много, много настойчива. Целувката му бе жарка. Хълбоците му се преместиха срещу нейните. Бедрата ѝ се разтвориха и той вмъкна своите между тях, раздалечавайки ги. Хвана я по-здраво.

— Миранда — прошепна той на пресекулки. — Скъпа, трябва да спрем, иначе ще те обладая още тук, сега. — Той отново я целуна, бавно, като подръпваше с уста долната ѝ устна. Изстена. Тя се притисна към него. С голямо усилие той се отскубна и се изправи.

Отдръпването на топлината и допира му бе като заливане със студена вода. Очите ѝ се отвориха и Миранда го видя да стои и да я гледа с толкова жаден поглед, че тя не можеше да преглътне. Не можеше да диша, не можеше да се помръдне. Можеше единствено да го гледа в отговор.

Браг си подсвиркаше глухо, докато прекосяваше поляната между къщата на работниците и тяхната. Настроението му бе чудесно, духът му — още по-бодър. Той се засмя на глас, като се чувстваше повече от самодоволен — почти надут. Замисли се за настъпващата вечер, за целувките, които щеше да открадне. Ухили се още по-широко. Опита се да не мисли за сватбената си нощ, която бе чак след седмица. Не, шест дни. Едвам щеше да изтрае.

Бе размразил Ледената принцеса. Миранда се бе стопила.

Той влезе в къщата и закрачи към кухнята, като изненада двете жени.

— Кога е вечерята? — попита той Елена, като я гледаше как нарязва прясно опечения, горещ хляб. Той помириса една огромна тенджерка с яхния, а после взе една лъжица, за да я опита.

— Много скоро, сеньор — отвърна му Елена, като чакаше реакцията му.

— Господи, яденето е страхотно! Миранда още ли спи? — Той се чувстваше малко глупаво. От следобеда не можеше да възпре мислите си за нея — плътски, естествено. Държеше се като момче, на което му предстои да спи с първата жена в живота си.

— Да.

Браг се обърна и се запъти нагоре по стълбите. Почука на вратата, заслушан напрегнато в звуковете, идещи отвътре. Миранда му каза да влезе.

Той нахълта ухилен.

— Здравей, принцесо. Мислех, че ще проспиеш вечерята.

Тя бе облечена само по долна риза и фуста, протегна се към халата си и свенливо го облече.

— Мислех, че е Бианка — промълви тя. Не го погледна в очите.

Тя бе прекалено изкусителна. Браг стигна до нея с две крачки. Преди тя да може да се помръдне, той я бе взел в обятията си, като я притегли интимно към себе си, а устата му търсеше нейната. Нямаше

нищо лениво или спокойно в тази атака. Тази жена съсипваше всичкия му контрол, всичкия му разум.

Той остана като тряснат, когато Миранда застина, а после започна да се бори. Браг повдигна глава, но не я пусна.

— Какво е това? — попита той объркан.

— Да вървим — извика тя. — Мили боже! Нямах ли никакви маниери, никакви чувства? Капитане! Пусни ме. — Очите ѝ хвърляха огън, а бузите ѝ пламтяха.

Той я пусна, все така объркан.

— Миранда...

— Как смееш да се отнасяш с мен като с някоя уличница! — извика тя, явно разстроена и гневна.

Той се втренчи в нея.

— Ама...

Лицето ѝ се сбърчи.

— Че как иначе? Този следобед аз се държах... като някоя уличница... — Тя се извърна, а гласът ѝ секна.

Реакцията му бе незабавна.

— Не, Миранда, не си причинявай това. — Той я хвана за раменете изотзад, но тя се отскубна от него. — Миранда!

— Не! Не ме докосвай, говоря сериозно!

Вече ядосан, той я извърна с лице към себе си.

— Днес следобед докосването ми ти харесваше — заяви той направо. — Страшно ти харесваше!

— Бях пиана — прошепна тя, като изглеждаше поразена.

— Що за извинение е това? Другата седмица ще се женим, Миранда. Какво лошо има в това да си разменим няколко целувки? Ти ще си моя жена, по дяволите.

— Какво лошо ли — всичко, разбра ли! Джон още не е изстинал в гроба си, а ти жадуваш да ме имаш! Ако не знаех истината, щях да си помисля, че дори не ти пука, че е мъртъв!

Той се изопна, като се бореше да възвърне самообладанието си и се опитваше да не ѝ посегне.

— Знаеш колко обичах Джон — рече той след дълго мълчание.

— Тогава дръж се подобаващо — рече тя с равен тон. — Засвидетелствай уважението си. Престани да реагираш като някой див звяр!

Заболя го.

— Забравих, че си такава дама, Миранда — каза той, а думите му бяха жестоки и подигравателни. — Извинявай, но след днешния следобед, как можех да се сетя? — Той се обърна и излезе като стрела от стаята.

Господи, щеше ли някога да разбере жените? После бързо си напомни, че Миранда не е коя да е жена, а дама — той никога преди не беше имал вземане-даване с такива като нея. И как се очакваше да се държи? Можеше да страни от нея през следващата седмица, понеже, колкото и да не му се искаше да си признае, тя бе права. Ами след това, когато дамата станеше негова съпруга? Как трябваше да се отнася с нея тогава? Той нямаше представа.

Миранда бе станала с пукването на зората след една почти безсънна нощ, за да пита Дерек дали ще я заведе до Сан Антонио, за да иде да се изповяда. Отговорът бе кратко, грубо и много твърдо не.

Отначало тя бе изумена, но нямаше възможност да обсъди въпроса, понеже него го нямаше цял ден. Явно бе времето на основното пролетно почистване, когато всички животни бяха откарвани на по-високи пасбища, където имаше по-тучна трева. Тя отново подхвана темата на вечеря. В очевидно лошо настроение, Браг ѝ каза, че ще трябва да почака до деня на сватбата им, понеже нямал време и хора, които можел да пропилее сега за едно пътуване до града.

Накрая Миранда отказа да мисли повече за шокиращото си поведение, което не подобаваше на една дама.

Браг и хората му работеха страшно много и Миранда изобщо не го видя през следващите три дни. Тя изпълняваше обичайните си задължения из къщата, като прекарваше повече време с Елена в кухнята, за да прави зимнина. Тя не се боеше от тази сватба така, както от първата, макар и да не го съзнаваше напълно. Познаваше Браг. Той не бе непознат, какъвто бе Джон, когато се омъжи за него. Освен това той се женеше за нея от чувство за дълг, за да ѝ даде името си за протекция. Тя считаше, че бракът им ще е само дотам. Всъщност беше изненадана, че той дори работи в ранчото, вместо да язди с рейнджърите. На другата вечер го попита за това, когато той се прибра навреме за вечеря.

— Съкращавам си задълженията като рейнджър — каза ѝ той, като срязва една дебела пържола. — Това е голямо място и сега е твое. Някой трябва да се грижи за него, иначе ще запустее. Ще яздя с рейнджърите само когато изникне нещо належащо.

Миранда бе шокирана.

— Джон е оставил ранчото на мен?

Браг се усмихна, погледна я изпитателно, а очите му за миг станаха нежни, макар и малко уморени.

— Ти беше негова жена, принцесо. На кой друг да го остави?

— Но... той нямаше ли някакви роднини? Несъмнено някой братовчед или брат ще го заслужава много повече от мен.

— Той остави всичко на теб, Миранда. Освен това участваше в доста бизнес начинания извън ранчото, в Галвестън и другаде. Всъщност ти си доста изгодна партия — ухили ѝ се той.

Неговата закачливост, както обикновено, я завари неподготвена. Това бе толкова рядко и абсурдно качество у смъртоносно опасен човек като него. Миранда се усмихна.

— Но на теб не ти ли пречи? Да стоиш тук, вместо да яздиш с рейнджърите?

— Съвсем не — отговори той. — Странно, но вендетата, която исках да устроя на команчите внезапно не ми се струва толкова привлекателна идея.

— Каква вендета? — тя бе много любопитна.

— Защо ме засипваш с въпроси?

— Нали ще си ми съпруг — рече тя тихо.

Браг се усмихна с доволен вид.

— Е, предполагам, че ще е най-добре да научиш, след като доста народ го знае. — Той пресуши виното в чашата си и си наля втора. — Сигурна ли си, че не искаш?

Миранда поклати глава, изчерви се и си отрязва парченце пържола.

— Аз бях женен — рече той небрежно. — Тя бе от апахите. Имахме момченце.

Миранда се втренчи в него, като отбеляза миналото време, но той говореше така, сякаш обсъждаше ежедневните проблеми. Лицето му бе спокойно и той ядеше така, сякаш си нямаше и най-малката грижа на тоя свят.

— Нападнаха мястото ми. — Той погледна към нея. — Ти не знаеше, че имам земя нагоре по Пекос, нали? Този ден яздех по хребета. Бях ги оставил сами. Команчите не воюват толкова на запад, това е земята на мескалеросите. — Като видя объркването ѝ, той добави: — Мескалеросите са моят народ.

Миранда кимна, затаила дъх. Той сви рамене и пресуши виното.

— Открих жена си една година по-късно. След като я взели, команчите я продали в един бордей в Начес. Аз я отведох у дома, но тя

умря няколко месеца по-късно. Не ядеше, просто залиня. — Той се облегна на стола си и срещна погледа ѝ.

Тя виждаше, че му е трудно да остане равнодушен. Очите му бяха забулени, но тя усещаше тъгата, неотминалата мъка.

— Ами... синът ти?

— Той бе едва шестгодишен, когато го взеха — рече Браг, стиснал зъби. — Не можах да го открия. Сигурно са го отвели в племето си и са го отгледали като команч. Той се бе метнал на майка си — имаше нейната кожа и дори нейните очи. — Браг извърна поглед.

Миранда искаше да заплаче. Протегна ръка, за да покрие огромната му длан, но той я дръпна и се зае с картофите в чинията си. Миранда искаше да пита още за случилото се, но не искаше да го разстройва повече. Беше такава трагедия. Толкова голяма трагедия. Тя се запита преди колко време бе станало всичко това.

— Изяж си всичко — рече той, като я погледна само за миг с принудена усмивка.

Докато се чудеше как да го разсее, Миранда си играеше с храната си.

— Не си ли се научила на подчинение в този манастир?

Тя срещна погледа му и видя, че той е развеселен.

— Естествено.

— Тогава това е заповед. Изяж си всичко. Исусе! Един по-силен вятър може да те отвее. — Той се ухили. — Какво ще правя тогава?

— Капитане — укори го тя, — моля те, не споменавай напразно името господне.

Той бутна чинията си настрана и я загледа.

— Молех се — рече той усмихнат.

— Трупаш грях след грях — обвини го тя, като едва не се задави от хапката месо, която бе погълнала.

Той се протегна и я тупна по гърба.

— Благодаря — успя да каже тя.

— Ти си прекалено голяма католичка.

— Никой не може да е твърде благочестив — рече тя, като го гледаше възможно най-строго.

— Да не ми четеш конско? — захили се той.

— Не се ли боиш, че ще идеш в ада? — тя го изгледа и видя как усмивката му се разширява. — О, не! Ти дори не вярваш в ада и рая,

нали? Ами в бога? — Тя бе поразена. Мисълта, че Браг един ден ще иде в ада страшно я разстрои.

— Естествено, че вярвам в бога — отвърна той, като си наля последното червено вино, което в началото бе пълна бутилка.

— В Отца, Сина и Светия дух? — Тя го погледна с надежда.

— Имам чувството, че не бива да се оставям да ме въвличаш в този разговор — рече Браг, който явно се забавляваше.

— В какво вярваш, Дерек? Не можеш ли да си сериозен за малко?

— Ще се опиташ ли да ме приобщиш към твоята вяра?

— Може би.

Той се засмя.

— Отказвам да имам жена, която да ми проповядва религия.

— Каж ми възгледите си. Наистина ли вярваш в бога?

— Ти си упорита като магаре, принцесо. Да, вярвам. По свой собствен начин. — Той я погледна с открито, златисто веселие.

Миранда трябваше да попита:

— И? Как точно?

Той вдигна голямата си ръка и посочи с широк жест трапезарията.

— Вярвам, че бог е вятърът и дърветата, планините и езерата. Бог е ти и аз.

Тя възкликна, скандализирана.

— Изглеждаш така, сякаш очакваш всеки момент да ме порази гръм.

— Ами... няма да се изненадам — успя да каже тя. — Това е еретическо богохулство!

— Не съвсем. Макар че някои сигурно ще кажат, че това е изопачаване на вярванията на апахите.

Миранда се боеше да попита за религията на апахите. Вместо това каза:

— Ще дойдеш ли с мен на изповед другата седмица?

— В никакъв случай — отвърна той, като хвърли салфетката си на масата, но бе усмихнат. — Аз съм толерантен човек, Миранда, и ако искаш да се молиш, да се изповядваш и да изпълняваш обичаите на религията си, можеш да го правиш. — Той заплашително се изправи, като стана много сериозен. — Но — и това е много важно „но“ — в

момента, в който религията застане на пътя ми, намеси се в този дом или между нас, аз ще престана да съм толерантен. — Той се изправи и протегна ръка. — Какво ще кажеш за една разходка на лунна светлина?

Миранда го изгледа, а умът ѝ направо препускаше. После видя ръката му и, леко шокирана, стана и я пое. Излязоха навън под канадските тополи. Луната бе голяма и ярка и се процеждаше през новоразлистените клони. Те крачеха мълчаливи. Миранда не можеше да спре да мисли.

Джон поне бе богобоязлив човек. Въпреки думите му, че всъщност е протестант, той идваше с нея на служба... макар и само, за да я ощастливи. Ала Браг определено бе еретик. Трябваше ли да не обръща внимание на това? Ами заплахата му — понеже си беше точно това: заплаха. Ако тя можеше да го покръсти, трябваше да го стори толкова потайно, че той дори да не разбере какво прави. О, боже!

Мекият му, мелодичен смях наруши мълчанието.

— Май наистина съм те шокирал.

— Само малко — отвърна тя.

— Обявявам ви за мъж и жена — рече напевно отец Мигел. — Можете да целунете...

Миранда съзнаваше много добре всяка дума, която произнасяше свещеникът и още по-силно усещаше присъствието на мъжа, застанал до нея. Браг бе облечен в черен смокинг с чисто бяла риза и сива вратовръзка. Изглеждаше неудобно в официалните си дрехи. Тя усещаше близостта му, равномерното му дишане, присъствието му, топлината на тялото му. Когато надяна на пръста ѝ златната халка, толкова проста и семпла, тя усети прилив на щастие. Ала това чувство бързо се изпари. Преди да успее да осъзнае факта, че е омъжена за този енигматичен, властен рейнджър, той я бе притеглил към себе си. Без капка приличие устата му се сля с нейната. Целувката не бе нежна и внимателна. Докато устните му играеха настоятелно върху нейните, твърди и напористи, тя усети как той се разтърси. После я пусна. Улови я, когато тя леко се олюля, като хвана едната ѝ ръка и здраво я задържа до себе си.

Църквата ехтеше от тишина.

Нямаше гости в знак на уважение и траур към Джон — само двойката младоженци, отец Мигел и двамата рейнджъри, Пекос и Лейкли. Пекос предаде булката. Те се приближиха с усмивки, за да поздравят двойката.

— Дяволски късметлия си — казваше хилавият и върлинест Пекос. Беше се ухилил.

— Тъй е — рече Браг, което обърка Миранда. Ръката му сега бе обгърнала собственически рамото ѝ.

— Поздравления, мадам — рече Лейкли.

— Благодаря — внезапно Миранда се почувства необяснимо изтощена.

— Мадам, ако ми позволите да го кажа, вие сте най-хубавото момиче, което съм виждал, истина ви казвам — рече галантно Пекос, ухилен до уши.

Тя се усмихна.

— Благодаря, Пекос.

— И ако старият капитан някога ви омръзне, само ми кажете. Ще се радвам да ви услужа.

Този път тя се изчерви.

— Добре ли си? — прошепна Дерек в ухото ѝ, а дъхът му бе топъл. Приятен гъдел пробяга по гръбнака ѝ.

— Малко съм уморена, Дерек — призна тя.

Той се засмя.

— Я повтори това.

Тя бе озадачена.

— Малко...

— Не, името ми — погледът му бе толкова топъл и толкова настойчив върху лицето ѝ, че тя усети как бузите ѝ отново се обагрят.

— Престани, наистина — промълви тя.

— Толкова си срамежлива — рече той дрезгаво. — Искам пак да те целуна... Но мисля, че ще припаднеш от срам.

— О, не, моля те! — Миранда бе истински разтревожена. Бе достатъчно лошо, че Джон едва бе изстинал в гроба си. И тя все още съзнаваше много добре причините за този брак — дълг, отговорност. Новият ѝ съпруг щеше да се възползва от ситуацията, ако отново я целунеше. Тя нямаше да го позволи. За щастие, той изглежда само я подкачаше.

Естествено Браг знаеше, точно както и всички останали, надяваше се тя, че това е брак, който ѝ дава протекцията на името му и това бе всичко.

Те се върнаха в хотела и Дерек каза:

— Миранда, ще те изпратя горе, но после ще те оставя за малко. Ще пийна едно-две с момчетата.

— Чудесно — рече Миранда, като не искаше нищо друго, освен да свали тази лилава копринена рокля и да се вмъкне в леглото. Защо бе толкова необяснимо изтощена?

Браг я изпрати до хотела и я придружи до апартамента им на горния етаж.

— Няма да се забавя — обеща той, като отвори вратата, но после се протегна към нея.

Отново я изненада. Тя отвори уста, за да протестира. От нея не излезе нито дума. Вместо това той хвана главата ѝ с голямата си ръка,

докато устните му се спуснаха върху нейните, а езикът му изследваше пространството, което тя му отпусна. Заляха я приливи на светкавична топлина, а после, също толкова внезапно, той я пусна.

— Ще се върна скоро — рече той, без да се усмихва. В гласа му имаше дрезгава нотка.

Миранда запротестира, но откри, че е застанала срещу затворена врата. Тя сложи длан на гърдите си и се обърна. Сърцето ѝ биеше лудо. Мили боже, той нали не си мислеше... Мислеше си! Очевидно очакваше, че ще консумира брака си!

Миранда се загледа в красиво наредената дневна, без да види дори един детайл от мебелировката. Възможно ли бе Браг да си мисли, че ще спи с нея? Когато Джон бе починал преди не повече от две седмици?

Естествено, че не! Тя усети огромно, завладяващо облекчение. Браг можеше и да е варварин, но обичаше Джон, по мъжки, и безспорно изпитваше вродено уважение към мъртвия си приятел. Просто си беше... Браг. Като си отдъхна, тя започна да се съблича.

До този момент Миранда бе събрала всичката информация за него, която можа да изкопчи от Елена. Жена му и синът му били отвлечени от команчите преди осем години и му отнело близо година да я открие и да я освободи. Тя умряла няколко месеца, след като я върнал обратно при народа им, където живеели, понеже мястото му било опожарено и той никога не построил наново дом. Синът му трябваше да е вече около десетгодишен. Сигурно бе отгледан като команч и до този момент вече сигурно се мислеше за такъв. А и ако никой не му бе казал нещо друго, той никога нямаше да узнае истината за родителите си.

Браг се бе присъединил към първите, най-ранни тексасци в борбите им срещу Мексико малко след смъртта на жена си. Бе участвал във всички кървави бунтове за независимостта на Тексас. Бе яздил с първите рейнджъри, когато задълженията им още не били съвсем ясни. Животът му през последните осем години — от отвличането на семейството му досега — не бе нищо друго, освен една продължителна поредица от кръвопролития и войни, най-напред в борбата за Тексас, а после във вендетата му срещу команчите.

Можеше ли мъж като Браг изобщо да се засели някъде и да стои мирно, запита се Миранда. Явно си мислеше, че прави точно това. Тя

искаше да го види как се освобождава от бремето на миналото си. Той не приличаше на човек, воден от омраза, но тя го разбираше достатъчно добре, за да знае, че е запазил чувствата си погребани дълбоко в себе си.

Той е толкова непонятен човек, помисли си тя, като се шмугна в леглото, облечена само в една памучна нощница, която се закопчаваше до врата. Сънят бързо я обори.

Разнесе се гръмогласен мъжки смях, гърлен и леко пиански. Браг се облегна на стола си с вид на същински джентълмен, макар че бе откопчал сакото си бе и бе отхлабил шалчето на врата си. Краката му бяха започнали да пулсират, сигурен признак, че е носил проклетите си официални обувки прекалено дълго. Бе минал около час, откакто остави Миранда. Все още бе толкова дяволски въодушевен. Не искаше да е толкова възбуден, искаше да запази самоконтрол, да я люби бавно и дълго цяла нощ. Искаше да я направи щастлива, много щастлива.

— Пак се е замечтал — каза Пекос ухилен. — Побъркано от любов теле!

Браг се усмихна, без ни най-малко да се засегне и си сипа още една чаша уиски.

— За завистливите кучета и другите гадини — рече той и вдигна чашата си. — И за ревнивците.

Той отпи. Пекос се засмя, а Лейкли се усмихна. Джед Барне, един от съседите им, каза:

— Та кой няма да се замечтае? Аз съм се замечтал и не ме е срам да си го призная.

— За честните хора — рече Браг направо, като се опитваше да не мисли за нея, за бялото й, тънко тяло, тръпнещо в очакване. — По дяволите — рече той. Изправи се. — Линет! Къде е това шампанско?

— Мътните го взели! Ще ми се... Точно сега бих продал душата си, за да съм на твоето място — рече Пекос, като говореше абсолютно сериозно.

— Господи, никога не съм имал сладка, добра жена — обади се Джед. — Мамка му, може пък и аз да взема да се оженя.

Браг не им обърна внимание, но чак след като хвърли предупредителен поглед към Пекос. Не му се слушаха никакви нецензурни коментари и за негова изненада Пекос не каза нищо от този род. Линет се появи с бутилка шампанско, хубаво и студено, и две чаши.

— Благодаря, скъпа — каза Браг.

— Не искаш ли да ми благодариш по-обстойно, преди да се качиш? — попита тя, заемайки подканваща поза. — Като едно истинско сбогуване? — тя се усмихна изкусително.

— Съжалявам — Браг се ухили доволен, че Линет му е навита. — Но Пекос може да ме замести — той смигна на приятеля си, който се засмя.

Браг излезе от бара и се качи по стълбите с разтуптяно сърце. Искаше да забави темпото. Искаше да се овладее. Просто не можеше да запази контрол над образните си, чувствени мисли. Нямахше търпение да вземе Миранда в обятията си.

Тя бе негова! Това бе толкова невероятно хубаво. Дали някога преди това се е чувствал толкова добре? Това беше прекалено заплетена мисъл, реши той, като остави шампанското и чашите на пода, за да отключи вратата. Вмъкна се на пръсти, като се чудеше какво прави тя. Апартаментът бе абсолютно тих.

Той се прокрадна в спалнята, понесъл по нещо във всяка ръка и се спря на прага. Цареше полумрак. Светлината в стаята бе слаба, но не толкова, че да не види, че е заспала наред голямото двойно легло. Забеляза, че е сплела косата си. Защо го бе направила, по дяволите?

Той сложи шампанското и чашите на масата до камината. Събу ботушите си, свали сакото и шалчето си и се почувства много поудобно. Сетне запали огъня и го раздуха, докато се разгоря. Изправи се и се обърна, за да погледне жена си.

Миранда се събуди и се втренчи в него. Имаше изненадан и уплашен вид.

Сърцето му започна да се топи от жар и това усещане се разстла навсякъде.

— Здравей — рече той тихо и се усмихна. „Самото съвършенство,“ хрумна му нелепо. Освен това отбеляза, че се е завила до врата. Той отиде да запали една свещ и я занесе до шкафчето до леглото ѝ.

— Какво... какво правиш?

Всичките му запаси от воля бяха изразходени, за да не я сграбчи в обятията си и да я овладее. Предната седмица, когато тя бе толкова близо и той знаеше, че е негова, но не можеше да я докосне, бе същински ад. Той се чудеше дали да не си легне с някоя жена, без значение коя, само за да облекчи част от огромната си нужда. Бе

отпратил Бианка с истинско раздражение още първата нощ, когато доведе Миранда вкъщи с трупа на Джон. Освен това бе прям. Нямахте намерение да спи с Бианка под носа на бъдещата му съпруга.

— Приготвям се за лягане — отвърна той и се почуди дали това е собственият му глас — бе странно нежен и внимателен.

Миранда се изправи в леглото.

— Какво?

Той се вгледа в грозната, детинска нощница.

— Искам да захвърлиш това нещо.

За момент тя се обърка.

— Какво? За какво говориш? Какво искаш да кажеш с това, че се приготвяш за лягане?

Той забрави за нощницата — щеше да ѝ купи сто други, дори това да го разори. Прозрачни, дантелени одежди, които да подчертават красотата и, вместо да я скриват.

— Това е и моята стая — промълви той, като се опитваше да не обръща внимание на прилива на кръв в слабините си. Ръцете му се плъзнаха зад нея, откриха панделката на плитката ѝ и я отвързаха.

Тя се дръпна назад.

— Дерек! Какво...? Престани!

Той бе освободил косата ѝ и тя се спусна на великолепно, гъсти кичури около деликатното ѝ овално лице. Браг долови паниката в гласа ѝ. Защо се боеше? Не можеше да е от него? И другият въпрос — беше ли научила какво е страст? Той се изправи и се премести до шампанското, благодарен за слабата светлина. Не искаше тя да забележи колко е нетърпелив. Осъзна, че все още е недокосната — не бе научила радостите на любовта. Това подхрани възбудата му. Той щеше да е човекът, който да я научи.

Застанал с гръб към нея, той наля две чаши шампанско. Ръцете му леко трепереха. Взе чашите и седна до нея в леглото, като ѝ подаде едната. Виолетовите ѝ очи бяха огромни на трепкащата светлина на свещта.

— Вземи — промълви той.

— Не мога да повярвам — каза тя слисана. Взе чашата и решително я остави на тоалетната масичка. — Какво ти става?

Браг премига при негодуванието в тона ѝ.

— Моля?

— Шампанско? Би ли ми казал какво точно празнуваме?

Той имаше чувството, че тя му е зашлевила плесница и седна поизправено, а удоволствието му се попари.

— Това е първата ни брачна нощ — рече студено той, за да прикрие болката, която изпита.

— Забрави ли причината за този брак? — гласът ѝ бе само изумен шепот.

На лицето му се изписа гняв. Той пресуши шампанското и запрати чашата в камината. При звука на разбитото стъкло Миранда подскочи. Той я хвана за ръката и я придърпа към себе си.

— Отказвам даделя леглото ни с призрак, Миранда.

Тя извика и той отпусна ръката си.

— Нашето легло ли?

— Да, по дяволите. Не ми пука колко си го обичала, животът продължава и нашият започва сега, тази вечер. — Той заглуши протеста ѝ с целувка, а страстта му изригна в бурята, която искаше да овладее, като я държеше здраво, прекалено здраво. Като отвори устата ѝ насила, той я целуна толкова силно, че зъбите му се отъркаха в нейните. Той пъхна езика си вътре, като я принуди да легне по гръб и я покри със собственото си тяло.

Той бе толкова близо до точката, когато нямаше да може да се владее, а не искаше да стане така. Но бе достатъчно трезв, за да осъзнае, че тялото ѝ се вдървява като дъска под него, докато тя започна да се бори. После се замята диво, макар че силата ѝ бе направо жалка. Той рязко я пусна и скочи ма крака, отстъпвайки. Бе ужасен от себе си и вбесен от нея, от всичко.

— Обичала ли бе Джон?

— Как смееш! — извика тя с блестящ поглед.

— Как смея ли? — попита той, запъхтян като животно. — Как смея какво? Как смея да взема това, което е мое ли?

— Само фиктивно — изписка тя. — Ти каза, че се жениш за мен, за да ме защитиш, не за да ме изнасилиш!

Той я изгледа шокиран, а желанието му рязко стихна.

— Нямам намерение да те изнасиля, Миранда — каза той с равен тон. За какво, по дяволите, дрънкаше тя? Наистина ли го смяташе за някакъв негодник? — Мисля, че има някакво недоразумение.

— И аз така мисля — прошепна тя задъхано.

Той не можа да не забележи как гърдите ѝ се надигат и спадат бързо, като изпъваха нелепата нощница. Зърната ѝ се бяха втвърдили. Той погледна лицето ѝ.

— Ти си моя съпруга във всяко значение на тази дума. Да, давам ти името си за протекция, но смятам да се наслаждавам на всичките си съпружески права.

Миранда се облегна, а цветът се отдръпна от лицето ѝ.

— Противен ли съм ти? — усети още една пронизваща болка.

— Мислех... мислех си, че ще е само фиктивно... Брак само на книга.

Той горчиво се засмя.

— Боя се, че си бъркала.

От очите ѝ закапаха сълзи. Браг изпсува.

— Смятам да се държа с теб като с моя жена, Миранда, във всяко едно отношение, и ти няма да ми откажеш.

— Отказвам да ти позволя да... да упражняваш правата си, не и докато не мине поне приличен период на траур.

Той се намръщи.

— Нима?

— Ако не уважавах мен — извика тя, — поне покажи малко уважение към мъртвия ти приятел! Няма да ти разреша да удовлетвориш похотта си върху едва изстиналия му гроб! Нима нямаш никакви чувства? Или си толкова егоистичен? — гласът ѝ се бе издигнал до писък.

Той бавно се размърда и облече сакото си.

— Естествено — рече сковано Браг. — Пак забравих за приличието. — Той седна и си обу ботушите, като междуременно псуваше несдържано. Не обърна внимание на пламналото ѝ лице. — И какъв точно е приличният период на траур, Миранда? — гласът му бе натезал от сарказъм. Бе ядосан, наранен и изпълнен с горчивина. — Кажи ми, моля те — рече той подигравателно, — за да не обидя деликатните ти чувства, като дойда в леглото ти прекалено скоро.

— Една година, естествено.

Той рязко се изправи, втренчен в нея.

— Ще ти дам още три седмици — рече той грубо и рязко. — Това е Тексас, а не Лондон, нито Париж. Тук един месец траур е напълно приличен.

Миранда изглеждаше готова отново да се разплаче.

— И след като ти ми отказваш — добави той жестоко, като искаше да я нарани, — няма да се оплакваш, ако не се върна при теб тази вечер, нали? — Той повдигна вежда, зачакал реакцията ѝ.

Трябваше ѝ известно време, за да схване думите му. Тя поруменя и отмести поглед.

— Не, естествено. Направи това, което... трябва.

— Смятам да сторя точно това — каза той вбесен. Взе бутилката шампанско и я надигна, докато в нея не остана почти нищо. — За теб, Миранда, истинската дама. Как посмях да забравя това? — Той довърши бутилката. Стиснат уста в твърда черта, той я запрати в огнището. Бутилката се строши и той чу как леглото проскърца, когато Миранда уплашено подскочи, но не усети задоволство. Излезе и трясна вратата след себе си.

Докъм десет часа Браг не дойде да я вземе, за да се върнат в ранчото. Миранда не можеше да забрави в какво настроение бе той през нощта, всъщност не можеше да забрави нищо от тази нощ. Спомни си любопитно кадифения му глас, докато не се скараха за правата му като съпруг. Тя отново потрепери, замислена за буйния му нрав. Характерът му я плашеше. Но дори това усещане бе погълнато от друго, по-силно. Верен на думата си, той не се бе върнал тази нощ, чак докъм десет часа.

После се появи с много омачкан вид и със зачервени очи. Каза ѝ с едно изречение да се приготви за тръгване след петнайсет минути. Без да ѝ обръща внимание, той се бе преоблякъл в кожените си дрехи. Тръгнаха четвърт час по-късно.

Миранда не разбираше защо се чувства толкова гадно — и не можеше да спре да се пита къде е бил през нощта. Наистина ли бе ходил при жена? Но пък какво значение имаше? Нима тя не бе искала само фиктивен брак? Защо бе толкова разстроена?

Те се връщаха към ранчото с много опърпан, жилав по-възрастен човек, който яздеше до дилижанса им. Браг само ѝ го представи като Браун. Той бе висок, облечен в неизменните еленови кожи и имаше гъста брада. Миранда не смееше да попита Браг за каквото и да било. Лицето му бе маска на здраво контролиран гняв. Освен това вонеше на алкохол. Изглежда не забелязваше присъствието ѝ.

По-късно този ден Миранда откри чрез Бианка, че Браун е личният ѝ пазач. Тя бе шокирана. Защо имаше нужда от личен пазач? Бе доста смущаващо, че мъжът е пред вратата ѝ, когато тя е в стаята и че я следва навсякъде на дискретно разстояние. Това бе едва първият ден и тя се подразни, като усещаше черните му очи непрекъснато върху себе си. Да не би да се беше случило нещо, за което тя да не знаеше, и което да оправдаваше тази мярка? Или пък Браг се подготвяше да тръгва, може би за да язди с рейнджърите?

Той дойде късно този следобед, но изражението му все още бе толкова гневно, че тя се боеше да попита. Той сякаш дори не я

забелязваше, когато вървеше из къщата и се качваше до стаята си. Чу го да вика на Бианка да му донесе гореща вода. После за нейна изненада забеляза, че Браун е изчезнал, изтича до вратата и го видя да се запътва към къщата на работниците. Беше объркана, докато не осъзна, че няма да има нужда от пазач, докато Браг е в къщата.

Трябваше ѝ известно време, за да събере кураж да се приближи до него. Знаеше, че Бианка му донесе гореща вода за вана в стаята, но не бе слязла долу. Обзе я смътно безпокойство. Тя ясно си спомни как Бианка се бе вкопчила в Браг на онази горска поляна. О, не. Тя стисна зъби и се заизкачва по стълбите. Не почука.

Браг лежеше гол в стаята, с лице към вратата — и към Бианка. Миранда усети убийствена ярост. Той я погледна гневно с внезапен блясък в очите. Миранда затвори вратата зад себе си, а после видя, че мъжът ѝ преспокойно подава на Бианка мръсните си дрехи. Тя отмести поглед от голото му тяло и се изчерви.

— Бианка, върви си, моля те — рече спокойно тя.

Момичето излезе.

Браг стоеше там, загледан в нея и скръсти ръце пред гърдите си.

— Искаш ли нещо, Миранда? — Тя осъзна, че стои в стаята му, на пет крачки от него и че той е чисто гол. Преди това само го бе зървала за кратко и никога не бе го виждала цялостно. За миг тя онемя, загледана втренчено в рамото му.

Той чакаше.

Погледът ѝ пробяга по тялото му по собствена воля. Макар че ръцете му бяха небрежно скръстени, тя забеляза, че гръдният му кош е широк, твърд и космат, а мускулите му — надиплени. Коремът му бе гладък, отрупан с мускули, а космите се стесняваха до една линия. Възкликна, когато погледът ѝ откри дебел, набъбнал член и рязко му обърна гръб.

Лицето ѝ гореше. Никога преди не бе виждала това. Сърцето ѝ туптеше диво, лудешки. Съвсем ѝ изхвъркна от ума защо бе дошла в стаята му.

Браг се развесели, а после влезе в горещата вана, от която се издигаше пара.

— Държиш се така, сякаш никога преди не си виждала мъж, Миранда. Искаше ли нещо? — Въпреки волята му, тонът му бе толкова леден, колкото му се искаше. Знаеше, че се прави на сърдит, но по

дяволите, той искаше да е такъв. Все още се чувстваше засегнат и ядосан заради това, че го бе отблъснала и заради явната ѝ липса на влечение към него.

Тя се обърна, а лицето ѝ издаваше всяка нейна емоция, както обикновено.

— Не е прилично Бианка да е тук — рече сковано тя.

Браг разгледа лицето ѝ с надежда да открие знак на ревност. Усмихна се, когато го откри. Бе примесен с възмущение, но определено го имаше.

— Тя е виждала много голи мъже, Миранда, повярвай ми. Това не я притеснява.

— Настоявам — рече тя, като изглеждаше готова да се разплаче.

Той внезапно осъзна какво си мисли тя и се изправи във ваната.

— Миранда! Дори не си го и помисляй. Не спя с Бианка под носа ти и никога няма да го направя. Избий си го от главата.

Тя си отдъхна. Лицето му се смекчи.

— Не съм чак такъв мерзавец, нали? Ела тук.

Тя се поколеба.

— Не мога да си изгъркам гърба — оплака се той. — Не можеш ли да изпълниш това малко съпружеско задължение? — Той ѝ отправи една лукава усмивка. — Обещавам да не хапя.

Миранда се приближи и взе гъбата и сапуна.

— Дерек. Относно този човек, Браун.

Той се наведе напред, като ѝ откри една дълга част от широкия си, як гръб. Тя започна да го сапунисва, изненадана от усещането при допира с топлата му, гола кожа. Той бе гладък като коприна и същевременно толкова твърд.

Браг въздъхна и затвори очи. Раят, помисли си той.

— Дерек? Нужен ли е Браун?

— Да.

— Защо?

— Искам да стои около теб... Ооо!

Тя замръзна при чувствения му стон.

— Не спирай — рече той, като се опита да прозвучи нехайно, но не успя.

— Гърбът ти е чист — рече тя, като го изплакна с ръцете си. Те трепереха. Испита лудешки импулс да потърка буза в топлата му кожа,

да го погали с устни. Бързо отпъди това желание, шокирана от себе си. Изправи се.

Но той хвана китката ѝ.

— Недей — каза той, като се извърна, за да я погледне. Усмихна се мързеливо. — Измий ми косата и гърдите, мила.

— Но, Дерек, ти наистина би могъл да се справиш и сам — гласът ѝ звучеше странно, на пресекулки и изтънял.

— Нима те моля за нещо кой знае какво? — тонът му бе дрезгав, подкупващ. — Давам ти името си и в замяна искам само нежно женско докосване, една вана.

— Снощи получи нежно женско докосване — изплъзна се от устните ѝ, — преди да може да го спре.

— Ревнуваш ли?

— Това е твое право — успя да каже Миранда. Тя ревнуваше! Мисълта я шокира.

Той продължаваше да я държи за китката и се усмихна, а златните му очи бяха някак странно грейнали.

— Глупаче такава — промълви той.

— Моля те — рече тя, като едвам дишаше. По погрешка бе погледнала надолу и водата бе увеличила и отразила тази негова мъжка част, която сякаш се протягаше към нея. Тя не можеше да повярва, че изобщо е имала нещо такава в себе си. Нима Джон е бил толкова голям?

Внезапно Браг поиска тя да узнае истината — това беше толкова важно.

— Снощи нямаше друга жена, Миранда. Не желая друга и искам да ти бъде съвсем ясно. Разбираш ли?

Думите му, сега толкова сериозни, я накараха да го погледне в очите. Тя отново поруменя, вбесена, че я е хванал да се взира в него, а после осъзна какво ѝ е казал. И бе необяснимо развълнувана.

— Но къде беше?

— Напих се — прошепна той и затвори очи. Искаше я — сега. Бе ѝ обещал три седмици траур, но го направи само защото бе достатъчно честен, за да признае, че е права. Независимо какво бе мнението ѝ, той притежаваше чувствителност. Но ако се измъчваше по този начин, нямаше да удържи на думата си...

— Защо не се преоблечеш и не ме изчакаш долу — предложи ѝ той.

Като си отдъхна, Миранда измъкна ръката си и бързо прекоси стаята, усетила очите му върху себе си. Чак след като затвори вратата, тя осъзна, че изпитва нещо, което подозрително прилича на разочарование. Но това бе абсурдно, разбира се.

Следващите два дни минаха изключително бавно. Браг го нямаше по цял ден, понеже яздеше с мъжете. Тя имаше чувството, че това му харесва. С изненада усети, че се чувства самотна и че няма търпение той да се върне. След първата им нощ вкъщи той бе пропуснал вечерята три пъти, за нейно голямо разочарование. Тя оставаше долу, уж погълната от някоя книга, като го чакаше и искаше да го види поне за няколко минути, преди да си легне. Той всеки път изглеждаше изненадан, а после зарадван, но се държеше подобаващо, като я изпращаше горе с кратка целувка по бузата.

Миранда не си признаваше, че допирът на устните му върху кожата ѝ има някакъв ефект. Тя бе в траур за мъжа си. Освен това бе отгледана като добре възпитана английска дама и набожна католичка. Само фактът, че не бе свикнала с докосването му караше тялото ѝ да изтръпва — от ужас, не от нетърпение.

Тя бе очарована, когато този ден той се върна рано следобед и се усмихна ведро на влизане.

— Прибираш се рано! — засия тя.

Браг се спря, а по чертите му премина странно изражение. После се ухили, а ъгълчетата на очите му се набръчкаха по очарователен начин.

— Харесва ми как звучи това, принцесо — каза той. — Уморих се от боба и от момчетата. — Той се заизкачва по стълбите. — Кажи на Елена да надмине себе си тази вечер, моля те.

Миранда усети някакво топло вълнение, като го гледаше как се качва по стълбите с леки и грациозни стъпки, без да си личи, че цял ден е работил. Тя уведоми Елена, че Дерек ще е тук за вечеря, а после се забърза към стаята си, за да се преоблече. Искаше да си сложи нещо специално, нещо, което щеше да му хареса и което не бе виждал преди.

Роклята, която избра бе наситено, жизнерадостно тюркоазна — цвят, който ѝ седеше поразително. Имаше голямо деколте — почти неприлично, помисли си тя. Ушита бе от прекрасна тафта с големи,

широки пол и. Бе оставила косата си пусната, като бе превързала през челото си панделка от същия плат. Синьото правеше очите ѝ по-пурпурни, тъмни и тайнствени, почти черни. Неизвестно защо лицето ѝ бе поруменяло и пламтеше.

Браг си пийваше бренди в кабинета, когато тя се спря на прага. Той веднага скочи на крака, а погледът в очите му веднага ѝ подсказа, че напълно одобрява избора ѝ. Той се усмихна, все така загледан в нея, а топазените му очи заблестяха.

— Ти си неподражаема.

— Благодаря.

Тя се поклони. Преливаше от радост — всичко на света престана да съществува в този момент, освен мъжа, който стоеше пред нея и това, че той я оценяваше.

— Гладна ли си? — попита той, като я хвана за ръка.

— Умирам от глад — отвърна тя.

— Това е страхотно! Имаш ли нещо против, че съм облечен така?

— Разбира се, че не, Дерек, това е домът ти! — Тя наистина го мислеше и той се усмихна. Бе облечен в чистите си дрехи от шевро, мокасина и обикновена ленена риза, разкопчана на врата. Тя бе свикнала със стила му на обличане — той му отиваше. Заради нея Дерек сваляше пистолетите и ножа си вечер, когато тя бе в къщата.

Седнаха и Бианка им сервира печено свинско, кнедли, сладки картофи, зеле и моркови в сладък сос. Браг напълни чашите им с червено вино и после вдигна своята.

— За теб, Миранда.

Думите му, толкова прости, бяха произнесени тихо, ала погледът му бе така настойчив, че бе почти изнервящ.

Миранда се поколеба, като си спомни последния път, когато толкова глупаво се напи, а после вдигна чашата си и се чукна с него.

— Благодаря — каза тя и внимателно отпи. Остави чашата си, докато Дерек пресуши половината от своята. Той пие прекалено много, помисли си тя. Но сякаш никога не му се отразяваше. Миранда се намръщи.

— Какво, принцесо? Защо се мръщиш? — гласът му бе мек, въпросителен.

— Ти пиеш доста — отвърна тя без заобикалки.

Браг се засмя.

— О, не! Да не смяташ да промениш и навиците ми за пиене, а? Нима винаги ще бъда съден и поправян от жена си? — тонът му бе игрив, закачлив.

— О, Дерек, не исках да си помислиш... Не те съдя. — Тя се спря, смутена.

— Разбира се, че ме съдиш — отвърна той невъзмутимо. — Ти ме отсъди още в мига, в който ме видя, не помниш ли? Мисля, че ме нарече див, нецивилизован звяр, грубиянин и, а да, варварин? — Той се усмихна.

Миранда се изчерви.

— Взимам си думите обратно.

Той се засмя, а звукът бе топъл и приятен.

— Недей. Ти си права и съжалявам, когато забравям колко си деликатна и мила — тонът му бе станал сериозен.

За да прикрие обърканата си изненада и топлината, която се разстилаше в тялото ѝ, тя отпи от виното. После започна да яде. Свинското бе много вкусно. Браг ѝ разказа за работата си в ранчото и тя го слушаше с неподправен интерес. Осъзна, че е била права — на него наистина му харесваше и тя нагло започна да му задава въпроси. Той напълни отново чашите им и тя се изненада, че е изпила своята. Вечерта бе толкова топла и приятна, толкова прекрасна, като в сън. Тя се чувстваше защитена, закриляна и... обичана. Кога през целия си живот се бе чувствала по този начин?

След вечеря той взе ръката ѝ и те излязоха на верандата, за да се облегат на перилата. Полумесецът бе точно като кравайче, почти бял, застанал сред хиляди блещукащи, светещи звезди в тъмносинята нощ. Имаше лек ветрец, чуваше се подрънкване на чанове и конско цвилене. Тя се облегна на мъжа, който седеше до нея, без да се замисли и усети мириса му — на бренди и еленова кожа, мускус и сапун. Ръката му обгърна кръста ѝ и преди тя да се усети, той я обърна към себе си и я притегли по-близо.

Тя се стопи в тялото му, а лицето ѝ се облегна на гърдите му, другата му ръка я обгърна и той я държа така дълго време, а нощта изведнъж стана много, много тиха. Той вдъхна аромата ѝ. Топлината му пулсираше срещу нея. Тя чуваше биенето на сърцето му, плъзна ръце нагоре по гърдите му и обгърна врата му. Можеше да стои вечно в прегръдката му. Той я хвана по-здраво.

— О, Миранда — рече той дрезгаво, а устата му се притисна към върха на главата ѝ. Стори ѝ се, че я целува по косата, но ме беше сигурна. Ръцете му се плъзнаха нежно по гърба ѝ. Нещо дълго и твърдо се изправи между тях, като се притисна и корема ѝ. Искаше ѝ се да стои тук вечно. Пулсът ѝ започна да се ускорява.

Ръцете му също станаха по-бързи и по-твърди и я галеха напористо. Едната се премести над рамото ѝ и я хвана за брадичката. Тя отвори очи и видя горещия му, златист поглед закован върху себе си и усети дъха му в лицето си. Затвори очи и въздъхна, като се изви насреща му. Искаше да я прегърне по-плътено.

Браг изръмжа — мъжки, животински звук. Устата му докосна нейната нежно, меко. Езикът му проследи формата на устните ѝ, които се разтвориха по свое собствено желание, нетърпеливи, а после се стрелна съвсем леко между тях, възбуждащ, изкусителен. Тя отвори устата си по-широко, търсейки неговата. Устните му само се докоснаха до нейните, като запърхаха над лицето ѝ, клепачите, носа, ухото ѝ. Той ухапа ухото ѝ. Мек, слаб звук се изтръгна от някъде дълбоко в нея.

Устата му се върна към нейната, вече твърда, и тя се зарадва на нападението. Притисна се към него. Езикът му искаше да влезе и тя с нетърпение му разреши. Той започна да изследва устата ѝ с нарастващо настървение, хващаше задника ѝ и притискаше тази странна, сладостна твърдост срещу нея в същия ритъм.

Устата му се премести към шията ѝ — целуваше и хапеше — и тя изви главата си назад, за да му даде повече пространство, заровила ръце в косата му. Хванала го бе здраво и го насочваше надолу, без сама да знае къде. Той възкликна, приемайки поканата и устата му заслиза, като я накара да заскимти. Леко я ухапа и тя изстена, а после той зарови лице в меките извивки на гърдите ѝ над деколтето на роклята ѝ. Дишането му бе шумно, рязко и накъсано.

Тя трепереше от главата до петите.

Той докосна гърдите ѝ, отначало нежно, но тя бе обезумяла от освободената от виното страст и се изви срещу него. Той я хвана, започна да дразни зърното ѝ и тя потръпна. Усети голата му ръка, толкова топла и голяма, да се пъхва в деколтето ѝ и да хваща гърдта ѝ.

Внезапно един трезв глас се вмъкна в съзнанието ѝ. Какво правеше той?

Дали бе проговорила на глас? Понеже внезапно, като гръм от ясно небе, Браг изчезна. Тя едва не падна, като отвори очи и хвана перилата. Опита се да си възвърне дъха. Чувстваше се замаяна, топла и изпълнена с непоносим копнеж. Запита се разочарована къде ли е той. Осъзна глупаво, че е леко пийнала. Обърна се и го видя зад себе си, с вид на човек, който се бори с дявола. Осъзна как се е държала — отново. Сякаш някой я заля със студена вода. Тя се изправи ужасена.

— Освободи ме от думата ми — рече той накъсано. Пристъпи към нея, а после се спря. — По дяволите! Дори и да го направиш, то ще е, защото изпи това вино. По дяволите!

Миранда стоеше там още миг, ужасена и копнееща едновременно. Двете чувства бяха толкова силни, толкова равни, че тя бе обърквана и учудена. Възкликна и се втурна покрай него. Не знаеше дали се чувства облекчена или разочарована, когато той не я последва.

— Кога ще ходим в Сан Антонио? — попита тя предпазливо, като се изчерви въпреки волята си. Него го нямаше, когато се събуди тази сутрин и тя се чувстваше страшно благодарна. По-късно бе разкъсвана между желанието да го види и невъзможността да застане лице в лице с него.

Погледът му бе пронизващ.

— Нямах намерение да правя такова нещо, не и докато не ни потрябват запаси. — Той се бе изкъпал и преоблякъл и миришеше силно на сапун и цигари.

Лицето ѝ посърна.

Той сложи ръце на кръста си и се вгледа в нея.

— Няма какво да изповядваш, Миранда. Да не би да смяташ да ходиш на изповед всеки път, когато те целуна — или само когато ти хареса?

Тя зае отбранителна позиция.

— Не ми хареса!

Той се засмя невярващо.

— Беше заради виното! И ти ми даде думата си!

Лицето му се изопна.

— Ако не бях ти дал думата си, принцесо, тази сутрин щеше да се събудиш в леглото ми — много по-мъдра и по-щастлива жена.

Миранда поруменя и се извърна, но не преди да го чуе как изпсува. Тя не искаше да го хока, бе прекалено заета със собствената си вина. А и той не беше прав — на нея не ѝ беше харесало. Виното беше виновно. Тя никога повече нямаше да пие!

Вечерята бе мъчително преживяване. Тя беше прекалено разстроена от собственото си укорително държане, за да поддържа лекия разговор, който Браг се стараеше да води, така че той се отказа и те се хранеха мълчаливо. Тя бе достатъчно угрижена, за да го поглежда от време на време, убедена, че гой е в лошо настроение, но съвсем не бе така — Браг просто бе непроницаем.

— Да идем да се поразходим — предложи той, като се навечеряха.

— Не мисля, че е добра идея — отвърна бързо тя, като извърна очи. — Уморена съм.

— Да се поразходим — повтори той твърдо, като взе ръката ѝ. Уви един шал около раменете и, прегърна я през кръста и тръгна под една редица от памукови храсти. Някаква сладка миризма, която Миранда не можа да определи насищаше здрача и му придаваше сладост. Браг я държеше твърде плътно.

— Не се дърпай — каза спокойно той. — Знам, че допирът ми не е отблъскващ.

Тя нямаше отговор.

Продължиха да вървят мълчаливи. Тя знаеше със сигурност, че той я е довел тук, за да я целуне. Сърцето ѝ биеше от негодувание. Как смееше да се опитва да я прелъсти? Ами обещанието му?

Той я обърна към себе си и леко се усмихна, положил ръце на раменете ѝ.

— Кажи ми сега, че това не ти харесва — каза той, като се наведе и я целуна.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне в гърдите ѝ. Тя се вцепени и се опита да се измъкне. Устата му бе топла, мека, но упорита и настойчива. Езикът му докосна мястото, където устните ѝ се събираха възбуждащо, само за миг. Топла, влажна болка премина през нея като спирала.

Той повдигна глава и се усмихна.

— Ама и ти си инат и половина. Ще опитаме ли още веднъж?

— Ти обеща!

Той я притегли по-близо.

— Обещах да не се любя с теб, принцесо — рече той, а после отново залепи уста за нейната.

Този път тя се бореше, вместо да остане пасивна. Той не обърна внимание на това и само я хвана по-здраво. Тя се опита да извърне лице, но той с лекота улови задната част на главата ѝ с една ръка и продължи да я целува, без да я кара да отваря уста. От нея се изтръгна изтерзан хлип. Той я пусна.

Миранда се препъна, но не падна, а и той не се опита да ѝ помогне. Тя предпазливо се обърна и видя гърба му, когато той се

облегна на едно дърво, зареял поглед в назъбените линии на далечните планини. Тя задиша по-леко. Бе ядосана, обидена, негодуваща — и в нея бушуваха толкова много емоции, че не можеше да ги разпознае всичките. Копнееше.

— Да се връщаме — каза той, като въздъхна тежко.

Тя си помисли, че усеща разочарованието му, толкова беше силно.

През следващите две нощи той не се върна за вечеря и Миранда не го дочака. Вместо това потърси убежището на спалнята си. Но не можа да заспи дълго след като той се прибра.

Бе събудена от оглушителния звук на множество копита, които се приближаваха към къщата. Тя запримигва и се пребори със сънливостта. Колко ли беше часът? Чу мъжки гласове, но не можеше да различи думите. Промъкна се до вратата, като се напъха в една рокля и погледна през прозореца. На двора седяха поне десетина тежко въоръжени ездачи, конете им бяха мокри от пот, а лицата им — мрачни. Миранда се изплаши и тичешком слезе долу.

Чу глас, но не този на Дерек, да идва от кабинета и не се поколеба да нахълта.

— ... цял ден преднина... — казваше някакъв висок мъж, но спря в мига, в който тя влезе.

— Дерек! Какво има? — извика тя.

— Миранда, върни се в стаята си, а аз ще дойда след малко — каза той. Гласът му бе равен и тих, а изражението му — непреклонно.

Тя отвори уста, за да възрази, но видя погледа му — твърд и неумолим. Изплашена не на шега, тя се подчини. Като се върна горе, отново погледна през прозореца. Този път позна Пекос и Лейкли, седнали спокойно сред конниците. Рейнджърите. Нещо ужасно се бе случило, помисли си тя, щом са се събрали толкова много рейнджъри на едно място. Тя се разтрепери. Идеше ѝ да се разплаче.

Чу стъпките му и се втурна да го посрещне на вратата.

— Дерек! Какво се е случило?

Той я поведе в стаята внимателно, но твърдо.

— Шшт! Има малко неприятности. Но ти не бива да се тревожиш за нищо. Няма да ме има една-две седмици. — Той я хвана за ръцете и се вгледа в разтревоженото ѝ лице. — Не се безпокой, принцесо, тук имаш четирима опитни мъже и нищо няма да ти се

случи. Браун ще седи до теб двайсет и четири часа в денонощието. И никаква езда, абсолютно никаква. — Той се усмихна. — Обещавах ли?

— Обещавам — извика тя, като хвана здраво ръцете му. — Какви неприятности? С команчите ли?

Той кимна неохотно.

— Къде?

Той се поколеба.

— Миранда, ще бъдеш в безопасност. Но ние трябва да хванем тези негодници и да се отървем от тях.

— Каза, че вече не искаш вендата! Не отивай!

Той стана мрачен.

— Убили са Хюлит, Миранда. И трите му момчета. Едното бе само на осем години. Взели са Бет Хюлит и дъщеря ѝ в плен. Дъщеря ѝ е на твоите години и не е омъжена. Ще идем да ги върнем.

Миранда седеше неподвижна, пребледняла като платно и ужасно уплашена.

Той погали лицето ѝ с изненадващо нежна ръка.

— Нищо няма да се случи с теб. Трябва да вървя. — Той се изправи, като се спря, а после леко я целуна по устните. Тя бе толкова уплашена, че само стоеше като камък и не можеше да помръдне, нито да мисли.

Той я гледаше известно време, в очите му проблесна разочарование, а после се обърна и влезе в стаята си. Тя го чу да се облича, да събира pistolетите, торбата и останалата част от нещата си. Умът ѝ започна да крещи: Дерек си тръгва! Може да го убият!

Тя осъзна, че той вече е слязъл по стълбите, че може никога повече да не го види. Втурна се с вик след него.

— Дерек! Почакай!

Някой бе оседлал коня му и той се канеше да го яхне. Другите ездаци чакаха нетърпеливо, а конете им се местеха неспокойно. Той се обърна изненадан.

Миранда се затича от верандата. Роклята ѝ се повдигаше около краката ѝ, косата ѝ бе пусната и се носеше като знаме след нея. Тя се хвърли на врата му и го притисна плътно. Топлите му, силни ръце я държаха здраво до него. Тя вдигна лицето си, а очите ѝ бяха плунали в сълзи.

— Не бой се — рече той нежно. — Нищо няма да ти се случи.

— Не ме е страх за мен — рече тя, без да може да спре рукналите сълзи. — Боя се за теб!

Дъхът му секна и очите му заблестяха като златисти огньове. Миранда обгърна врата му с ръце, като хвана гъстите коси, които се накъдряха над яката му и го притегли надолу. Целуна го безсрамно. Притисна се в него, впила устни в неговите, настоятелна, търсеца, обезумяла. Чу някакъв дълбок звук да се изтръгва от гърлото му. Някой се засмя, а друг предложи Дерек да ги настигне по-късно. Браг уви ръка в косите ѝ и проникна по-дълбоко, а тя с готовност разтвори уста. Прие отчаяно езика му, като го подтикваше да влезе по-навътре. Усещаше цялото му тяло срещу своето, твърдо и жарко, дори мъжеството му.

— Да вървим, Браг — извика някой.

Браг я пусна, като решително я отмести далеч от себе си. Погледът му бе изгарящ. Миранда не сведе очи. Бе останала без дъх. Той се усмихна. Очите им се срещнаха, когато някакъв друг глас го подкани да се качва на коня. Той се обърна и скочи леко на седлото. Тя обви ръце около себе си силно, нещастно. Не можеше да откъсне очи от него, искаше да запомни и последната подробност. Той бе толкова прекрасен, с широки рамене, висок, силен, а дрехите се бяха изпънали по него. Седеше спокойно, грациозно, докато конят подскачаше развълнувано. Лицето му, толкова загоряло и слабо, бе невероятно красиво и очите му, златисти като слънцето, бяха нежни.

А в следващия миг той изчезна в гръмовния облак от копита и прах.

Събуди я някакъв шум.

Зазоряваше се. Дерек бе тръгнал само преди два дни. Сутринта беше необичайно тиха — нямаше птички, нямаше коне, нямаше звуци на мъже, които да стават и да впрягат животните, а тихите им, провлачени разговори да са прекъсвани от смях. Тя се заслуша напрегнато. Бе чула нещо. Ала... какво? Тя се опита да си спомни съзнателно. Животно? Пръхтене? Глух удар?

Защо утрото бе толкова тихо?

Миранда се изправи в леглото, отметна дългата си плитка над рамо и се поколеба. Не се чуваха звуци и от долния етаж, но пък после се сети, че само Дерек вдигаше шум сутрин, когато се майтапеше с Елена, докато тя му слагаше закуската, преди да тръгне. Миранда въздъхна и почувства странна самота. Потъна под завивките и се опита да заспи отново.

Задряма. Лекият ѝ сън бе изпъстрен с образи на съпруга ѝ — топло, трепетно чувство, смесено с болезнен страх за него. Сънуваше как той се е навел над нея, усмихва се и тя усеща топлия му дъх върху лицето си. Дерек. Сега щеше да се хвърли на врата му за добре дошъл. Беше глупачка, задето досега му бе отказвала. Ами ако не се върнеше? Не, тя никога повече нямаше да му откаже.

Той я взе в обятията си и Миранда се сгуши срещу топлото му, твърдо тяло за момент. После очите и рязко се отвориха и тя отвори уста, за да извика.

Нещо бе напъхано в устата ѝ, нещо, подобно на памук, и тя бе праметната през едно твърдо рамо. Индианци! Мъжът излезе тихо и бързо от стаята ѝ. Лицето ѝ бе притиснато в голия му кръст. Той носеше само препаска и високи мокасини. Тя го гледаше изкривено отгоре надолу. Започна да се бори, но веднага осъзна, че е безсмислено. Мъжът бе твърде силен.

В коридора видя Браун, проснат по гръб, с отворени мъртви очи, а гърдите му бяха целите в кръв. Тя се задави от истерични ридания.

Мъжът я сваляше долу. Къде бяха останалите? Елена? Бианка? О, боже! Той я изведе навън, качи я на един черен кон и веднага след това скочи зад нея. Внезапно се понесоха диви бойни викове и от горичката наизлязоха десетина индианци с факли в ръка. Тръгнаха към сградите и ги подпалиха. Миранда се опита да извика, но през запушената ѝ уста излезе само приглушен звук. Мъжът я държеше здраво с една ръка около кръста, като пришпори коня си напред.

Откъм къщата на работниците се чува изстрели. Миранда ликуваше. Видя един, а после още един улучен воин, да падат от конете си. Обърна бясно глава. Бяха подпалили голямата къща и пламъците вече я облизваха по краищата. Тя чу женски вик.

Бианка бягаше към гората. Един команч я настигна в галоп и Миранда затвори очи, като си мислеше, че ще я прегази. Викът ѝ проехтя отново. Воинът без усилие я преметна върху коня си и когато тя започна да се бори, я удари с опакото на ръката си и се чу шумната плесница, която ѝ зашлеви. Тя се просна над гривата на коня.

Бе станало истинско меле. Похитителят ѝ крещеше думи, които тя не разбираше, но явно даваше заповеди и команчите започнаха да изчезват в гората, от която се бяха появили толкова внезапно. Миранда потръпна от още един вопъл.

Те бързо последваха воините в гората, клоните ги шибаха през лицата, копитата на конете вдигаха гръмотевичен тропот, поводите дрънчаха. Миранда започна да мисли.

Нещо определено не беше наред. Тя бе живяла в Тексас достатъчно дълго, за да знае какво да очаква, когато имаше нападение на команчи. Те не се промъкваха в къщите, за да отвлечат жени. Само атакуваха и устройваха засади. Сега изглеждаше така, сякаш... сякаш тя бе целта!

Но това беше глупаво!

Тя извърна лице, когато внезапно почувства ръката му, а после осъзна, че той маха кърпата от устата ѝ. Захвърли я настрани. Тя усети с пълна сила колко сериозно е положението ѝ. Щеше да бъде изнасилена от много воини. Можеше да я направят жена на някой от тях. Можеше да я продадат като проститутка. Тя затвори очи. Разтърси я още една тръпка. Не, мисли! Запази спокойствие! Браг ще дойде!

Тя бе обхваната от абсолютната увереност, че когато той пристигне, вече ще е твърде късно.

Цялата се разтрепери.

— Студено ли ти е, роquita?^[1]

Обзе я ужас. Този глас ѝ беше познат. Никога нямаше да го забрави. Като се извърна, тя срещна ухилената физиономия на Чавес.

---

[1] мъничката ми (исп.) — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА ИНДИАНКАТА

На Миранда ѝ се плачеше, но се сдържа. Сълзите бяха глезотия, осъзна тя за пръв път в живота си — макар че сестрите ѝ го бяха повтаряли многократно. Сега нищо не можеше да я спаси, освен господ.

— Какво ще правиш с мен? — извика тя.

Ръката му върху корема ѝ леко я погали и ужасът ѝ нарасна, защото тя бе облечена само в памучната си нощница.

— Вече ти казах, roquita — гласът му беше плътен, но толкова плашещ. — Ще те направя моя жена, моя съпруга.

— Те ще дойдат да ме потърсят — рече отчаяно Миранда. — Онези каубои...

— Не, сладката ми, боя се, че няма — гласът му бе в ухото ѝ. — Ще трябва да излязат от къщата за работниците или да изгорят живи. След като и тримата излязат, мъжете, които оставих след нас ще ги очистят.

— Браг ще те убие!

Тя усети как мъжът зад нея се напрегна.

— Ако успее да ме намери, да заповяда.

Тонът му бе мек, но безмилостен и тя се уплаши. Гласът му стана копринена ласка.

— Но, сага, ти ме подценяваш. Мислиш ли, че щях да дойда при теб, докато той е още там? А?

Миранда затвори очи за миг.

— Знаел си, че рейнджърите са тръгнали на поход?

— След команчите ли? Да, разбира се. Не съм глупак. — Той я хвана по-здраво.

Миранда започна да се моли. Това бе единствената ѝ надежда и ѝ даде упование. Тя не бе самонадеяна, но не мислеше, че греховете ѝ са толкова големи, та да бъде изнасилена от индианци или продадена в някой бордей като проститутка. После неволно се замисли за държането си с Браг. Не, не, не! Нямаше да се остави на отчаянието и чувството за вина точно сега. Трябваше ѝ вяра — вяра и надежда.

Тя си бе помислила, че е стигнала до предела, който може да изтърпи през последния етап от пътуването си с Браг от Начес, но бе сбъркала. Двайсетината команчи яздиха два цели дни, като спираха само за да напоят конете. Яздеха в равномерен тръс, като минаваха една речна долина след друга. Миранда бе толкова неопитна, че ѝ отне цял ден да разбере, че са се запътили почти право на север. Тя знаеше, че северен Тексас е най-нецивилизованата и дива част в целия щат.

На третата нощ спряха и направиха лагер. Когато Миранда слезе от коня, щеше да се строполи на земята, ако Чавес не бе я хванал. Не можеше да ходи. Тялото ѝ крещеше от болка.

Всички ядоха пастърма. Нямаше огън. Миранда се молеше да не пострада тази нощ, молеше се Чавес да е прекалено уморен, за да я докосне. Молеше се и за Бианка, която само бе зърнала, докато пътуваха. Жената бе издръжлива, но Миранда знаеше, че е ужасена — познаваше се по очите ѝ. Миранда се запита дали и нейният страх е толкова видим.

Молитвите ѝ бяха чути, както изглежда. Явно воините бяха уморени колкото всеки нормален човек и след миг лагерът бе притихнал в дълбок сън. Включително Чавес, който лежеше по гръб до нея. Спяха на една и съща постеля.

Миранда се замисли дали да избяга. Знаеше, че ще умре, ако се опита. Нямаше пушка, дори и да можеше да я използва. Нямаше дори нож. Нямаше представа как да оцелее. Не знаеше къде да отиде. Но... може би този смълчан лагер бе дар, знак от бога. Може би. Той щеше да я насочи. Тя се страхуваше, но се боеше повече от това, което я очаква с Чавес, отколкото, че ще умре в пустошта.

Миранда предпазливо се претърколи по-далеч от Чавес, заслушана в дълбокото му, равно дишане. Глупак такъв, помисли си тя, като се запита защо не я е завързал. Или това, което вършеше тя, бе толкова глупаво, че го е сметнал за немислимо? Замисли се за Браг. Знаеше, че той би го одобрил. Тя бавно се изправи на колене и се огледа наоколо. Лагерът представляваше група тела, които дишаха тихо и само тук-там се чуваше похъркване. Тя стана, и без да издаде и най-малкия звук, тръгна на пръсти към гората.

Бе подминала лагера и се препъваше в тъмната гора, когато внезапно се запита дали има змии и паяци. Искаше ѝ се да има обувки и нож. Блъсна се първо в едно дърво, сетне в друго. Клоните я шибаха

по ръцете, през лицето. Тя не вървеше в определена посока, просто подалеч от Чавес. Спъна се в един корен и падна на ръце и крака. Внезапно започна да осъзнава какво е направила. Движеше се слепешком. Нямаше луна и ѝ се искаше да изругае. Ритна пръста си в един камък и възкликна на глас. Звукът сякаш проехтя злокобно.

Тя застана много, много неподвижна, заслушана. Не чу нищо, освен един бухал и ветрецът, който подухваше листата, както ѝ се стори. Направи още една стъпка. Твърде късно осъзна, че няма вятър. Той я хвана.

— Не! — проплака тя. — Не! Пусни ме! Пусни ме! Върви по дяволите!

Той я разтърси.

— Глупачка такава! Искаш да умреш ли? — Чавес я придърпа по-близо. Очите му блестяха в мрака. — Нима предпочиташ да умреш от диви животни или от глад, отколкото да станеш моя жена? — Ядосан, той я разтърси. — Отговори ми!

— Да! — извика тя. — Да! Смъртта е за предпочитане.

Той я зашлеви.

Миранда бе изумена и ударът я запрати заднишком в едно дърво. Внезапно задиша много шумно.

— Не искам да ти причинявам болка. Би трябвало да те набия. Сега си моя, Миранда, моя. Разбери го и го приеми.

— Омъжена съм за Браг! — гласът ѝ бе задавен, но тя вдигна брадичка, като събираше смелост. Толкова беше трудно да се преструваш на смела.

— Не ме интересува. Много команчи взимат жените на други мъже. Ела. Сега трябва да те завържа, защото поне аз трябва да поспя малко тая нощ. — Той я хвана за ръка. Тя очакваше да е груб, но макар да я бе хванал здраво, Чавес я държеше внимателно. — Не ме карай отново да те наранявам, *roqita* — промълви той, като я поведе през гората, сякаш бе посред бял ден.

На другия ден яздиха още трийсет часа, без да спират. Команчите бяха неуморни, превъзходни ездачи. Миранда беше изтощена, болеше я и бе загубила почти всяка надежда. Браг бе казал, че няма да го има една-две седмици. Дори да се прибереше само след една, той тъкмо сега щеше да се върне в ранчото и да е много по-назад от похитителите

й. Тя се молеше. Това ѝ помагаше да възпре истеричния ужас, който щеше да се надигне и да се опита да я задави, заплашвайки я с лудост.

Бе пладне, когато изкачиха едно възвишение и Чавес спря черния си жребец.

— Погледни, сара.

На Миранда ѝ се искаше да заплаче от отчаяние. Под тях, в долината, се простираше море от колиби. Имаше поне стотина-двеста. Толкова много! Ако изобщо я спасят, щеше да е нужна цяла гвардия. Всичко свърши, помисли си тя. Всички надежди, които бе таила — надежди, че Браг ще дойде... Той щеше да дойде, тя бе сигурна в това. Но не би могъл да я спаси от това.

Спуснаха се в селото на команчите, съпроводжани от ликуващите викове и крясъци на воините. А други мъже, жени и деца се втурнаха да ги посрещнат и да ги поздравят. Тя не искаше да мисли какво ще стане тази нощ. Чавес не можеше да не се нуждае от още сън. Нощта, когато тя бе толкова глупава да се опита да избяга беше преди ден и половина. Разбира се, че той щеше да иска да се наспи довечера...

Висока, едра и много красива жена с широки рамене се затича към Чавес, като надаваше викове от буйна радост. Чавес се засмя, като скочи на земята и дръпна Миранда със себе си. Говореше на жената на езика на команчите, очевидно зарадван от топлото посрещане. Тя не обърна внимание на Миранда, хвърли се на врата му и го разцелува. Той ѝ отвърна за миг, а после я избута. Отново заговори бързо, като сочеше Миранда, която се оглеждаше замаяна.

Горяха огънове и се готвеше ядене, което се наглеждаше от индианки на всякаква възраст. Воините бяха прекъснали заниманията си, виждаше тя. Видя, че се щавят и шият кожи, плетат се кошници. Кучетата лаеха и децата се гонеха лудо. Бащи вдигаха малчуганите си и се смееха. Имаше множество оживени разговори. Къде беше Бианка?

Погледът ѝ попадна върху две бели жени и тя възкликна. Те бяха отчайващо изтънели, косите им бяха отрязани до ушите и бяха облечени в дрипи. Едната имаше насинено око. Кладяха голям огън, но се бяха втренчили в нея. Погледите им бяха празни, мъртви. Миранда искаше да иде при тях.

— Миранда, това е жена ми, Колчикехата. Можеш да я наричаш Ходещата висока жена.

Тогава Миранда забеляза, че тя също е отрязала косата си къса, както и всички останали. Сякаш прочел мислите ѝ, Чавес се засмя.

— Не се тревожи. Казах ѝ да остави косата ти. Трябва да ѝ се подчиняваш, Миранда. Тя ще те заведе да се изкъпеш и ще ти даде чисти дрехи. После ще се погрижиш за мен — обърна се той към жената на английски.

Тя кимна, отправи му една усмивка и се обърна към Миранда.

— Ела, Ми-ран-да. Странно име, а?

Миранда хвърли последен поглед към белите жени и последва Ходещата висока жена до един поток. Жената ѝ подаде сапун и протегна ръка, за да вземе нощницата ѝ. Миранда се поколеба, но наоколо нямаше никой, освен още една жена, която също се къпеше.

— Не се безпокой. Това място е за къпане и е само за жени — усмихна се тя.

Миранда свали нощницата и нагази. Водата бе ледено-студена и тя възкликна. Зъбите ѝ веднага затракаха. Индианката се засмя и ѝ хвърли сапуна.

Миранда се изкъпа възможно най-бързо. Изми си и косата, но я изплакна само два пъти. Докато излезе, бе посиняла от студ. Ходещата висока жена зацъка и я загърна с одеяло, което бе изненадващо чисто.

Колибата, в която бе отведена бе много голяма с дупка отгоре, през която да излиза дима от огъня. На пода имаше кожи и всякакво снаряжение — пушки, копия, лъкове и стрели, седло, одеяла, съдове за готвене и ядене, книга и цяла камара мъжки дрехи — на Чавес, естествено. Ходещата висока жена ѝ подаде една рокля от еленова кожа и мокасини, които Миранда сложи с благодарност.

— Почини си — каза Ходещата висока жена. — Скоро ти ядеш. Сега аз погрижа за мой съпруг.

Тя излезе. Миранда се облегна на кожата. В очите ѝ напиреха сълзи и тя се предаде. Бе обречена. Скоро Чавес щеше да дойде и тя не можеше да стори нищо.

— Пак се е замечтал — рече конникът и се изхили.

— Мътните го взели, и аз ще си мечтая, ако имам сладка кобилка като неговата да ме чака!

Думите му бяха посрещнати от смях.

— Хей, Браг! Какво ще кажеш?

Браг се отърси от прекрасното си еротично мечтание и се усмихна на Брет Линкълн, който бе тръгнал с коня си срещу Браг и грубо блъсна жребеца му.

— Какъв беше въпросът, Линкълн?

Рейнджърите около него се захиха. Пекос се наведе, за да го плесне.

— Мястото на семейство Тетли е отпред. Оттук потегляме към Сан Антонио. Идваш с нас, нали? — тонът му бе нетърпелив.

— Естествено, че идва — извика Линкълн. — Ще изпием цяла бъчва, а после ще си намерим няколко горещи женички, нали, Браг?

Браг се ухили.

— Съжалявам, че ще ви разочаровам, момчета — провлачи той, — но мисля, че ще тръгна право на запад от Тетли.

— А, не! Айде бе, Браг, закъде си се разбързал? — възкликна друг рейнджър, Андърсън.

— Май вече става ясно кой командва в това семейство — рече Пекос на всеослушание.

Браг се усмихна, като пусна покрай ушите си намеците, които последваха.

— Вероятно никога повече няма да иде в града, като си има такова момиче да му топли леглото — подхвърли някой.

— Ако имах такова девойче като нея, щях да се пенсионирам — добави някой друг. — Или да си намеря друго занимание.

— Аха, да правиш бебета!

Миранда. Той прошепна името й наум. Господи, ама това се беше случило. Той се влюби.

Може би се влюби още първия път, когато я видя. Тогава тя се бе превърнала в мъчение, в мания, още от момента, в който я зърна. Усмихна се, като си спомни как се бе притиснала в него, когато той тръгна, и сетне му прошепна, че я е страх — не за себе си, а за него. И онази целувка. Той си спомни за страстта, която бе показала тя, за желанието ѝ, загрижеността ѝ... и слабините му отново се издуха, а панталонът му отесня. Нуждаеше се от нея. Искаше я. Дори и Миранда да продължаваше да настоява той да удържи на обещанието си, щеше да ѝ угоди, но искаше само да я види още веднъж...

Той се радваше, че настигнаха малката бойна група команчи само за няколко дни. Отрезвя, като се сети какво се случи, след като убиха индианците и освободиха двете момичета и майка им. По-голямата дъщеря, осемнайсетгодишна, бе такава красавица. Когато я откриха, вече не беше много за гледане. Липсваха ѝ няколко зъба и лицето ѝ бе насинено и подуто. Той разбра, че е била изнасилена неколkokратно. Тя хвана пушката на един от рейнджърите и се застреля още преди да са напуснали мястото на битката. Браг не искаше да си мисли за това.

Малката ферма на семейство Тетли се появи зад завоя, сгъшена в дълъг, открит каньон, засенчен от дъбове и ели, а една бавна река лъкатушеше по средата. Полковник Бент вдигна ръка.

— Да напоим конете и да ги оставим да отпочинат. Ще видя как са семейство Тетли.

— Полковник, може ли да дойда с вас? — пошегува се някой.

При рейнджърите бе обичайна практика да спират и да проверяват заселниците, но всички знаеха, че петнайсетгодишната дъщеря на Тетли разцъфтяваше в много красива жена.

— Всички да останат по местата си, освен теб, Андърсън. — Полковникът и Андърсън слязоха от конете и отидоха до къщата. Мисис Тетли се появи на верандата.

Браг слезе от коня и го остави да се напие. Не бяха яздили усилено на връщане, така че конете не бяха много изморени. Рейнджърите щадяха животните си, освен когато не се налагаше да ги пришпорят. Конете бяха твърде важни — те отвеждаха до битката и пак те помагаша да оцелееш.

— Продължаваш да бленуваш — изсумтя Пекос.

Браг се усмихна. Нямахте търпение да вземе Миранда в обятията си и да целуне тези сочни черешови устни, да зарови ръце в косата й...

— Капитан Браг!

Браг се обърна и видя Андърсън да се приближава бързо.

— Полковникът иска да ви види, капитане. Браг сви рамене и подаде на Пекос поводите.

— Какво е станало? — попита той безгрижно, а после се учуди. Дано да нямаше друг проблем, понеже нищо нямаше да го спре да види Миранда днес. Нищо.

Андърсън не отговори, но погледът му бе толкова мрачен, че Браг разбра, че новината е лоша. Той изруга и бързо влезе в къщата. Почука само веднъж, но Бент беше там и имаше страшно сериозен вид.

— Влез, Браг.

— Какво има?

Мисис Тетли му подаде една чаша и той видя, че е уиски. Безпокойството му се усили.

— Полковник?

— Дерек, ранчото ти е било изгорено до основи.

Браг го зяпна и бавно остави чашата на масата. Шокът го парализира само за миг.

— Миранда? — гласът му поостърга.

— Няма я. Отвели са нея и онази другата жена. Убили са трима от работниците и още един човек. Старата жена се скрила и оцеляла.

За миг Браг не можеше да диша. Само не Миранда! В него нахлу нажежена ярост.

— Колко мъже можете да отделите, сър?

— Не бих могъл да ги спра да дойдат с теб, дори да исках — отвърна Бент. — Просто ми се ще да мога да те придружа. Но трябва да ида в Галвестън.

Браг кимна.

— Преди колко време?

— Шест дни. И са били около дваайсет и петима.

Два дни след като си бе тръгнал, помисли си Браг. Той се обърна, излезе навън, а на лицето му имаше твърда, непроницаема маска. Протегна ръка към коня си и се метна на седлото.

— Отиваме по задача — рече той ясно, но знаеше, че Андърсън вече е разпространил новината, понеже всички имаха мрачни, смъртоносни физиономии.

Яздеха в равномерен галоп през следващите два часа и никой не проговори. Като изкачиха последното възвишение Браг спря, за да види само каменните огнища — това бе всичко, останало от сградите в ранчото. Двайсетте рейнджъри се спуснаха по склона и само след миг някой — Линкълн — се провикна:

— Тука! Тръгнаха са насам!

Подскачащата, трополяща маса коне и мъже се обърнаха като един и се понесоха след Линкълн. Мундцуците подрънкваха, конете пръхтяха, седлата проскърцваха.

Миранда бе заловена от команчите. Мисълта ехтеше отново и отново в съзнанието му. Дори сега не можеше да си го помисли. Не можеше да си помисли какво ѝ се случва. Дръж се, помоли се той наум. Само се дръж. Идвам.

Докосването по рамото ѝ я събуди.

Миранда скочи, веднага се отърси от съня и разбра, че навън е тъмно. Чуваше барабани, кречетала, песни и смях, идещи отвън. И Видя, че Чавес е клекнал до нея. Срещна погледа му.

Той се усмихна, а зъбите му се белееха на фона на бакърената му кожа. Огънят зад него го осветяваше идеално и тя възкликна, понеже бе гол. Гол и възбуден. Тя бързо затвори очи.

— Да, сага — промълви той, като сложи ръце на раменете ѝ, а после ги зарови в косата ѝ. Дъхът му секна. Миранда лежеше много неподвижна, а сърцето ѝ туптеше бясно. Ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ѝ, после по кръста и нагоре до гърдите. Той я стисна лекичко, като я търкаше бавно. Дишането му бе насечено.

Той обви ръце около нея и я дръпна под себе си.

— Не! — Тя започна да се извива, зарита и се опита да го отпъди. Той се засмя, пъкна коляно между бедрата ѝ и ги разтвори, а роклята ѝ се вдигна нагоре. Целуна я страстно. Тя одра гърба му с нокти.

За нейна изненада той изстена, потръпна и притисна твърдостта си срещу корема ѝ, възбуден от постъпката ѝ. Миранда не се поколеба. Тя задра лицето му, като разкъса кожата на челюстта му. Едната му ръка веднага хвана и двете ѝ китки и ги прехвърли над главата ѝ. Тя бе прикована безпомощно под него.

Той отвори устата ѝ насила и вкара езика си. Тя стисна силно зъби.

Чавес извика и се отдръпна назад, като я зашлеви през лицето. Болката бе кратка. Имаше кратка експлозия на звезди и после нищо.

Тежестта, която я обгърна бе лека и Миранда се зарея и унесе, макар че не искаше и се бореше с това. Отново осъзна какво се е случило с пълния му ужас. Отвори очи и възкликна.

Той бе коленичил между бедрата ѝ, дишаше тежко и я гледаше. Наведе се и вдигна роклята ѝ до кръста.

— Не, моля те — това бе умоляващ шепот.

Ръцете му я обгърнаха, затиснаха нейните до тялото ѝ и той влезе в нея. Тя извика от болка, докато той проникваше през сухата ѝ, изопната плът — от болка и от унижение.

— Извинявай, сага, ужасно съжалявам... — прошепна той и после извика, като се строполи върху нея.

Тя се разплака тихо, а сълзите се стичаха по бузите ѝ. Той се премести, за да седне и се загледа в нея. Тя извърна лице. Не можеше да понесе да го погледне.

— Съжалявам, че толкова упорито ми се опъваш — рече гой. — Не можах да се овладея, понеже толкова отдавна те искам. Следващия път ще ти доставя удоволствие, обещавам.

— Никога — чу се да казва Миранда. — Мразя те, мразя те... Известно време той не каза нищо. Тя го чу да се помръдва. Върна се до нея.

— Ето, изпий това.

— Не! Махни се!

— Не, сага, нощта е млада и едва сега започва.

Миранда се обърна, за да го погледне в лицето.

— Ти... ти... куче такова!

Той се усмихна, задържа главата ѝ неподвижна и наля някакъв суров, изгарящ алкохол в гърлото ѝ. Тя се задави и погълна по-голямата част, макар че малко потече по лицето ѝ. Въпреки това събори каната. Той се развесели и я остави настрана. После, преди тя да успее да отреагира, той свали роклята ѝ, като си пое остро въздух.

— Толкова красива.

Тя се опита да се прикрие с ръце.

Той се захили. Протегна се към нея, махна ръцете ѝ и я улови в железната си хватка.

— Не — простена тя, но бе безпомощна, когато той започна да целува гърдите ѝ. Тя затвори очи и се разтресе от толкова силни тръпки, че имаше чувството, че ще повърне. Натискът на устата му се увеличи и той пусна едната ѝ ръка и започна да опипва женските ѝ части.

Тя се извърна, като се опита да го удари.

Той я хвана за китката, ухилен, а очите му лъщяха от похот. Просна я на леглото, притисна я и започна да дразни и другото ѝ зърно с език. Миранда изпищя и го ритна. Знаеше, че е безнадеждно, но това

бе всичко, което можеше да направи. А беше абсолютно бясна! Тогава не разбираше, че борбата ѝ го възбужда.

— Сага, господи, не мога да чакам — извика той, а пръстите му шареха из нея и ѝ причиняваха болка. — Мокра си — извика той тържествуващо, макар че Миранда нямаше идея какво има предвид. Толкова я болеше, че допирът му я изгаряше. После той влезе в нея и тя изпищя, този път от чиста болка. За щастие припадна.

Когато се свести, той бе още там, но я миеше с парче плат.

— Махай се — прошепна тя и затвори очи.

— Ти кървиш — каза той. — Но знам, че не си девствена. Нараних те. По дяволите! — Той захвърли мокрия парцал и се изправи.

Миранда седна, като се чувстваше страшно замаяна и се протегна към парцала. По него имаше кръв. Тя бе кървяла с Джон. Зачуди се дали у нея нещо не е наред, дали не умираше. Надяваше се да е така.

Той се върна при нея.

— Колчикехата ще ти донесе мехлем. Няма да идвам при теб няколко дни, докато не се излекуваш. Следващия път ще използваме мазнина, за да вляза по-лесно. Обещавам ти, че няма да боли.

Миранда заби поглед в краката си. Следващия път. Господи, моля те, помогни ми. Аз не съм заслужила това.

Той повдигна брадичката ѝ. Тя бе принудена да го погледне в очите.

— Много жени се радват да са с мен. Не разбирам защо ти се биеш. И с мъжа ти ли се бореше? Нима не си научила какво е страст?

Миранда стисна зъби и го загледа предизвикателно в отговор. Отказваше дори да говори с него. Ала когато той си тръгна, тя легна, сви се на кълбо и тихо зарила.

Отношението на Ходещата висока жена се бе променило след онази първа нощ в селото. Тя вече не се държеше дружелюбно, дори бе враждебно настроена. Донесе ѝ някакви билкови отвари и ѝ каза, че трябва да намаже с тях най-интимните си части. На следващата сутрин почти я завлече навън и ѝ възложи задача да смели зърното.

Миранда седеше пред колибата и мелеше зърното на един равен, правоъгълен камък. Това нарани изнежените ѝ ръце. Ходещата висока жена кърпеше някакви панталони от еленова кожа недалеч от нея. Другите жени седяха пред колибите си, заети с подобни задачи. Децата тичаха и си играеха. Малкото мъже наоколо се грижеха за оръжията си — подостряха ножове и копия, правеха стрели, а няколко чистеха пистолети. Миранда си помисли, че повечето са отишли на лов.

Тя се спря, за да ѝ починат ръцете. Бяха зачервени и напукани, почти разранени, а тя работеше едва от час-два. Преди да се усети, Ходещата висока жена бе до нея и я удари толкова брутално по лицето, че Миранда падна по гръб.

Мързелива кучка! — извика тя и ритна Миранда в ребрата.

Миранда извика и възкликна от болка.

Ходещата висока жена се протегна и я вдигна за косата, като отново я удари и я бутна към мястото ѝ, за да се заеме отново с работата си. Миранда падна по очи и преглътна. Лицето ѝ бе изтръпнало, а реброто и хълбокът ѝ пулсираха.

— Свърши си работата, кучко! — извика Ходещата висока жена. Миранда се облегна и вдигна камъка, който използваше за мелене, заслепена от сълзи. Какво бе направила, за да се държи така с нея?

Тя методично замели зърното. Спомни си онзи ден край езерото, когато Браг бе толкова жесток и ѝ се развика, задето се разхождаше сама. Той се боеше, че може да я заловят команчи. „... Държат се с жените си като с кучета... Втората съпруга няма дори статута на първата, за да я защитава... Първата жена я бие от ревност...“ Нима Ходещата висока жена ревнуваше? Заради снощи? Та нали вчера следобед бе толкова мила. Миранда не разбираше.

Следобеда ръката ѝ вече бе започнала да кърви. Ходещата висока жена ѝ постави задача да щави кожи, като видя, че Миранда кърви върху кожата, тя я ритна злобно в бедрото. Миранда падна назад, без да може да помръдне, без да ѝ пука.

— Кучка! — изръмжа Чавес.

Миранда се изправи с мъка и чу как Ходещата висока жена извика от болка. Тя се втрени, когато Чавес я удари още веднъж, и още веднъж, като ѝ крещеше на техния език. Просна я на земята. После я остави и се забърза към Миранда.

Миранда се отдръпна.

— Господи, какво е направила? — попита той, а лицето му бе мрачно. — Ръцете ти! Ела, сага, стани. Хайде, нека ти помогна. Тя никога повече няма с пръст да те докосне. Предизвика ме, ревнива кучка такава.

Миранда го остави да ѝ помогне да се изправи на крака, прекалено омаломощена и смазана, за да ѝ пука. Той я вдигна я поведе към колибата. Сложи я върху кожата, а после почисти ръцете ѝ с мокър парцал. Остави я сама да се намаже с мехлема. Докосна косата ѝ.

Тя преглътна и го погледна, като умираше от страх, че може пак да я изнасили.

— Няма да те нараня — заяви той сериозно.

— Вече го направи — отвърна Миранда рязко, а после се шокира от дързостта и смелостта си.

— Не исках, сага. Втория път не знаех, че кървиш. Мислех, че си готова за мен.

Миранда нямаше представа за какво ѝ говори. Внезапно той се усмихна.

— Ти още си невинна. Това ме радва.

Тя извърна поглед. „Моля те, спаси ме, Дерек,“ помисли си тя. „Моля те, ела. Моля те.“

Той улови изражението ѝ. Тя възкликна, точно когато той сведе устата си към нейната, като я целуна отначало нежно, а после с нарастваща настъпателност, докато устата му стана дива и груба върху нейната. После я пусна и се изправи.

— Ти ме изпепеляваш, roquita.

После си тръгна.

„Не искам да те изпепелявам, а да те убия“, помисли си тя, легнала по гръб върху кожата. Докосна реброто си и откри, че я боли. Изстена. След колко ли време щеше пак да ѝ се притече на помощ?

— По дяволите — рече Пекос тихо, но красноречиво.

Браг не отвърна. Както обикновено, през последните няколко дни лицето му бе твърда, непроницаема маска. Също като Пекос, той вървеше и се взираше надолу в долината, за да преброи колибите.

— Според мен са към сто и двайсет — промълви Браг.

— По-скоро сто и четирийсет — рече Пекос. — Как ще го направим, капитане?

— Миранда е там долу — каза Браг, напълно спокоен, почти безчувствен.

Пекос кимна. Разбра. Типичното рейнджърско нападение можеше да я изложи на риск или неволно да причини смъртта ѝ.

— Ти тръгни по северния край, аз ще поема по южния. Искам да разбера къде я държат, колко други пленници има и къде горе-долу са те. Би трябвало да е лесно. Половината мъже изглежда са на лов.

Браг се обърна и даде знак. Андърсън, които стоеше на двайсетина ярда от тях заедно с останалите рейнджъри, се плъзна от коня си. Бързо се приближи до тях.

— Капитане?

— Ти поемаш командването. Ако не се върнем до час и половина, значи сме изпаднали в беда. Атакувайте.

Андърсън кимна.

Браг кимна на Пекос, двамата поеха в противоположни посоки и изчезнаха в гъсто обраслите склонове. Браг тичаше безшумно, с лекота, хванал ножа си в ръка. След не повече от пет минути стигна до подножието на склона и като се придържаше към края на дърветата, притича до най-близките колиби.

Лесно заобиколи лагера по края, като се пазеше да не го видят. Не се молеше за късмет, но внезапно той му се усмихна. Веднага видя Миранда. Тя бе коленичила и шиеше панталони, облечена като индианка. Сърцето му полудя.

Тя беше добре!

Това бе първата му свързана мисъл и той обузда емоциите си, които заплашваха да избухнат или, което е по-лошо, да го накарат да направи нещо глупаво. Той клекна зад шубрака и я огледа.

Колибата, към която се числеше бе третата след най-външната, което беше голям късмет. Сега знаеше, че ще нападнат в типичния рейнджърски стил с фронтална атака от всички страни. В лагера нямаше много мъже — може би петдесетина воители — докато селцето можеше да се похвали с поне двойно повече. Той мрачно се усмихна.

Миранда вдигна поглед право в него.

Естествено не можеше да го види, но сърцето му спря и му се прииска да ѝ извика. Безмълвно, в ума си, той я успокои. Тя бе толкова дребна, толкова крехка. Ръцете и лицето ѝ вече не бяха бели, а с нежен прасковен оттенък. Слава богу, че бе жива! Той стана и тръгна решително напред, за да завърши задачата, която сам си бе поставил.

Четирийсет минути по-късно той се върна при рейнджърите, които искаха да научат какво е открил. Чакаха го мълчаливи.

— Пекос върна ли се?

— Не — обади се Линкълн.

— Веднага щом се върне, нападаме — рече Браг, а рейнджърите го наобиколиха. Той даде заповедите си кратко и равно.

— Трябва да се преборим с петдесетина воители. По това време на деня няма голяма вероятност останалите да се върнат насред битката, макар че все пак е възможно.

— Можем да се справим — ухили се един здрав, но тънък рейнджър. Лук Хелис очакваше битката с нетърпение.

— Аз ще изведа жена си от разгара на действието — Браг вдигна поглед, когато Пекос се появи и повтори казаното. После попита:

— Колко са?

— Петдесетина воители и десетина пленници.

— Аз видях четири, заедно с Миранда. Ако някоя индианка се бие, умъртвете я. Всички останали жени и деца да не се докосват.

Браг натърти на последното. По принцип не убиваха индианки и децата им, но понякога се случваше при самоотбрана. Полът нямаше нищо общо с това — една разярена индианка можеше да бъде толкова смъртоносна, колкото и един воител.

— На конете — рече той тихо.

Почти като един, рейнджърите се подчиниха.

Индианците така и не разбраха какво им се случи. В един момент цареше мир, сутрешната тишина се нарушаваше само от игривите викове на дечурлигата, а в следващия гърмяха пищови, падаха мъже, пищяха жени и плачеха деца. Рейнджърите нахлуха като ураган, без да обръщат внимание на жените и децата и погнаха воините като диви животни. Изненадани, малцина съумяха да направят нещо повече от това да хвърлят някои нож. Всичко свърши за няколко минути.

Браг бе тръгнал в галоп към Миранда през морето от колиби още в самото начало на атаката. Навсякъде около него трещяха и димяха оръдия и се надигаха викове на ужас и агония.

— Миранда!

Тя стоеше замръзнала до колибата.

— Миранда — извика той и тя го чу.

Лицето ѝ се проясни. Стигна до нея и я вдигна на седлото, без да намаля хода. Като изви главата на коня, той се обърна, за да намери убежище в гората. Първата му грижа бе безопасността на Миранда. Не искаше да е застрашена, но с практичното си око забеляза, че битката е към края си. Конят тръгна обратно по пътя, от който беше дошъл, а после изрева с дивия, зловец звук на ранено животно.

Браг разбра, че конят му е улучен още преди смразяващия рев и скочи от седлото с Миранда в ръце, когато големият звяр се строполи. Те се претърколиха по земята, невредими.

— Добре ли си? — попита той, като погледна в очите ѝ, а лицето му бе на сантиметри от нейното.

— О, Дерек! — тя се притисна в него.

Сега не беше време за това и той се изправи, като я дръпна на крака, докато мелето около тях стихна. Той веднага усети опасността и скри Миранда зад гърба си. Видя Чавес и извади пистолета си.

Ала пистолетът на Чавес вече бе изваден. Браг бе достатъчно бърз, така че изстрелът на Чавес само го одраска по врата, макар че от малката рана потече кръв. Собственият му изстрел изобщо не уцели и Чавес избяга и се скри зад една колиба. Браг не се помая. Спусна се след него.

Спря се до колибата, заслушан, но край него се разнасяха толкова много звуци — стенания и хлипове, тропот на коне, дрънкане на мундшущи и скърцане на кожа. Той се опита да блокира шума и се

напрегна да чуе нещо. Подаде глава иззад колибата и се отдръпна точно когато Чавес стреля.

Остават му още три изстрела, помисли си Браг. Чавес имаше петпатронен пистолет и той се усмихна нетърпеливо. Браг се спусна напред, като стреляше с колта си. Чавес се затича към дърветата. Браг го улучи в бедрото и Чавес падна.

Браг се втурна с всички сили през откритата поляна. Чавес се претърколи, а металът в ръката му проблесна. Браг залегна на земята. Изстрелът изобщо не го доближи. Браг стана и нарочно стреля. Бе достатъчно близо, за да не може да не уцели. Улучи пистолета на Чавес и той отхвъркна с въртеливо движение от ръката му. Браг бавно се изправи, като свали оръжейния си колан и го захвърли настрана.

— Ставай, Чавес! Стани!

Двама рейнджъри се приближиха с колтове в ръка.

— Капитане?

— Никой да не се намесва — рече Браг, без изобщо да ги погледне, приковал поглед в Чавес, който се изправяше на крака. Той тръгна напред и се спря само на десет крачки от него. Усмивката му бе хладна и безмилостна.

— Ако успееш да ме убиеш, може и да оживееш.

— Имаш предимство, амиго — заяви Чавес спокойно. — Аз съм ранен, забрави ли?

Браг отново се усмихна, извади ножа си и преди някой да успее да помръдне, го заби в бедрото си — точно там, където бе улучил Чавес.

Миранда извика.

Чавес се усмихна.

Браг се намръщи.

— Пекос — рече той, без да поглежда към никой друг, освен Чавес, — отведи я оттук.

Той чу Пекос да потегля с коня, а Миранда да протестира и да хлипа, без да спира да повтаря името му.

Чавес скочи, като се възползва от разсейването. Ножът изникна в ръката му. Браг отскочи назад, но не преди една кървава черта да обагри ризата му от шедро на гърдите. Те предпазливо започнаха да се обикалят един друг.

Браг се хвърли напред. Чавес отскочи назад, ала Браг продължи да настъпва и замахна с острието, като проряза широка рана в ръката на команчерото.

Битката се превърна в танц на движения, напред-назад. Остриетата проблясваха, като се доближаваха на косъм от кожата. И двамата, макар и ранени, бяха подвижни и умели. И двамата си служеха с ножовете като индианците, чиято кръв бяха наследили. Скоро бяха плувнали в пот и дишаха тежко, но въпреки това сложният танц не спря.

Накрая Чавес се хвърли напред. Браг го остави да се приближи, а после парира ръката, държаща ножа, праметна крак зад Чавес и го прикова на мястото му. Наръга ножа си в него. Чавес изкрещя и се строполи.

— Той е пътник — подхвърли небрежно Линкълн. — Но ще умре чак след няколко часа.

— Дай ми манерката си — каза Браг, който сега бе задъхан, а от лицето му се лееше пот. Линкълн му я подаде. Браг плисна водата в лицето на Чавес. Мъжът се свести и се закашля.

— Искам да си в съзнание, амиго, докато умираш бавно. — Браг се обърна, а после се намръщи. — Какво прави тя тук?

— Не искаше да тръгне — отвърна Пекос.

Миранда бе побеляла и неподвижна, а очите ѝ се бяха разширили върху лицето ѝ, което изглеждаше поотслабнало и изпито. Той се приближи до нея, накуцвайки, и сложи ръка на рамото ѝ.

— Той изнасили ли те?

Тя възкликна.

— Да или не, по дяволите?

— Да — чу се едва доловим шепот.

Той я прехвърли на Пекос.

— Ако трябва я носи, но я отведи оттук. Не искам да види това.

Пекос разбра, вдигна Миранда в ръцете си и тръгна към селото. Браг го загледа и изчака да се отдалечат достатъчно, за да не може тя да види какво ще стане. Като накуцваше вече доста по-силно, той се приближи до Чавес и се вгледа в него. Мъжът отвърна на погледа му, отказвайки да се моли.

Очите на Чавес се разшириха от изненада и страх, когато Браг извади ножа и го задържа така, че слънчевата светлина да затанцува

върху острието.

— Умирам — рече Чавес.

— Да, това ми е ясно — Браг се наведе нехайно и срязва панталоните му на чатала.

— Не! — извика Чавес.

Браг го хвана.

Викът на Чавес бе смразяващ.

Пекос не ѝ даваше да се обърне и когато Миранда чу крясъка, всяко косъмче на тялото и настръхна. Какво бе сторил Браг? Тя бе изумена от мълниеносната бързина на събитията — внезапното нападение над селото, появата на Браг и битката с Чавес. Мили боже, колко се нуждаеше от Дерек в този момент.

— Миранда?

Тя се извърна при звука на гласа му и се спусна сляпо в обятията му.

— Дерек!

Той я прегърна силно. Тялото му бе топло и твърдо. Тя се чувстваше толкова сигурна. Той миришеше на пот и коне, и на мъж и тя се сви по-близо, а ръцете му се обвиха по-плътено около нея и тя си помисли, че никога не е усещала по-голямо облекчение през целия си живот. Усети ръцете му в косата си, а после устните му се притиснаха към главата ѝ.

— Слава богу — рече тежко Браг.

Внезапно Миранда си спомни състоянието му и се дръпна толкова далеч, колкото той ѝ позволи, което бе само на около два пръста разстояние.

— Дерек, ти си ранен!

— Само драскотина — каза той, загледан в нея с тъжни, безкрайно нежни очи.

Но той куцаше и кървеше и това я уплаши.

— Нека се погрижа за теб.

— Нямаме време. Линк, доведи ми някой хубав кон и нещата ми. Как е положението?

— Кажы-речи сме готови да потегляме, капитане. Браг погледна към Миранда.

— Можеш да превържеш тази рана на бедрото ми и тръгваме.

— Те имат още мъже — рече тя разтревожено.

— Знам — отвърна той.

— Как можа, Дерек? — извика тя, като разгледа раната на крака му.

Той не отговори.

Тя бързо я превърза с еленова кожа.

— Това изобщо не е достатъчно.

— Ножът ми беше чист. Веднага щом спрем, можеш да я изчистиш и превържеш както трябва. — Той се усмихна. — Знам колко държиш на приличието.

Миранда също се усмихна. На сърцето ѝ сякаш му бяха поникнали криле.

Яздиха цял ден до здрач. Тя седеше върху новия кон на Браг, дългокрак и червеникавокафяв на цвят. Двама мъже разужнаваха напред, двама язدهа отзад. С тях имаше около осемнайсет жени и деца, но Браг не позволи това да ги забави. Всеки, който не можеше да язди достатъчно добре бе сложен на коня на някой рейнджър, за да не изостава. За щастие, само по-възрастните жени не можеха да яздят. Като се спусна мрак, те си построиха лагер, без да палят огън.

— Ще те почистя — рече Миранда неодобрително, понеже Браг бе изчезнал, за да даде заповеди за смяната на четиричленния караул още щом спряха. — И остави някой друг да се погрижи за коня ти.

— Да, мадам — отдаде ѝ чест той, ухилен, сякаш се радваше, че му заповядват.

— Последвай ме до потока. Ще се справиш ли?

— Разбира се. Ти май обичаш да командваш, а?

По някаква причина тонът му я накара да се чувства прекрасно. Тя му заповяда да седне и да махне кървавата превръзка, а после ловко сряза крачола на панталона му.

— Това пък защо го направи? — възнегодува той.

— Ще го зашия — отвърна му тя. — Обърни се и не мърдай, Дерек.

Той се подчини.

Раната бе доста чиста и не бе дълбока. Но още не се беше съсирила и тя се намръщи, като ѝ се щеше да не се налага той да се движи и да язди. Промисли я с вода, а после и с уиски и Браг дори не трепна. Тя осъзна, че много се гордее с него. Той беше толкова смел, толкова безстрашен, толкова силен. Ще се опитам да се поуча от него,

помисли си тя, докато превързваше раната с ленени превръзки, които Лейкли ѝ даде, без да каже дума.

— Ще бъдеш като нов за нула време — рече тя.

Дерек внимателно се обърна и се изправи, като остави ранения си крак сгънат в коляното и вдигнат над земята. Той свали ризата си.

Гърдите му блестяха, целите само твърди, жилести мускули. За миг Миранда не можеше да отговори, а после той се засмя.

— Ела тук, не мога да чакам.

Преди тя да се усети, той я бе притеглил по-близо със силната си ръка и я целуваше нежно, но със спотаена, сдържана страст. Тя се скова и затвори очи, но не се отдръпна. Той нямаше да го направи, мислеше си тя. Просто нямаше.

Той я пусна и се загледа в нея. Вече не се усмихваше. Тя познаваше твърде добре този похотлив поглед — беше научила какво означава той от Чавес. Устата ѝ потрепери. Миранда не се помръдна. Чувстваше се угрижена и хваната в капан, отново се боеше.

Ръката му се вдигна към косата ѝ, към къдриците, които се бяха разпилели от единствената ѝ дълга плитка.

— Искам да се любя с теб — рече той дрезгаво. — Искам да изтрия отпечатъка на Чавес. Искам да те имам за себе си. Искам те... толкова силно.

Миранда бавно се изправи. Тя се опита да намери думите, които и трябваша. Всичко, което излезе бе:

— Моля те, недей.

Видя как в очите му нахлува разочарование и нещо като болка или мъка. После сведе очи и изкриви лице в някак горчива усмивка.

— Сега мога да се измия — рече той равно и сковано се изправи на крака.

— Не ставай глупав — рече тя задъхана. — Моля те, нека се погрижа за теб. — Гласът ѝ секна. Тя внезапно се шокира, когато от очите ѝ започнаха да се лееят сълзи. Извърна се.

— Ей — рече той изненадан и обви ръце около нея, като се притисна към гърба ѝ. — Всичко е наред — успокои я той.

Тя захлипа по-силно.

— Миранда, съжалявам — рече той с болка. Целуна я по главата, а после сложи брадичката си отгоре. — Шшт, тихо, скъпа, не плачи.

— Съжалявам — проплака тя.

— Разбирам — промълви той. — Разбирам. Никога няма да те нараня, никога. — Той я залюля в люлката на тялото си.

Браг си мислеше, че разбира. Тя бе изнасилена. Брутално, вероятно многократно. Той искаше да знае всички подробности, макар и сам да не разбираше защо, по дяволите. Искаше да сподели мъката ѝ от това, което ѝ се бе случило, но не я попита. Точно сега тя бе толкова уморена и изтощена и той искаше да ѝ даде защита и закрила. Искаше да унищожи мъката и срама ѝ. Подтикът да се люби с нея бе необуздан. Той имаше чувството, че ако може да я вземе в обятията си, с ласки и целувки ще успее да заличи всичко, което се бе случило. Имаше чувството, че след като се зарови дълбоко в нея, можеше да премахне следите на Чавес, спомена за него. Можеше да я смята за своя.

Но Миранда винаги се бе бояла от секса и сега този страх вероятно се бе засилил. Той я обичаше. Никога не би я наранил — наистина го мислеше, когато ѝ го каза. Дори нямаше да ѝ се натрапва. Искаше тя сама да го поиска. Щеше да чака. Да я успокоява, да се грижи за нея и да я обича и те щяха да започнат живота си отново. Все пак любенето бе само част от една връзка и в този случай щеше да е допълнителната награда, осъзна той. После се усети какви ги мисли и се засмя на глас. Звучеше като някой романтичен глупак. Нямаше нищо общо с грубияна Дерек Браг, който си падаше по тънката част и взимаше жените при най-малкия знак от тяхна страна още откакто стана на шестнайсет.

Лагерът бе притихнал и всички спяха изтощени, особено пленниците, които бяха жестоко малтретирани и отслабнали. Браг се приближи тихомълком до постелята си и на устните му разцъфна нежна усмивка, като видя там Миранда, свита настрана. Легна до нея.

Тя веднага се извърна към него и се изправи.

— Мен ли чакаш? — подкачи я той леко.

Не беше съвсем сигурен, но имаше чувството, че тя се изчерви.

— Да.

Той повдигна вежда, нелепо зарадван.

— И двамата трябва добре да се наспим — каза той, като се опита да сдържи сериозното си изражение. — Но...

— О, Дерек, искам да кажа... това, което искам да кажа е...

Той се засмя, седнал до нея. Като сложи ръка около нея, той я придърпа по-близо.

— Знам какво искаш да кажеш, принцесо.

Миранда го погледна, а лицето ѝ бе на сантиметри от неговото.

— И ти ли ще спиш тук?

— Да — отвърна той. — Това не е ли и моята постеля?

— Ама... — тя преглътна притеснено.

Браг се усмихна и се излегна настрана, като я дръпна надолу в извивката на тялото си.

— Не ми казвай, че ще ти е по-удобно да спиш сама — той нежно я прегърна.

Тя въздъхна.

— Не.

Той вдигна одеялото и се опита да подтисне малко усещанията си — толкова преливаше от нежност и привързаност, че очите му ставаха абсурдно влажни. И което е по-лошо, опита се да не усеща топлата мекота на тялото ѝ, малкото ѝ задниче, застанало плътно до корема му, копирената ѝ коса, гъделичкаща гърдите ѝ лицето му.

— Дерек?

— Да?

— Какво ще стане след Сан Антонио? След като оставим Бианка и другите пленници?

Той се поколеба.

— Как ще ти се стори, Миранда, ако сме само ти и аз? Искам да те заведа до Пекос, в страната, където израснах. Там е спокойно. Ще имаш време да се... излекуваш и изобщо няма да те изпускам от очите си. — Той я целуна по главата.

— В твоето ранчо ли?

— Там няма нищо, принцесо, само вода, дървета и ливади. Но да, тези земи имам предвид.

— Звучи ми... чудесно.

— Истина ли казваш? — Той се чувстваше напрегнат, като зададе този въпрос. Толкова много искаше да я заведе там и ръцете му се стегнаха леко около нея.

— Да.

— Радвам се — рече той бързо. — А сега защо и двамата не поспим? Аз съм последен на пост.

За своя изненада той заспа след само час-два и сънищата му бяха изпълнени с жената, която държеше в обятията си.

Миранда имаше чувството, че всички я гледат, като влязоха в Сан Антонио, и това си беше точно така.

Естествено тя осъзна, че е невъзможно двайсет рейнджъри и почти още толкова пленници да не привлекат вниманието на всички хора по улиците и в магазините. Хората се наредиха по тротоарите и скоро от всички страни заехтяха овации и викове. Един мъж се затича редом с тях, като разпитваше за подробности, но рейнджърите само се ухилиха и му отвърнаха с недомлъвки. Браг не каза нищо, но я държеше топло и успокояващо.

Той нае стая в хотела и се качи горе с нея.

— Ще трябва да ида да докладвам, принцесо, но на връщане ще ти донеса някои дрехи. Утре ще идем да напазаруваме всичко, което ни трябва. — Тон ѝ отправи топла усмивка. Златистите му очи бяха толкова нежни напоследък. Тя знаеше, че я съжалява и това караше и нея да се самосъжалява.

— Не бързай — каза тя и погледна с копнеж към леглото. Мили боже! Колко време продължи всичко това? Безкрайната езда, седмицата, която прекара в плен... не! Тя нямаше да мисли за това.

— Ще накарам да ти приготвят вана тук. Ще придумам някое от момичетата да ти заеме някой халат.

Миранда му се усмихна с благодарност. Когато си тръгна, тя се запита какво се бе случило с грубия, недодялан, суров мъж, който бе срещнала в Начес. После разбра, че се самозалъгва. Спомни си как се бе нахвърлил върху Чавес. Все още не знаеше какво направи той, след като Пекос я отведе, но бе сигурна, че е ужасно и не искаше да разбере. Легна на леглото и се замисли за мъжа си.

Освен това се зачуди на себе си. Кой би си помислил, че дъщерята на един граф щеше да се превърне в това, което бе тя в момента? Облечена в еленова кожа, току-що освободена от индианците, омъжена за един рейнджър със смесена кръв — мили боже! И Браг ѝ бе описал живота, към който се бяха запътили. Щяха да живеят в индианска колиба, подобно на народа му, мескалеросите.

Щяха да ловуват и да отглеждат сами храната си, да шият сами дрехите си. Щеше да е много примитивен живот. Тон не каза, че така ще е винаги. Не обсъдиха по-далечното бъдеще.

По някаква причина той искаше да я отведе до долината си, както я наричаше, за да поживеят там известно време. Тя наистина нямаше нищо против. Ранчото им бе изгоряло до основи. То бе нейно, а сега на Браг, понеже той бе неин съпруг, но тя не искаше да се връща там. Може би по-късно, в бъдеще. Не искаше Браг да я оставя сама. Той приключваше работа като рейнджър и тя се радваше. Знаеше, че е егоистично от нейна страна, но не й пукаше. Едва сега разбираше колко се нуждае от мъж една сама жена в този край, за да я защитава. Никога, абсолютно никога не искаше да преживее отново ужаса, който изпита през тази седмица, докато бе пленница на Чавес.

На Миранда не бяха ѝ останали сълзи. Тя се претърколи настрана и затвори очи, но спомените бяха силни, живи. Отказваха да си тръгнат. Постоянно изплуваха от дълбините на съзнанието ѝ и се появяваха в кошмарите ѝ. Ала винаги можеше да разчита на Браг, който да я прегърне, да ѝ прошепне нежни, сладки думи и да прогони тези ужасни сънища. Тя бе свикнала да спи с него и мислеше, че никога повече няма да иска да спи сама.

Донесоха водата за ваната ѝ и заедно с нея прислужничката донесе и един ефирен халат от бяла вълна с розови панделки по края. Тя поръча обилна вечеря, като си помисли, че когато Дерек се върне, ще бъде гладен. После дълго се кисна във ваната. След като се изми и изсуши, тя наметна халата върху голата си кожа. Не беше прозрачен, но сякаш полепна по гъвкавите ѝ контури. Миранда не забеляза. Чувстваше се толкова добре, облечена с нещо различно от еленова кожа.

Тя ядеше с апетит, когато Браг се върна и хвърли няколко пакета на леглото.

— Вечеряш без мен? — попита той, като дойде до нея и ѝ залепи целувка по устата, преди дори е мигнала. Тя се изненада — той не я бе целувал от онзи път, до потока, преди няколко дни. И... се зарадва.

— Има достатъчно за двама — успя да каже тя и за момент тялото ѝ сладостно затрептя.

— Виждам — ухили се той, а после седна насреща ѝ и я загледа.

— Как мина? — Тя започна да му сервира, понеже той просто си седеше на мястото.

— Миранда — започна той, а после доби неуверен вид. Тя го погледна спокойно.

— Какво има? О! Друга задача ли? — Тя се опита да не покаже голямото си разочарование.

— Не, нищо подобно. По дяволите! — Той пхна ръка в джоба си и извади малка кадифена кутийка.

— Не е много — рече той, като направи физиономия. — Аз не съм богат като Джон. Всъщност, като изключим земята ми, аз съм направо беден. Но... ето.

Миранда взе кутията и го погледна.

— Дерек, ти си богат. Сега притежаваш всичката собственост на Джон.

Той махна с ръка.

— Тя си е твоя. Ще я отвориш ли?

Внезапно Миранда се усмихна. Щяха да обсъдят въпроса по-късно. Тя отвори кутийката. Вътре имаше аметистов медальон във формата на сърце, който висеше на нежна златна верижка.

— Красив е! — каза тя искрено. Наистина бе трогната.

Точно като цвета на очите ти е — рече той, поглеждайки я.

— Би ли ми го сложил? — попита тя усмихната, като се изправи. Приблужи се до него, вдигна косата си и се обърна с гръб.

Той см пое дълбоко дъх. Не можа да се въздържи. Искаше я така, както никога не бе искал друга жена и тя бе тук, пред него, облечена в толкова ефирна, прилепнала роба и се сети, че под нея не носи нищо. Вместо да гледа врата ѝ, той забеляза, че се е втренчил в стегнатото ѝ задниче и ръцете му, по своя собствена воля, се спряха на хълбоците ѝ. Тя възкликна.

Той мразеше начина, по който тя се скова отбранително. Бързо закопча синджирчето около врата ѝ. Дължеше на бижутера кажи-речи всяка кожа, която щеше да улови тази зима, но не му пукаше. Мразеше да ловува като трапер, но щеше да го направи. Искаше му се да може да ѝ подари диаманти и рубини.

Тя се обърна, за да го погледне и се усмихна.

— Благодаря ти още веднъж. Страшно ми харесва.

Той искаше да ѝ каже, че я обича, но никога преди не бе изричал тези думи и знаеше, че тя не споделя чувствата му. Просто не можеше да ѝ каже, не още.

— Благодарни ми с целувка — рече той вместо това. Тя изглеждаше изненадана.

— Целувките ми не са толкова лоши. Всъщност никога не съм срещал жена, която да не ги харесва. Дори и ти.

Тя леко поруменя.

— Дерек, аз...

— Искам само целувка — рече той нежно, като плъзна ръце около нея. — Знам, че ти трябва време и ще ти го дам. Но целувките не болят. Ако се отпуснеш, бас държа, че ще ти харесат.

Очите ѝ се насълзиха.

— Толкова си мил.

— Не е чак толкова лошо за един див варварин, а? — Той се усмихна, а ъгълчетата на очите му се набраздиха.

Тя обви врата му с ръце.

— Взимам си думите обратно.

— Не можеш — промълви той и сведе лице.

Тя посрещна устните му и устите им само леко се докосваха. Толкова беше трудно да не стегне ръце около нея, да не направи целувката по-дълбока, да не я хвърли на леглото и да я обладае. Но се удържа. Мразеше страха ѝ. Искаше нейната любов. Той стрелна езика си навън, за да опита долната ѝ устна и тя потрепери. Надяваше се да е от удоволствие. Страстта му причиняваше болка. Отдръпна се с мъка от нея.

На вратата се почука и той си отдъхна, а може би се разочарова — не знаеше кое от двете. Пусна момчето, което донесе топла вода. Миранда скромно отстъпи зад масата, докато момчето изпразни студената, като я хвърли през прозореца и напълни ваната отново. Браг му подаде едно пени и започна да се съблича. Помисли си тягостно, че топлата вода няма да помогне на състоянието му.

Като осъзна, че Миранда го гледа, той се усмихна. Тя улови погледа му и се изчерви, но го спря.

— Не искам да мокриш тази рана.

— О, не. Пак почнахме да командваме, а? Мръсен съм. Достатъчно е зараснала.

— Дерек, не — тя сложи ръце на кръста и го изгледа.

Той се засмя, очарован от съпружеското ѝ поведение.

— Чудесно. Тогава ти ще ме изкъпеш.

Този път по страните ѝ изби ярка руменина.

— Можеш и сам да се изкъпеш — рече тя.

— Миранда, ако трябва да се изкъпя сам, тогава влизам във ваната. — Той говореше сериозно. Наистина искаше вана до този момент. Не му пукаше, че едно измиване от Миранда ще е истинско мъчение. Искаше да почувства ръцете ѝ навсякъде по тялото си.

— Дай да видя раната — каза тя, леко сковано.

Той започна да си събува панталоните. Тя остро си пое въздух, но на него не му пукаше. Жените винаги бяха цъкали с език от физиката и от мъжеството му. Искаше да я впечатли. Със сигурност щеше да я впечатли сега, когато бе огромен от желание по нея. Чудеше се дали ще я възбуди. Той си свали панталоните и се ухили.

Тя се втренчи за миг, преди да извърне поглед и да го обърне с гръб. Той надзърна през рамо и видя, че тя се е загледала в задника му, а не в бедрото му. Опита се да не се засмее. Пулсираше.

— Е?

— Не мисля, че трябва да взимаш вана — рече тя смутена.

— Да седна ли или да легна?

— Дерек, не искам да те къпя.

— По дяволите — избухна той.

— Добре — рече тя, като го погледна гневно. — Чудесно. Но увий това около кръста си, моля те.

Той взе кърпата, но се обърна, за да ѝ даде възможност да го види от друг ъгъл, докато небрежно се подчиняваше. Естествено тя се бе обърнала с гръб към него и мокреше гъбата. Той въздъхна, възседна стола и после затвори очи, докато тя изми гърба му.

Докосването и бе истинско блаженство, особено когато усещаше как ядът ѝ се уталожва и се заменя от нервно треперене на ръката ѝ. Това страх ли беше? Отвращение? Той не мислеше така. Смяташе, че е желание, макар и тя да не го разбира.

— Обърни се.

Той се подчини. Гледаше я как мие ръцете му, раменете, гърдите. Трудно му бе да диша равномерно и още по-трудно му беше да се сдържи и да не я награби и целуне.

— Достатъчно — рече той накрая с дрезгав глас.

Тя изглеждаше изненадана.

— Ами краката ти?

Той се страхуваше, че ще постави и двама им в неловко положение, ако тя продължи.

— Сам ще го направя.

Той взе гъбата и се извърна. Запита се дали да не си намери някоя курва за през нощта. Толкова време беше минало. После погледна към нея, докато се навеждаше да вземе една мокра кърпа от пода и сърцето му потръпна.

Ще я ухажвам, помисли си той, и ще чакам.

— Защо гледаш така? — попита Браг.

Миранда се усмихна, като продължаваше да изучава пирамидалната постройка.

— Просто никога не съм си представяла, че ще дойде ден, когато мъжът ми ще построи вигвам, за да живеем в него.

Браг се засмя.

— Честно казано, принцесо, аз никога не съм си мислел, че ще доживея деня, когато ще построя такова нещо за жена си. Нали разбираш, това е женска работа.

— Невъзможно — възкликна тя. Вигвамът бе висок дванайсет фута и широк около осем. Бе построен от осем много здрави кола от хвойна, забити в дупки в земята и свързани най-отгоре. Отстрани бе увит с клонки. Миранда не можеше да проумее как е възможно някоя жена да построи подобно нещо.

Браг я хвана и ѝ залепи една плътна, бърза целувка по устата, изненадвайки я. Пусна я също толкова бързо.

— Но не и индианска съпруга, която е толкова малка и слабичка като теб. — Той доби сериозен вид. — Днес следобед ще ходя на лов и за нула време ще покрием това с кожи.

Миранда го погледна. Сега ѝ се стори потънал в мисли. Целувките му я изненадваха. Тя дори не бе подозирала, че е любвеобилен мъж. Но въпреки това той изглеждаше решен да издържи дълго време, без да я докосва разсеяно, да я потупва по рамото, да стиска ръката ѝ или да прокарва пръсти през косата ѝ. Колко противоречия имаше у него.

— Ела с мен — рече Браг.

Те отидоха до вързопите и провизиите си, разтоварени от коня и покрити с брезент. Браг затършува, откри това, което търсеше и хвърли на Миранда няколко кожени торбички.

— Какво има вътре? — попита тя любопитно.

— Погледни и ще видиш — отвърна той, като клекна край запасите им и се ухили.

Миранда отвори една от малките торбички и възкликна. Беше пълна със семена.

— Дерек, ще си имаме градина.

— И още как — потвърди той. — И трябва да я засеем колкото се може по-скоро.

Миранда се огледа. Мястото, избрано от Дерек, бе недалеч от широк, бистър поток. Една малка полянка, покрита с първите априлски цветя, беше обградена с гора. Той бе построил вигвама им в горичка от дъбове и хвойна, където се сливаше естествено и ненатрапчиво с пейзажа.

— Ей там — каза тя и посочи с ръка. — Как ще го разчистим?

— Лесно. Още утре сутрин ще подпалия една част, а после ще я разора за теб. До вечерта ще сме засели всичко.

Миранда го награди с усмивка.

— Преди да ида на лов, принцесо, искам да ти дам един урок по стрелба. — Той ѝ направи знак. Миранда се приближи до него и той сложи леко ръка на рамото ѝ и я поведе. Остави я, за да сложи мишена — един дънер, изправен на земята. Върна се до нея, изтегли колта от кобура си и извади всички куршуми от него. — Гледай внимателно.

Той ѝ показа как да зареди, после отново го изпразни и я накара да го повтори. Беше просто.

— Добре. — Той се усмихна. — Сега застани спокойно и се отпусни, погледни мишената, прицели се и натисни.

Той ѝ подаде пистолета. Миранда се чувстваше нервна. Никога преди това не бе хващала пистолет в ръцете си, а камо ли да стреля. Тя преглътна, насочи пистолета в мишената, погледна я и дръпна спусъка. Ритането не беше много силно.

— Как се справих?

Дерек я погледна.

— Е, беше само на миля встрани. Прицели ли се?

— Разбира се!

Той застана зад нея и сложи ръка върху нейната.

— Прицели се внимателно — рече той, а гласът му прозвуча в ухото ѝ.

Дъхът му гъделичкаше врата ѝ. Тялото ѝ беше топло. Коленете му докосваха бедрата ѝ. Гърдите му бяха долепени до гърба ѝ. Тя го усещаше и това я разсейваше.

— Миранда?

Тя погледна и стреля. Лекото ритване на пистолета я тласна срещу топлата му твърда гръд.

— Улучих ли? — попита тя с надежда.

— Не съвсем — провлачи той. — Как е зрението ти между другото?

— Толкова ли е зле?

— Не, не е много лошо — излъга той. — Още веднъж. Хайде, губим ценно време.

Миранда се опита да не обръща внимание колко са близо един до друг. Този път, като се прицели, той обвини едната си ръка около кръста ѝ, а другата постави върху ръката, държаща колта, и ѝ каза да изчака. Наведе се до нея, докато лицето му се изравни с нейното, като се опита да види как се е прицелила в мишената.

— Боже, Миранда! С десет ярда встрани си.

— Наляво или надясно?

— Наляво.

Тя нагласи пистолета си.

— Твърде много, скъпа. Съвсем мъничко. Готово. Сега недей да трепериш, като стреляш...

Тя стреля и не улучи.

— Съжалявам — извика тя.

— Няма нищо — успокой я той, като се изправи зад нея. Но не се отмести.

— Не мисля, че от мен ще излезе голям стрелец.

— Не е вярно — опроверга я той. — Всеки ден ще се упражняваш по един час. Опитай пак.

Той стоеше с нея сякаш часове наред, но тя нито веднъж не улучи целта. Накрая ѝ каза, че ѝ стига толкова за днес. Тя му хвърли поглед крадешком. Изглеждаше малко недоволен. Бе невероятно търпелив. И тя искаше да го зарадва. Чувстваше се много нещастна, задето е толкова лоша ученичка. Беше покрушена.

— Не се притеснявай — каза ѝ той на път към вигвама. Прехвърли ръка през рамото ѝ и я стисна. — Като приключи с обучението ти, ще бъдеш най-добрият стрелец в западен Тексас.

— Съмнявам се. Той я изгледа.

— Защо не опечеш малко хляб? — Той се спря. — Знаеш ли как се меси?

— Естествено — отговори тя негодуващо. — Гледах Елена.

Браг се усмихна. Това щеше да е интересно.

— Каква неопитна жена си имам!

— Как ще го опечем?

— Лесно — отвърна той весело, като взе една пушка. — В огъня. Ти се погрижи за тестото. Аз скоро ще се върна.

Миранда го загледа как се запътва към гората, пеша, с някаква животинска грация. Тя се усмихна. Бяха прекарали толкова много време заедно през последните няколко дни. Вече ѝ липсваше.

Дерек го нямаше и тя се запита къде ли е отишъл толкова рано сутринта. Тя се изкъпа в потока, който бе доста студеничък, после си облече обикновената памучна пола и блуза. Направи кафе и закуска за него — тя никога не беше гладна сутрин. Докато правеше сместа за палачинките, започна да си тананика. Бе наистина прекрасно утро.

Беше малко хладно, но само защото още бе рано. Небето бе почти кралско синьо, без нито едно облаче. Птиците чуруликаха напевно, като си предаваха съобщения горе в дърветата. Около тях се носеше чудесен аромат — мирис на кафе, оцавени кожи, нещо сладко, като от цвете — може би всички кандилки, които бяха разцъфнали през последната седмица на ливадата, а ярките им виолетови багри се бяха смесили с жълтото и синьото на маргаритките. Тя с изненада откри, че е доста доволна.

Къде бе отишъл Дерек толкова рано сутринта?

Миранда научаваше все повече с всеки изминал ден. Беше се превърнала в жена на заселник-пионер — или индианска съпруга. Точно предния ден Дерек прекара следобеда, като ѝ помагаше да прави сапун. Бяха донесли сапун със себе си, но в крайна сметка някой ден запасите им щяха да свършат. Вигвамът, който апахите наричали гохуах, както ѝ каза Дерек, бе напълно покрит с кожи.

Вратата бе направена от едно одеяло, което висеше върху дървена рамка. Наистина е почти като колиба, помисли си тя. Дори се научи да прави приличен хляб. Първият ѝ опит бе безформена буца — истински провал. Естествено Дерек се държа тактично и мило, но тя забеляза смеха в очите му.

Предната вечер бе първата нощ, когато тя не се събуди нито веднъж от кошмар за Чавес. Днес наистина за първи път се чувстваше напълно отпочинала. Беше в прекрасно настроение.

Не можеше да спре да си мисли какво изпитва от това, че Дерек всяка нощ се вмъква в леглото им от одеяла и кожи с нея. Веднага я притегляше в извивката на тялото си, където пулсиращата му топлина я разсейваше и много я объркваше. Ако вечер не беше толкова

изтощена от дневната си работа и нощните кошмари, тя бе сигурна, че дълго нямаше да може да мигне.

Дерек като че не спеше много добре. Макар че енергията му изглеждаше неизчерпаема, под очите му имаше леки сенки. Тя се чудеше какво го държи буден нощем и се надяваше да не е тя и ужасните ѝ кошмари.

— Замечтала си се толкова рано?

Тя скочи на крака и възкликна.

Браг се засмя, а тонът му бе закачлив. Клекна до нея, дръпна я към себе си и я целуна по устата. Тя се облегна срещу него. Той се скова от изненада, а после отново я целуна и този път устата му я погали с повече интимност. Тя усети крайчецът на езика му върху долната си устна, обикаляше я деликатно, преди да се плъзне нагоре там, където устните ѝ се събираха. Топъл, течен огън пробяга по нея и ѝ донесе чисто удоволствие. Тя разтвори уста само на косъм. Езикът му премина по равните, порцеланови повърхности на зъбите ѝ и после изчезна. Разочарована, тя отвори очи.

Миранда възкликна. Той бе застанал, загледан в нея, облечен в препаска от еленова кожа и високи до коленете мокасини. Препаската стигаше почти до коленете му, но откриваше външния край на дългите му, стегнати крака. Тялото му бе голо. Той носеше само ножа си, но до него бе и пушката му. Мъжествеността я хипнотизира.

— С какво си облечен? — успя да попита тя.

Той извърна очи от нея, но не преди тя да забележи изгарящата топлина на погледа му, неестествения блясък. Нещо болезнено сладко се спусна вихрено надолу някъде дълбоко в нея. Той се спря и си наля кафе, като отпи една глътка, преди да отговори.

— Дрехите ми са мръсни.

— О! — извика тя, засрамена и смутена. По лицето ѝ избируменина. — Дерек, съжалявам.

— Няма нищо.

— Не, веднага ще ти ги изпера.

— Какво има за закуска? — попита той.

— Палачинки.

Тя методично започна да приготвя закуската му. Какво ѝ ставаше? Да не би да очакваше от небето да падне някоя прислужница, за да изпере прането им? Тя го погледна крадешком през миглите си.

Той седеше на една скала грациозен, гол, силен. Толкова бе мъжествен. Гледаше я.

— Направи достатъчно за двама — каза той.

— Но аз не съм гладна.

— Ти си почнала да слабееш и това не ми харесва — тонът му бе остър, като на някогашния Браг, който даваше заповеди и очакваше да бъдат изпълнявани. — Искам да наддадеш малко килограми, Миранда. — Тонът му се смекчи. — Не искам да се разболяваш.

Тя се сети за жена му, която бе умряла от недояждане.

— Да, добре.

Той се усмихна.

— Снощи спа добре.

Тя му подаде една метална чиния и взе една за себе си.

— Да.

Той я погледна с пронизателния поглед, с който тя беше свикнала. После започна да яде с наслада и тя го последва, като се насили да омете всичко до последната хапка. Той наистина не искаше кой знае колко от нея. Беше толкова мил, толкова търпелив. А тя действително беше изтъняла. Полата ѝ се въртеше, а когато си я купи, ѝ беше точно по мярка. Искаше да го зарадва. Той винаги я бе смятал за кльощава. Какво ли мислеше сега?

Тя изпра всичките им дрехи тази сутрин, включително роклята си от шевро. Заши панталоните му — онези, които бе срязала, за да се погрижи за крака му — и закърпи още няколко дупки, които намери. Поне можеше да шие и то много добре. Това бе нещо, с което се гордееше.

Но той я подкачи.

— Такава засукана бродерия — засмя се той.

Миранда се изчерви.

— Това е единственият начин, по който мога да шия.

Той веднага се разкая.

— Извинявай.

— Не съм много добра съпруга — изрече тя на глас, преди да се усети.

Той веднага се приближи до нея и коленичи, като я накара да го погледне.

— Ти си прекрасна съпруга.

— Аз съм ужасна готвачка. Не знам как да пера. Не мога да чистя дивеч. Шиенето ми е прекалено засукано. Аз съм най-лошият възможен стрелец и не мога да яздя. Всичко, което ти трябва от една тексаска съпруга, у мен го няма.

Тя усети как в очите ѝ се надигат нелепи сълзи и се опита да ги спре. Той хвана лицето ѝ в ръце.

— Не ставай глупава. Не бих те заменил за нищо на света. Ти си английска дама и аз те набутах в абсолютно чуждо обкръжение. Справяш се чудесно.

Миранда разгледа лицето му, за да види дали казва истината.

— Просто искам да те зарадвам — прошепна тя. — Създавам ти само ядове...

— Не — заяви той твърдо, непоколебимо. Устата му намери нейната. Целувката бе мека, но изгаряща. Тя веднага разтвори уста и той стрелна езика си в нея, като изследваше щателно вътрешността. Сърцето му запулсира и топлината му нахлу в нея. Той продължи да държи лицето ѝ. Езикът му се преплете с нейния. Тя свенливо го докосна със своя. Той потръпна.

— Миранда, достави ми удоволствие — рече той дрезгаво, като целуна крайчеца на устата ѝ.

Устата му ставаше по-твърда, по-настойчива. Той подръпна долната ѝ устна със зъби, а после веднага стана нежен, мек. Изстена срещу устните ѝ. Дръпна я към тялото си, коленичил до гърдите ѝ.

— Остави ме да те любя — каза той с хриптящ глас. — Моля те, Миранда.

Хвана задника ѝ и я дръпна срещу мъжката си твърдост. Контактът веднага срути еуфорията от страстната им прегръдка. Тя си спомни мигновено за Чавес, който ѝ причиняваше болка, докато я изнасилваше. Извика протестиращо и го отблъсна. За момент, доста дълъг момент, той я притискаше здраво срещу себе си, като пулсираше срещу корема ѝ, а устата му превзе нейната с жар, която бе твърде силна, твърде брутална и твърде позната. После внезапно я пусна и тя се изправи нестабилно на крака.

Той бавно се надигна, дишайки дълбоко и неравномерно. Очите му бяха горящи въглени. Тя изпитваше такава вина, страх и копнеж едновременно. Без да може да разпознае смесените си чувства, тя извика нечленоразделно и се втурна във вигвама. Объркването ѝ се

превърна в сълзи и тя заплака мълчаливо не само за себе си, но и за него.

Тази нощ той спа под звездите.

Бе на ръба на самоконтрола си и го знаеше. Удоволствието да лежи до нея, да я държи в обятията си бе надминато от страданието. Той не се бе любил с жена от смъртта на Джон, което бе преди повече от шест седмици. Бе достигнал до точката, когато се боеше, че ще се събуди от някой мокър сън и ще накара и двама им да се почувстват неловко. А снощи тя бе спала непробудно за пръв път, откакто я спаси от команчите. Чувстваше, че може да я остави да спи сама.

Той знаеше, че ако сам не може да забрави Чавес, няма начин тя да успее, фактът, че Миранда сънуваше тези проклети кошмари не им даваше възможност да забравят случилото се. И това бе най-силната причина за самоконтрола, който дори не бе подозирал, че притежава. Все пак до този момент никога не бе стоял без жена през живота си. Никога не бе пробвал способностите си за себеотрицание. И се надяваше никога да не се наложи отново да го прави.

На другата сутрин, преди тя да се събуди, той отиде на лов, за да изпробва лъка, който бе направил. Върна се по обяд с една дива пуйка и два заека. Видя, че Миранда му шише панталони от кожата на сърна, която ѝ бе дал. Почувства се странно радостен, като я видя. Тя бе облечена в кожената рокля и мокасини, а косата ѝ бе разделена на две плитки. Кожата ѝ сега бе с блед прасковен загар, но не по-малко привлекателна. Всъщност му се струваше, че тя се разхубавява с всеки изминал ден. Ала се безпокоеше колко е тънка. Знаеше, че е отслабнала след отвличането ѝ от Чавес. Ако се наложеше, щеше да я храни насила, понеже нямаше да я остави да се разболе и да залинее... Никога.

— Добрутро — извика той, като сложи дивеча си до кожата, които бяха проснати да се сушат.

Миранда му хвърли бърз поглед, без да се усмихне. Той се зачуди какво не е наред. Приблужи се до нея.

— Добро утро — повтори той.

Тя остави настрана парчето кожа, което бе отрязала и току-що бе започнала да шие. Срећна погледа му. Лицето ѝ бе загрижено и изпито и той никак не хареса тъмните сенки под очите ѝ.

— Да не ти е зле? — Той веднага се разтревожи.

— Не.

Погледна я, но тя се зае с кожата и той вдигна рамене. Нещо не беше наред, той го усещаше. Да не би да му беше ядосана, задето вчера предявяваше искания към нея? По дяволите, та това беше негово право. Що се отнася до него, той бе подминал границите, които се изискваха. Никой съпруг не би могъл да прояви повече разбиране и грижи от него. Той се отдалечи и реши най-напред да изчисти зайците. Изненада се, че тя го последва и коленичи насреща му.

— Какво правиш?

— Искам да се науча — отвърна тя. — Чистенето на дивеча е женска работа. Ще ме научиш ли?

Той внезапно се усмихна и се запита защо иска да го направи.

— Миранда, няма нужда, аз ще го сторя.

— Но не предпочиташ ли и аз да мога да го върша? — виолетовият ѝ поглед беше вперен право в него.

Той никога не я беше лъгал и със сигурност нямаше да започне сега.

— Да.

Тя леко се усмихна.

— Тогава ми покажи.

Браг я погледна изпитателно, сви рамене и отрязва главата на заека с един удар на ножа си. Той не погледна към нея, но усети изумлението ѝ. Бързо и умело отрязва четирите лапи. В следващия миг вече бе цепнал кожата от задната страна на четирите крака и направи разрез от главата до опашката. След още един миг свали цялата кожа.

Миранда извика, извъртя се, отдалечи се малко и повърна.

Той изопна гръб, както бе клекнал. Бе я предупредил. Тя беше прекалено деликатна за това. Той бръкна с ръка в корема и извади червата, като ги хвърли върху купчината с боклука, а после остави заека отстрани.

— Извинявай — каза Миранда, като се обърна, за да го погледне. Изглеждаше наистина нещастна.

— Забрави за това — рече той. — Казах ти, нямам нищо против да чистя дивеча. — Той вдигна другия заек, като го сложи пред себе си. Канеше се да го обезглави, а после вдигна поглед и видя, че тя продължава да стои там. — Защо не се върнеш към работата си?

— Не — запъна се тя и се приближи. — Искам да го направя.

— Миранда.

Тя решително стигна до него, коленичи и взе ножа от ръката му. Беше бледа. Преглъщаше с очевидно затруднение. Той се облегна назад развеселен и зачака. Минаха няколко секунди.

— Е?

— Още е топъл.

Той взе ножа от ръката ѝ.

— Няма защо да правиш това — каза той. — Твоята чувствителност е прекалено изтънчена. Мисля, че не искам да е другояче.

Тя го погледна насълзена.

— Дай ми ножа — настоя тя.

Той бе изумен.

— Какво, по дяволите, се опитваш да докажеш?

Миранда взе ножа. Със стиснати зъби, тя направи разрез по врата.

— По-надолу — поправи я Браг. — С един удар.

Тя колебливо свали ножа по-надолу върху козината на животното. Бликна кръв, когато тя бавно и плахо натисна острието. Браг погледна лицето ѝ и видя, че от клепките ѝ се ронят сълзи. Гневно взе ножа от ръцете ѝ и се изправи, като я вдигна със себе си.

— Достатъчно. Това е нелепо.

Миранда не го погледна, а изтри очите си с ръка и се освободи от хватката му. Той я гледаше как се отдалечава сковано до мястото, където шиеше. Миранда седна и посегна неவிждащо към сърнешката кожа. За какво беше всичко това? Смутен, той се обърна и изчисти заека, а после се зае с пуйката.

Браг не я разбираше и започна да се чувства гузен. Той я превръщаше в индианска жена, когато тя трябваше да е изтънчена лейди. Спря да скубе перата и се замисли. Той искаше да я доведе тук, защото бе красиво, пречистващо, лековито. Като бяха сами, можеха да започнат брака си отначало. Но нима бе сгрешил?

Той си представи красив дом. Не му излизаше от ума, че ако тя се почувства щастлива, той ще се заеме с фермерство и ще ѝ построи прекрасен дом, в който да отгледат децата си. Лесно щяха да продадат ранчото на Джон, като се сдобият с допълнителни средства. Навсякъде беше пълно с диви животни, които трябваше само да улови, така че щеше да е лесно да започне. Той хвърли поглед към нея.

Миранда шиеше упорито, умело. Красотата и ранимостта ѝ го накараха да трепне. Да, тя заслужаваше ранчо и те щяха да имат деца...

Внезапно той спря да работи, като си спомни как тя бе повърнала, което го накара да се замисли за нещо ново. Ами ако тя вече беше бременна? Той се приближи до нея, напрегнат и нервен.

Миранда, кога бе последното ти месечно течение? — попита той.

Какво? — тя остави шиенето си, изненадана. Той повтори въпроса си с мрачно лице.

Защо... защо ме питаш?

Аз съм ти съпруг и имам право да знам. Кога беше? — Той я гледаше как се колебае.

Преди шест седмици.

Имаше чувството, че са го застреляли. За момент не можеше да говори. В ума му се въртеше само една мисъл: Тя е бременна от Чавес.

Миранда бързо се изправи на крака, като видя изражението му.

— Дерек, почакай. Винаги ми е идвало малко... — тя се изчерви — нередовно. Понякога изобщо пропусках по някой месец.

Той я загледа нервно.

— Може да си бременна.

Тя пребледня.

— Дори не бях си помисляла за това — прошепна тя. — Не, не съм. Сигурна съм, че не съм.

Той се извърна. После погледна пак към нея.

— Може би сега ти е времето да кажеш една-две молитви. — Той бе ядосан, обезсърчен. Какво щеше да прави, ако тя имаше дете от Чавес? Как би могъл да е баща на дете, заченато от мъж, изнасилител и наранил жена му? Той се отдалечи и механично дооскуба пуйката.

Но се замисли над думите ѝ. Възможно бе да не е бременна. Нелепо бе да се разстройва сега заради нещо, което не можеше да контролира. Но бе по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

Погледна към нея. Тя бе приведена над кожата и шиеше бързо и методично. Беше му обърнала гръб. Той усети пристъп на жал и подтик да я защити.

Не можеше да види лицето ѝ, но така бе по-добре. Миранда бе пребледняла и напрегната. Не заплака, но устата ѝ трепереше и издаваше душевните ѝ терзания.

Щастието ѝ се изпари. Тя бе напрегната и уплашена и чак сега осъзна колко честита е била известно време.

Първо Дерек ѝ се ядоса, че не му разрешава да упражнява съпружеските си права. От онзи следобед, когато я бе помолил да го остави да я люби, той спеше навън — безмълвен знак, че е сърдит. Тя бе толкова потисната, когато той избра това средство да предаде неодобрението си, че не можа да го погледне в очите на другия ден.

След това последва провал след провал от нейна страна. Тя толкова искаше да го зарадва и да е добра съпруга! Не знаеше защо, но това се превърна в най-важното нещо в живота ѝ. Нощем отчаяно ѝ липсваше успокоителното му присъствие в леглото. Искаше да изчисти дивеча, за да бъде по-добра съпруга, но той се изсмя на жалките ѝ усилия, на слабостта ѝ.

И сега кипеше от гняв заради вероятността да е бременна.

Миранда не искаше пак да спи сама. Той изчезна, след като изчисти дивеча. Тя напълни пуйката с царевича и билки, а после я опече във фурната, която Дерек ѝ направи в една дупка, недалеч от откритото огнище. Омеси пресен хляб, свари ориз за пуйката и опече зайците за някой друг ден. Когато му уши панталоните и изми лицето си, той най-сетне се завърна от където бе ходил.

Навън все още беше светло, макар че скоро слънцето щеше да залезе. Той бе плувнал в пот, сякаш се бе занимавал с много активна физическа дейност. Тя го гледаше напрегнато как влиза в лагера им и погледите им се срещнаха. Усмихна ѝ се.

— Господи, тук мирише страхотно — рече той. — Подуших тази пуйка и плънката от две мили разстояние. Ей сега ще се изкъпя.

Миранда се отпусна малко, абсурдно зарадвана от неочаквания комплимент, като се молеше да не е препекла пуйката. Засуети се около огъня, докато той се върна от потока. Опита се да не го гледа, докато се приближаваше, чисто гол. Какъв великолепен мъж беше. Дерек взе изпраните дрехи, които вече бяха изсъхнали, но малко

твърди и си обу панталоните. Наметна една риза и се приближи до огнището бос.

Ядоха мълчаливи. Дерек винаги имаше апетит и тази вечер не беше изключение. Тя виждаше, че е потънал в мислите си. Мрачни мисли ще да са, помисли си тя. Но той ѝ се усмихна и похвали яденето. Пуйката беше малко попрепечена, помисли си тя, но съвсем малко. Готвенето ѝ се подобряваше. Тя щеше да му бъде добра съпруга, беше си обещала това. Знаеше, че не е бременна. Беше се помолила, както ѝ предложи той. Освен това се помоли той да дойде в леглото им довечера.

Внезапно Дерек скочи на крака.

— Какво има? — попита тя, като се обърна и погледна в посоката, в която се бе загледал той. Видя кълбо дим да се вие на известно разстояние. Първото ѝ чувство бе ужас. Наоколо имаше други хора, индианци!

Дерек се засмя.

— Погледни само! — възкликна той.

— Дерек, какво смяташ, че е това? — попита тя разтревожено.

— Апахите — отвърна той. — Моят народ.

Тя зяпна.

Той направи много малък огън и скоро малка струйка дим се изви към небето. Взе едно одеяло и раздуха пушека на кълбета, изпращайки сигнали с дима.

Миранда се слиса.

— Какво правиш?

— Казвам им кой съм. Не искаме да ни убият, докато спим.

Тя го изгледа. После погледна кълбетата, които изпращаше нагоре, изумена, че някой може да си говори с пушечен код. Погледна сигналите, изпращани от апахите.

— Какво казват те?

Браг не продума дълго време. После се засмя.

— Това са хората на брат ми, Миранда. Това е кръгът на Наджилкхисе.

— Брат ти ли? Наджилкхисе?

— Аз имам полубрат — обясни Дерек, като изгаси малкия си огън. — Майка ми беше омъжена за баща му, после овдовя и се ожени за моя. Баща му беше вожд, както и той.

— Не знаех, че имаш останали живи роднини. Значи той е изцяло индианец.

— Да. Ще ида да го видя утре или вдругиден. — Той ѝ се усмихна. — Бих искал да те заведа, ако нямаш нищо против.

Миранда потрепери, може би от ветреца и настъпващия мрак. Мислеше си за бруталните команчи. Дерек сякаш ѝ четеше мислите.

— Апахите не са кучета като команчите. Те не тормозят жени и деца, нито изнасилват. Никога. Жените пленници обикновено се омъжват за апахи, а децата се осиновяват, като накрая се женят за някой в племето. Всичко е доста цивилизовано.

Той я наблюдаваше. Щеше да я разбере, ако откажеше да се срещне с народа му, но му се щеше да приеме поканата.

— Разбира се, че ще дойда — рече тя меко, загледана в него спокойно и нежно.

Погледът ѝ го накара да потръпне — поглед, изпълнен с грижовност и внимание. Сърцето на Миранда заби учестено, когато се вмъкна в леглото им във вигвама. Напрегна слух и се заслуша в нощните звуци — щурци и жаби. На Браг изглежда му бе минало следобеда и тя не бе сигурна дали още е ядосан или не. Зачака го нервно, като се надяваше, че ще дойде. Тази вечер щеше да го остави да ѝ стане истински съпруг — понеже искаше да го зарадва. Но той не дойде.

След около час тя стана и уви едно одеяло около раменете си, като се покри напълно от горе до долу. Ако той не идваше при нея, тя щеше да иде при него. Излезе навън.

Знаеше, че той спи точно пред вратата на вигвама, на няколко крачки от нея. Видя го да лежи по гръб върху едно одеяло. Още едно го покриваше до кръста. Гърдите, раменете и ръцете му бяха голи — знаеше, че спи гол. Никога преди не беше правила това и се съблече само заради очакването да го остави да я обладае — така както съпругът прави това с жена си. Мълчаливо се приближи.

Миранда се зачуди дали е заспал. Внезапно нощта стана много тиха. Щурците и жабите сякаш бяха спрели серенадите си. Тя чуваше собственото си дишане. Възможно ли бе наистина да спи? Изглеждаше немислимо. Тя знаеше, че и насън едното му око винаги е отворено, а едното му ухо слухти. Спря се до него и го огледа.

Очите му бяха затворени, а дишането — бавно и равномерно. Той бе невероятно красив, чертите му — почти фино изсечени, а остротата им подсилваше чара му. Дори като спеше, тя усещаше силата на красотата му. Той бе първият мъж, към когото бе усетила привличане. Устата ѝ бе пресъхнала и тя се задъха.

Как трябваше да направи това? Дали да се мушне под одеялото и да легне до него? Тя се изчерви, разтревожи се, развълнува се от дръзката си постъпка, но и се уплаши. Мразеше мисълта за болката, но щеше да я изтърпи, за да го зарадва. Тя се свлече на колене, а после внимателно вдигна едно крайче на одеялото. Пусна своето и като затаи дъх, се плъзна до него. Кожата му бе като коприна и пясък и невероятно гореща до нейната.

Миранда само се изтегна до него, когато той каза невъзмутимо:

— Какво правиш?

Тя възкликна. От тона на гласа му заключи, че изобщо не е бил заспал. Не можа да намери гласа си. Легна настрана, а коленете и бедрата ѝ се допряха до хълбока му. Връхчетата на гърдите ѝ внезапно се втвърдиха и докоснаха рамото му.

Той се придвижи като змия. Внезапно тя бе по гръб и той я бе обгърнал с ръце, опрял гръд върху гърдите ѝ, като ги затискаше. Лицето му бе на сантиметри от нейното, а дъхът му я изгаряше.

— Какво правиш?

— Ти си сърдит — прошепна тя, най-после намерила гласа си.

— Не съм — рече той пресипнало.

Тя усети копието му, много горещо и твърдо, да пулсира срещу външната страна на бедрото ѝ. Гърдите ѝ се свиха.

— Ядосан си — повтори тя, — защото вчера ти отказах. Моля те, не ми се сърди, Дерек.

— Не ти се сърдя — каза той, а устата му почти се докосна до нейната. — А ти все още не си отговорила на въпроса ми.

— Искам да те зарадвам — рече тя. — Искам да бъда добра съпруга. Можеш... можеш да се любиш с мен.

Той се вгледа в нея. За един дълъг миг не помръдна, не проговори. Тя виждаше колко ярко светят очите му, виждаше напрежението, изписано по лицето му. И усещаше сърцето му срещу своето, твърдите косъмчета на гърдите му, опрени в нейните, пулсиращия му член срещу крака ѝ. Не можеше да диша. Внезапно се

почувства като хваната в капан. През ума ѝ прехвъркнаха образи на Чавес, пряко волята ѝ. Тя се опита да ги изтласка. И в същото време в самите ѝ недра, женствеността ѝ, леко я болеше, но не неприятно. Тя притвори очи.

— Искаш ли ме?

Тя отвори очи изненадана.

— Искаш ли ме, Миранда? — гласът му бе толкова дрезгав. Той прехвърли бедрото си върху нейните и тя усети копието му между здраво стиснатите си крака.

— Не искам да ми се сърдиш — прошепна тя.

— Не ти се сърдя — простена той. — Разочарован съм, но не и сърдит.

— Снощи спа навън.

— Понеже за мъжкото ми тяло е мъчение да те прегръщам, Миранда — той потърси устните ѝ.

Тя не ги отвори, а уплахата ѝ нарасна. Той се придвижи настоятелно над нея, като се премести така, че се мушна между краката ѝ. Тя стисна бедрата си по-силно и легна сковано и неподвижно в ръцете му. Той спря да я целува. Тя изпусна дъха, който бе задържала във въздишка на облекчение.

Той потръпна и бързо се отърколи от нея.

— По дяволите! Не идвай при мен като на някакво жертвоприношение!

Миранда се изправи.

— Не, Дерек, моля те, сега си даже още по-ядосан.

— Искам ти да ме искаш — рече той накъсано, като я загледа с изгарящи очи. — И избрах да спя тук вън, защото не съм бил с жена от онова проклето барбекю по случай рождения ден. Ако идваш в леглото ми, дръж се така, сякаш ще ти хареса! Поне се преструвай!

По бузите ѝ потекоха сълзи.

— Не мога да направя нищо както трябва! Моля те, дай ми друга възможност.

Той се вгледа в нея и тогава, преди тя да успее да помръдне, я хвана, дръпна я към себе си и я целуна почти брутално.

— По дяволите! Та аз съм обикновен смъртен! — извика той, като я просна по гръб, прокара мазолестите си ръце по гърдите ѝ и

раздалечи с колена бедрата ѝ, преди тя да успее да ги стисне. Той я целуна толкова дивашки, че тя вкуси кръв.

Всички приятни усещания се изпариха. Усещаше само страх и леден ужас, че той ще я нарани болезнено. Тялото му затрепери върху нейното, ръцете му обгърнаха и стиснаха гърдите ѝ и той изстена. Протегна се надолу и плъзна ръка между бедрата ѝ, по сухата ѝ плът.

— Проклятие! — изруга той. — Проклятие!

Не можеше да я обладае така, не и когато тя бе уплашена и студена, но не му бе останал контрол. Той бе почти отвъд всяка рационална мисъл. Залепи устата си върху нейната, хвана ръката ѝ и я сложи върху копието си.

— Хвани ме — заповяда той грубо. Пръстите ѝ се стегнаха около него, той движеше ръката ѝ бързо нагоре-надолу по цялата му пулсираща дължина и после изригна и изхвърли семето си върху корема ѝ. Той се строполи отгоре ѝ, плъзна ръце около нея и я прегърна плътно.

Миранда лежеше много неподвижно, без да смее да помръдне, шокирана. Тя разбра какво се случи, но не и защо. Но... беше благодарна. Той ѝ спести голяма болка. Но все пак защо не я взе така, както би сторил един мъж?

— Добре ли си? — попита той нежно.

— Да.

— Съжалявам. Миранда, това продължи твърде дълго. Изгубих контрол, съжалявам.

— Защо го направи по този начин?

— Не исках да те изнасилвам, а ако те бях обладал толкова бързо, щеше да стане точно това.

Миранда се замисли над думите му.

— Но аз мисля, че един съпруг не може да изнасили жена си?

— Може и да имаш известно право — той се поколеба, а после приглади косата ѝ и леко я целуна. — Аз... обидих ли те?

Тя се спря. Сигурна беше, че това, което направиха бе нередно, греховно. Но в известен смисъл той я закриляше. Беше ли я обидил? Тя не беше сигурна. Накрая отвърна:

— Мисля, че не.

Той се извърна настрана и я придърпа към себе си. Искаше да люби жена си както трябва. Искаше да я накара да стене от екстаз. Но

как щеше да го стори, когато страстта му я плашеше? Как можеше да сломи съпротивата ѝ подмолно, без тя да разбере? Нима през цялото време не се беше опитвал да направи точно това? Той много добре знаеше, че тя обича да се целува, но той я целуваше само на дневна светлина, когато бяха облечени и извършваха ежедневните си задачи. Хрумна му една мисъл, която бавно се дооформи в съзнанието му. И той се усмихна.

Както обикновено Миранда не го чу да се приближава и не знаеше, че е там, докато той не залепи една целувка на бузата ѝ. Тя скочи на крака, изненадана само за части от секундата, а той се засмя, като я обърна и я притисна за миг срещу себе си.

— Трябват ти по-добри уши, жено.

Тя се усмихна, внезапно засрамена. Нямаше го цяла сутрин, бе тръгнал още преди тя да се събуди. Спомни си предишната вечер малко смутена.

— Къде беше?

— На гости — отвърна той. — Тази яхния ще издържи ли до довечера? Вече ядох с брат ми. Но искам ти да хапнеш. — Той ѝ отправи един закачливо строг поглед.

— Отишъл си да видиш... Надж... — тя не можа да продължи.

— Наджилкхисе. На-джил-кхи-се. Аха. Казах му, че утре ще доведе жена си. — Той се ухили.

Миранда си отдъхна, но някак гузно.

— Ти малко ме плашиш, Дерек, като изчезваш за толкова дълго, без да кажеш нито дума. — Тонът ѝ бе укорителен, когато протегна ръка към голямото желязно котле.

Той я спря, като взе ръкохватката от ръката ѝ и премести котлето от огъня.

— Така ли? И защо? — подкачаше я той.

— Ами ако те ранят или стане някой нещастен случай? — Тя говореше сериозно. Колкото и да му се искаше да се мисли за недосегаем — както понякога ѝ се струваше и на нея самата — това не беше така. Той бе само човек.

— Тогава щях да допълзя до красивата си жена, която щеше да ми върне здравето с една целувка.

— Бъди сериозен!

— Изяж си всичко. Този следобед имаме планове. — Той сипа една доста щедра порция от заешката яхния и ѝ подаде металната чиния.

— Какви планове? — попита тя, но седна на един стол от бреза, който Дерек бе направил и послушно започна да яде.

— Изненада — отвърна той. Изчезна във вигвама и след миг се върна, облечен в препаската и мокасините си и понесъл в ръка две от най-малките им одеяла. Тя изяде половината от яденето си, като се чудеше подозрително какво ли е намислил. После върна в котлето това, което не успя да изяде. Улови го, че я гледа намръщено.

— Изядох половината — рече тя бързо, отбранително.

— Да вървим — каза Дерек, протегнал ръка. Миранда я пое и той я поведе в гората.

Той забави крачка, за да е в крак с нея. Пролетта бе разцъфнала. Слънцето грееше ярко, а денят бе свършено топъл. Лек, свеж ветрец подухваше новопоникналите зелени листа. Птичетата в гнездата над главите им писукаха гладно. Изведнъж Дерек се спря, сложи пръст на устните си и посочи с ръка. Миранда разгледа долината и видя новородено еленче, което се препъваше на дълги, подобни на кокили крачка, а майката лежеше с повдигащи се хълбоци във високата трева.

— Тя добре ли е? — попита загрижено Миранда.

В този момент сърната скочи на крака и започна да облизва малкото си, за да премахне следите от раждането. Сърнето взе да се тика търсещо в майка си и да суче. Дерек я хвана за ръка и те се отдалечиха.

Отведе я до зелена, ухайна поляна, където един блестящ вир украсяваше малко водопадче, не по-високо от човешки бой.

— Какво красиво място — възкликна Миранда. — Това нашият поток ли е?

— Един от ръкавите му — рече Дерек, като се усмихна на очевидната ѝ възхита. Той се наведе и свали мокасините си.

Тя го погледна.

— Какво...? — започна тя и се изчерви, когато той свали препаската си и застана пред нея, сякаш нямаше никаква грижа на тоя свят. Тя извърна лице, но не преди да улови с поглед онази негова мъжка част, която бе държала предната вечер. Само че сега изглеждаше различна.

— Отиваме да поплуваме — рече той спокойно, като се приближи към нея ухилен.

— Дерек — запротестира тя и го погледна внимателно в лицето.

— Свали си дрехите. Отначало водата е малко хладна, но ще свикнеш. — Той се протегна към блузата ѝ.

— Не мога да плувам — рече тя. Чувстваше паника и то не изцяло от перспективата, че ще плува. Тя заотстъпва. Знаеше, че лицето ѝ е почервеняло.

— Миранда, аз съм твой съпруг, така че няма защо да си срамежлива. Начинът, по който изглеждам е нещо естествено, също както и начинът, по който изглеждаш ти.

— Срамежливостта е добродетел — каза тя и хвана китките му, когато той взе да откопчава копчетата на блузата ѝ. — Не ми се плува.

— Ще те науча — рече той твърдо, като свали блузата ѝ, все едно тя не се опитваше да го спре. — И свенливостта не ме радва.

Тя се спря, за да помисли над това. В този момент той смъкна полата ѝ до глезените.

— Дерек!

— Няма да позволя жена ми да се удави някой ден — заяви той, като се протегна към панделката на фустата ѝ. Дръпна я и дрехата се спусна в бял облак на земята.

— Добре — рече тя, като се уплаши от предстоящото действие. — Но ако се удавя сега, вината ще е твоя!

Той се засмя.

— Няма да ти дам да се удавиш, принцесо. Искаш ли да оставиш долната си риза?

— Да!

Той поклати глава от сериозността на тона ѝ, но устата му потрепваше.

— Обаче свали тези проклети дълги гащи.

— Необходимо ли е?

— Искаш ли да се удавиш?

Тя свали мокасините и гащите си, като усети как я обзема паника. Той я погледна. Лицето му бе безизразно, ала тя видя тази гореща трептяща светлина в очите му. Паниката ѝ се увеличи и заедно с нея усети някакво учестено туптене.

— Хайде — подкани я той, като се отдалечи от нея.

Тя ахна, когато той остави достатъчно разстояние между тях, за да може да забележи възбудата му, възкликна и затвори плътно очи. Но видяното остави дълбока следа в съзнанието ѝ. Тя бе изумена.

— Съжалявам — рече той, — но ти си прекалено красива и не мога да възпра реакцията си. Отвори очи!

Тя го направи и го погледна в лицето, а после сведе очи към рамото му. Погледът ѝ започна да се спуска, а после бързо срещна отново златистите му очи. Той се смееше.

— Държиш се като девственица — засмя се той. — Аз... харесвам ли ти?

Тя възкликна, изумена от въпроса.

Лицето му посърна. Той се намръщи, после взе ръката ѝ и я дръпна със себе си във вира. Като се приближиха един към друг, тя забрави за него и започна да се страхува.

— Колко е дълбоко?

— Не много — излъга той.

— Не искам да плувам — рече тя и заби пети.

— Ще ти хареса — увери я той, като почти я повлече.

— Не, моля те — запротестира тя и се задърпа.

Той се спря и я погледна. Не искаше да я плаши, само да я научи на едно полезно умение, което би могло да спаси живота ѝ един ден. Искаше това, а и да си поиграе с нея. Тя бе побледняла от уплаха. Той забрави, че понякога смелостта ѝ се изпаряваше. Въздъхна и пусна ръката ѝ. Обърна се и се гмурна. Преплува до другия край на вира, който бе около трийсет загребвания и се спря отсреща, за да види, че тя е застанала неподвижна и го наблюдава. Той доплува до нейния край, докато стигна на десет загребвания от брега, където стъпи на краката си. Бе нагазил до кръста.

— Водата е страхотна — провикна се той. — И можеш да стъпваш на краката си чак дотук. Няма да те вода по-навътре от тази точка, обещавам.

Миранда се намръщи. Той виждаше как се бори със себе си, а естествената ѝ свенливост се сблъскваше с желанието ѝ да му се подчини, дори да го зарадва. Той се гмурна под водата и заплува напред-назад няколко пъти, докато напрегна мускулите си, като се наслаждаваше на натоварването. Тя бе стигнала до ръба и бе натопила единия си крак вътре. Дерек се гмурна и доплува до ръба. Като се протегна, той я хвана за глезените.

Тя изпищя, падайки във водата. Той веднага я обгърна с ръце.

— Подлец такъв! — извика тя, като се задави, затрепери и бясно зарита с ръце и крака.

Дерек се шокира, но само за миг. Никога не я беше чувал да ругае. Той я държеше леко и гласът му бе успокоителен.

— Миранда, можеш да се изправиш на крака.

Тя се беше вкопчила в него като маймунче.

— Миранда — рече той със същия нежен глас, като махна ръцете й. — Аз стоя, миличка.

Тя най-сетне проумя и го погледна с разширените си, уплашени виолетови очи. Той видя как част от паниката й се отдръпва. С ръце около врата му, тя се плъзна надолу по тялото му и той успя да прехапе устни, за да не изстене, когато усети как бедрото и хълбока й се отъркаха в мъжествеността. Тя не забеляза реакцията му — или бе твърде уплашена, за да й пука. Стъпалата й намериха хлъзгавата скала отдолу, тя отпусна малко ръце, подхлъзна се и извика.

Дерек веднага я улови през кръста, но не преди тя отново да се нагълта с вода. Той я вдигна така, че да я изправи, задавена и плюеща вода. Ръцете й бяха около врата му и се впиваха болезнено. Искаше му се да не е толкова възбуден. Искаше му се тя да знае, че му причинява мъка, като притиска мекото си — макар и стегнато — тяло срещу него. Може би това не беше най-прекрасното му хрумване.

— Миранда, отпусни си малко ръцете, причиняваш ми болка — каза той твърдо. — Ти стоиш. Виж, водата стига само до гърдите ти.

Тя започна да се отпуска. Отхлаби малко ръце, а дишането й бе тежко и бързо. Не го ли усещаше с цялата му дължина срещу корема й?

— Отпусни се — промълви той, като я хвана за китките и ги отхлаби. В мига, в който тя се отдалечи на два пръста от него, той дръпна тялото си назад, далеч от нея. Това сигурно бе най-трудното нещо, което бе правил в живота си.

— Къде отиваш? — извика тя.

— Никъде не отивам. И няма да те оставя да се удавиш. Имаш думата ми. Става ли?

— Не!

Той откри, че се е загледал в мястото, където водата се плиска в щръкналите й зърна. Тя все едно беше гола, понеже долната й риза не скриваше нищо.

— Ще те обърна по корем — започна той.

— Не!

— Но ще те държа. Няма да те пусна, Миранда, ти ще се носиш по водата, кълна се — Той се протегна към нея.

Тя отстъпи назад, към брега и се подхлъзна. Той я хвана и преди тя да се усети, я обърна по корем и я понесе на ръцете си, а лицето ѝ бе извърнато настрана, за да може да диша.

— Успокой се. Толкова ли е лошо?

— Да не си посмял да ме пуснеш — заплаши го тя.

Косата ѝ бе сплетена в гъста плитка и се носеше във водата. Толкова е мъничка, помисли си той, като устоя на изкушението да обгърне кръста ѝ с ръце. Загледа се за миг в малкия, стегнат задник, който се носеше под погледа му. Без да мисли, докато тя се носеше, опряна на едната му ръка, той сложи ръка на бута ѝ — само леко докосване, което стана по-здраво, по-мъчително.

— Дерек — извика тя, — не ме пускай!

Той махна ръката си.

— Ритай с крака, Миранда — каза ѝ той. — И гребци с ръце.

— Трябва ли?

— Ако не го правиш, ще потънеш, когато те пусна.

Тя започна да риташе и да гребеше, а зъбите ѝ затракаха.

— Ако ме пуснеш, ще те убия!

Браг не можа да сдържи усмивката си.

— Добро момиче — каза той след няколко минути. Той дори не я държеше, но тя като че ли не разбра. Ръката му беше под нея и само леко я допираше. Той я махна напълно, хвана я за раменете и я насочи с лице към себе си.

— Какво правиш!

— Ритай и гребци — рече той успокоително.

— Не ме пускай — примоли се тя.

Той се плъзна навътре във вира, като я дърпаше със себе си, докато тя риташе съсредоточено с ръце и крака.

— Сега ще те пусна, но ще бъда само на крачка от теб.

— Не! Негодник такъв!

Той я пусна и се дръпна назад. Тя стигна до него като локомотив. Той се опита да не се засмее, дръпна се още по-назад и тя го последва с небивала решителност.

— Дерек!

— Справяш се чудесно! Още малко!

— Мразя те!

Той спря и тя се приближи до него, като скочи в обятията му с отчаяние, ръцете ѝ обгърнаха врата му, а краката се увиха около кръста му, вкопчена в него като лоза.

Справи се страхотно — каза той, преливащ от желание. Долната ѝ риза се бе вдигнала нагоре. Той усещаше по-твърдите косми на женските ѝ части да се притискат в пъпа му. Господи, щеше да е толкова лесно... просто да я плъзне малко по-надолу и щеше да е срещу нейната...

— Ти ме излъга, пусна ме!

— Миранда, ще се научиш да плуваш. Оставих ли те да се удавиш?

Тя се поколеба.

— Не — призна тя неохотно.

Той не можеше да мисли нормално. Плъзна ръце по гърба ѝ, по голата ѝ плът, хвана задника ѝ и започна бавно да го мачка. Тя възкликна и той разбра по очите ѝ, че започва да разбира. Кожата ѝ беше толкова гладка, толкова копринена. Той прокара ръце по задната част на бедрата ѝ, към коленете ѝ, а после обратно нагоре. Хвана задника ѝ и го притисна към себе си.

— Дерек, моля те, не тук — рече тя и това бе почти изхлипване.

Той я погледна в очите и видя колко я е страх, че е в средата на вира. Нямаше ответно желание в очите ѝ. А може би част от страха ѝ бе от него. Той сложи едната си ръка около кръста ѝ и тя сякаш разбра, че той се кани да я пусне, защото се вкопчи по-здраво в него. Той реши, че за днес ѝ стига толкова.

— Справи се страхотно — каза ѝ той отново с плътен глас. Стигна с няколко загребвания до там, където можеше да стъпи на крака, а тя продължаваше да стои увита около него. Веднага щом водата стигна до кръста му, тя се плъзна и се запрепъва. Хвърли се към края на вира, като се закатери навън, но не преди да му предостави чудесната, влудяваща гледка на излетия си задник с цвят на слонова кост. Той въздъхна, обърна се и продължи да плува напред-назад, докато желанието му се поутоложи. Когато излезе от вира, видя, че нея я няма.

Той се върна в лагера им няколко минути по-късно и изсвири с уста. Миранда бе измъкнала леглото им от кожи от вигвама и проветряваше завивките. Той видя яростните ѝ удари, докато тупаше праха отвътре и разбра, че е ядосана. Тя излезе, сложи метлата отстрани и отиде до потока с едно ведро, без да го погледне. Наистина беше бясна. Той тръгна след нея.

Тя не даде знак, че е забелязала присъствието му, докато пълнеше ведрото с вода.

— Какво правиш? — попита небрежно той.

Тя се изправи, без да му обърне внимание и тръгна да се връща.

Той взе ведрото от ръката ѝ и го понесе.

— Миранда?

— Мокря пода — отвърна тя остро.

— Не забелязах, че е станал толкова пращен — каза той, като гледаше изопнатото ѝ лице.

Тя не отговори, а взе ведрото на входа на вигвама и изчезна вътре. Той я последва и видя как лисва водата по целия под.

— Наистина се гордея с теб — рече той искрено.

Тя започна да мете с метлата напред-назад, напред-назад.

— Никога не съм виждал човек, дето толкова се бои от водата, да плува толкова добре. — Това беше истина.

Метенето ѝ сякаш стана малко по-спокойно.

— Съжалявам, че си ядосана — започна той, като видя, че е омекнала и продължи да упорства, докато имаше предимство. — Но един ден ще бъдеш чудесна плувкиня, точно както и чудесен стрелец.

Тя издаде тих звук, подобен на изсумтяване и миглите ѝ се сведоха.

— Може да умра, но искам да можеш да се грижиш за себе си. Като те срещнах, ти беше безпомощна като новородено бебе. С всеки изминал ден се научаваш все повече да се оправяш сама.

Тя спря да мете и го погледна. Той се усмихна.

— Още ли си ядосана?

— Не говори така — отвърна тя и се намръщи. — Ти си млад. Освен това вероятно ще доживееш до сто години!

Той се засмя.

— Надявам се да не е така, освен ако ти не доживееш до деветдесет.

Тя леко се усмихна и той се ухили в отговор.

— Наистина ли смяташ, че се справих добре? — Погледът ѝ бе свенлив и изпълнен с надежда.

— Беше фантастична — каза ѝ той, като преувеличи съвсем малко.

Миранда се изчерви от похвалата му.

— Ако наистина искаш да се науча да плувам, ще се науча — каза тя смело и решително.

Той засия и се приближи до нея.

— Знаеш и какво друго ще ме направи щастлив, нали?

Тя го погледна невинно. Той взе лицето ѝ в ръце.

— Ако ме оставиш да те целуна и да те докосвам само за малко?

Тя трепна.

— Дерек...

— Искам само да те целуна — излъга той, а устата му се приближи до нейната.

— Вече ти казах — прошепна тя колебливо, — че можеш... нали знаеш.

— Не искам да се любя с теб сега, а само да те прегърна — каза той и това бе полулъжа. Той плъзна ръка около кръста ѝ и я притегли нежно към себе си. Устата му намери нейната и леко я погали, отново и отново.

Тя бе скована, но започна да се топи, когато устата му започна да се движи внимателно и търпеливо, като милваше устните ѝ с пеперудено докосване, а езикът му се стрелваше над мекотата им. Устните ѝ се раздалечиха, но той не бързаше, не нападаше, а само ги целуваше и допираше очертанията им, мястото, където се разделяха. Той премести ръцете си от раменете към гърба ѝ. Усети отстъпчивостта ѝ. Нямаше нищо против нейната пасивност, стига да не бе скована и да не се страхуваше.

— Ами работата? — прошепна тя след малко.

— Не ти ли харесва да се целуваш? — Гласът му бе пресипнал. Гърбът ѝ бе гладък, а устните ѝ — невероятно сладки.

— Да — промълви тя, като го възбуди. — Харесвам целувките ти. Бях изненадана...

Той превзе устата ѝ с език. Тя го прие пасивно и после, след внимателно и бавно изследване, ръцете ѝ се заключиха около врата му и се стегнаха. Той увеличи натиска и стана посмел, настойчив. Пръстите ѝ се впиха в косата му.

Той я вдигна и я положи на влажната земя.

— Дерек — запротестира тя.

— Искам само да ме оставиш да те докосвам — каза той. — Много ли е за един съпруг?

Очите ѝ бяха широки и въпросителни.

— Но... защо?

— Харесва ми — отвърна той, като отново потърси устните ѝ, коленичил до нея.

Тя започна да отвърща на целувките му, колебливо, свенливо. Той искаше да я обладае, но отказа да се подаде на похотта си. Щеше да ѝ достави удоволствие. Щеше да ѝ покаже, че няма от какво да се бои. Толкова се радваше, че снощи бе намерил изход, иначе никога нямаше да може да се овладее, както сега.

Той чу дълбок гърлен стон да се изтръгва от нея и по крайниците му се разстели топлина. Целуна я по шията и тя изви глава назад, за да го улесни. Долавяше мекото ѝ, неравно дишане и ликуваше. Тя е възбудена, помисли си той, въодушевена. Ръката му се прокрадна от рамото към гърдите ѝ и той хвана една малка, съвършена гърд. Тя възкликна и се вцепени.

— Остави ме да те докосна — промълви той срещу меката ѝ шия. Отново залепи устни за нейните, като стисна меката топка с ръка и затърка зърното с дланта си. Тя потръпна.

Умело откопча ризата ѝ, докато я целуваше дълбоко. Отново потърси гърдта ѝ, като я галеше, масажираше и се наслаждаваше на меката извивка под дланта си. Тя изстена едва доловимо. Главата му започна да бучи, а слабините му бяха толкова пълни, така горещи. Той плъзна ръка под ризата ѝ, като изкушаваше и дразнеше зърното. Тя започна да се извива в ръката му и искаше още.

Той смъкна долната ѝ риза, оголвайки двете ѝ гърди и се загледа в тях само за миг.

— Толкова си красива, Миранда — каза ѝ той пресипнало и после облиза с език твърдия връх.

Тя възкликна. Целувките му засилиха приятното изтръпване на тялото ѝ и го превърнаха в дълбока, пулсираща болка. Тъй като той искаше само да я докосва и целува, малкото страх, който се криеше в съзнанието ѝ се изплъзна между нежната му уста и ръцете му. Преди миг тя искаше да протестира, беше се опитала, заради срамните неща, които правеше той, но сега не можеше да мисли. Той сучеше от нея като бебе. Тя бе пламнала и отчаяно копнееше за нещо, за него, но и тя не знаеше точно за какво. Болката в тайното ѝ женско място бе толкова дълбока и неутолима, че тя се запита дали не е трескава и дали не умира. Чу животинско стенание. Изтръгна се от самата нея.

Част от съзнанието ѝ се опитваше се възпротиви, когато усети как ръката му обхваща женския ѝ хълм през гънките на роклята ѝ. Не там! Ала горещото, неописуемо усещане отми тази мисъл и тя осъзна, че той гали това непроизносимо място — галене, което я караше да се извива неудържимо, дори и през всичките ѝ дрехи. Тя се нуждаеше от ръката му. Изви се срещу нея.

Тя усети хладен въздух върху голата си гореща плът, когато той вдигна полите ѝ и свали дългите ѝ гащи. Стана толкова бързо, че тя можа само да прошепне името му. Чу го да казва:

— Обичам те, Миранда.

Гласът му бе на пресекулки. А после ръката му отново се върна там, плъзна се в долината между краката ѝ, която бе влажна и хлъзгава, и причини миг на осъзнато объркване.

— Обичам те, Миранда — повтори той с пътен глас, който сякаш идеше отдалеч.

— Не спирай — каза тя, като се извиваше и мятеше. Нещо невероятно и се случваше — тя имаше чувството, че на всеки нерв в тялото ѝ му бяха поникнали крила. А после извика, отново и отново, високо проплакване, докато тялото ѝ се зарея безумно, екстатично, преди да избухне в серия от бляскави експлозии.

— Господи — каза си Дерек, като гледаше пропитото ѝ със страст лице. С разтреперани ръце той свали дрехите ѝ, като гледаше поруменялото ѝ лице и черните мигли, подобни на гъсто ветрило.

Гърдите ѝ се надигаха и спускаха в неравномерен такт. Очите ѝ продължаваха да са затворени, когато тя остана гола. Той коленичи и плъзна ръце около нея. Целуна клепките, страните, носа ѝ. Откри устните ѝ и потръпна от собствената си жажда. Очите ѝ рязко се отвориха.

Той се усмихна срещу изумения ѝ поглед.

— Миранда.

— Аз... какво стана?

Той я целуна по ухото, по слепоочието.

— Току-що изпита женското удоволствие, скъпа. Това се случва, когато двама души се любят. Когато съм вътре в теб е даже още по-добре. — При мисълта и думите му се прииска да умре.

Тя го загледа, а после се изчерви.

Той хвана лицето ѝ и меко я целуна, като едва се сдържаше.

— Дерек? — каза тя и това можеше да се изтълкува като молба или протест или по малко от двете.

Той милваше гърдите ѝ, като отказваше да се отдели от устните ѝ. Тя потръпна. Той се наведе над нея, все още с препаската на кръста си, за да не я уплаши.

— Няма да те нараня — рече той.

Тя се скова.

Искаше да ѝ достави още удоволствие, искаше го отчаяно, но самият той бе толкова близо, по дяволите. Плъзна ръка между краката ѝ, като търсеше деликатно, умело.

— Дерек? — рече тя с полувъздишка.

Той изстена, плъзна се върху нея, хвана задника ѝ с една ръка и я вдигна към себе си. Целуна сладката, влажна цепнатина, а после започна да търси през розовите гънки с езика си. Тя възкликна, седна и го избута.

— Не!

— Толкова си вкусна — промълви той, без да обръща внимание на слабите ѝ усилия да го отблъсне, докато опитваше най-интимната ѝ част и ѝ се наслаждаваше.

Тя простена и падна назад, като безпомощно се предаде. Той увеличи усилията си и тя затрепери, като се извиваше под търсещата му уста. Оргазмът ѝ настъпи толкова бързо, че го изненада. Тя бе там,

открита и влажна и после викаше, отново и отново, високо, без да може да се овладее.

Той лежеше много неподвижен, положил буза на бедрото ѝ, затворил очи, докато тя не можеше да се отърси от преживяното. Той имаше много малко свързани мисли. Скоро щеше отново да я вземе там, но тогава щеше да е заровен колкото може по-дълбоко в нея. Мисълта го накара да я докосне и той плъзна показалеца си в нея, като възкликна от малкия ѝ, тесен отвор. Господи, помисли си той, като мушкаше нежно и я разтягаше, за да му е удобно.

— Дерек — простена тя.

С древен ритъм той мушна двата си пръста в нея. Тя потръпна, а хълбоците ѝ се издигнаха. Възбуден отвъд повратната точка, той се изправи и с едно движение захвърли препаската си. Стисна хълбоците ѝ, вгледа се в поруменялото и лице и се вмъкна.

Изстена от изключителното, неописуемо удоволствие. Миранда, помисли си той, като тласна. Моя.

Той се движеше бавно, като се опитваше да се сдържа, да удължи най-невероятното и красиво преживяване в живота си, вперил поглед в съвършеното ѝ лице. Той бе в нея, изпълваше я докрай, тя бе негова. Очите ѝ се отвориха и срещнаха погледа му. Той видя израза на изумление в тях.

— Толкова си малка — каза ѝ той дрезгаво. — Как ти се струвам аз?

Устните ѝ бяха разтворени. Тя не отговори, но затвори очи и надигна неумело хълбоците си към него. Той се спусна върху нея, хвана я за ханша, насочи я, като влизаше с все по-бързи тласъци, потънал в нея. Обичаше я лудо. Извика името ѝ, когато се изпразни в нея и сърцето му запулсира диво.

А после възкликна, когато усети контракциите ѝ и чу виковете ѝ. Влезе още веднъж, и още веднъж, протягайки ръка надолу, за да я докосне и да удължи удоволствието ѝ. Виковете ѝ стихнаха и двамата лежаха много неподвижни.

Сънят я остави на мързеливи, бавни етапи. Тя се опита да го продължи, толкова бе изтощена, че не искаше да се събужда. Задряма. В нея нахлуха спомени за Дерек и я разбудиха. Обзе я върховна радост. Страните ѝ се обагриха от гореща руменина. Тя отвори очи и видя, че вън е късно, вече бе ярка дневна светлина.

Дерек не бе в леглото им. Тя отново се изчерви замислена. Той се люби с нея толкова пъти този следобед и вечерта, че тя не можеше да ги преброи. Не мислеше, че е заспала преди полунощ, а може би доста по-късно. И това стана в топлите му, нежни обятия. Може би призори, когато небето навън едва просветваше, обагрено в розовосиво, тя се събуди и усети, че той я целува и влиза в нея. Зарадва му се.

Нещо тъмно и болезнено прободе топлата, розова мъгла на мислите ѝ. Тя го отпъди.

Протегна се. Беше се схванала, но се чувстваше чудесно. И бе протритата, усещаше го. Тя въздъхна, преситена.

Ти не си дама.

Тя възкликна, като искаше да забрави, че изобщо е чула тези омразни думи. Но той ги бе изрекъл и после устата му се бе спуснала и той се бе любил с нея. Блаженството, което последва бе изтрило съдържанието на думите му. Тя се напрегна, почна да рови в ума си и се опита да си спомни точния им разговор.

— Пожелах те още в първия миг, в който те видях — бе казал Дерек, като я прегърна и целуна бузата ѝ.

— Това е, понеже си разгонен козел — отвърна Миранда. Той се захили.

— И ти ме искаше.

— Не е вярно!

— Помня как постоянно ме зяпаше страхливо и запленено.

— Това не е истина. — Тя се опита да си спомни дали наистина го е гледала по този начин.

Той се засмя, а ръката му се плъзна по гърдите ѝ.

— Никога няма да забравя деня, когато едва не припадна, като си свалих ризата.

— Ти не си джентълмен!

— А ти не си дама. — Устата му се бе спуснала, прекъсвайки разговора.

Миранда усети как в очите ѝ се надигат сълзи. Шегуваше ли се с нея? Закачлив ли беше тонът му? Имаше ли значение? Тя наистина не беше дама! Нито една дама не би приела един мъж с такъв ентузиазъм! А това със сигурност бе само малка част от онова, което показваше тя в реакцията към съпруга си. Как можеше да се държи като някоя евтина, зле възпитана уличница? Като... курва!

Тя вдигна завивките нагоре, обърна се настрана, сви се на топка, а всичката радост от това, че е открила съпруга ѝ се изпари. Не остана нищо, освен срам и болка. Естествено той го мислеше. Понеже беше истина. Не че искаше да я нарани, но Дерек не беше джентълмен, така че какво му пукаше дали тя е дама? Но на нея ѝ пукаше! Страшно много.

Миранда се опита да не мисли за страстната си реакция предната вечер, стенанията и виковете си. За миг ѝ просветна откъде идеше тази нейна страна. Дядо ѝ от майчина страна бе прочут женкар и немирник през целия си живот. Сменял любовниците си като носни кърпи, въпреки че бил женен. Умрял в апартамента на любовницата си на осемдесет и две годишна възраст, а последната му възлюбена бе двайсетгодишна актриса. Бе всеизвестно, че много черти от характера се предават през поколение. И сега всичко се обясняваше. Тя беше наследила страстната натура на дядо си.

Искаше ѝ се да се завре в някоя дупка и да изчезне.

Вина и срам се бореха за надмощие у нея. Сега вече знаеше как се зачеват бебетата. Когато мъжът вземеше жена си по нормалния начин, тя смяташе, че това е правилно, неизбежно. Но Дерек бе преминал отвъд тези граници с ръцете и устата си. Мили боже! Какво щеше да каже отец Мигел, когато идеше да се изповяда? И можеше ли изобщо да си признае такова греховно съвкупление? А и щеше ли да има възможност да се изповяда? Трябваше да иде на църква!

— Добрутро, сънливке. — Дерек се усмихна и се протегна към нея, коленичи и я взе в обятията си. Погледът му бе топъл и нежен.

Миранда не го погледна. Не, помисли си тя решително, стига толкова!

— Миранда, как се чувстваш? — той вдигна брадичката ѝ, като я принуди да срещне погледа му. Изразът му доби по-трезв вид, когато видя мрачната ѝ физиономия. — Какво има?

Очите ѝ се насълзиха. Тя се дръпна.

— Махни се. — Тя вдигна завивките до лицето си и простена изтерзано.

— Добре ли си? — Той стисна одеялото, истински загрижен. — Да не си болна? — Ръката му се долепи до челото ѝ.

Тя стисна здраво очи, за да спре напирещите сълзи. Възползва се от извинението, което ѝ предложи той.

— Не, боли ме главата и се чувствам ужасно.

Той я изгледа уплашен. Погали косата ѝ.

— Нямах треска — рече накрая той. — Ще ти донеса студен компрес за главата.

Миранда заплака. Не можа да се сдържи.

— Защо плачеш? — попита той с агонизиращ глас.

Тя простена и захлипа.

Той внимателно я обърна, ужасно уплашен.

— Боли ли те?

Тя не отговори.

— Миранда, къде те боли?

Тя долови остротата в гласа му.

— Просто имам главоболие — отвърна тя, като ѝ се искаше да я прегърне и да ѝ каже, че я обича. Снощи ѝ беше казал това няколко пъти, но винаги наред някой много жарък момент.

Браг се запита дали не е виновен за болестта ѝ. Тя бе толкова крехка, толкова уязвима. Похотта му ли беше виновна? Хрумна му нова мисъл, която го обнадежди.

— Миранда, да не би да ти идва месечният цикъл?

— Да — отвърна му тя, само и само да я остави на мира.

Той въздъхна от облекчение и се изправи.

— Ще ти донеса компрес. Гладна ли си?

— Не.

Той я погледна още веднъж и излезе. В мига, в който си тръгна, сълзите ѝ чудодейно пресъхнаха. Тя остана да лежи там потисната и

засрамена.

Тя не можеше да се излежава в леглото цял следобед. Това нямаше да промени станалото, нито да поправи нещата. А и не беше честно спрямо мъжа ѝ. Миранда стана, облече се и излезе, за да даде своя принос в ежедневните им задължения.

Дерек правеше някаква яхния. Той грейна, като я видя.

— По-добре ли си?

— Да. Съжалявам, че се държах толкова детински. — Тя искаше да отмести очи, но неговият поглед бе толкова топъл и грижовен, че задържа нейния. През тялото ѝ премина сладко-горчива болка. — Ще приготвя вечерята.

— Днес искам да си починеш — заяви той твърдо. — Как е главоболието ти?

— По-добре — отвърна тя. Всъщност наистина я болеше глава и усещаше някакво тъпо пулсиране в слепоочията си.

Той пусна ножа, с който режеше месото и я взе в обятията си.

— За миг ме уплаши одева — рече той. Дъхът му бе топъл върху лицето ѝ.

Миранда искаше да зарови лице в гърдите му и да забрави ужасните си мисли. Сякаш доловил желанието ѝ, той дръпна главата ѝ напред, докато бузата ѝ се облегна на него. Погали я по косата. Тя усети как у нея се надига огромна топлина и привързаност, може би дори любов, към този мъж.

— Започна ли вече да кървиш? — попита той.

Тя задържа дъх. И това не беше честно, да го остави да си мисли, че ще ѝ идва, не и когато той бе толкова разстроен, че може да е бременна.

— Миранда?

— Още не — отвърна тя, като ѝ се щеше да не е лъгала.

Той се напрегна и тя се запита дали усеща измамата ѝ. Но той повече не поде темата.

През останалата част на деня Дерек не я остави да си помръдне пръста, за нейно огорчение. Той приготви вечерята, изпра, изчисти

оръжието си и прибра изсъхналите кожи. Тя не беше сигурна какво означава това. В погледа му имаше и загриженост, и нежност, и неугасващ блясък.

Миранда се изненада, че е толкова уморена, но нямаше търпение да се вмъкне в леглото тази вечер и се безпокоеше. Не искаше тази нощ да е повторение на предната или поне мозъкът ѝ не искаше. Но усещаше и някакво гъделичкащо нетърпение, нишки на желание, които знаеше, че може да изтъче в нажежени пламъци. Опита се да потуши тази дива страна на характера си.

Той влезе, след като тя се бе мушнала под завивките, облечена в долната си риза.

— Какво е това? — попита той озадачено, като опипваше с пръст крайчеца, обшит с панделка.

— Уморена съм — отвърна тя.

Той седна и я загледа с вид на разочаровано момченце.

— Знам — рече той най-накрая. — Аз бях виновен снощи, не биваше да съм толкова ненаситен. Но просто... толкова дълго те чаках, Миранда.

Думите му я развълнуваха. Тя не искаше да се вълнува и да се възбужда. Погледите им се срещнаха. Той се наведе и докосна устните ѝ със своите. Миранда се бореше с пулсиращото си желание. Вдигна ръце към гърдите му и го отблъсна.

— Не — каза тя твърдо. — Освен това съм се протрила. — Това си беше точно така.

Той хвана двете ѝ ръце в своите и въздъхна.

— Аз съм ненаситен негодник, предполагам. Помислих си, че може да се протриеш, понеже си толкова мъничка.

Тя почервения от явния му намек. Той се усмихна и я погали по рамото.

— Все още си толкова свенлива. Ще ида да взема малко мехлем. — Той излезе.

Миранда лежеше и се опитваше да отрече, че иска да я люби. Зачуди се дали низките ѝ апетити не са някакъв вид наказание. Как беше възможно? Откакто бе дошла в Тексас, се случваха само ужасни неща едно подир друго. Тя не заслужаваше повече терзания, уверена бе в това.

Дерек се върна с малко бурканче, което тя позна. Като знаеше за какво е, тя се изчерви и протегна ръка към него. Той не ѝ го подаде.

— Аз ще го направя — каза той.

Тя възкликна и се изправи в постелята.

— Не, няма.

— Шшшт.

Той раздалечи краката ѝ и внимателно я намаза отвътре с мехлема, като облекчи разранената тъкан.

— Не исках да те наранявам — рече той дрезгаво. Пръстите му я погалиха и когато тя започна да се извива, той ги изтегли, а ръцете му трепереха.

— Проклятие — изруга той, като пусна бурканчето на пода и я притисна към себе си.

Той приглуши евентуалния ѝ протест с много гореща, твърда целувка. Тялото и бе като отлично настроен музикален инструмент и реагираше моментално. Тя го искаше. Отчаяно. Това не беше редно, но нея не я беше грижа.

Той обсипа лицето и шията ѝ с целувки, като галеше гърдите ѝ, а сетне, подразнен, разпори ризата ѝ отпред. Тя изстена, когато той хвана и двете ѝ гърди с ръце и я целуна дълбоко и страстно. Зъбите им се сблъскаха. Тя отвърна на целувката му, като хапеше устните му, хвана главата, а после и лицето му. Промуши език в устата му и докосна неговия.

— Миранда — извика той.

— Да.

Получи отговор на незададения си въпрос. Той вече бе свалил панталоните си.

— Кажи ми, ако те нараня — каза той пресипнало, като галеше влажната ѝ, топла плът с пръстите си.

Тя изпита съвсем лека болка, когато той се вмъкна в нея, овладявайки импулса си да влезе силно и бързо. На нея не ѝ пукаше. Искаше го там, където е, да я изпълва изцяло, да се превръща в част от нея. Той вдигна краката ѝ нагоре и тя ги обви около кръста му. Движеха се заедно, силно и бързо, почти отчаяно и достигнаха изумителен оргазъм едновременно.

Миранда изстена, когато той излезе от нея, този път от истинска болка. Гореше.

Той я прегърна плътно, целувайки слепоочията ѝ. Тя отказваше да мисли, опита се отчаяно да блокира неприятните, гузни мисли и зарови лице във врата му. Развратница, не спираше да си мисли тя, истинска развратница. Скоро той потъна в дълбок сън, като продължаваше да я държи в обятията си.

Ала Миранда не можа да мигне още дълго време.

Беше прекрасно утро, помисли си Дерек ликуващо, като вдигна жена си върху коня и ѝ подаде поводите. Тя му отпрати лека усмивка. За него това бе като сноп слънчеви лъчи. Той бе хлътнал до уши, знаеше го, но това нямаше значение. Тя беше негова жена — това, което бе чакал цял живот.

Тръгнаха, като Дерек вървеше пеша до коня. До мястото на апаките имаше около шест мили и той се наслаждаваше на ободрителната разходка. Щеше да се радва на краткия излет още повече, ако тичаше — през вените му препускаше нестихваща енергия. Ала Миранда не можеше да седи много спокойно и той не можеше да си представи как ще подскача в тръс през целия път.

След около миля-две той забеляза, че тя се е умълчала. Почувства как го пронизва страх.

— Добре ли си днес?

— О, да — отвърна тя бързо.

Той вдигна поглед към нея и сложи ръка на коляното ѝ.

— Не се плашиш от народа ми, нали? — гласът му бе тих.

— О, не — запротестира тя искрено.

— Миранда, върти ми се нещо из ума.

Тя го погледна с любопитство.

— Какво мислиш за земята наоколо?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... — сърцето му започна да бие по-учестено — тексаската граница постоянно се мести на запад и на север. Не след дълго ще изникне някое селище по-близо от Сан Антонио. Проклятие! Не говоря направо. — Той ѝ отпрати една усмивка. — Това е моят край. Не мислех, че някога ще се установя някъде, но сега искам да го направя.

— Искаш да се заселим тук ли? — попита тя, за да му помогне.

— Да — отвърна той разпалено. — Ще построя една чудесна къщичка, която можем да разширим, като се наложи. Добитък — колкото щеш, сама го знаеш. С двама мъже, които да ми помагат, мога

да направя стадо и да почна да развъждам животни. Едрият рогат добитък е много издръжлив, да знаеш. Точно сега пазарът е главно тукашен, но можем да закараме животните до Ню Орлиънс или даже в Сейнт Луис. Добре ще си живеем — добави той и я погледна внимателно.

Миранда се усмихна.

— Дерек, ти си мой съпруг. А тази земя е красива. Ако искаш, направи го.

— Сигурна ли си, Миранда? Знам, че си градско чедо. Аз никога няма да мога да се заселя в града. Ще умрем от глад и аз ще полудея.

Тя му се усмихна и мекото, нежно чувство, което видя в очите ѝ го накара да преглътне и ускори пулса му.

— Мисля, че трябва веднага да започнем ранчото ни.

Той се засмя и спря коня ѝ, като я свали от седлото и я накара да извика от изненада. Отначало я целуна буйно. После, когато екзалтацията му поотмина и тя застана трепереща в обятията му, усети как го обзема безгранична любов и отново я целуна, нежно и внимателно, като се опита да покаже с една целувка колко силни са чувствата му. Това бе невъзможно.

— Стигнахме — рече Дерек почти час по-късно.

Миранда се заозърта с любопитство наоколо. Имаше двайсетина вигвами, точно като техния, пръснати в обширната долина. Няколко дечица тичаха и си играеха, момичета и момчета. Индианките стояха на групи, щавеха кожи, шиеха дрехи, разпределяха набраните зеленчуци и горски плодове — сцена, много подобна на тази при команчите, само че по-малка. Чу се бебешки плач.

— Всички мъже ли са излезли на лов? — попита тя, изненадана, че не усети страх.

— Не, ей там са. Изглежда ще има състезание. — Дерек се ухили и я свали от коня. Хвана я за ръка.

Зад лагера тя видя група мъже — и млади, и на средна възраст. Между тях се мотаеха шест момчета на петнайсет-шестнайсет години. Миранда бе любопитна.

Като минаваха през лагера, отвсякъде се понесе индиански вик, който Миранда не можеше да разбере, но знаеше, че присъствието им е отбелязано. Дерек се спря и се заговори с една жена в напреднала бременност, която седеше с две други индианки и шиеше.

— Миранда — рече той, — това е жената на Наджилкхисе, Дагълнике.

Миранда се усмихна.

— Здравейте.

Жената се усмихна в отговор, а после внезапно заговори на испански. Миранда знаеше този език.

— Говорите ли испански, сеньора? Добре дошли в нашия дом. Щастлива съм да споделя огъня си с вас.

— Muchas gracias — отвърна тя. — Да, говоря испански, макар и не много добре. Но достатъчно, за да ви разбирам.

— Не знаех, че говориш испански — рече Дерек, като продължиха.

— Има много неща, които не знаеш за мен — рече тя весело.

Той се ухили.

— И с нетърпение очаквам да ги науча.

— А тя откъде знае испански?

— Много апахи го говорят по малко. Всъщност мнозина апахи имат испанска кръв в жилите си, включително и аз.

— Така ли? — тя се загледа със съмнение в прекрасния, но необичаен цвят на кожата му.

Той се усмихна.

— Прадядо ми се оженил за една от пленничките си, красива кастилка.

— Наистина ли?

— Да. От края на шестнайсети век апахите воювали с испанците, а после с мексиканците, когато Мексико получи независимостта си през '21.

Миранда замълча. Тя не знаеше нищо за тази история на новия свят, освен малкото, което бе научила от учебника.

— Брат ми. — Слаб, изправен мъж на среден ръст с остри черти пристъпи напред, заговори на английски и двамата с Дерек се прегърнаха с истинско удоволствие.

— Това е жена ми — представи я Дерек гордо. — А това е брат ми.

Миранда разгледа лицето на мъжа, за да установи дали има някаква прилика със съпруга ѝ и я откри само в устата — чувствената,

твърда извивка на устните. Като изключим това, нямаха нищо общо. Дори в телосложението.

В този момент той се усмихна и тя видя приликата — това бе усмивката на Дерек, невероятно идентична.

— Братко, тя е по-красива от цялата тази земя.

— Съгласен съм — ухили се Дерек.

Миранда се изчерви. Усецаше мъжкия му интерес и бе изненадана, че Дерек е толкова невъзмутим.

— Пристигате точно навреме — надбягването ще започне всеки момент — рече Наджилкхисе.

Те се придвижиха напред, за да наблюдават. Миранда видя шестте момчета да се нареждат един до друг, всички облечени в препаски, с мокасини и ленти на челото. Червенокожите им тела бяха стегнати и слаби, косите им — дълги и пуснати. Един човек мина през всеки от тях с кофа вода и черпак, като даде на всяко момче да си напълни устата. Дерек се засмя.

Всеки трябва да свърши надбягването, без да изпие водата — обясни и той с приглушен глас.

— Но това е невъзможно — възкликна Миранда.

— Разбира се, че е възможно — отвърна той. — Всичко е въпрос на тренираност. Понякога един апах трябва да тича с часове без вода. Това надбягване сигурно е към четири мили.

Момчетата тръгнаха, като се затичаха леко като сърни. Скоро се скриха от погледа им надолу по един склон. Миранда се обърна към мъжа си:

— Дерек, ти бягал ли си някога по този начин?

Той отново се засмя.

— Естествено. Баща ми харесваше начина, по който апахите отглеждат децата си. А и защо не? Апахите са по-здрави от всяко друго племе на земята. Прекарвахме всяко лято с племето, а понякога и зимите. Обучиха ме точно като всяко друго момче, ако не и повече.

Миранда го слушаше в захлас, така че той продължи.

— Татко бе почетен член на племето. Аз се считам за част от рода заради майка ми. Роднините ми имаха по-големи изисквания към мен, за да наваксам обучението, което ми липсваше, а и заради бялата ми кръв, предполагам. Будех се сутрин и дядо ми ме караше да тичам до

планината и обратно преди закуска. Ако не се справех добре, караше ме да го повтарям по здрач.

— Колко жестоко.

— Не, не беше жестоко, макар че бе малко тежичко. Това ме направи човекът, който съм сега.

— Те се връщат — рече Миранда.

Едно от момчетата имаше голяма преднина и сега тичаше бясно. Като пресече финалната линия, отвори уста за проверка, понесе се ликуване и той изплю водата победоносно. Останалите момчета завършиха, всички близо едно до друго, но едно бе глътнало водата си. Миранда виждаше окаяното му изражение и гневно стиснатите устни на баща му, докато говореха. Дерек ѝ каза с тих глас, че момчето се е спънало и е глътнало водата, без да иска.

— Той посрами не само себе си, но и баща си.

Миранда съжали момчето и двамата с баща му се отдалечиха от групата. Младежът беше свел глава.

Следваше състезание по борба между две момчета — победителят в надбягването и племенника на Дерек, сина на Наджилкхисе от първия му брак. Дерек ѝ обясни, че в момента се правят големи залози.

— Какво залагат? — попита Миранда.

— Най-вече кожи, понякога и коне.

Двете момчета отначало изглеждаха равностойни. Никой не можеше да хване здраво другия. Биха се мълчаливо двацет минути, като ту единият, ту другият надделяваше, а после едновременно се пускаха, за да се хвърлят отново един към друг. И двете момчета бяха задъхани, а лицата им бяха почервенели. Тя бе изумена, че никой не обяви борбата за равенство.

После племенникът на Дерек затисна опонента си в хватка, като сложи едната си ръка на врата му и накара момчето да коленичи. Миранда осъзна, че го души.

— Дерек! Някой да ги спре!

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Той може да се признае за победен и всичко ще свърши. Но не се предава.

Миранда възкликна, когато лицето на момчето първо почервеня, а после преbledня, и накрая очите му се затвориха и той припадна.

Победителят го пусна и от всички страни се понесоха поздравления.
Миранда бе ужасена.

Тази нощ, като се върнаха във вигвама си, те седнаха навън на лунната светлина и се заприказваха за ранчото, като почнаха да кроят планове. Дерек се бе облегнал на един объл камък и притегли Миранда до себе си.

— Като начало — започна той — ще направя една къща с две стаи, но ще добавяме по един кат всяка година, докато се превърне в чудесен дом.

— Две стаи ни стигат — съгласи се Миранда, изненадана, че наистина мисли така. Животът ѝ я бе променил толкова много.

— Едната ще е спалнята ни, естествено, а другата ще ползваме за дневна и за трапезария. Ще готвим над огнището, но догодина, ако всичко върви добре, ще купя една датска фурна от Сан Антонио. А покъсно и печка. — Той се протегна и хвана ръката ѝ.

Тя се поколеба.

— Дерек, хайде да продадем ранчото на Джон. Можем да използваме парите от продажбата, за да си купим всичко, което ни трябва, дори да наемем прислуга. — Тя усети как той се напрегна.

— Не, Миранда — рече той накрая.

— Защо?

Той се намръщи.

— Нима искаш да използвам богатството на някой друг, за да се грижа за жена си? Не мога да го направя и това е.

Тя се извърна, за да го погледне.

— Сега е твое, знаеш това! Не ми принадлежи дори по закон.

— В ума ми си е твое — заинати се той.

— Тогава какво искаш да правиш с ранчото на Джон?

— Можем да го продадем и да сложим парите в банка за... — той се спря.

Тя възкликна.

— Ти не си имала мензис. Не го отричай. Вече минаха почти два месеца, нали? Ще имаш дете — при тази мисъл гласът му се изпълни с мъка, както и сърцето му.

— Може и да не съм бременна — възрази тя. Усети студен страх. Ами ако беше? Какво щеше да стане с тях? Дали Дерек нямаше да се отдръпне от нея? Толкова се боеше, че ще стане точно така. Дори не трябваше да го поглежда, за да разбере колко му е омразна мисълта, че тя може да има дете от Чавес.

— Има ли някаква вероятност да е от Джон? — попита внезапно той.

— Не.

— Но Джон умря само две седмици преди Чавес да те отвлече.

Миранда не искаше да обсъжда Чавес. Кошмарите бяха престанали и не искаше да се върнат.

— Не е на Джон — настоя тя, като се обърна, за да го погледне.

— Откъде си толкова сигурна? — попита той мрачно.

— Джон се люби с мен само три пъти — изстреля тя, а после прехапа устни.

Дерек зяпна. Тя извърна поглед.

— Защо, по дяволите, стана така?

— Аз не исках, а той беше добър — отвърна тя, а гласът ѝ секна.

— Аз му бях ужасна съпруга, Дерек. Джон толкова ме обичаше, а аз му отказвах.

Дерек я обгърна с ръце и я притегли в скута си.

— Той наистина те обичаше. Ти го направи много щастлив, сигурен съм в това. Любовта е много повече от това да спиш с някого, както и двамата знаем. Не се измъчвай.

Миранда се обърна, обгърна врата му с ръце, сгуши се до него и затвори очи. Ароматът ѝ бе толкова опияняващ. Той си пое дълбоко въздух и я погали по косата.

— Толкова си всеотдайна — рече той внезапно.

— Какво?

— Ти никога не вземаш, Миранда, и си единствената жена, която познавам, която само се раздава.

— Това не е истина — каза тя, като си помисли, че е полудял.

— Никога не искаш нищо. Погледни живота си, в какво се е превърнал. Дойде тук, за да се омъжиш за богат фермер, а сега си едва ли не индианка. Животът ни е ужасно тежък, поне за теб. — Той повдигна брадичката ѝ така, че погледите им се срещнаха. — Искаш ли

всичко да е по-различно? Искаш ли... искаш ли да се върнеш в Англия?

Миранда го зяпна.

— Даваш ли ми избор?

— Не знам — отвърна той дрезгаво. — Искам да си щастлива, но не мисля, че мога да те пусна.

— Значи въпросът е хипотетичен.

— Моля те, отговори ми.

Той зачака, затаил дъх, а кръвта му запулсира по-бързо.

Тя сериозно се замисли. Знаеше, че не иска да се върне вкъщи при баща си. Обаче ако се прибереше омъжена, но разделена, той нямаше да може отново да я омъжи за някой. Ами тогава? Щеше ли да я остави да се върне в манастира и може би да стане монахиня? Или да иде да живее с роднините на майка си във Франция? Тя се опита да си представи какво би било.

Никога повече нямаше да потърси Дерек.

Сърцето ѝ подскочи ужасено при тази мисъл. Тогава се усмихна и с радост осъзна, че не иска да се отделя от мъжа си. Колко прекрасно бе това!

— Не, Дерек — рече тя след един дълъг миг. — Искам да съм с теб.

Той се вгледа в съвършеното ѝ лице. Трябваше ѝ доста време, за да реши това и на него му се искаше да разбере как бе стигнала до това заключение. Дали той не бе най-малкото възможно зло? Нещо го човъркаше отвътре. Толкова я обичаше. Беше ѝ го казвал няколко пъти, но тя — никога. Знаеше, че тя не го обича и от това го болеше страшно много. Искаше пак да изрази любовта си, дори без защитното покривало на страстта, но нямаше смелост да го стори. Не можеше да се изправи срещу тишината, която несъмнено би донесло това признание, когато сърцето и душата му копнееха да чуят същото в отговор.

— За какво си мислиш? — попита тя меко.

Той я прегърна силно и впи устни в нейните. Можеше и по този начин да ѝ каже, че я обича. И може би щеше да я накара да го заобича на свой ред, ако я направеше достатъчно щастлива. Устните му галеха нейните, а палецът му милваше лицето ѝ. Устата ѝ се разтвори под неговата, когато тя отвърна на невинната целувка. Желанието му

незабавно се надигна. Тя го правеше ненаситен. Но бяха заедно, когато той бе в нея и тя бе само негова, част от него. Желанието му да я притежава по този начин бе толкова яростно. Целувката му стана по-дълбока, а заедно с нея и дишането му. Той започна да дразни едното ѝ зърно с палец.

Миранда се заотдръпва.

— Не — рече тя, като се отскубна.

Той се усмихна.

— Не?

— Не — повтори тя, като се опита да се изправи, но той я хвана по-здраво и тя остана пленена в скута му.

— Искам те — прошепна той и като хвана главата ѝ неподвижна и отново намери устата ѝ. Беше шокиран, когато тя притисна ръце срещу гърдите му и започна да се бори.

— Миранда?

— Не тази вечер — каза тя, като дишаше неравномерно, както от това, че се опитваше да се освободи, така и от ускорения си пулс, предизвикан от желанието. — Много съм се протрила — излъга тя, готова на всичко, за да си спести унижението от долните си страсти.

Той я вдигна на ръце, без да пророни дума и я отнесе във вигвама им, като я положи върху леглото от кожи. Тя го погледна в лицето и видя жаждата, изписана на него. Той коленичи до нея, зае се с плитката ѝ и разпусна косата ѝ.

— Дерек — за протестира тя.

Той отново я целуваше, като в същото време разкопча блузата ѝ и я свали от раменете. Тя губеше контрол, като потъваше под атаката му, а желанието ѝ се надигаше силно, яростно и почти лудешко. Толкова го искаше!

— Мога поне да ти доставя удоволствие — рече той дрезгаво и после свали ризата ѝ и зарови лице в гърдите ѝ.

Тя спря да се притеснява, когато езикът му започна да изтръгва невероятни усещания от цялото ѝ тяло. Тя хвана главата му, докато устата му се спусна по-ниско. Не възропта, когато той дръпна полата, фустите и гащите ѝ, а после потърси най-интимното ѝ място с устата и езика си. Тя ахна, изстена и заскимтя като животно. Усети как великолепият прилив се надига все по-високо и по-високо. Искаше го,

копнееше за него. Експлозията бе по-блестяща и продължителна от когато и да било.

Тя лежеше неподвижна и изтощена и усещаше все по-осезателно Дерек до себе си. Той я бе прегърнал плътно и я наблюдаваше. Тя обърна глава и видя втренчения му поглед. В очите му проблясваше неутолено желание. Той се наведе и я целуна. През тялото му премина тръпка. Повдигна глава и напрегнато се усмихна. С трепереща ръка отметна косата от слепоочието ѝ и се изправи.

— Отивам до потока — рече той и излезе.

Миранда не можеше да повярва. Затвори очи, а сърцето ѝ продължи да бие учестено. Беше казала не, но той въпреки това я бе обладал безкористно — но по най-греховния възможен начин. И тя изпита върховна наслада. Той бе лишил себе си, за да достави удоволствие на нея. И какво означаваше това? На него не му пукаше за греха, а само за плътта. Може би дори не осъзнаваше как се държи с нея, нито че това не е правилно. А тя безспорно нямаше срам. Волята ѝ бе слаба, а желанията — силни. Претърколи се настрана и се запита дали изобщо можеше да има разрешение на този въпрос. Искаше да бъде добра съпруга, но искаше също така и да е добра християнка.

А всъщност искаше ли наистина?

На другия ден той я изненада следобед. Тя миеше грудки, които бе събрала, като се опитваше да реши дали две от тях са от същия ядивен вид като останалите. Беше коленичила, облечена в роклята си от шевро, когато ръцете му я обгърнаха и той я целуна парещо по врата. Тя почти изскочи от кожата си.

Ръцете му се преместиха към гърдите ѝ и нежно ги стиснаха, докато той захвапа лекичко ухото ѝ. Тя веднага се скова, ужасена, че се нахвърля върху нея и я наgrabва, сякаш е някоя повлекана от публичен дом. Въпреки това тялото ѝ започна да пулсира и да трепти.

— Дерек! — извика тя, обхваната от гняв.

Той затърка едното ѝ зърно между палеца и показалеца си и тя усети как мъжествеността му расте срещу гърба ѝ и започва да пулсира. Миранда хвана китките му и гневът надделя над началните пристъпи на желание. Той не ѝ обърна внимание, а ръката му започна да шари надолу по корема ѝ, като продължаваше да целува врата и ухото ѝ. Улови женствеността ѝ с ръка и започна да я търка през меката еленова кожа.

Със сила и ярост, които не знаеше, че притежава, тя се измъкна и го зашлеви с всичка сила през лицето. Стана на крака разтреперана.

— Как смееш!

Той бе изумен.

— Как смееш! — извика истерично тя, като обезумяла.

— Миранда — възкликна той с разширени очи, без да разбира абсолютно нищо. Пристъпи напред и се канеше да я хване за раменете.

— Не ме докосвай! — изкрещя тя. — Да не си посмял!

Той замръзна.

Тя се завъртя на пети и избяга, като се втурна с всички сили в гората, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. Свлече се на колене, когато дробовете ѝ щяха да се пръснат и заплака. Той прекали. Да дойде при нея на открито, посред бял ден, и да я опипва грубо, сякаш бе курва. Това ли си мислеше за нея? Защо щеше да се държи с нея като с курва,

ако не я смяташе за такава? Тя наистина реагираше точно така всеки път, когато той я докоснеше!

— Защо плачеш? — рече той сковано зад гърба ѝ.

Стоеше изправен пред нея и я гледаше озадачен и безпомощен.

— Остави ме — заповяда тя. — Махай се!

Той се поколеба и клекна до нея.

— Знам, че не съм направил нищо лошо — започна той неуверено. — Или греша?

Миранда се надигна и седна, а по лицето ѝ имаше бразди от сълзи. Очите ѝ бяха огромни, гневни и в тях се четеше изумление.

— Нищо лошо ли?! Ти се държиш с мен като с курва и после ми разправяш, че не си направил нищо лошо? — тя сви юмрук, понеже страшно ѝ се искаше да го удари.

Дерек бе шокиран.

— За какво говориш? Какви са тези глупости?

Тя се намръщи. Естествено, че не разбираше, не му пукаше?

Но на него му пукаше.

— Миранда, кажи ми — замоли я той, като колебливо докосна ръката ѝ. — Не мога да повярвам, че реагираш така на това, че те прегърнах по този начин.

Тя го загледа и изтри очите си с юмрук.

— Прегърна ли? Та ти ме опипваше!

— Може... и така да е било. Но... — той се спря, без да знае какво да каже. Тя зачака почти войнствено. — Харесва ми да те докосвам — рече накрая той и осъзна, че това съвсем не е подходящо в случая.

— Не ми харесва начина, по който се отнасяш с мен.

— Не се държа с теб като с курва — рече той с изблик на гняв. — Обиден съм, че мислиш така.

— Как можеш да го отричаш? — извика тя. — Ако не преди малко, то снощи. Никой не се държи с дама така, както ти с мен!

Браг я изгледа, започвайки да разбира.

— Исках да те зарадвам, да те направя щастлива.

Миранда знаеше, че той говори истината.

— Не ми харесва да правя тези... неща, Дерек.

— Хареса ти — каза той, като се опитваше и искаше да разбере.

— Тялото ми е развратно, но не и умът ми — отвърна тя.

Той я зяпна, като му просветна.

— Знам, че имаш право да ме вземаш в леглото си, но не и по този начин. Това не е правилно! Това, че ме опипваш посред бял ден, на открито, не е правилно! Греховно е!

— Не — рече той рязко, като сграбчи ръката ѝ и я дръпна към себе си. — В любовта нищо няма нищо греховно. Начинът, по който те докосвам е хубав и правилен, Миранда.

— Не, не е!

Той се намръщи, но не я пусна.

— Какво се опитваш да кажеш? Какво искаш?

— Искам да се любим както трябва. — Тя видя нещо да проблясва гневно в погледа му и извърна глава. — Божията воля е да се правят бебета, Дерек, а не нещата, които правиш с мен.

— Глупости — рече той кратко.

Тя го изгледа и погледите им се срещнаха. Видя, че неговият е твърд и непреклонен.

— Обичам те — рече той. — И ти си най-прекрасната дама, която познавам. Не искам да правя любов с теб „както трябва.“ Не искам фригидна лейди в леглото си. Искам дама, която да е страстна — каквато си ти. Твоята страст не те прави курва, Миранда. Как изобщо можеш да си помислиш такова нещо? Тя просто те прави невероятно хубава.

— Прави ме мръсна — поправи го тя.

— Не! — Той я грабна, като прикова погледа ѝ. — Не чу ли какво ти казах? Обичам те — и затова искам да те докосвам и да ти доставям удоволствие. Това е правилно — така трябва да бъде.

Миранда усети, че омеква. Той я обичаше. Тя усещаше това, виждаше го в жарките му очи. Със сигурност го чувстваше, когато той я прегръщаше. Как можеше нещо толкова прекрасно да е греховно? Може би бог бе предначертал двама души, които се обичат да намират такова удоволствие в обятията си. Дали отец Мигел щеше да знае?

— Миранда? Нямам много дар слово. Но като те докосна, това е начинът, по който ти показвам какво изпитвам. — Погледът му задържа нейния. — И знам, скъпа, колко ти харесва докосването ми. Това не те прави разпуснатата. То те прави истинска жена, а не лицемерка, това е.

Тя се замисли и за това. Искаше да му вярва. Дерек леко я прегърна.

— За какво си мислиш?

— Искам да приема идеите ти, Дерек, но съм била възпитана по друг начин. Дамите в обществото не се държат като мен.

Той се усмихна.

— Само така говорят. Но не си ли се замисляла, че по този начин и ти изразяваш обичта си към мен?

Тя го загледа.

— Ако беше развратна, щеше да ти харесва докосването на Чавес и нямаше да приемаш Джон неохотно. Не си ли се замисляла над това?

Не беше. Тази мисъл много я облекчи и тя усети как срамът и вината се отдръпват от нея като отлив.

Дерек се успокои, като видя чертите ѝ да омекват.

— Освен това ти ме караш да се чувствам щастлив — прошепна той. — Това не е ли важно?

Тя леко се усмихна.

— Знам, че искам да съм добра съпруга.

— Ние караме медения си месец, скъпа. А тогава новобрачните двойки се отдават само на любов. — Той я погледна изпитателно. — Миранда, аз няма да се променя. Много енергия имам. Преди да се появиш ти, леглото ми не оставаше дълго празно. Такъв съм си. Ужасно се вълнувам, че си толкова страстна, защото това задоволява нуждите ми, без да пречи на твоите. Не разбираш ли? Идеално е.

Миранда въздъхна. Той бе много по-силен от нея и тя се чувстваше добре в прегръдките му, защитена и сигурна, но и развълнувана и въодушевена. Тя опря буза на гърдите му.

— Ние сме създадени един за друг — прошепна той, като я погали по гърба.

Тя повдигна главата му, за да го погледне. В очите ѝ се появиха радостни сълзи.

— Мисля, че те обичам — рече тя и после осъзна какво е направила. Ако любовта не беше това странно извисяване в сърцето ѝ, тази нужда да е с него, желанието да го зарадва, като се раздава, страхът от това да са разделени, копнежът да се съединят — тогава какво друго?

Той потръпна. Нежно повдигна лицето ѝ по-нагоре и я целуна с всички чувства, бушуващи в сърцето и душата му.

Ръцете ѝ се вдигнаха около врата му и пулсът им се ускори. Миранда отвърна на целувката му, като поиска още и нежността отстъпи място на притока от горещо желание.

— Ще ти покажа колко те обичам — каза Дерек, като я бутна на меката земя в гората.

Тя го погледна. Дългото му твърдо тяло я покриваше, лицето му бе точно до нейното, а златистите му очи сияеха. Той не я целуна, а зачака мълчаливо, обвил ръце около нея. Тя затвори очи. Любовта бе там, в лицето му, в златистия му поглед. Тя го искаше повече от всякога, искаше да го люби но този начин. В този момент реши, че е прав. Отвори очи, за да се взре в неговите.

— Покажи ми — прошепна тя.

Той го направи.

На другата сутрин Миранда се събуди с любов в сърцето си и полежа една минута, замислена за съпруга си и за това колко много го обича. Него вече го нямаше, бе отишъл да нареже дърва за новия им дом. Тя въздъхна. Беше време и тя да става. Седна, а после се изправи и усети, че ѝ се гади.

Едва успя да излезе от вигвама, преди да започне да повръща неудържимо. След като спазмите преминаха, тя остана да лежи неподвижно, свита настрана, гола. Толкова ѝ беше гадно, че се страхуваше да помръдне. Знаеше, че е смъртно болна.

Остана да лежи часове наред, като се страхуваше да се вмъкне вътре, докато не заспа. Като се събуди, се изненада, че е отвън и е заспала без дрехи, докато не си спомни какво се бе случило. Седна, леко уморена, но иначе се чувстваше прекрасно. Какво ѝ имаше?

Тя се заслуша в шума на падащо дърво недалеч от нея, после се изправи и влезе, за да се облече и се зае с ежедневните си задачи. Почувства огромно облекчение, че това, което я бе сполетяло отмина толкова бързо.

На следващата сутрин отново ѝ призля, но този път се бе облякла и успя да стигне до потока, преди да започнат ужасните спазми. Дерек я откри точно там. Предния ден бе отсякъл достатъчно дървета за скелета на къщата, а днес ги носеше до лагера им. Видя я, пусна поводите на коня и се затича.

— Миранда, какво има? — извика той, обзет от паника. Клекна до нея и тъкмо щеше да я прегърне.

— Не ме докосвай — от нея се изтръгна стон, а после още един.

Но той все пак го направи.

— Болна си. Нека те заведе вътре — рече той мрачно, като я повдигна.

— Не! О! — тя започна да повръща неудържимо и Дерек бързо я свали на земята, като изчака, докато премине.

— Само ти се гади ли? — попита той с изопнато лице, като я отнесе бързо във вигвама.

Миранда се страхуваше да говори. Щеше пак да повърне, ако той не спреше. Но тогава той внимателно я положи в леглото. Тя се сви и изстена.

— Миранда, ставало ли ти е така и преди? — попита рязко Дерек, застанал над нея.

— Да — прошепна тя и затвори плътно очи.

— Ще ти донеса билков чай, който ще ти помогне — каза той, като се завъртя и излезе. Чувстваше се невероятно бесен, докато отскубваше билките, които използваша апахите за сутрешно неразположение. Той не искаше да отгледа това дете. Не искаше да гледа как Миранда расте и се подува от това бебе, продукт на насилието и похотта на друг. Не искаше тя да минава през агонията на раждането заради този негодник Чавес.

— Проклятие! — Юмрукът му удари дънера на дървото, пред което бе коленичил. Болката му донесе облекчение. Искаше да счупи проклетото дърво, а може би и ръката си.

Всеки път, когато погледнеше към това дете, щеше да си спомня как Чавес бе изнасилвил жена му. Всеки път.

Като донесе чая, направен от листата, Миранда спеше, така че той я остави. Отиде до конете, все още застанали с шест огромни борови трупи, завързани отзад, и ги поведе към мястото край потока, където бяха решили да построят къщата. Тук поляната се простираше надлъж и нашир. Всъщност тя бе част от една долина и гледката бе невероятна, а небето бе набраздено от планински върхове, покрити със зеленина и бели снежни калпаци най-отгоре. Долината бе тучна и гъста, прекалено камениста, за да сеят нещо, освен за собствени нужди, но идеална за пасище. Всъщност, замисли се той, едрият рогат добитък можеше да оцелее и с много по-малко от това. Може би щеше да се опита да подобри породата, за да дава по-добро месо и да увеличи невероятната издръжливост на животните.

Ала в ума му не спираше да се върти мисълта за детето.

Миранда приготвяше обяда им, когато той се върна по-късно, прегрял и запотен и прекалено ядосан, за да говори. Той седна безмълвно и видя усмивката ѝ, но все едно не я забеляза. Имаше чувството, че целият му идеален свят току-що се бе сгромолясал.

— Дерек? Какво има?

— Нищо.

Тя се спря.

— Не разбирам какво ми има. Сега се чувствам отлично.

Погледът ѝ се бе спрял невинно върху непроницаемото му лице. Защо изглеждаше толкова навъсен?

— Не си ли чувала за сутрешно неразположение, Миранда? — сопна ѝ се той.

Тя потръпна от тона му.

— Сърдиш ли ми се? — гласът ѝ затрепери.

Той се изправи, пусна чинията си и я изрита настрана.

— Не, Миранда, развълнуван съм до полуда от това, че ще родиш копелето на Чавес. Не си ли личи?

Очите ѝ се разшириха и шокът ѝ не можеше да се сбърка.

— Сигурен ли си?

— Да, по дяволите! Жените в ранните етапи на бременността си повръщат сутрин, точно като теб. — Той се обърна сковано. — Не съм гладен. Връщам се на работа.

Тя се загледа след него, докато се отдалечаваше с нервни, напрегнати крачки, а тялото му бе сковано от ярост. Той отиде до конете и ги поведе към гората, за да донесе отсечените трупи. Очите ѝ се насълзиха. Мили боже, помисли си тя, защо? Защо ми даде дете, заченато от насилие? Защо?

Тя хвана смутено корема си и се опита да установи в кой месец е. Две сълзи се затърколиха по бузите ѝ, докато гледаше как мъжът ѝ изчезва в гората. Тъкмо се открихме един друг и сега това, помисли си тя, не искам дете, заченато от насилие и бруталност. Искам дете от мъжа си. Тя заплака.

Сълзите ѝ бяха слаби, безпомощни, от самосъжаление. Когато пресъхнаха, тя се почувства по-добре, по-силна. Събра дрехите за пране и ги занесе до потока, като през цялото време си мислеше за божията воля и как никой смъртен не можеше да я разбере. Това дете беше дошло по божията воля, а пътищата божии са неведоми. Имаше причина. Тя не знаеше каква е, но знаеше, че това бебе няма никаква вина за злото, което баща му е причинил. Усети прилив на закрилническа майчина топлина и осъзна, че иска това дете.

Като удряше дрехите с една голяма бухалка, тя се замисли за сина на Дерек и веднага разбра. Синът му бе полуапах, отгледан от команчите. Това момче бе полукоманч и щеше да бъде отгледано от

мъж с апахска кръв във вените си. Тя почти захвърли греблото. Сякаш господ връщаше на Дерек сина му.

Той се върна по-късно от всеки друг път, почти по здрач и тя бе започнала да се тревожи да не му се е случило нещо. Не носеше дърва, като се върна, и тя не знаеше какво е правил. Но като седна, веднага забеляза, че е пил. Лъхна я алкохолна миризма, макар че той не залиташе. Тя го чакаше, за да вечерят заедно, но той не продума. Бегло я погледна и започна да яде стръвнишки. Тя се почувства невероятно наранена и ѝ се прииска да заплаче.

„Не съм виновна аз,“ искаше да каже тя. „Защо се държиш толкова студено и подло?“

След вечерята той изгаси огъня, като я остави да прибере всичко сама и се вмъкна във вигвама. Вечер винаги ѝ помагаше и ако сега се опитваше да ѝ каже нещо, успяваше. Когато тя се вмъкна в леглото при него, усети, че е буден. Лежеше по гръб и бе вперил невиждащ поглед нагоре. Тя искаше да се сгуши до него и да потърси топлината на тялото му, искаше да се увери, че продължава да я обича. Боеше се, понеже откакто се ожениха, той винаги се държеше мило и грижовно. Все пак тя се плъзна към него и сложи ръка на гърдите му. Облегна глава на рамото му.

Той се обърна настрана, с гръб към нея.

— Не тази вечер, Миранда — каза той.

Тя също се обърна на другата страна. Очите ѝ се изпълниха с мълчаливи сълзи, които закапаха по бузите ѝ.

— Какво ще кажеш да оставиш детето на някое бездетно семейство?

Миранда го изгледа ужасена.

— Не!

Той стисна зъби.

— Просто реших да попитам. — Той се обърна.

Тя го хвана за ръкава, без намерение да го пуска. Преди това ѝ бе твърде лошо, за да обсъжда този въпрос с него, но сега се бе оправила.

— Искам да поговорим.

Той я погледна, а лицето му бе непроницаемо.

— Няма за какво толкова да говорим.

— Да, има, Дерек. Ще имам дете от друг мъж и ти се държиш с мен така, като че аз съм виновна.

Той малко поомекна.

— Знам, че не е твоя вината.

— Тогава престани да се държиш толкова жестоко! Не мога да го понеса!

Той я изгледа.

— Аз съм обикновен човек, Миранда, а не светец. Какво искаш от мен — да тръпна от радост, задето ще отгледам някое копеле като свое?

Миранда му удари плесница.

— Никога повече не говори така за детето ми!

Той остана да стои така един миг, а после каза:

— Извинявай. — Обърна се на пети и добави: — Имам да върша работа.

И си тръгна.

Тя бе ядосана — ядосана и разстроена. Колко дълго щеше да се държи по този начин? През остатъка от живота си ли? Щеше ли да си изкара яда и омразата на детето, когато се роди? Тя се затича след него.

— Не сега, Миранда — каза той, без да я погледне.

Тя се бе задъхала и се вкопчи с него с двете си ръце, докато той спря.

— Да, сега! — възкликна тя, останала без дъх.

— Добре — отстъпи той.

— Бебето е невинно, Дерек, абсолютно невинно, и такава е била божията воля.

Той направи гримаса.

— Не вярвам в божията воля.

— Но не може да не се съгласиш, че бебето не носи вина.

Той кимна.

— И какво от това?

— Ще бъдеш ли баща на това дете? Ще му дадеш ли името си, закрилата и грижите си? Ще го направиш ли? — Гласът ѝ се издигна. Тя трябваше да знае.

— Казах ти, по дяволите, не съм светец. Всеки път, когато погледна това дете, ще си спомням какво ти е сторил Чавес и ще се изпълвам с гняв и омраза. Да, ще дам на детето името си. Но не ме карай да му дам любов, защото я нямам!

Миранда стоеше разтреперана и нещо я присви дълбоко в сърцето. Той бе хладен.

— Нещо друго?

Тя поклати глава и го загледа как се отдалечава. Върна се в лагера им, а всичко пред погледа ѝ се размъти. Изобщо не съм познавала този човек, мислеше си тя. Не е такъв, за какъвто го смятах. Той е егоистичен звяр, като всеки друг мъж. Държи се мило само когато му е угодно. Какво ще правя?

Тя не можеше да мисли за нищо друго цял ден. Как можеше да отгледа това дете с баща, който ще го мрази или най-малкото ще е хладно безразличен? Тя знаеше, че няма да го понесе и изпитваше непоносима болка в сърцето си. Имаше само едно разрешение, което я сломи. Тя подхвана темата след вечеря.

— Дерек?

Той седеше в спускация се здрач, обърнат в профил и изглеждаше невероятно красив с неподвижното си бронзово лице. Погледна към нея.

Тя се страхуваше. Сърцето ѝ биеше лудо. Но трябваше да го направи заради бебето. Навлажни устни.

— Дерек? Искам да се върна в Англия.

Той я погледна, целият в слух.

— Какво?

— Искам да се върна в Англия... Моля те. Така ще е най-добре.

— Тя погледна в изумените му очи и ѝ се прииска да заплаче. Не го направи, но положи големи усилия за това.

Той веднага си възвърна самообладанието, като впери поглед в планините.

— Разбирам.

Така ли бе наистина? Тя трябваше да говори, да обясни всичко, но от устните ѝ не излезе нито дума.

— Предпочиташ детето пред мен.

В думите му имаше някакъв фатализъм. Той я погледна толкова студено и далечно. Миранда си пое дълбоко дъх.

— Детето е безпомощно и беззащитно. Ти можеш да оцелееш без мен — без проблеми.

Той се засмя късо, с горчивина. Извърна поглед.

— Ами ако откажа? Оженихме се в църква — по-скоро твоя, отколкото моя. Разводи няма.

— Защо ще откажеш?

Той се изправи.

— Отговорът ми е не.

Тя познаваше добре този поглед — твърд и непоклатим. В него нямаше място за компромис.

— Не е честно — извика тя и се изправи.

— Никой не е казал, че животът е честен.

Той тръгна. Миранда се почувства победена. Част от нея си отдъхна — тя знаеше, че все още го обича. Но трябваше да мисли и за детето. Как можеше да стигне до Сан Антонио без него, за да тръгне за Англия? Беше невъзможно и тя го знаеше.

Тъкмо бе заспала, когато усети, че той се плъзва до нея и веднага се събуди, замръзнала, като се престори на заспала. Усети, че я гледа. После почувства ръцете му да гаят ръката ѝ, хълбока ѝ. Бе шокирана. Това бе невъзможно, след този разрыв помежду им да иска да упражни правата си тази вечер.

Устните му докоснаха слепоочието ѝ, ухото ѝ. Тя се извърна, за да застане срещу него.

— Не — заяви твърдо тя.

Той се възползва от това, хвана лицето ѝ с две ръце и я целуна. Тя се опита да обърне глава, но бе невъзможно. Целувката стана по-дълбока и тя се опита да го отблъсне. Той я сграбчи за косата, увивайки я около китката си, а с другата ръка я прегърна плътно през кръста. Прехвърли едно бедро върху нея и я притисна. Какво се опитваше да докаже?

Вече не я интересуваше. Тялото ѝ започна да реагира нетърпеливо, сякаш бяха минали години, откакто не са се любили, а не ден-два. Тя се притисна срещу него, прие езика му и заопипва устата му със своя. Бе задъхана, зажадняла, полудяла. Неговата страст беше не по-малка от нейната. Целуваха се диво и разпалено и тя изстена. Дишането му бе накъсано и рязко. Той вдигна полата ѝ и влезе в нея. Тя извика от прекрасното сливане. Той се вмъкна почти настървено, а тя искаше още по-бързо, по-силно. Той го почувства и започна да влиза като побеснял бик. Тя стигна до оргазъм първа, като извика диво, а после той се присъедини към нея, изстена, потръпна и се строполи отгоре и.

Тя се заслуша в биенето на сърцата им, като го прегръщаше леко и усети, че пръстите му галят косата ѝ. Искаше ѝ се да заплаче от тъга. Искаше да срути стената, която това дете бе издигнало, но не знаеше как. Искаше да го обича.

Той се изтърколи от нея и тя зачака с нетърпение някакъв знак за нежност, някакви любовни думи. Той лежеше неподвижен по гръб със затворени очи и дишаше равномерно. Тя се помести към него. Ръката му я обгърна. Положи глава на гърдите му и се зарадва, че поне не се е обърнал, но се натъжи, че не последва нищо нежно и мило. Заслуша се в дишането му и осъзна, че е заспал.

Той все още бе огорчен, че тя избра бебето пред него. За него това бе доказателство, че не го обича и това бе болезнена истина. Днес не беше толкова ядосан. Сякаш това, че го попита дали може да се върне в Англия го бе върнало рязко на земята. Но още усещаше горчивина и болка.

Той не можеше да я остави да си замине, понеже това щеше да означава да се откаже от нещо по-ценно от собствения му живот. Не можеше да си представи да живее без нея, особено след като получи любовта ѝ, макар и за кратко. Снощи искаше да ѝ покаже колко много се нуждае тя от него, но знаеше, че не подхожда към нея както трябва. Ако някой знаеше разликата между влечение и любов, това бе той. Беше толкова иронично. Той бе изпитвал влечение към жените през целия си живот, а после се бе влюбил в напълно невинна девойка, която в замяна изпитваше само влечение към него! Ако не бе толкова съкрушително, щеше да е смешно!

Той искаше нещата между тях да са както трябва. Ако това означаваше, че той трябва да приеме бебето, щеше да положи максимални усилия. Имаше седем месеца, може би по-малко, за да свикне с мисълта, че ще отгледа сина на Чавес. Щеше да се обърне към нея. Тя щеше да му помогне. Но не беше честно от нейна страна да очаква, че ще обича това дете като свое. Не можеше да направи това. Можеше единствено да се опита да се грижи за него.

Този следобед, след като тя се справи от сутрешното си неразположение, Дерек я откри да скубе пъдпъдка, който бе донесъл тази сутрин. Хвана ръката ѝ и я спря. Когато тя вдигна поглед към него, той видя надеждата, грееща в очите ѝ, но и терзанието. Мразеше се, задето бе толкова егоистичен и толкова я огорчаваше. Ако е нещастен, реши той, отсега нататък няма да го издава пред нея.

— Миранда, мислех си нещо.

Тя погледна дълбоко в очите му и зачака. Беше толкова ранима, помисли си той и въздъхна.

— Искам нещата между нас да са както преди. Ще се опитам да бъда добър баща. Аз... никога няма да разреши някои да стори нещо лошо на когото и да било, да не говорим за някое невинно същество, знаеш това, и то важи и за това бебе. Не мога да се преструвам, че го обичам, но... ще бъда добър баща. Можеш да ми помогнеш, да ми покажеш как. Моля те.

Миранда го погледна и той видя как в очите ѝ има тъга.

— Какво има? Не ти ли казах това, което искаше да чуеш? — Той чу отчаяната нотка в гласа си.

— Изобщо не съм си мислела, че ще откажеш закрила на детето ми, Дерек. Но това, което предлагаш ти е заради мен, а не заради детето. Това, което искаш да направиш е правилно, но поради неправилни, егоистични причини.

Той я слушаше и знаеше, че е права.

— Миранда, как мога да спечеля обратно любовта ти?

— Любовта не се търгува — отвърна тя меко.

Той се почувства много окаян.

Тя видя колко е нещастен. Ръката ѝ се протегна, докосна бузата му, той я хвана и я задържа там.

— Дерек, ще направим каквото можем.

— Аз съм егоистичен подлец — рече той. — Винаги съм го знаел, но преди никога не ми е пречело. Ала като те срещнах, ти стана по-важна от собствените ми нужди. Или поне така си мислех. Може би съм сгрешил.

— Не се съмнявам в любовта ти — каза тя и въздъхна. — Може би като се роди детето, ще откриеш, че в сърцето ти се таи любов към едно невинно създание.

— Може би ти ще успееш да ми помогнеш.

Ала още като изричаше тези думи, той се чувстваше разкъсан. Не искаше да обича сина на Чавес, искаше само да обича жена си. Но една друга страна от него, по-дълбока, му каза да се освободи от гнева си.

Внезапно той вдигна глава, а всяко нервно окончание в тялото му се напрегна.

— Дерек, какво има?

Той я хвана за ръката и я повлече към купчината трупи и издигнатото скеле. Бяха направили три крачки, когато индиански боен

вик раздра тишината и земята се разтнесе от тропот на копита.

— Миранда, зад дърветата! — извика Дерек, като я буташе и тласкаше напред. Нямахме време да мисли какво правят команчите толкова далеч на север. Видя Миранда да се скрива зад трупите, а после стреля, точно когато един индианец хвърли копието си, препускащ с коня си към него. Копието го улучи високо в гърдите, а команчът падна мъртъв. Миранда изпищя.

Дерек се обърна и стреля по още един нападател. Улучи го и конят му продължи да бяга без ездач.

Миранда изпищя предупредително:

— Дерек!

Твърде късно, той усети ножа в гърба си и се свлече на колене. Вдигна пистолета си и стреля. Атакуващият воин се отпусна върху коня си. Браг нямаше възможност да преброи колко са и сега бе твърде омаломощен. Бе ранен и губеше кръв. Започваше трудно да фокусира погледа си. После чу Миранда отново да пищя.

Беше застанал настрани, полуизправен, когато видя, че тя е обградена от трима команчи с копия, насочени към нея. С големи усилия се прицели и стреля веднъж. Един воин падна, а другите двама не улучиха и минаха покрай него в галоп. Оставаха му само два куршума. Той изчака. Команчът препусна, а после вдигна лъка си. Дерек стреля и улучи. Знаеше, че го уцели на късмет, защото всичко пред погледа му се бе размътило.

Чу я отново да пищя. Не можеше да вдигне глава, нито да вижда. Чу само тропот на копита, съвсем наблизко, отстъпващи. Всичко стана сиво, а после притъмня.

— Дерек! — това бе писък.

— Дерек! — по-слабо.

— Дерек!

Миранда ридаеше безпомощно. Не беше ѝ останала сила да се съпротивлява. Видя всичко — видя как убиват мъжа ѝ пред собствените ѝ очи, видя го как падна, когато я метнаха върху едно пони пред някакъв индианец, който вонеше като гранясало масло. Това, че го оставиха да лежи там я сломи. Ами ако беше още жив и умреше от загуба на кръв?

Как можеше човек да оживее, след като го улучат с копие, а после му забият нож в гърба?

Бяха само шестима, осъзна тя смътно и яздиха през целия ден и цялата нощ. Тя спря да мисли. Сърцето ѝ бе съкрушено. Не можеше да мисли, защото щеше да умре от болката. Дерек. Дерек. Искаше да умре.

На другия ден спряха. Миранда не беше сигурна дали беше следващият ден или следващата седмица. Чувстваше се абсолютно капнала. Бе объркана, замаяна. Дерек беше мъртъв.

Дерек! През нея непрестанно пулсираше болка. Някой я свали от понито и тя се свлече на земята.

Една ръка се уви в косата ѝ. Тя проплака от физическата болка, докато започнаха да я влачат за косата, а после я пуснаха и тя се просна по лице. Чу мъжки гласове, възбудени. Караха се. Тя отвори очи и повдигна глава. Едър бял мъж, облечен в еленови кожи говореше на индианците и правеше жестове с ръце. Какво ставаше? Къде беше тя? А Дерек?

Това не можеше да е истина. Тя бе с Дерек в красивата им поляна, сигурна и спокойна. Не... Дерек бе мъртъв! Не... Скоро щеше да дойде и да я спаси... Дерек, обичам те...

Чувството, че се носи и се рее се засили. Обгърна я мъгла. Влажна мъгла... Англия. Майка ѝ, някакъв парк, подкастрирани алеи. Майка ѝ я обичаше. Тя бе мъничка, толкова мъничка, момиченце. Мъглата бе хладна и мека, като пухкав облак. Тя не искаше да я оставя, но някой я разтърсваше. Миранда се насили да отвори очи и сърцето ѝ трепна, като видя гърдите, покрити от еленова кожа.

— Дерек.

Мъжът се усмихна.

— Това е щастливия ти ден, малката. Айде. Бая път ни чака.

Миранда запремига и се вгледа в големия, мръсен непознат. Дерек бе мъртъв. Нищо друго нямаше значение. Команчите си бяха заминали. Когато мъжът я дръпна, за да се изправи на крака, тя се движеше така, сякаш бе упоена.

Той не знаеше колко дълго е бил в безсъзнание. Това беше първата му свързана мисъл — че е в съзнание. Следващата бе Миранда.

Той се съсредоточи.

Бе ранен — щеше да умре, ако не направеше нещо. Изпитваше ужасна болка в гърба. Гърдите му го изгаряха, но тази болка бе незначителна на фона на другата. Той бе немощен и като отвори очи, вече се зазоряваше — всичко бе обвито в розово-червена мъгла. Той затвори очи и отново припадна.

Като се свести отново, слънцето бе високо и напичаше. Той успя да измъкне ножа от калъфа му. След това усилие трябваше да си почине. Срязва ризата си. Щеше да загуби съзнание. Не! Трябваше да живее... Да намери Миранда.

Бореше се с обгръщащата го тъмнина. Наряза ризата си на неравни ивици. После отново припадна.

Но само за няколко часа, както забеляза, като дойде отново на себе си. Все още държеше ножа в ръка и го пусна с голяма мъка, като сложи и двете си ръце върху копие, стърчащо от гърдите му. Бе на хубаво място, забеляза той, под ключицата, над белите дробове. Беше извадил късмет. Усмихна се наум, като се сети колко е иронична тази мисъл. Трябваше му сила. Той дръпна, изстена от болката и се пребори с вълните от надигащо се замайване.

Опита се пет-шест пъти, преди най-последно да успее да измъкне копие и тогава кръвта отново бликна. Само с усилие на волята успя да смачка парче от ризата си и го притисна върху раната. Претърколи се по корем, като продължаваше да държи плата до гърдите си. Отказваше да припадне.

Знаеше, че ножът продължава да е в гърба му, защото бе паднал срещу него, преди да се извърне полусъзнателно настрана. Болката бе непоносима, високо в гърба му, в рамото, в костите и мускулите. Той бе толкова отпаднал. Трябваше да го извади, но още нямаше толкова сили.

Допълзя до потока. На два пъти изгуби съзнание и му трябваха часове, за да измине трийсетте ярда. Тялото му пламтеше и той знаеше, че започва да го втриса. Но нямаше да умре. Плъзна се във водата. Пи дълго.

С ножа си нарязва останалата част от ризата си на ивици. Това трая доста. През цялото време стоеше в потока и оставяше водата да измие раните му. Превърза топката плат към гърдите си с ивица плат, като продължаваше да кърви. Бе крайно отпаднал, но решителността му взимаше надмощие над всичко останало. Той забрави за ножа, забит в гърба му, знаеше и без да се опитва, че не може да направи нищо, за да го извади, не и сега.

Не можеше да си мисли и за Миранда. Но за момент се запита дали и апахите са нападнати. Заспа.

Събуди се горящ от треска, но го очакваше. С отчаяние се вкопчи в моментите на ясно съзнание. Раната на гърдите му бе спряла да кърви и бе започнала да се съсирва. Знаеше, че не бива да я мокри, но знаеше и че може да умре от треската. Вече бе разбрал, че раната в гърдите е по-сериозна. Изпълзя във водата, докато го покри, бистра и прохладна, и отново заспа.

Събуди се студен, колкото преди, но не помръдна, защото не можеше. Студените тръпки се редуваха с изгаряща топлина. В един момент започна да се мята, да бълнува и да сънува, най-вече Миранда. Преживя отново времето, което бяха прекарвали заедно. Усещаше докосването ѝ по челото си, толкова хладно и меко.

Видя сина си като новородено и усети гордост. Момчето викаше буйно и енергично още от първия си миг на белия свят. Дерек го държеше. Жена му се усмихна уморено. Тя бе апах. После пред очите му се превърна в Миранда. Момчето в ръцете му стана копелето на Чавес. Той се втренчи, прегърнал бебето, без да може да го пусне, но не искаше да го докосва. Детето се промени, превърна се в собствената му плът и кръв, а после пак се върна в образа на нежеланото копеле. Накрая видя сина си, висок, юноша, команч. Дерек защитаваше Миранда от сина си, който я нападаше и искаше да я убие. Браг се приготви да защити Миранда от собствената си плът и кръв.

Той се събуди, огрян от лъчист ден и усети приятната топлина на залязващото слънце. Съсредоточи се и си спомни. Беше в потока, покрит до шията, но вече не бе трескав. Беше изключително отпаднал.

Нямаше сили да помръдне, но се опита да направи мислен преглед на раните си. Превръзката на гърдите му бе чиста, сякаш изобщо не бе кървял. Усети, че в гърба му няма нож. Сам ли го беше извадил? Или водата го бе отхлабила? Той не помнеше да го е вадил. Колко дълго се бе борил с треската?

И господи, добре ли беше Миранда?

Той знаеше, че му трябват сили. Зарови пръсти в речното дъно, за да намери червеи и ларви, които изяде. Беше твърде слаб, за да улови някоя риба с ножа си, затъкнат в колана му. Но ако си възвърнеше силата, щеше да успее да хване някоя риба и да я изяде сурова. Дотогава щеше да живее от червеи и ларви. Сънят го обори.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ВЪЗЛЮБЕНА

— Какво ѝ е? — попита подозрително жената, сложила ръце на дебелиите си хълбоци.

— Веднага се вижда, че е хубавица — рече едрият мъж, облечен в дрехи от еленова кожа, като почеса въшлясалата си брада.

Жената бе ниска и трътлеста, очевидно проститутка, облечена в сатенена рокля със скандално изрязано деколте. Не бе нито млада, нито стара. Косата ѝ бе червена и естествена, а на лицето ѝ имаше тежък грим. Очите ѝ бяха непреклонни и стари.

— Честър, какво си му направил на това момиче?

И двамата погледнаха към Миранда. Косата ѝ бе цялата сплъстена, а от роклята ѝ бяха останали само мръсни парцали. Честър бе измил лицето ѝ, за да може Моли да види по-добре колко е красива, но нищо не можеше да промени празния поглед в очите ѝ. Ако ги видя да я гледат или ги чу, то с нищо не се издаде. Всъщност изобщо не погледна към тях, а само през тях, сякаш не съществуваха.

— Нищо не съм ѝ направил. Тя май не е съвсем с всичкия си. Не говори, не се усмихва, нищо. Ама е хубавица. Мамка му, няма нужда да говори, Моли, сама го знаеш. Мъжете не плащат на курва, за да говори.

Моли се намръщи и се приближи до момичето, после я обиколи и я огледа.

— Слабичка е. — Искаше да попита Честър как е попаднал на момичето, но не го направи — никога не задаваше такива въпроси. А не искаше и да знае. — Имаш ли си име, момиче?

Миранда я погледна неவிждащо. Толкова я болеше. Защо не я оставеха насаме с мъката ѝ?

— Казах ти, не говори. Ама ние с Уил я кръстихме Бела, защото е такава сладурана. Виж, ако не я искаш, мога да я дам в Чихуахуа, няма проблеми.

Моли се намръщи.

— Трябват ми две момичета, Честър. Проклетите кучки избягаха и се ожениха, можеш ли да си представиш? Както е взел да расте тоя

град, ще ми трябват всички момичета, до които успея да се докопам.

— Тъй си е — окуражи я Честър. Нямахте да й кажете, че той самият смята жената за откачена. Луда за връзване. Нощем стенеше и скимтеше, като непрекъснато повтаряше името Дерек. Мъжът й — този, който бе убит от команчите. Той винаги се бе страхувал от ненормалните и това беше лошо, понеже, ако тя не бе откачила от мъка, щеше да легне с нея. Колко жалко. — Галвестън е три пъти по-голям, отколкото преди пет години — рече той.

— Тук на практика нямаше нищо преди пет години — изсумтя Моли. — Добре. Ще я взема. Може би като се наяде и наспи както трябва, ще се оправи. Само да те питам откога е в такова състояние?

Честър се поколеба. Не искаше да й казва, че е така от първия ден, когато я видя и я купи от команчите.

— Разбирам — рече Моли проникателно. — Е, няма да ти дам стандартната цена, не и за тази. Седемдесет и пет и това е.

— Проклятие! Това си е пладнешки обир! Знаеш, че не продавам момиче за по-малко от сто и петдесет. Ти си ги връщаш за шест месеца.

Те започнаха да се карат и се спазариха на сто, както и двамата си знаеха, че ще стане. Честър си тръгна.

— Е, красавице — рече Моли, като я хвана за ръката, — ще накарам едно от момичетата да те изкъпе и да ти донесе нещо хубаво за ядене.

Тя я изведе от кабинета зад бара, който й служеше и за спалня. Имаше задно стълбище до стаите, където момичетата живееха и работеха. Бяха осем момичета — с тази ставаха девет. По-добре от нищо, помисли си тя.

— Лил, ела с мен — рече Моли на една висока, стройна брюнетка.

Лил стоеше на вратата, облечена в ефирен халат и говореше с някакъв дебел мексиканец и слабо момче с рижа коса. Тя послушно тръгна след Моли и Миранда до една малка стаичка, в която имаше легло, мивка, стол и гардероб.

— Коя е тази? — полюбопитства Лил, а сините й очи бяха дружелюбни.

— Бела. Нуждае се от грижи. Искам да я оправиш и да видиш дали не можеш да я накараш да проговори. Може да е глуха и няма, не

знам. Аз лично не мисля, че е слабоумна. В тези очи има такава празнота — Моли се вгледа намръщено в Миранда. А после добави: — Погрижи се и да хапне нещо. Искам да я поохраним.

Моли си тръгна. Тя се притесняваше за момичето и това не ѝ харесваше. Беше пресметлива търговка. Ако не беше такава, щеше да продължава да е по гръб всяка нощ като момичетата, вместо само когато ѝ се прииска.

— Здравей, Бела — започна Лил. — Леле мале, колко си мръсна. Обаче наистина си хубава. Дай да свалим тези дрехи.

— Тя се запита дали момичето изобщо я чува. Сигурно не, понеже само седеше в средата на стаичката, където Моли я бе оставила.

Лил я съблече, след като поръча да донесат топла вода и вана. Момичето бе слабо и цялото в синини. Съжали я. Знаеше, че Честър я е довел тук. Лил сама си бе избрала този живот, така че имаше разлика. Въздъхна и помогна на Миранда да влезе във ваната, като не спираше да говори през цялото време.

— Нещата тук наистина не са толкова лоши. Моли се преструва на подла, но всъщност не е. Имаме много храна и един почивен ден в седмицата. Моли казва, че е важно да си почиваме. По-добре било за бизнеса, така казва. Искане да сме свежи. Ти си толкова хубава, че ще си много популярна. Изобщо ли не говориш?

Миранда погледна към жената, която я къпеше, и я видя като през мъгла. Жената ѝ говореше и думите идеха от много далеч. Тя се зачуди къде е. А, да, Галвестън. Честър я бе купил от команчите. Продаде я в един бордей — точно както Дерек ѝ бе казал. Дерек. Тя не можа да му каже колко го обича и сега той никога нямаше да го узнае.

— В очите ти има толкова болка — рече състрадателно Лил.

— Той нарани ли те?

Трябваше да положи прекалено голямо усилие, за да отговори, така че не каза нищо.

Лил я изкъпа много нежно и внимателно, сякаш бе малко дете. Дори състрадателното ѝ докосване не можа да изтръгне Миранда от скръбта ѝ. Лил ѝ помогна да излезе от ваната, продължавайки да бърби за последните клюки от Галвестън, докато грижливо я подсушаваше. Когато я уви в дебелата кърпа и я положи в леглото, Миранда не се противи. Лил започна да реши сплъстената ѝ коса.

— Мили боже! Никога не съм виждала толкова много коса на една глава. Ти си късметлийка, Бела, знаеш ли?

Лил свърши и разпръсна косата на Миранда върху раменете ѝ, за да изсъхне. Махна кърпата и ѝ подаде един халат от гардероба, много подобен на този, който носеше самата тя. Миранда го погледна без любопитство, той беше прозрачен и не скриваше нищо. Това ѝ напомни факта, че наистина е в бордей. Но го облече. Не ѝ пукаше. Вече нищо нямаше значение.

Миранда вдигна глава, когато Лил се върна в стаята с поднос с храна. Лил се усмихна ведро.

— Здравей отново, Бела. Донесох ти малко храна.

Храна. Тя не беше сигурна кога бе яла за последен път, но ароматът на чили и боб бе остър и макар че ѝ беше все едно дали ще яде или не, стомахът ѝ ядно се бунтуваше. Неволно погледна към пълния поднос. Въздъхна и каза на Лил:

— Казвам се Миранда, а не Бела. Очите на Лил се ококориха от изненада.

— Ама ти наистина можеш да говориш! О, миличка, толкова се притеснявах за теб! Добре ли си?

В отговор Миранда почувства как очите ѝ отново се насълзяват. Извираха отнякъде дълбоко в нея, в душата ѝ. О, Дерек.

— Какво има, миличка? — тонът на Лил бе съчувствен.

— Мъжът ми.

Лил седна на леглото до нея.

— Искаш ли да ми разкажеш? Може би ще ти олекне.

— Но няма да го върне — рече меко Миранда.

— Съжалявам.

Миранда поклати глава.

— Не мисля, че мога да продължавам без него — гласът ѝ секна.

Лил преметна ръка около нея.

— Трябва, мила. Ако той те обича толкова, колкото и ти, значи ще иска да продължиш.

В думите ѝ имаше истина. А имаше и нещо друго, нещо, за което бе избягвала да мисли през цялото време и ръката ѝ несъзнателно се премести към корема ѝ в стар като света закрилнически жест.

Лил ахна.

— Миличка, да не си бременна? Миранда кимна.

— Тогава трябва да ядеш и да продължиш да живееш — рече твърдо Лил.

Миранда знаеше, че тя е права, но не знаеше дали ще може.

— Толкова е трудно.

— Не, не е. — Тя сложи подноса в скута ѝ и ѝ подаде една лъжица. — Хапка по хапка.

Миранда започна да яде.

— Миличка, ще ида да видя дали не мога да ти осигуря още няколко дни за траур, за да се стегнеш, преди да започнеш работа.

Миранда спря да яде. Бе вцепенена от страх.

— Лил, не мога.

Лил направи кисела физиономия.

— Милинка, ще трябва да си изкарваш прехраната.

Миранда поклати глава и преглътна едно ридание, като видя златистия образ на Дерек. Какво значение имаше? Какво изобщо имаше значение?

Лил я гледаше намръщена. Успокояваше я, докато се хранеше, каза ѝ да се наспи и я увери, че ще дойде да я види на сутринта. Тръгна си и Миранда заспа неспокоен сън, прекъсван от кошмари за убийството на Дерек. Веднъж се събуди с вик и Лил се втурна полуоблечена, за да я успокои.

Следващите няколко дни минаха като в мъгла. Лил идваше често да я види и я запозна с други момичета — проститутки, които изглеждаха мили и жизнерадостни, макар и любопитни. Мъката на Миранда и липсата на живец у нея изтръгна съчувствие и състрадание от всички. Тя рядко се усмихваше, а когато го стореше, това бе съвсем лека, едва забележима, тъжна и изпълнена с болка усмивка. Лил не беше единствената, която я съжаляваше и искаше да я закриля. Така бе и с повечето от останалите момичета.

Дойде денят, когато Моли реши, че Миранда е готова за работа. Лил ѝ донесе вестта следобед и Миранда я загледа уплашено.

— Какво ще правя?

— Ще ти помогна да се облечеш — каза ѝ Лил. — Ще сервираш напитки долу и когато някой мъж поиска да те заведе до стаята ти, първо взимаш парите и ги даваш на Клийв. Никога не прекарвай повече от половин час с един мъж. Още по-добре двайсет минути. Веднага щом приключи го изритваш.

Сърцето на Миранда започна да бие силно. Лил я прегърна.

— Ще се справиш чудесно.

Роклята ѝ бе от розов сатен, избеляла и износена. Имаше много голямо деколте, което разкриваше почти всичко от малкия бюст на Миранда. Лил среса косата ѝ и я пусна — блестяща и дълга до кръста. Понеже Миранда бе толкова бледа, Лил сложи малко руж на устните и страните ѝ. Сетне погледна творението си и си помисли, че Миранда прилича на изрисувана порцеланова кукла. Усети как я пронизва жал. Слязоха долу и с всеки изминал миг Миранда ставаше все по-уплашена.

Барът бе шумен и отвсякъде се носеше гръмогласен смях. Усещаше се остра миризма на мъжки тела и евтино уиски. Лил усети как Миранда се сковала, видя бледото ѝ лице и я хвана за ръката.

— Всичко е наред.

Мъжете спряха да говорят и всички обърнаха поглед към Миранда. Тя беше нова и следователно — обект на значителен интерес. Страхът на Миранда нарасна, когато осъзна, че всичко това действително се случва.

— Миранда, това е Клийв — рече Лил. — Трябва да занесеш парите на него, три гроша, преди да се качиш горе — повтори тя.

Клийв бе висок и дебел, с оредяваща коса и мустаци. Погледна Миранда.

— Ей, ама тя добре ли е, Лил?

Лил настръхна.

— Нищо ѝ няма. Нали, миличка?

Миранда хвърли поглед към Клийв, а сетне към Лил, уплашена до смърт.

Едър мъж, облечен в изцапани дрехи от шевро, брадясал и с няколко счупени зъба, се запъти към тях.

— Ей, малката, аз ще съм ти първият.

Миранда погледна към Лил.

— Лил, не мога.

Той бръкна в джоба си и подхвърли няколко монети на бара към Клийв.

— Как те викат? — той сграбчи ръката ѝ.

Миранда почувства допира му и се ужаси. Пребледня и се опита да се отскубне.

— Името ѝ е Миранда — рече Лил разтревожена. — Всичко е наред, миличка, заведи Мое до стаята си. Той ще знае какво да

направи.

Мое се засмя, откривайки жълтите си зъби, няколко от които липсваха. Награби Миранда през кръста.

Сърцето ѝ запрепуска бясно. Тя погледна умолително Лил и започна да се бори.

— Не!

— Много е бойна! — Мое бе очарован. Отново се засмя, вдигна я, сякаш бе перце, и я понесе по стълбите. Тя не спираше да се бори, биеше се с истерична сила. Лил не можеше да изтърпи това.

Тя се втурна нагоре по стълбите с мисълта, че трябва да спре Мое. Настигна ги точно когато влизаха в спалнята на Миранда и ги последва. Мое хвърли Миранда на леглото и посегна да разкопчае колана си.

— Не, Мое — рече Лил. — Не искаш нея, а мен.

— Не, по дяволите. Искам новата, Лил. Тя е по-хубава. Задъхана, Миранда се сви на леглото и се изопна, а по изрисуваните ѝ страни сълзите се смесваха с ружа.

— Доскоро беше болна — сопна се Лил и застана между Мое и леглото. — Мислехме, че е може да работи, но явно не.

— Махни се от пътя ми — изръмжа Мое.

Лил зае заплашителна поза.

Мое изсумтя.

Лил го погледна сърдито и започна да разкопчава роклята си откъм гърба.

— Няма да я бъде, Лил — рече Мое, но се възбуди и се ухили. Лил плъзна роклята си до кръста, разкривайки частичен корсет, който повдигаше гърдите ѝ и над който стърчаха зърната и.

— Знаеш колко съм добра — рече тя дрезгаво.

— По дяволите — изруга Мое. Очите му горяха.

Лил свали роклята си до долу. Не носеше фусты — всъщност не носеше нищо, освен чорапи и жартиери. Мое се загледа в къдравите косми между бедрата ѝ, а после си пое дълбоко въздух, когато Лил се пипна там.

— Кажи ми кого искаш сега, Мое — прошепна тя.

Той я награби. Лил се отскубна, изтича през вратата и се втурна в съседната стая, която бе нейната. Мое я последва. Лил се върна малко

по-късно и намери Миранда просната на леглото в същата поза, със затворени очи.

— Добре ли си, миличка? — попита тя, като вдигна роклята си и я облече.

Миранда я погледна с благодарност.

— Имам една идея, Миранда, която ще ти помогне да не лягаш по гръб. Сега ще слеза долу, но ще е най-добре да стоиш тук, докато говоря с останалите момичета и с Моли.

— Говори с мен сега — рече Моли мрачно от вратата, облечена в обичайния си черен сатен. Роклята ѝ, за разлика от тази на момичетата, бе нова. — Тя защо се е скатала тук сама?

— Моли, Миранда току-що е изгубила мъжа си. Та тя е почти дете! Погледни я. Трябва ѝ време...

— Ще ѝ мине — рече Моли.

— Да, с времето — Лил се загледа, сложила ръце на кръста.

— Лил, позволяваш си твърде много — рече Моли, като се намръщи. — Платих пари за нея и очаквам да си ги изкара.

— Аз ще поема нейния дял — рече Лил. — Ако аз и останалите момичета вземаме по още един клиент на вечер, ще е все едно, че и тя работи.

— Останалите момичета никога няма да се съгласят.

— Мисля, че ще ги убедя. Всички ѝ съчувстват.

На Моли не ѝ се искаше да си признае, но откакто видя момичето за първи път, не бе убедена дали да я купи поради странното ѝ душевно състояние. Това я накара да се зачуди какво ли се бе случило с момичето, та бе толкова отнесена и замаяна. Сега, разбира се, знаеше, защото Лил бе разказала на всички. Момичето я трогна и я накара да изпита съчувствие — нещо съвсем не на място точно тук.

— Ако можеш да придумаш останалите момичета да го направят, ще опитаме известно време. Но тя все пак ще трябва да сервира пиене.

— Можем да кажем, че ти е племенница — рече запалено Лил. — И затова не ѝ е разрешено.

Моли просто си тръгна.

Дерек беше прекалено слаб, за да търси Миранда, но въпреки това тръгна, докато следата бе още прясна. Бе минала седмица, откакто треската се уталожил и той можеше само да гадае колко дни са изтекли преди това от деня на атаката. Най-много още една седмица, помисли си той, но ако имаше късмет, само три-четири дни. Миранда бе със седмица и половина — две преднина. Раните му бяха превързани стегнато и заздравяваха, но той бе омаломощен, движенията му бяха сковани и го болеше. Точно сега бе половин човек и го знаеше. Но имаше пистолетите си. Можеше да стреля точно както преди и очите му бяха на мястото си — можеше да намира следи.

Пътеката им бе стара и той я изгуби много пъти. Понеже бе слаб, трябваше да върви бавно, като често се спираше изтощен, за да си почине. Но продължаваше да върви. Около лагера имаше шест трупа на команчи и той скоро видя, че следва още шестима воители, единият от които яздеше с допълнителна тежест — жена му. Ужасно се боеше.

Знаеше, че този път е по-лошо, отколкото с Чавес. Чавес бе вманиачен и я искаше за себе си. Той знаеше, че команчите обикновено изнасилваха всяка пленена жена, като всеки воин се възползваше, стига да иска. Ами ако я бяха убили от продължително изнасилване? Усети как му се гади отвътре.

Ако някога я намереше, щеше да я прати обратно в Англия. Там ѝ беше мястото. Тя не заслужаваше наказанието, което тази дива земя бе нанесла на хората по границите. Той си обеща това и щеше да го изпълни.

Освен това веднъж се помоли на бога, преди да потегли. Това беше единственият път през целия му живот, когато се молеше. Падна на колене, а ръцете му се сплетоха така, както я бе виждал да прави, и затвори очи. Помоли бог да спаси живота ѝ, понеже тя бе прекалено чиста, добра и вярна. Той не се опита да направи сделка, не предложи нищо в замяна, само се помоли.

Никога преди това не се бе чувствал толкова смирен.

Пет дни след като потегли, намери следи от лагер на команчи. Видя къде бе спрял по-тежкият кон, къде бе слязъл конникът му и забеляза поомачканата трева, където явно бяха стоварили Миранда или където тя бе паднала. Видя, че оттам е била замъкната на кратко разстояние по гръб. Виждаше следи от пети и от нокти — нейните пръсти. Мястото, където бе довлечена бе заобиколено от стъпки, които обикаляха в кръг около нея. Прилоша му, понеже тези следи разкриха историята така, сякаш я виждаше пред себе си и той наистина я видя с окото си на апах. Всички я бяха изнасилили там, където бе застанал.

Имаше и следи, че се бяха приближили двама конници, едри мъже с натоварени коне, поне единият от които беше бял. Първият мъж, висок и слаб, носеше ботуши. Едрият здравеняк бе обут в мокасини. Имаше празни кани уиски, разхвърляни наоколо, сдъвкан тютюн, остатъци от огън и огризки от сърна. Той разбра. Миранда бе тръгнала с тези мъже, бе продадена на тях. И те се бяха приближили до нея да я огледат — и може би да я изнасият.

Решителността надделя над физическата умора и той продължи, като последва двамината, които се бяха насочили на югоизток. Беше лесно да ги следи, понеже конете им бяха натоварени. Той язди, докато се стъмни и вече не се виждаше, а после се свлече от коня, като се насили да изяде пушеното сърнешко месо, което носеше със себе си. Призори пое отново.

Дерек стигна в Галвестън с мрачна решителност.

Беше изгубил следите им предишния ден, но по това време вече не се съмняваше, че са се насочили към Галвестън. Бяха отбягвали всички други градове, селища и дори ферми и имения. Дерек знаеше защо. Понеже Миранда бе тяхна пленничка.

Боеше се. Имаше голяма вероятност Миранда дори да не е там, а да е била продадена отново и откарана на юг, в някой мексикански бордей. Той потуши надигащото се гадене и ужаса, който донесе тази мисъл. Знаеше, че трябва да е изостанал с около месец. Движеше се бавно, особено отначало, и освен това многократно бе губил следата и трябваше да се връща, за да я намери.

Той смяташе да претърси всяка кръчма и бордей в Галвестън, преди да се насочи към крайбрежието. Преди това се беше молил на бога тя да е добре. Сега просто се молеше — на всеки, който би го чул — да я намери там.

Няколко часа по-късно той не можеше повече — отчаян, загубил надежда, след като бе обиколил всеки бар и публичен дом, освен двата най-близки до крайбрежието. Стигна до „Червената жартiera“, когато вече се здрачаваше. Улиците опустяваха, но глъчката, идеща откъм бара, растеше. Той се плъзна грациозно от коня си, вече не бе скован и не го болеше. Понякога нощем раната от ножа в гърба се обаждаше, когато бе по-влажно.

Той влезе през широките люлеещи се врати и огледа стаята. Барът вече бе пълен с опърпани, мръсни посетители — моряци, пътници и мъже, облечени в еленова кожа, които крещяха и се смееха, тропаха по бара с празни чаши и искаха още. Сред мъжете обикаляха три момичета и сервираха питиета, всички облечени в крещящи сатенени рокли, разкриващи почти изцяло гърдите им. Потиснат, а после се приближи до бара и намери място между един моряк, който не говореше английски, и огромен мъжага, който вонеше на мечка и мас. Барманът го видя и след малко дойде при него.

— Едно уиски — рече Дерек.

Мъжът му наля.

— Търся жена — рече той, когато мъжът бутна към него една чаша.

— Дошъл си баш където трябва — ухили се Клийв.

— Жената е млада, седемнайсетгодишна, с виолетови очи и черна коса. Красива е, но е тънка. Казва се Миранда.

Клийв присви очи и взе парите, които Дерек хвърли на масата.

— Тука няма такава.

Сърцето му се сви.

— Защо търсиш точно нея?

— Тя ми е жена — отвърна Дерек. — Беше отвлечена от команчите, а после продадена на бели търговци на човешка плът.

Клийв издаде някакъв съчувствен звук и се отдалечи, за да обслужи друг клиент.

Браг глътна уискито на един дъх. Оставаше му само още едно място. Нямахме смисъл да кисне тук, губеше търпение. Отдръпна се от бара.

И тогава я видя да слиза по стълбите. Миранда.

Той замръзна, изпи я с поглед, без да може да повярва на очите си. Тя беше бледа и слаба, но зашеметяващо красива по някакъв деликатен, нежен начин. Бе облечена в червена сатенена курвенска рокля и той се разгневи — ядоса се, че показва толкова много и че идва от горния етаж. Много добре знаеше какво става горе. Приблужи се до нея с четири крачки, точно когато тя стигна до най-долното стъпало и я сграбчи, като извика:

— Миранда!

Тя го видя и се хвърли на врата му. Притисна се и затрепери, като викаше името му.

— Ти си жива — изстена Дерек. — О, господи...

— Дерек, Дерек, мислех, че са те убили — проплака тя.

— Никога вече няма да те изпусна от поглед — рече той рязко.

А секунда по-късно усети стоманено дуло в гърба си.

— Пусни я — рече Клийв.

Дерек замръзна и пусна Миранда.

— Клийв, това е мъжът ми, недей! — извика Миранда.

— Сам ли ще си тръгнеш? — провлачи Клийв. — Или да те придружа до вълка?

Дерек го изгледа.

Клийв леко се усмихна, като размаха дулото на пистолета.

— Изчезвай, мистър.

Дерек я видя да скача, преди да успее да я спре. С яростен вик тя се хвърли върху Клийв, а ноктите ѝ се насочиха към лицето му. Докато Клийв се опита да се защити, Дерек изби пистолета. Грабна жена си като нападаща змия, обви кръста ѝ с една ръка и я дръпна от Клийв, притискайки я към себе си, а с другата извади колта си. Миранда се отпусна до него. Мъжете от най-близката маса наскачаха и събориха столовете си. Клийв се загледа и всички в бара насочиха вниманието си към него.

— Казвам се Дерек Браг — каза Дерек на Клийв. — И в случай, че репутацията ми не е стигнала дотук, аз съм рейнджър. — Той се спря, за да проникне смисълът на думите му в мозъците им. — Това е жена ми. Всеки, който се опита да ме спре ще предизвика масово убийство, защото нищо няма да ми донесе повече задоволство, отколкото да изпозастрелям всички в този бар.

Последва пълна тишина. Никой не помръдна. Дерек мрачно се усмихна. После една жена в черен сатен пристъпи напред от края на бара.

— Какво става тук? — попита Моли, като стигна до средата на заведението. — Веднага пуснете племенницата ми!

— Това не е племенницата ви, мадам — рече Дерек, — а жена ми. И точно сега не ми харесва много мисълта, че я намирам тук да проституира за вас.

Моли реагира бързо.

— Миранда само сервира пиене, питайте когото искате. Трябваше ѝ работа и аз ѝ дадох, само от добро сърце.

Дерек не сваляше очи от мъжете пред себе си.

— Миранда?

— Аз никога... никога, Дерек.

Той мрачно се усмихна.

— Днес е щастливият ви ден. Спечелихте си правото да живеете, като не сте разрешили на жена ми да проституира за вас. Но не си търсете белята. Сърби ме пръста на спусъка.

— Хм — изсумтя Моли.

Дерек излезе от салона с Миранда, притисната плътно към него, като предизвикваше хората да не си и помислят да го спират. Никои не помръдна.

Той я качи на седлото, а после скочи зад нея, като отново я хвана здраво. Обърна коня и потеглиха.

Дерек погледна Миранда, а гърлото му се задави. Бяха в една хотелска стая в Галвестън. Тя плачеше.

— Мислех, че си мъртъв. Отведоха ме и аз си мислех, че береш душа. — Тя се втурна към него. — О, Дерек, слава богу, че си жив!

— Жив съм — рече той дрезгаво. — Жив и здрав. Не можех да умра, без първо да те спася. — Той усети нещо влажно на лицето си и се стресна, като разбра, че са собствените му сълзи.

— Исках да умра — простена тя срещу гърдите му. — Без теб всичко изгуби смисъл. Яздехме дни наред, нямам представа точно колко.

Той я прегърна по-плътно.

— Миранда, добре ли си? — той трябваше да знае.

— О, господи, да!

Той хвана лицето ѝ, преди да успее да я целуне.

— Команчите... нараниха ли те? А детето?

Очите ѝ срещнаха неговите.

— Не ме изнасилиха. Продадоха ме веднага и мъжът, който ме купи се боеше от мен. Мислеше ме за ненормална.

Той въздъхна.

— Ами бебето?

Миранда потърси погледа му.

— Добре е.

За момент той само затвори очи.

— Имам те отново — рече Дерек, а облекчението в гласа му бе огромно. Той хвана лицето и в ръце.

— Не — извика тя. — Аз те имам отново.

Тя плъзна ръце в косата му и я хвана здраво. Като дръпна главата му надолу, Миранда започна да го обсипва с целувки.

Той бе изненадан още повече, когато тя отвори устата му насила и започна яростна атака с езика си.

— Миранда...

— Люби се с мен — прошепна тя, като го дръпна на леглото. — Люби ме!

Тя продължаваше да държи главата му. Легна върху гърдите му и отчаяно затърси устата му. Целуваше го по цялото лице, по очите и носа, по бузите и после по устата и той се взриви в отговор на страстта ѝ, понеже се нуждаеше от нея точно толкова, колкото и тя от него. Отчаяни, обезумели, усещачи само върховното, завладяващо чувство, че се обичат толкова много, те свалиха дрехите си и започнаха да се гаят страстно, като се извиваха и стенеха с преплетени тела.

— Обичам те — извика Дерек и потрепери, като държеше лицето ѝ с двете си ръце, така че да може да плени устата ѝ със своята.

— И аз те обичам — прошепна Миранда и той хвана хълбоците ѝ и я дръпна надолу до там, където я искаше. Погледна я в очите и я тя отвърна задъхана на погледа му.

— Обичам те — повтори той и после се плъзна в нея.

Той видя как от очите ѝ се зарониха сълзи и тя започна да плаче все по-силно и по-силно.

— Миранда — възкликна той, без да разбира, на прага на способността си да се владее.

— Толкова те обичам — изхлипа тя, като хвана главата му здраво и го целуна. Той вкуси сълзите ѝ. — Никога, Дерек — започна тя, а лицето ѝ бе още мокро, — никога не ме оставяй. Не искам да се разделяме повече.

— Никога няма да те оставя — отвърна искрено той с пресипнал глас. Прегърна я, затвори очи и започна да мисли, да усеща и да осъзнава колко много я обича. А после животворното му семе изскочи от него като експлозия и го изпразни. Той потръпна в нея, като ѝ даде всичко, което имаше, и те наистина се сляха.

Той се облегна на лакът и ѝ се усмихна. Тя срещна погледа му и му се усмихна в отговор. Хванаха се за ръце.

— Обичам те — рече той с дрезгав глас.

— Обичам те — отвърна тя.

Той се протегна и я докосна по бузата. Ръката му се плъзна надолу и хвана гърдите ѝ, усещайки как у него отново се надига жажда. Започна да гали гладката ѝ, извита плът, като се дивеше на красотата ѝ. Прокара ръка по тялото ѝ, към леката извивка на корема ѝ. Спря я там, а после започна бавно да търка малкия хълм.

— Страхувах се, че си умрял, преди да успея да ти кажа колко те обичам — рече тя.

— Каж ми сега.

— Не мога да живея без теб — рече тя.

Погледите им потънаха един в друг.

— Кожата ти е толкова гладка — прошепна той, като започна да изследва корема ѝ — толкова бе стегнат и копринено гладък. Той се наведе и с езика си накара зърното ѝ да щръкне. Пое го с уста и леко го засмука. Тя притаи дъх. Кръгообразните му ласки се увеличиха, като се спуснаха по-надолу. Той плъзна пръст във влажната, мокра долина отдолу. Тя потрепери.

Той нежно я милваше, а устата му си играеше със зърната ѝ. Тя хвана главата му и разтвори бедра, като се изви срещу него. Той внимателно се претърколи настрана, допрял гърди до гърба ѝ. Тя се обърка.

— Повдигни крак — промълви той и Миранда вдигна горния си крак, като го сви в коляното. После влезе във влажния ѝ пулсиращ вход изотзад, като хвана хълбоците ѝ и се спря, пълен, тежък и изопнат в нея.

— О, Дерек — прошепна Миранда.

Той се засмя, смях на сексуална мощ и желание. Започна да се движи бавно.

— Как се чувстваш?

— Толкова пълна. Дерек...

Той се протегна, за да погали гърдите ѝ, докато я милваше бавно. Целуна врата ѝ, рамото ѝ, шията ѝ отстрани. Тя възкликна, без да може да помръдне заради позата им, но искаща, искаща още. Изстена.

Той разбра и започна да тласка по-силно и по-решително. Ръката му се спусна по-надолу от гърдите ѝ, мина по корема ѝ, към издутата перла. Започна да се движи все по-бързо и по-бързо. Когато тя извика, той я обгърна с ръце, като тласна още веднъж, и втори път, потрепери и се изпразни целият в нея, изстреля всичко, което имаше. Те лежаха потни и неподвижни, дишаха тежко, а сърцата им биеха учестено.

Тя се обърна по гръб.

— Само като си помисля, че някога смятах любенето ни за нещо лошо.

— Вече не мислиш ли така?

Очите ѝ бяха по-възрастни, по-мъдри, загатващи за тъга и трагедия.

— Глупачка ли съм?

Искаше му се да си бе спестила изпитанията, през които премина. Сложи ръка върху нея и леко я целуна.

— Дерек?

— Да?

Вече не изглеждаш изтерзан заради детето ми. Той взе ръцете ѝ.

— Няма да те лъжа. Не е леко. Но мисля, че овладях гнева си, поне по-голямата част. — Той я погледна сериозно. — Ще направя каквото мога, Миранда. Кълна се.

— Знам, че е така — рече тя и се усмихна, а в очите и заблестя надежда, надежда и любов. — Понякога си мисля за сина ти — прибави тя.

Внезапно той си спомни един сън, в който новороденият му син се бе превърнал в сина на Чавес. Намръщи се.

— Какво искаш да кажеш?

— Преди доста време се сетих, че някое семейство команчи отглеждат момчето ти, а ти ще отгледаш момче с кръв на команчи. Може би това дете е дар от бога.

Той я погледна. Не вярваше, че това бебе е божи дар, но го поразя как случката се бе обърнала наопаки — почти прекалено

идентично, за да е съвпадение. Той бе полуапах, Чавес бе полукоманч...

— Неведоми са пътищата господни.

— Знаеш ли — подхвана той замислен, — забрави за малко за господ. Някой е взел момчето ми и го е отгледал като свое, несъмнено понеже е нямал собствен син. Някой се е грижил за него и може би го е обичал — той се загледа през прозореца.

— Точно както ти ще отгледаш детето ни и ще се грижиш за него — довърши Миранда. Тя знаеше, че е поразен от съпадението на паралелните ситуации. Знаеше, че така е било предопределено и един ден и той щеше да го осъзнае.

Дерек я притегли по-близо.

— Нямам търпение да те заведа у дома.

Тя се надигна.

— У дома?

Той я погледна в очите и видя притеснението й.

— Ще построим наново ранчото на Джон — рече той. — То ще е много по-безопасно от моя край, тъй като е близо до Сан Антонио. Онзи път бе нещастна случайност, Мир...

— Не!

Те се спогледаха, сърцето му се сви, а тя изглеждаше готова да заплаче. Когато той заговори отново, гласът му бе много спокоен.

— Миранда, ранчото на Джон бе нападнато по воля на Чавес...

— Не! — тя седна в леглото и дръпна завивките нагоре. — Не мога. Дерек, обичам те. Ала мразя тази земя.

Той се уплаши.

— Какво искаш да правим?

— Да живеем в някой град — който и да е. Дори Сан Антонио. Но няма, Дерек, няма да ида да живея в тази забравена от бога пустош, не и сега, след като те открих отново, не и когато ще имаме дете. Дерек, теб едва не те убиха!

— Разбирам — рече той. Миранда се протегна към него.

— Моля те. Заради мен. Моля те.

Той се опита да се усмихне, но не успя.

— Добре, принцесо. Знаеш, че никога няма да те накарам да направиш нещо против волята си.

С облекчено изхлипване тя се отпусна в обятията му.

Той я прегърна, като се питаше как ще се справят. После се зарече, че ще направи всичко, което зависи от него, за да успеят.

Дерек я заведе обратно в Сан Антонио, а после замина да построи отново ранчото на Джон.

Отначало Миранда възразяваше с думи, а после мълчаливо. Той я остави на грижите на една възрастна шивачка, вдовица, която живееше в града. По пътя на обратно осъзна, че никога няма да е щастлив, ако живее в града — нито пък можеше да я пусне да се върне в Англия. Никога. Щеше да построи наново ранчото на Джон, което бе близо до Сан Антонио, и преди Чавес никога не бе имало проблеми с команчите заради големината и местоположението си. И по някакъв начин щеше да я накара да промени мнението си, независимо колко време щеше да му отнеме.

Веднъж седмично ходеше до града, за да я види. Подобно на повечето тексасци, Дерек нямаше почти никакви пари в брой, така че трябваше да построи всичко сам, от нула, и започна с къщата. Тъй като бе законният собственик на ранчото, можеше да взима на вересия материалите, от които се нуждаеше. До началото на август къщата бе построена, макар и по-малка от предишната — един етаж с три стаи: кухня-трапезария, кабинет, служещ за дневна, и спалнята им. Помогна му и фактът, че всички камини бяха още на мястото си. Къщата можеше да се разширява по-късно. Съседите му дойдоха да помогнат за построяването на хамбара, сушилнята също бе завършена. Той беше построил основите на къщата за работниците, но реши, че ще я довърши на спокойствие по-късно. Трябваше да наеме хора, които да съберат добитъка на Джон, но нямаше пари за заплати, така че, докато не продадеше малко месо, се налагаше да почака и да се справя сам. Продаде собствената си земя в Пекос. След всичко, което се случи, той знаеше, че никога повече няма да може да живее там — за Миранда да не говорим.

Вече си личеше, че е бременна — в петия месец, а може би и в шестия. Толкова му беше трудно да живее далеч от нея и седмичните му посещения просто не бяха достатъчни. Знаеше, че и тя се чувства по същия начин. Харесваше му как очите ѝ грейват, когато се

появяваше при нея в неделната сутрин. Понякога, макар да бе изтощен от целодневната работа, той се прибираще в града в събота вечер, за да я види. Водеше я на вечеря и на разходка на лунна светлина. Намираха някое закътано място край реката и се любеха така, сякаш им бе първият път. Само когато бяха заедно, се чувстваше цял и макар че тя го слушаше с любезен интерес, като ѝ разказваше докъде е стигнал строежът, той знаеше, че все още е разстроена от действията му. Нямахте представа как ще я вразуми. Бързо приближаваше точката, когато щеше да му дойде до гуша.

Миранда прекарваше част от времето си, като помагаше на мисис Леандър, шивачката, в замяна на това, че тя се грижеше за нея. Предложи помощта си след първите две седмици, когато осъзна, че Дерек няма пари в брой. Знаеше, че се натрапва на жената — която не можеше да устои на чара на Дерек — и се справяше много добре с иглата и конеца. Мисис Леандър се зарадва, че има помощничка за цената на стая и храна.

Миранда прекарваше свободното си време, като правеше дрехи за себе си и за бебето. Понякога двамата с Дерек седяха в спокойна тишина и той я гледаше как плете чорапки, а лицето ѝ сияеше от радостта на бъдещата майка. Той бе стигнал до точката, когато смяташе, че не му пука, че детето не е негово или поне не много. Толкова се радваше да я види щастлива в такива моменти. Само да можеше да е щастлива при него, вместо да живеят разделени.

Дойде моментът, когато усети, че трябва да тропне с крак.

Ранчото бе готово. Бе топло лятно утро и като го видя, Миранда се хвърли на врата му с изненада, понеже бе средата на седмицата.

— Дерек, какво правиш тук?

Той я хвана здраво за раменете.

— Време е да си събирате нещата, принцесо.

Тя го зяпна.

— Взимам те с мен у дома.

Тя заотстъпва.

— Казах ти...

— Не, Миранда. Ти си моя жена и мястото ти е до мен. Ти си нещастна без мен и аз — без теб. Не можем да продължаваме да живеем по този начин. Взимам те със себе си. Бих предпочел да си с по-широки възгледи. Бих предпочел да искаш да ме зарадваш, да ме

ощастливиш така, както аз правя всичко възможно, за да те направя щастлива. Но като не успявам да го сторя, просто те взимам с мен въпреки желанието ти.

Те се погледнаха в очи. Тя се изчерви.

Той продължи безмилостно.

— Никога не съм искал много от теб. Държах се с теб като с принцеса, за каквата те смятам. Когато Джон умря, аз ти дадох време, макар че бях толкова влюбен в теб, че не можех да се побера в кожата си. Дори горе, в Пекос, не те насилвах — макар че това беше мое право. Приех това дете. Положих дяволски старания, за да се почувствам като баща. Знам, че те разочаровах няколко пъти и съжалявам, по дяволите. Иска ми се да мога да върна времето назад. Но сега те моля за нещо. Никога преди не съм го правил. Като твой съпруг от мен дори не се изисква да те моля за каквото и да било, но го правя. Моля те, върни се къщи с мен, опитай се да живееш с мен, до мен.

Красивите ѝ виолетови очи бяха влажни и две розови петна се изтърколиха по бузите ѝ.

— Ще се опитам, Дерек — рече тя нежно.

— Дерек, прекрасно е!

Той се усмихна, нелепо зарадван, и скочи от фургона.

— Имам още много работи за довършване — рече той скромно, като я погледна, за да види дали казва истината. — Ела.

Миранда се наведе към него и той внимателно ѝ помогна да слезе.

— Сигурна ли си, че си добре? — той се безпокоеше. Бяха пътували бавно като охлюви, макар че получи уверенията на двама доктори, че едно пътуване с фургон няма да ѝ навреди в сегашното ѝ състояние. Всяка бразда го караше да се мръщи.

— Чудесно — увери го тя, като се усмихваше и се оглеждаше. Като му каза, че ще се опита да живее с него тук, в пустошта, тя наистина го мислеше — макар че се срамуваше от себе си, като осъзна, че всичко, което бе казал е истина. Тя обичаше Дерек и по време на връзката им той винаги бе давал — докато тя само вземаше. Сега тя щеше да даде всичко, което има, защото го обичаше до полудата.

— Ела да ти покажа къщата — рече той и я хвана за лакътя. Заведе я в кухнята. Огнището бе както преди, а едно голямо желязно котле висеше върху огъня. Той бе направил кръгла дъбова маса, достатъчно голяма, за да побере осем души и край нея бяха наредени осем стола. Подовете също бяха покрити с дъбов паркет. Помещението бе много просторно и Дерек бе инсталирал вътре водна помпа.

— Вътрешна чешма — прошепна Миранда, като се приближи до нея и я изпробва. Усмихна се, когато водата потече в калаената мивка, качена на поставка.

— Не искам да се налага да тичаш нагоре-надолу до кладенеца — рече той. Обърна се, когато Елена нахлу в кухнята с вик.

— Скоро ще има піпо — извика тя въодушевена. Както всеки друг, тя смяташе, че детето е на Дерек. — Голямо, смело момче, което ще стане голям, смел мъж като баща си.

Миранда се усмихна и я прегърна.

— Толкова се радвам да те видя — извика тя. Дерек ѝ бе разказал как Елена се е скрила и оцеляла след нападението на Чавес. През последните няколко месеца тя бе живяла в града и с нетърпение се върна в ранчото при тях.

Дерек хвана Миранда за ръка и я поведе към дневната, в която имаше канапе и два стола пред камината, всичките купени на кредит.

— Просто ще продължаваме да добавяме разни неща в къщата, докато стане точно такава, каквато искаш.

Миранда се усмихна.

— Страшно ми харесва — каза му тя и го мислеше, макар че се изненада от това. — Харесва ми, защото ти си направил всичко това сам, за нас — тя погали корема си.

Понякога майчинската ѝ гордост я караше да изпитва нарастващо терзание, горчивина и изумление от Дерек. Като сега. Той бързо го потуши. Щеше да бъде добър баща. Щеше да направи Миранда щастлива.

— Мисля, че трябва да си легнеш и да си починеш — рече той, като взе ръката ѝ и я заведе в спалнята. — Елена може да ти донесе нещо за обяд.

Миранда се загледа в спалнята, най-уютното помещение в къщата. Леглото бе голямо, дъбово, и тя знаеше, че е било направено по поръчка от един дърводелец швед. Пред камината имаше плюшено кресло и табуретка, както и две кожи — една там а друга — до леглото, от нейната страна, както ѝ каза Дерек, за да не ѝ изстивали краката, като става сутрин. Леглото бе покрито с красив юрган, ръчно направен от много различни парчета, съшити едно за друго. Двата прозореца бяха украсени с перденца на весели шарки — мънички бледочервени рози със зелени дръжки на кремав фон. До леглото ѝ имаше и малка масичка със свещ и книга. В другия край на стаята, до един гардероб от борови дъски, беше поставен параван от японски лак. Зад него стояха мивка, нощно гърне и една медна вана. Спалнята определено беше най-голямата стая в къщата.

Миранда заобиколи леглото и взе книгата от нощната масичка. Беше библия. Тя усети как очите ѝ се насълзяват, отвори я и видя надписа: От твоя любящ съпруг. Винаги твой, Дерек.

Тя се обърна към него. Той чакаше, а погледът му бе толкова напрегнат, топъл и изпълнен с любов.

— Благодаря ти — прошепна тя. — Това е... толкова красиво,
Дерек.

Тя притисна библията до гърдите си. Браг се усмихна.

— Искам да ти дам повече, Миранда, и един ден ще го направя.
Бижута, коприни, и...

Тя стигна до него навреме, за да го прекъсне, като сложи пръст
на устните му.

— Това е достатъчно.

Той се поколеба, после сведе лице, като много леко докосна
устата ѝ със своята. Любовта им ги обгърна и ги издигна.

Няколко дни след като я доведе в ранчото, Дерек излезе, за да преброи и да провери къде е добитъкът, останал на земите му. Беше застанал на десетина мили от къщата, високо на един рид, от който се виждаше дома му. Обърна разтревожен погледа си на северозапад и веднага видя опасността. На десетина мили имаше голяма група ездачи, които се приближаваха със спокойно темпо, вероятно в тръс, и не можеха да се различат заради облака прах, който вдигаха. Той изтръпна от ужасно предчувствие.

Окото му бе тренирано. Дори от такова разстояние той виждаше, че са поне двеста конници. Толкова много хора означаваше само едно — че нещо не е наред. Миранда си бе вкъщи — сама, като изключим Елена и едно момче, което бе наел само срещу храна, спане и обещание за заплата. Сръга коня си и се спусна в галоп към ранчото с безразсъдна скорост.

Не можеше да не си помисли: команчите.

Бяха стояли прекалено тихи и мирни през последните няколко месеца. Дванайсетте отцепника, които бяха нападали лагера им в Пекос не се брояха — този вид атаки бяха част от битата на команчите, от начина, по който живееха. Не можеше да има друго обяснение за няколкостотин конници, освен бойна група команчи, която се носеше към Сан Антонио. А ранчото бе почти на пътя им.

Той стигна в галоп до двора, викна на момчето, Джейк, и веднага му даде наставления. Извика и Миранда, която вече се бе спуснала тичешком към него, като го чу да идва.

— Дерек, какво има? — попита тя.

— Започни да помпаш вода — заръча ѝ той — и залей къщата с вода.

— Какво става? — тя се уплаши.

— Веднага — изрева той. — И вземи Елена да ти помага.

Те затвориха кепенците на всички прозорци и ги залостиха. Кепенците бяха направени от шестинчов дъб, предвидени точно за такива случаи. Първата къща бе построена, за да устои на обсада, ако

станеше нещо толкова немислимо и Дерек построи новата сграда по същия начин. Всички пушени меса бяха донесени от сушилнята. Четирите коня бяха доведени в дневната и спънати с букаи. Амунициите и пушките бяха извадени да са под ръка. После Дерек и Джейк помогнаха на жените да залейт къщата с вода и изливаха ведро след ведро. Той се радваше, че не е по-голяма и благодареше на бога, че през последните два дни не спря да вали.

— Команчите са, нали? — извика Миранда, като се облегна на един стълб и почеса гърба си.

— Направи достатъчно — рече той остро. — Влез вътре и застани до камината в дневната. Помниш ли как се зареждат пушки, Миранда?

— Не знам — рече тя нервно, а лицето ѝ бе побеляло.

— Просто влез — повтори той.

— Исусе! — извика Джейк. — Чувам ги!

Дерек също ги чу. Тропотът бе като земетръс под нозете им. Видя масата от конници и сърцето му подскочи в гърлото. Не бяха двеста, а двойно повече.

— Всички вътре — заповяда той. Гласът му бе равен и хладнокръвен. Той трясна дебелия дъбова врата зад себе си, залости я и двамата с Джейк избутаха мебелите пред нея.

— Джейк, ти застани в спалнята — рече той.

Той се приближи до един от прозорците в дневната, който сега бе покрит с кепенци. Във всеки от тях имаше малък отвор, през който да се стреля — нещо съвсем обичайно в Тексас.

— Елена, покажи на Миранда как се зарежда, в случай че е забравила. Искам и двете да поддържате постоянен запас от заредени оръжия за нас двамата с Джейк.

— Готово — рече Елена.

Миранда не можеше да помръдне. Беше се сковала от страх. Тя осъзна, че Елена ѝ говори и я погледна, без да я вижда. После чу бойните викове и Дерек и Джейк стреляха едновременно.

Нещо в нея се пречупи. Съпругът ѝ, когото обичаше, стоеше там и защитаваше нея, бебето и дома им от тези диваци. В нея се надигна гняв, бесен и кипящ. Тя се протегна, взе една пушка и се втурна към прозореца до Дерек.

— Какво правиш? — попита той, като хвърли бърз поглед към нея.

Тя стисна зъби и мушна пушката в квадратния отвор на капака, като надзърна навън. Възкликна, отново изпълнена със страх. Никога не бе виждала толкова много индианци на едно място, всичките изрисувани и крещящи. Обстрелваха къщата със стрели. Няколко от тях имаха мускети, а съвсем малко — съвременни пушки. Бяха подпалили останалите сгради и сега палеха дома им. Сърцето на Миранда отново се изпълни с гняв. Тя се прицели, натисна спусъка и извика, когато индианецът, по когото стреля падна от коня си.

— Страхотен изстрел! — възкликна Дерек, като хвърли колта си на Елена и взе една пушка. Подаде на Миранда другия си колт. — Използвай това. Винаги си се справяла по-добре с пистолет, отколкото с пушка.

Те стояха един до друг сякаш с часове, но всъщност бяха минали не повече от трийсет минути. Почти половината команчи дори не спряха, като стигнаха до къщата им, а продължиха към Сан Антонио. Къщата не пламна. Миранда не знаеше колко команчи са застреляли Дерек и Джейк, но тя самата бе улучила поне шестима. После, също толкова внезапно, както бяха нападнали, те се обърнаха и тръгнаха на юг.

Дворът бе пълен с ранени и мъртви индианци — двайсетина, че и повече.

Миранда сложи колта си на перваза и избърса потта от челото си. Осъзна, че Дерек я е загледал и успя да се усмихне изнурено.

— Гърбът ми ще ме убие — рече тя.

— Миранда — прошепна Дерек. — Миранда, погледни какво направи.

Тя го погледна и изведнъж устните ѝ се разтеглиха в усмивка — толкова ликуваща, че сърцето му подскочи лудо.

— Така им се пада — рече тя разпалено. — Тези негодници ще се замислят, преди отново да припарят тук!

Дерек отметна глава и избухна в смях, а после я грабна в обятията си.

— Господи, ти си великолепна — рече той.

Бойната група команчи, които наброяваха петстотин воители, бяха минали покрай Сан Антонио, помели Викторио, а после продължили напред и разрушили крайбрежния град Линвил. След това команчите се насочили към равнините си с две хиляди крадени коня, като оставили двайсет и четирима убити тексасци.

Всеки мъж в Тексас, който можеше да носи оръжие се надигна, включително и Дерек. При Плъм Крик тексасците отмъстиха за мъртвите си, като убиха петдесет команчи, без да загубят нито един свой човек. Дерек се върна в ранчото, но деветдесет тексасци решиха да продължат, като навлязоха дълбоко в територията на команчите. През октомври предприеха изненадваща атака, като убиха около сто и трийсет команчи, включително жени и деца. Линията на поведение спрямо команчите бе решена — агресивно изличаване. Това беше краят на славните дни за команчите.

На Бъдни вечер Миранда усети родилните мъки. Бори се дълго и усилено, двайсет и четири часа, но роди ревящо момче в ръцете на Елена, а Дерек стоеше преbledнял до нея и я окуражаваше. Бебето веднага започна да плаче негодуващо, задето е излязло на бял свят. Миранда се строполи на леглото изтощена. Дерек затвори очи, също толкова уморен. Елена забъбри развълнувано на испански, докато миеше детето, хвалейки всичките му атрибути.

— Дерек?

— Тук съм — рече той прегракнало. Не искаше никога повече да преживее подобно нещо. Никога. Държеше я за ръката. През целия си живот не се бе чувствал толкова безпомощен. Не можеше да стори нищо, освен да окуражава жена си, докато тя страдаше и се мъчеше. Той бе абсолютно потресен.

— Момче ли е?

— Да, принцесо, момче — той се наведе и докосна с устни мокрото ѝ от пот слепоочие. Всеки момент можеше да припадне. Да гледа раждането на жена си бе по-лошо, отколкото да тича по седемдесет мили дневно цяла седмица!

— Сеньор — извика Елена и преди Дерек да се усети, тя му подаде вресящото червенобузесто дете, загърнато в дебела бяла кърпа.

Той се втренчи изумен в бебето в ръцете си. Какво точно трябваше да прави, по дяволите?

— Елена, не мога... Остави на мен — рече той.

Елена почистваше Миранда, но той не гледаше към леглото. Вместо това откри, че се е втренчил в бебето, което продължаваше гръмогласно да реве. Мъничките пръстчета на мъничката ръчичка шаваха. Невероятно. Нима собственият му син бе такъв дребосък, когато се роди? Не можеше да си спомни. Усети, че люлее бебето — не можеше просто да го остави да си плаче. Но бебето продължи да реве.

— Мисля, че е гладно — рече той с мек глас. При звука на гласа му бебето спря да плаче и го погледна със сините си очи. Дерек се усмихна.

— Дерек — прошепна Миранда, прекалено изтощена, за да говори по-високо.

Той реагира, отиде бързо при нея, подаде ѝ бебето, като се боеше, че може да го изпусне или че ще го нарани само от подаването. Гледаше как Миранда го взима в обятията си, а очите ѝ блестяха.

— Колко е красив — прошепна тя.

Лично Дерек смяташе, че не е никак хубав, но не сподели мнението си. Погледна лицето на жена си, а после се загледа в сина си като омагьосан. Бебето правеше смучещи движения с уста.

— Гладен е — повтори Дерек със страхопочитание.

Миранда премести бебето, то намери гръдта ѝ и жадно засука.

Дерек гледаше и си мислеше за сина си, чудеше се къде е и дали е добре. Усети как тъгата се опитва да се надигне от дълбините на душата му и се изненада. Мислеше, че отдавна се е примирил със загубата. Внезапно усети прилив на закрилническа топлина към това мъничко, ранимо бебе.

Миранда му гукаше и издаваше майчински звуци. Бебето спря да суче, но не заспа. Малките му юмручета запърхаха срещу гърдите на майка му.

— А сега какво иска? — попита Дерек, седнал до нея, без да откъсва поглед от детето.

— Не знам — рече Миранда, като погледна съпруга си и видя в него и топлина, и болка. Сърцето ѝ потръпна. Знаеше си, че Дерек ще

обича малкия Никълъс.

— Ник — рече Дерек и докосна с пръст ръката на момченцето. Ник веднага сграбчи протегнатия пръст, а мъничката му ръчичка се уви около него. Дерек се засмя, като се опита да дръпне ръка, но бебето не го пускаше. — Я го виж само! Какъв силен малък юнак.

Миранда се засмя.

— Мисля, че ме харесва — рече Дерек, а удоволствието се изписа по лицето му, докато Ник продължаваше да стиска пръста му.

Миранда нямаше намерение да казва на Дерек, че доколкото ѝ е известно всички бебета имат този инстинкт да хващат. Само се усмихна. Никога в живота си не се бе чувствала по-прекрасно и спокойно.

— Как си? — попита Дерек, като насочи вниманието си към жена си. Видя, че очите ѝ са затворени и тя вече е заспала. Наведе се напред и я целуна нежно, а после се спря, за да погледа бебето. То също бе заспало. Той се усмихна, хвърли поглед към вратата, за да се увери, че Елена няма да нахълта в този момент и целуна Ник по челцето. После се вмъкна в леглото от другата страна на жена си и потъна в дълбок сън.

ЕПИЛОГ

Западен Тексас, 1850

— Тате, тя ни следва!

Дерек се усмихна.

— И издава достатъчно шум, за да заглуши стадо бизони — рече той меко. Но преувеличаваше — всъщност много се гордееше с дъщеря си. Сторм се движеше почти безшумно, докато следваше Дерек и Ник през гората. Не само бе тиха като сърна, но и толкова бърза. Ами че тя можеше спокойно да се мери с брат си. Дори малкият Рейт се движеше като апах. Дерек бе изпълнен с гордост.

— Тате — прошепна кратко Ник, а кафявите му, изпъстрени със златисто очи проблясваха. И двамата стояха неподвижни, вперили поглед в мечката гризли, която стоеше като закована — беше клекнала и душеше. Усети ги.

Дерек докосна рамото на Ник и му даде безмълвен знак, като знаеше много добре къде стои Сторм. Щеше да я накаже, задето не се подчини на нареждането му и ги последва, когато тръгнаха на лов за мечката-убиец, но сърце не му даваше. Поне Рейт бе прекалено малък, за да се забърква в такива бели, но в момента, в който си го помисли, осъзна, че не е истина. Момчето вечно вършеше някоя поразия.

Ник и Дерек се промъкнаха към мястото, откъдето можеха да се прицелят добре и държаха пушките си готови за стрелба. Мечката се изправи, изръмжа и ги видя. Ник бе застанал до Дерек. Двамата се изправиха и насочиха машинално пушките си. Мечката нададе заплашителен рев и тръгна към тях.

И двамата не помръднаха, дори не трепнаха. Мечката стигна в обсега на куршумите им. Бронзовото лице на Ник бе като изсечено — толкова силно се бе концентрирал. Той се прицели между очите на звяра и стреля.

Мечката нададе смъртоносен рев и направи още две крачки, преди да се строполи.

— Страхотен изстрел! — извика Дерек, като потупа Ник по гърба. — Точно между очите. Ник, гордея се с теб!

Ник се ухили, изчерви се от похвалата на баща си и отметна кичур черна коса от очите си.

— Аз щях да се справя по-добре — заяви Сторм, като изскочи от дърветата зад тях.

Ник изсумтя.

— Стрелям точно толкова добре, колкото и той — извика тя. — Не е ли тъй, тате?

— Искат ти се — отвърна Ник, но се усмихна развеселено, както и Дерек. Двамата си размениха погледи и едновременно избухнаха в смях.

— Никога не съм срещал друго момиче, което да се хвали повече от петима мъже, взети заедно — рече Дерек на дъщеря си, като се опитваше да изглежда строг.

— Но аз стрелям добре, добър следотърсач съм, а на езда нямам равна! — Сторм, облечена в кожени дрехи, сложи ръце на кръста, а от сините ѝ очи захвърчаха искри. С изключение на очите, тя бе наследила невероятния златист тен на Дерек. Ник се усмихна.

— Загазила си, Сторм — каза ѝ той. — Тате, нима ще я оставиш да се отърве току така?

— Тц — поклати глава Дерек. — След като така и така си тук, можеш да помогнеш на Ник да одере и да нареже мечката.

Сторм направи кисела физиономия. Ник се ухили, а Дерек наглеждаше двете си деца, докато те му се подчиниха.

Малко по-късно тримата тръгнаха с конете през долината и се изкачиха до голямата къща на два етажа в ранчото, заобиколена от хамбари, обори, две къщи за работниците и една сушилниа. Земята бе зелена, а наоколо имаше дъбове, ели и диви цветя. Преди пет години бяха продали ранчото на Джон и бяха построили ново — тяхното.

Слязоха от конете и Дерек спря Ник, докато Сторм се втурна нагоре по стъпалата и прекоси верандата. Ник погледна баща си въпросително.

— Днес надмина себе си — каза му Дерек и прехвърли ръка през рамото на момчето. Ник се ухили и влязоха вътре заедно.

— Тате — Извика Сторм, като се втурна през фойайето да ги посрещне на предната врата. — Имаме гости! Дядо и един братовчед

на мама!

— По-бавно — рече Дерек, като последва двете си развълнувани деца в дневната.

Миранда веднага се изправи на крака и както винаги, той усети как през него премина топлина, когато я видя. На двацет и седем години тя бе позакръглена, по-пищна от когато и да било, невероятно красива жена. Той се усмихна и веднага усети безпокойството и. Много отдавна Миранда му бе разказала за себе си всичко, което трябваше да знае.

— Дерек, това е баща ми, лорд Шелтън. И братовчед ми, Пол Лангдън.

Двамата мъже се изправиха. Шелтън пристъпи напред — висок, красив мъж със сребриста коса и тъжни очи.

— Браг, за мен е удоволствие.

Здрависаха се.

— Удоволствието е мое — рече Дерек. — Толкова се радвам, че най-накрая се срещнахте след толкова години.

Шелтън се усмихна. Дерек казваше истината. Сега, след като бе станал баща, искаше да види как Миранда се одобрява с нейния.

Ник пристъпи напред и протегна ръка.

— Радвам се да се запозная с вас, сър — рече той с присъщата си настойчивост.

— И аз съм развълнуван да се запознаем — отвърна му Шелтън, като се вгледа в него, а после отмести поглед към Дерек.

Дерек усети как у него се надига гняв, като защитна реакция. Знаеше, че всеки път, когато го сравняват със сина му, се чудят дали той е бащата и това никак не му харесваше. Косата на Ник бе синьочерна, по-тъмна от тази на Миранда, а кожата му издаваше и индианска, и мексиканска кръв. Когато Ник отстъпи, Дерек инстинктивно докосна рамото на момчето и остави ръката си там.

— А вие трябва да сте Анджелина — рече Шелтън усмихнат.

— Сторм — рече тя, като се ухили. — Никой не ме нарича Анджелина. Освен мама, когато е наистина бясна.

Шелтън се засмя.

— Одрала си кожата на баща си, но имаш очите на майка си — тъмносини, почти виолетови. Баба ти имаше точно същите — гласът му се пропи с тъга.

Миранда видя и чу мъката му, когато заговори за майка ѝ и се изненада. Не можеше да сбърка дълбочината на скръбта му, след толкова години. В този момент тя усети, че не е била справедлива към баща си.

— Къде е Рейт? — попита Дерек, след като се здрависа с Лангдън — висок, смугъл мъж приближаващ четирийсетте.

Отгоре се чу трясък и трополене. Миранда и Дерек погледнаха към тавана едновременно и се намръщиха.

— Мисля, че въпросът ти получи отговор — рече Миранда. Дерек отиде до отворените врати и се провикна:

— Рейт, Рейт, веднага слез долу. — Гласът му бе висок и строг.

— Най-малкият ми син има склонност да прави бели — рече Миранда на баща си, като се усмихна извинително. — Мислех, че Ник е лош, като беше малък, после смятах Сторм за лоша, но в сравнение с Рейт те са ангелчета.

— Децата ти са красиви, скъпа — рече Шелтън, като изглеждаше горд. — Искан ми се Анджелина да беше тук, за да сподели радостта ми от семейството ти.

Миранда изпита непреодолимо желание да заплаче и да прегърне баща си. Спомни си, сякаш бе вчера, как баща ѝ зашлеви майка ѝ и я нарече уличница, а после я удари. Но сега бе изпълнен с мъка, която нямаше да умре. Тя бе объркана.

— Ето го разбойника — рече Дерек, като побутна напред едно петгодишно момченце, истинско златисто копие на баща си, с изключение на сапфирено-сините му очи.

— Стана без да искам! — извика Рейт. — Кълна се!

— Недей да лъжеш и да се заклеваш едновременно — рече Дерек. — И ще обсъждаме счупената ваза на майка ти по-късно.

— О, Рейт! — намръщи се Миранда.

— Сега я загази — ухили му се Сторм. Рейт ѝ отправи предизвикателен поглед.

— Стана случайно! Кълна се!

— Рейт, това е дядо ти — рече Миранда, като го хвана здраво за ръката. Момчето сякаш преливаше от енергия и едвам го свърташе на едно място.

— Здравсти, Рейт.

— Значи ти си дядо ми. Наистина ли живееш в Англия? И наистина ли си граф? Как така Ник ще стане граф, а пък аз не? Мога ли да ти дойда на гости? Имаш ли коне?

— Да, Рейт, наистина живея в Англия и наистина съм граф — Шелтън му се усмихна топло. — Боя се, че само най-големият син може да наследи семейната титла, но естествено си добре дошъл да ми погостуваш. Може би ще дойдеш да видиш брат си, когато стане граф на Драгмор. — Шелтън намигна на Ник.

— Страхотно! — извика Рейт и започна да подскача нагоре-надолу.

— Надявам се, че ще останеш с нас известно време — рече Дерек. — Ще се радвам децата ми да имат възможност да опознаят дядо си.

Шелтън погледна Миранда.

— Възможно е, макар че Пол ще заминава от Галвестън след няколко дни.

— Треска за злато — усмихна се Лангдън.

— Отиваш да натрупаш богатство, така ли? — попита Дерек.

— Не виждам защо не — отвърна спокойно Лангдън.

— Хайде, Лангдън — рече Дерек. — Ние с децата ще те разведем из ранчото. — Той погледна Миранда и Шелтън. — Мисля, че трябва да ги оставим да се наприказват.

Дерек хвана здраво Рейт за ръка и Лангдън последва групичката. На вратата Рейт се отскубна от баща си, изкрещя и се втурна тичешком в коридора. Дерек се ухили на Миранда и сви рамене, преди да затвори вратата зад госта си.

Бащата и дъщерята се спогледаха.

— Имаш чудесно семейство, Миранда — рече Шелтън нежно. Изглежда продължително дъщеря си.

— Благодаря ти, татко. Какво ще кажеш за едно питие?

— Да, ако обичаш.

Миранда наля и на двама им по чаша бренди и седна на дивана, покрит с кретон на цветя. Баща ѝ седеше на канапето, облицовано в раирана коприна.

— Толкова се радвам, че си щастлива — рече Шелтън. — Макар че не ми пишеше много често, любовта ти струеше от всяко изречение.

— Щастлива съм — отвърна Миранда. — Напълно. Обичам съпруга си и обожавам децата. Имаме прекрасен дом. — Тя направи жест с ръка. — Не беше лесно.

— Изглеждаш точно като Анджелина — каза Шелтън с разтреперан глас. — Все едно гледам привидение.

Миранда видя болката в очите му и сърцето ѝ омекна.

— Ти я обичаше.

— Ужасно много.

Тя се замисли и осъзна, че това, което бе видяла като малка може да е било единичен случай. Сякаш прочел мислите ѝ, Шелтън заговори.

— Бих искал да споделя миналото с теб, Миранда.

Тя го погледна.

— И аз го искам — каза тя, а очите ѝ се насълзиха. — Но не си длъжен да го правиш, ако не искаш. Виждам колко си я обичал. Осъзнавам, че съм сгрешила, татко.

Той ѝ се усмихна с разбиране.

— Ще се връщаш ли в Калифорния?

— Не. Но трябва да призная, че мислих по въпроса. Последните десет години бяха много мъчителни за мен. Но не мога да зарежа имението и задълженията си. — Той се усмихна. — Решението на Пол да дойде в Калифорния ми даде повод да пристигна и не можах да устоя на изкушението.

— Радвам се, че дойде.

Настъпи тишина — тъжна, но някак топла. Миранда се запита как е възможно да се е бояла от баща си. Той не бе звяр, нито ужасно чудовище, а просто човек.

Отвън се разнесе глъчка. Ник викаше, Сторм пищеше, а Рейт имитираше съвършено точно индианския боен вик. Сред всичко това се чуваше гърленият смях на Дерек. После трите деца закрепяха едновременно, борейки се за вниманието на баща си и смехът на Дерек продължи да кънти. Мира и да се усмихна.

— Какво става? — попита изненадан Шелтън. Миранда вдигна рамене.

— Кой знае? Понякога Дерек сякаш смята, че децата са тук само за да го забавляват, нещо като личната му циркова трупа — тя се усмихваше нежно.

Въпреки това не можа да устои. Заедно с баща си се приближиха до прозореца и погледнаха иззад дългите кадифени завеси. Дерек бе взел Рейт на конче и се заливаше от смях. Лангдън стоеше до него и гледаха Сторм и Ник, които яздеха един и същи кон. Сторм бе отпред, изправяше се върху коня и падаше, а животното пръхтеше неодобрително. Ник го подкара в тръс. Сторм нададе вик. Кобилата забърза в галоп и Ник стоеше зад нея грациозно.

— Браво! — извика Дерек.

Със смях Сторм се плъзна и дръпна Ник със себе си и те се претърколиха на земята. Дерек продължаваше да се смее и Миранда се опита да сдържи усмивката си.

Издание:

Бренда Джойс. Пътуване към рая
ИК „Ирис“

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.